

KIRIKU PRESIDENTIDE ÕPETUSED

GORDON B. HINCKLEY

KIRIKU PRESIDENTIDE ÕPETUSED
GORDON B. HINCKLEY

Väljaandja
Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik
Salt Lake City, Ameerika Ühendriigid

Sarjas „Kiriku presidentide õpetused” ilmunud raamatud:

Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith (36481)
Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)
Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)
Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)
„Kiriku presidentide õpetused: Lorenzo Snow” (36787 124)
Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)
Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)
„Kiriku presidentide õpetused: George Albert Smith” (36786 124)
Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (36492)
„Kiriku presidentide õpetused: Joseph Fielding Smith” (36907 124)
Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)
Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (36500)
„Kiriku presidentide õpetused: Ezra Taft Benson” (08860 124)
„Kiriku presidentide õpetused: Howard W. Hunter” (08861 124)
„Kiriku presidentide õpetused: Gordon B. Hinckley” (08862 124)

Raamatute tellimiseks külastage Kiriku jaotuskeskust või veebilehte store.lds.org. Raamatuid saab lugeda ka e-raamatuna kas veebilehel LDS.org või Evangeeliumi Raamatukogu mobiilirakendusest.

Teie märkused ja ettepanekud raamatu kohta on oodatud aadressil

Curriculum Development
50 East North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-0024 USA
E-post: pth-development@ldschurch.org

Palun pange kirja oma nimi, aadress, kogudus ja vai. Ärge unustage märkida raamatu pealkirja. Seejärel lisage oma märkused raamatu tugevate külgede kohta ja ettepanekud, millistes valdkondades annaks midagi paremini teha.

© 2016 Intellectual Reserve, Inc.

Kõik õigused kuuluvad Intellectual Reserve Inc'ile.

Trükitud Ameerika Ühendriikides

Ingliseelse originaali heakskiit: 3/11.

Tõlke heakskiit: 3/11.

Originaali pealkiri:

Teachings of Presidents of the Church: Gordon B. Hinckley

Estonian
08862 124

Sisukord

Sissejuhatus	V
Eluloo kokkuvõte.	IX
Gordon B. Hinckley elu ja teenimistöö.	1
1 Evangeeliumi taastamine – helgema päeva koit	43
2 Lipuks rahvastele, valguseks maailmale	55
3 Rõõmsa suhtumise ja optimismi vaimuse loomine	67
4 Teerajajate usu ja ohverduse pärand	79
5 Jumala tütreid	93
6 Palve on väga võimas.	105
7 Vaimu sosistused	115
8 Me vaatame Kristuse poole	125
9 Tunnistuse kallihinnaline and	137
10 Abielu igavese partnerluse arendamine	149
11 Kodu – õigemeelse elu alus	161
12 Kuulekus: lihtsalt elage evangeeliumi järgi.	173
13 Rahu ja rahulolu ajaliku enesega toimetuleku kaudu	185
14 Enese unustamine teisi teenides.	195
15 Püha preesterlus	207
16 Mormoni Raamatu vägi	217
17 Jätka õppimise suurepärasest protsessi	229
18 Vooruslikkus – nurgakivi, millele oma elu ehitada	241
19 Preesterluse juhid Jeesuse Kristuse Kirikus.	251
20 Sõbrustamine nendega, kes ei kuulu meie usku.	265
21 Viimse aja misjonitöö ime	277
22 Armastusega sõbrakäe ulatamine uutele ja väheaktiivsetele liikmetele.	289
23 Püha templi õnnistused	301
24 Jeesuse Kristuse lepitus – ääretu oma ulatuselt, isiklik oma mõjult	313
25 Minge usus edasi	325
Pildid	335
Sisuregister.	337

James M. Harrison

Sissejuhatus

Esimene Presidentkond ja Kaheteistkümne Apostli Kvoorum on alustanud sarja „Kiriku presidentide õpetused” väljaandmist, et aidata teil saada lähedasemaks oma Taevase Isaga ja mõista sügavamalt Jeesuse Kristuse taastatud evangeeliumi. Raamatute lisandudes sarja saate endale koju evangeeliumi teatmeteoste kogu. Sarja raamatud on mõeldud iseseisvaks uurimiseks ja õpetamise vahendiks. Neist võib abi olla ka muude õpetuste, pereõhtute või kõnede ettevalmistamisel ning vastuste leidmisel Kiriku õpetusi puudutavatele küsimustele.

Käesolev teos kajastab president Gordon B. Hinckley õpetusi, kes teenis Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku presidendina 12. märtsist 1995 kuni 27. jaanuarini 2008.

Iseseisev uurimine

Uurides president Gordon B. Hinckley õpetusi, otsige palve-meelselt inspiratsiooni Pühalt Vaimult. Küsimused iga peatüki lõpus aitavad teil president Hinckley õpetusi mõista ja ellu rakendada. Abiks võivad olla järgmised soovitusel:

- Kirjutage üles uurimise ajal Pühalt Vaimult saadud mõtted ja tunded.
- Joonige alla salme, mida soovite meelde jätta. Võiksite need salmid pähe õppida või märkida need ristviitena oma pühakirjades samateemaliste kirjakohtade kõrvale.
- Lugege peatükki ja salmi rohkem kui üks kord, et mõista selle sügavat tähendust.
- Küsige endalt näiteks: Kuidas aitavad president Hinckley õpetused mul evangeeliumi põhimõtteid paremini mõista? Mida Issand tahab, et ma nende õpetuste kaudu õpiksin? Mida Ta soovib, et ma teeksin?

- Küsige endalt, kuidas aitavad selle raamatu õpetused teil isiklike katsumuste ja muredega toime tulla.
- Rääkige õpitust oma pereliikmete ja sõpradega.

Raamatu kasutamine õpetamisel

Raamatut võib kasutada nii kodus kui ka kirikus õpetamisel. Seejuures võib olla abi järgnevatest juhistest.

Valmistuge õpetama

Enne alustamist otsige Püha Vaimu juhatus. Uurige peatükki veendumaks, et president Hinckley õpetused on teile arusaadavad, ja valige palvemeelselt need õpetused, mis teie arvates oleksid kõige vajalikumad.

Võite julgustada neid, keda õpetate, uurima peatükki ise ja erilist tähelepanu pöörama peatükkide lõpuosas pakutud soovitudele ja nõuannetele.

Juhtige vestlust president Hinckley õpetustest

Kui õpetate selle raamatu järgi, innustage teisi jagama oma mõtteid, esitama küsimusi, tunnistama ja üksteist õpetama. Kõige paremini õpitakse aktiivselt osaledes. Ka on see parim võimalus saada isiklikku ilmutust.

Laske heal arutelul jätkuda, selle asemel et püüda võtta läbi kõiki õpetusi. Juhtige vestlust, et aidata osalejatel lugeda president Hinckley õpetusi ja avastada viise, kuidas need õpetused oma ellu rakendada.

Peatüki lõpus toodud küsimused on hinnaline allikas, millele toetudes soodustada arutelu. Võite küsimusi ka ise välja mõelda. Arutelude jaoks mõtete leidmiseks võite saada abi järgmistest valikuvõimalustest:

- Küsige tunnis osalejatelt, mida nad on õppinud peatükki iseseisvalt uurides.
- Paluge tunnis osalejatel (omaette või väikeste gruppides) lugeda peatüki lõpust valikuliselt mõned küsimused. Paluge neil otsida

peatükist küsimustega seotud õpetusi. Seejärel paluge neil jagada oma kogemusi ja tundeid.

- Lugege etteantud peatükist üheskoos mõni president Hinckley õpetus. Paluge tunnis osalejatel tuua nende õpetuste illustreerimiseks näiteid pühakirjadest ja oma kogemustest.
- Paluge tunnis osalejatel valida peatükist üks osa ja seda vaikselt lugeda. Paluge sama osa valinutel moodustada paari- kolmeliikmelised rühmad ja õpitu üle mõtteid vahetada.

Innustage õpitud rakendama ja jagama

President Hinckley õpetused omandavad suurema tähenduse nende tunnis osalejate jaoks, kes neid teistega jagavad ja ellu rakendavad. Soovi korral kasutage ühte või mitut järgmistest tegevustest:

- Küsige tunnis osalejatelt, kuidas nad rakendavad president Hinckley õpetusi kohustuste täitmisel kodus, kirikus ja mujal.
- Paluge õpilastel jagada oma kogemusi seoses president Hinckley nõuannete järgimisega.
- Innustage tunnis osalejaid jagama president Hinckley õpetusi pereliikmete ja sõpradega.

Arutelu kokkuvõte

Võtke õppetund lühidalt kokku või paluge seda teha ühel või kahel osalejel. Tunnistage arutelu all olnud õpetustest ja julgustage osalejaid õpitud rakendama. Samuti võiksite soovi korral lasta teistel jagada oma tunnistust.

Allikmaterjale puudutav teave

Käesoleva raamatu õpetused on sõnasõnalised väljavõtted president Gordon B. Hinckley jutlustest, kirjutistest ja intervjuudest. Õigekiri, kirjavahemärkide ja suurtähe kasutamine ning lõikude asetus väljavõtetes vastab originaalile, kui toimetajapoolsed või tüpograafilised muudatused pole loetavuse parandamiseks vajalikuks osutunud. Sel põhjusel võib märgata tekstis väikeseid erinevusi. Näiteks on jumaluse liikmetele viidatud mõnes tsitaadis väikese ja mõnes suure algustähega.

President Hinckley kasutas tihti viiteid *mehed, mees* ja *inimkond*, et viidata kõikidele inimestele, nii meestele kui ka naistele. Selline keelekasutus oli tema ajastul tavapärane.

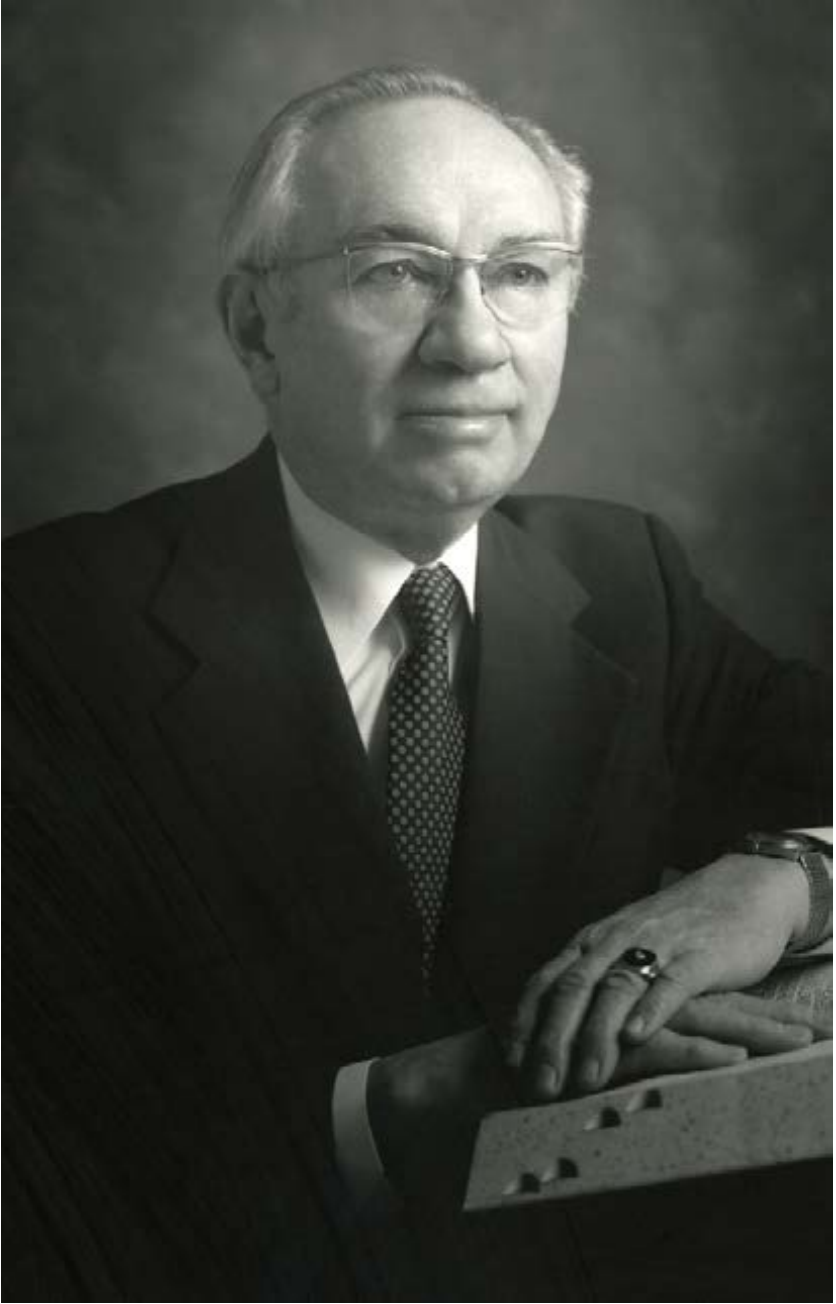
Eluloo kokkuvõte

Järgnev sündmuste ajaline järjestus annab ülevaate president Gordon B. Hinckley elus toimunud olulistest sündmustest.

1910, 23. juuni	Sündis Utah's Salt Lake Citys Bryant S. Hinckley ja Ada Bitner Hinckley peres.
1922	Külastas koos isaga vaia preesterluse koosolekut ja sai tunnistuse Joseph Smithi prohvetlikust kutsest.
1932	Lõpetas Utah' Ülikooli, olles õppinud inglise keelt, ajakirjandust ja muistseid keeli.
1933–1935	Teenis põhimisjonärina Euroopa misjonil, veetes terve aja Inglismaal.
1935–1943	Töötas Kiriku raadio, reklaami ja misjonikirjanduse komitee täitevsekretärina.
1937	Sai kutse teenida Pühapäevakooli üldnõukogus.
1937, 29. aprill	Abiellus Marjorie Payga Salt Lake'i templis.
1943–1945	Töötas Denveri ja Rio Grande raudtee abiinspektorina Utah's Salt Lake Citys ja Colorados Denveris.
1945–1958	Naasis tööle Kiriku heaks; 1951. aastal hakkas juhtima äsja moodustatud misjoni-osakonna igapäevaseid tegemisi.
1953–1955	President David O. McKay juhtimise all tegi soovitusel templianni filmi tootmiseks, et vastata paljude keelte kasutamisest tulenevale vajadusele, ning oli selle filmi tootmise ülevaatajaks.

- 1956, 28. oktoober Kutsuti teenima East Mill Creeki vaia juhatajana.
- 1958, 6. aprill Toetati Kaheteistkümne Kvoorumi abina.
- 1961, 5. oktoober President David O. McKay pühitses ta apostlik ja Kaheteistkümne Kvoorumi liikmeks.
- 1981, 23. juuli Kutsuti teenima nõuandjana Esimeses Presidentkonnas, et aidata president Spencer W. Kimballi ning president Marion G. Romneyt ja president N. Eldon Tannerit.
- 1982, 2. detsember Kutsuti president Kimballi teiseks nõuandjaks.
- 1985, 10. november Kutsuti president Ezra Taft Bensoni esimeseks nõuandjaks.
- 1994, 5. juuni Kutsuti president Howard W. Hunteri esimeseks nõuandjaks.
- 1995, 3. märts Sai president Hunteri surma järel vanemapostlik.
- 1995, 12. märts Asetati Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku presidendiks.
- 1995, 23. september Andis Abiühingu üldkoosolekul välja avalduse „Perekond: läkitus maailmale”.
- 1996, veebruar Kiriku liikmete arv väljaspool Ameerika Ühendriike ületas Ameerika Ühendriikides elavate Kiriku liikmete arvu.
- 1996, 7. aprill Esines Ameerika Ühendriikide telesaates „60 Minutes”.
- 1996, 26. mai Pühitses Hiina Hongkongi templi, mis oli esimene 77-st tema presidendiks oleku ajal pühitsetud templist, millest omakorda 63 pühitses ta ise.
- 1997, 5. aprill Organiseeris kolm uut Seitsmekümne Kvoorunit.

- 1997, 4. oktoober Kuulutas välja plaani ehitada kogu maailmas väiksemaid templeid.
- 2000, 1. jaanuar Koos kaasapostlitega Esimeses Presidentkonnas ja Kaheteistkümne Apostli Kvoorumis andis välja avalduse „Elav Kristus: apostlite tunnistus”.
- 2000, 1. oktoober Pühitses Massachusettsi Bostoni templi, mis oli 100. töös olev tempel.
- 2000, 8. oktoober Pühitses Konverentsikeskuse.
- 2001, 31. märts Kuulutas välja Alalise Hariduse Fondi loomise.
- 2002, 8. veebruar Tervitas külastajaid üle kogu maailma Salt Lake Citysse taliolümpiamängudele.
- 2002, 27. juuni Pühitses Illinoisi Nauvoo templi Joseph ja Hyrum Smithi 158. märtrisurma aastapäeval.
- 2003, 11. jaanuar Oli eesistujaks esimesel ülemaailmse juhtide koolituse ülekandel.
- 2003, 8. veebruar Kõneles ühele miljonile Algühingu lapsele satelliidiülekanne vahendusel, et tähistada Algühingu 125. aastapäeva.
- 2004, 6. aprill Suri tema abikaasa Marjorie.
- 2004, 23. juuni Sai Presidendi Vabadusmedali, Ameerika Ühendriikides antava kõige kõrgema tsiviilautasu.
- 2007, 26. juuni Teavitas, et Kiriku liikmelisus oli ületanud 13 miljonit ning et Kiriku loomisest saati oli teeninud miljon misjonäri.
- 2008, 27. jaanuar Suri Utah' osariigis Salt Lake Citys oma kodus.

Gordon B. Hinckley elu ja teenimistö

16. veebruaril 1998 olid ligikaudu 6700 viimse aja püha kogunenud Independence'i väljakul Accras Ghanas. Nad olid tulnud, et tervitada nende prohvetit president Gordon B. Hinckleyt.¹ Naeratus näol, seisis ta nende ees ja kuulutas välja kauaoodatud uudise, et nende kodumaale ehitatakse tempel. Vanem Jeffrey R. Holland Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist ütles, et kui president Hinckley esitas selle teadaande, siis inimesed „seisid ja hõiskasid, nutsid ning tantsisid, embasid üksteist ja valasid pisaraid”.² Aastaid hiljem, kui tempel oli ehitatud ja pühitsetud, meenutas üks naine, kes oli sellel päeval seal kohal olnud, oma rõõmutundeid ning väljendas seda, kuidas tempel oli teda õnnistanud:

„Mu meeles on veel praegugi elav pilt prohvet Gordon B. Hinckley külaskäigust Ghanasse ning tema teadaandest templi kohta meie kodumaal. Põnevus kõikide nägudel, õnn, rõõmuhõisked on kõik veel selgelt minu meeles. ..

Täna olen tänu oma kodumaal asuvale templile abielus ning pitseeritud oma abikaasaga ajaks ja igavikuks. Õnnistus elada koos perekonnaga peale surelikkust annab mulle suurt lootust, kui püüan teha kõike, mida suudan, et võiksin olla oma perekonnaga igavesti.”³

President Hinckley aitas inimestel üle kogu maailma leida „suurt lootust” nende püüetes elada Jeesuse Kristuse evangeeliumi järgi. Ghana sünnimuse näitel on näha, et tihti ta teenis korraga tuhandeid inimesi. Samuti ulatas ta abikäe inimestele ükshaaval. Vanem Adney Y. Komatsu Seitsmekümnest rääkis oma tunnetest misjonijuhatajana, kui president Hinckley külastas tema misjonit.

„Hoolimata kõigist minu nõrkustest ei kritiseerinud ta mind kordagi mu kolme aasta jooksul. .. Ja see ergutas mind jätkama. .. Iga kord, kui ta tuli lennukilt maha, haaras ta mu käe, nagu pumpaks suure innuga kaevust vett. „Juhataja Komatsu, kuidas sul läheb? ..

Sa saad suurepäraselt hakkama!” Ta julgustas mind sel viisil .. ning kui ta lahkus, siis tundsin, et peaksin endast andma 105 protsenti, mitte lihtsalt 100 protsenti.”⁴

Inimesed tundsid, et president Hinckley innustas neid, mitte ainult tema inspireerivate sõnade pärast, vaid ka selle kaudu, kuidas ta elas. President Russell M. Nelson Kaheteistkümne Kvoorumist on meenutanud:

„Sel ajal, kui [president ja õde Hinckley] olid Kesk-Ameerikas kogudusehoonest lennujaama minemas, sattus nende auto avariasse. Õde Nelson ja mina sõitsime nende taga ning nägime selle toimumist. Veoauto, [millele oli] laaditud kinnitamata metallvardad, lähenes ristmikul neile. Vältimaks kokkupõrget, peatus veoauto järsult, lennutades need metallvardad nagu odad Hinckleyte auto poole. Aknad purunesid, poritiivad ja ukсед said mõlgid. Õnnetus oleks võinud olla väga tõsine. Sellel ajal, kui purunenud klaasi eemaldati nende riietelt ja nahalt, ütles president Hinckley: „Tänatud olgu Issand Tema õnnistuse eest, nüüd jätkakem teekonda teises autos.”⁵

See lause, öeldud spontaanselt kriisihetkel, esindab president Hinckley elu ja teenimistööd Jeesuse Kristuse jüngrina. Ta oli, nagu vanem Holland märkis, „alati täis usku Jumalasse ning tulevikku”.⁶

Perekonna pärand – usu ja visaduse alus

Kui Gordon Bitner Hinckley sündis 23. juunil 1910, oli ta oma ema esimene laps, kuid perekonda tervitasid teda kaheksa vanemat õde-venda. Gordoni isa Bryant Stringham Hinckley oli abiellunud Ada Bitneriga oma esimese abikaasa Christine'i surma järel. Ada ja Bryant said pärast Gordoni sündi veel neli last ning nad kasvasid oma suurt perekonda armastusega ja ilma neid poolvendadeks ning poolõdedeks eristamata. Oma varajasest noorusest peale õppis Gordon hindama oma perekonda.

Gordoni perekonna- ja keskmine nimi olid meeldetuletused tema üllast pärandist. Tema Hinckleyte poolsed esivanemad olid varased uusasukad maal, mis on praegu Ameerika Ühendriigid. Osa neist oli sinna pagendatud 1600ndatel aastatel oma kristlike töökspidamiste pärast. Teised neist olid olnud reisijad 1620. aastal laeval Mayflower,

mis oli üks esimesi laevu, mis viis väljarändajaid Euroopast Põhja-Ameerikasse. Rohkem kui kaks sajandit hiljem oli Gordoni isapoolne vanaisa Ira Nathaniel Hinckley üks varajastest viimse aja pühadest teerajajatest. 1843. aastal liitus äsja orvuks jäänud 14-aastane Ira Kirikuga Nauvoos Illionoi osariigis, pärast seda, kui oli kuulnud Hyrum Smithi jutlustamist. Ka Gordoni vanavanaema Anna Barr Musser Bitner Starr oli teerajaja. Tema poeg Breneman Barr Bitner, Gordoni emapoolne vanaisa, meenutas hiljem nende reisi Soolajärve orgu 1849. aastal: „[11-aastaselt] sõitsin ma kahe paari ikkesse rakendatud härjaga ning rasket koormat kandva vankriga sellesse orgu läbi kuuma ning külma üle kõrbete ja jõgede ning mägede.”⁷

Bryant Hinckley tuletas oma lastele ja lastelastele tihti meelde nende rikast pärandit. Rääkides Mayfloweri uusasukate ohtlikust teekonnast ja pikast karmist talvest, millega nad kohale jõudes silmitsi seisid, ütles ta ükskord: „Kui Mayflower oli valmis kevadel naasma, oli ellu jäänud vaid 49 inimest [102-st]. Mitte keegi ei pöördunud [Inglismaale] tagasi. See suhtumine on ka teis kaasa sündinud – mitte kunagi tagasi pöörduda.”⁸ Jäädes truuks sellele põhimõttele, sai Gordon võimalusi õppida ja teenida ning tunnistada, mida ta kunagi ei oleks osanud ette kujutada.

Lapsepõlv – õppimine, kuidas olla optimistlik, usin ja ustav

Lapsena ei olnud Gordon Hinckley see energiline tugev inimene, keda inimesed aastaid hiljem tundsid. Ta oli „kõhn nõrk poiss”, haigustele vastuvõtlik.⁹ Kui kaheaastane Gordon „jäi haigeks tõsise läkaköhaga, .. ütles arst Adale, et ainuke ravim on puhas maaõhk. Bryant vastas sellele, ostes kahe hektari suuruse farmi .. ja ehitades väikese suvekodu”.¹⁰ Farm, mis asus Soolajärve oru East Mill Creeki osas, oli õnnistuseks tervele perekonnale, andes lastele koha uitamiseks ja mängimiseks ning väärtuslike õppetundide õppimiseks koos töötamise kaudu.

Ada ja Bryant Hinckley olid optimistlikud usinad vanemad, kes löid oma lastele võimalusi kasvamiseks ja edu kogemiseks. Nad hakkasid pidama pereõhtut kohe, kui seda programmi tutvustati 1915. aastal. Nad jutustasid üksteisele enne magamaminekut lugusid,

mis tihti pärinesid pühakirjadest. Nad tekitasid oma kodus raamatukogutoa, kus lapsed said lugeda häid raamatuid. Nad aitasid oma lastel õppida distsipliini, julgustades neid ja oodates neilt parimat.

Gordoni üles kasvades kasvas tema usk, mida toitis pidev vanemate usu mõju. Ühel päeval oli tal kogemus, mis aitas kujundada alust tema tunnistusele prohvet Joseph Smithist.

„Kui ma olin 12-aastane poiss, võttis isa mu kaasa selle vaikonna preesterluse koosolekule, kus me elasime. Ma istusin tagareas, samas kui tema istus vaikonna juhatajana poodiumil. Selle koosoleku alguses, mis oli esimene omataoline, kus ma olin kunagi käinud, tõusis 300 või 400 meest püsti. Neil oli erinev taust ja nad esindasid erinevaid ameteid, kuid igaühel oli südames seesama veendumus, millest nad laulsid koos järgmiseid suuri sõnu:

*Au olgu mehel, kes võitnud Jehoovast,
prohvetil, nägijal Jeesuses!
Valitud juhtima viimaseid aegu,
kuningailt austus ja kuulsus rahva seas.*

Minuga toimus midagi, kui ma kuulsin neid usuga mehi laulmas. Minu poisikeselikku südamesse tuli Püha Vaimu kaudu teadmine, et Joseph Smith oli tõepoolest Kõigevägevama prohvet.”¹¹

Hariduse jätkamine ja raskete katsumuste aeg

Oma varases lapsepõlves ei meeldinud Gordonile koolis käia, vaid ta eelistas klassitoa seintele ning laudadele õues mängimist. Kuid kasvades õppis ta hindama raamatuid, koole ja kodus olevat raamatukogu sama palju kui välju, kus ta oli noore poisina paljajalu jooksnud. Ta lõpetas keskkooli 1928. aastal ning samal aastal alustas õpinguid Utah' Ülikoolis.

Tema neli aastat ülikoolis töid kaasa tohutud väljakutsed. 1929. aastal varises kokku Ameerika Ühendriikide aktsiaturg ning üle kogu riigi ja maailma levis suur majanduslangus. Töötus oli Salt Lake Citys 35 protsenti, kuid Gordonil õnnestus saada tööd hooldustöölisena, et maksta oma õppemaksu ja koolitarvete eest. Bryant, kes töötas Kiriku Desereti võimla juhatajana, vähendas omaenda palka, et teised töölised võiksid oma töökoha säilitada.¹²

Gordon B. Hinckley noore mehena

Rahalisest kitsikusest palju tõsisem oli aga vähkkasvaja avastamine Gordoni emal. Ta suri 1930. aastal, kui Gordon oli 20-aastane. Gordon on öelnud, et tema ema surmaga kaasnenud haavad „olid sügavad ning valusad”.¹³ See isiklik katsumus koos maailmalike filosoofiade mõjude ja selle ajajärgu küünilisusega viisid ta keeruliste küsimuste esitamiseni. „See oli kohutava heitumuse aeg,” on Gordon meenutanud, „ning seda võis eriti tugevalt tunda ülikoolilinnakus. Ma tundsin seda ka ise. Ma hakkasin mõningates asjades kahtlema, kaasa arvatud vähesel määral ka mu vanemate usus. Üliõpilaste seas ei ole see ebatavaline, kuid sel hetkel oli õhkkond eriliselt terav.”¹⁴

Kuigi Gordoni üleskerkinud küsimused olid rahutusttekitavad, siis ei kõigutanud need tema usku. „Minu jaoks oli olemas armastuse alus, mis pärines suurepärestelt vanematelt ja healt perekonnalt,

suurepäraselt piiskopilt, pühendunud ning ustavatelt õpetajatelt ning pühakirjadest, mida lugeda ja mille üle mõtiskleda,” on ta meenutanud. Rääkides selle ajaperioodi väljakutsetest temale ja teistele temavanustele, on ta öelnud: „Kuigi meie nooruses oli meil raskusi paljude asjade mõistmisega, tundsim sügaval oma südames armastust Jumala ja Tema suure töö vastu, mis tõstis meid kõrgemale meie kahtlustest ning hirmudest. Me armastasime Issandat ja me armastasime häid ning austusväärseid sõpru. Sellisest armastusest saime me palju jõudu.”¹⁵

Misjonitöö ja isiklik usule pöördumine

Gordon lõpetas Utah' Ülikooli 1932. aasta juunis ja tema peaaineks oli inglise keel ja kõrvalaineks muistsed keeled. Aasta hiljem pidi ta langetama tähtsa otsuse. Ta ootas väga oma haridustee jätkamist, nii et temast võiks saada ajakirjanik. Isegi keset majanduslangust oli ta olnud võimeline säästma vähesel määral raha, et maksta kooli eest. Samuti mõtles ta abiellumise peale. Tema ja Marjorie Pay, temast üle tänava elav noor naine, olid muutumas teineteisega järjest lähedasemaks.

Seejärel just enne oma 23. sünnipäeva kohtus ta oma piiskopi John C. Duncaniga, kes küsis temalt, kas ta on mõelnud misjonil teenimise peale. See oli Gordonile „šokeeriv ettepanek”,¹⁶ sest majanduslanguse ajal kutsuti misjonile väga vähe noori mehi. Perekondadel lihtsalt ei olnud piisavalt vahendeid nende toetamiseks.

Gordon ütles piiskop Duncanile, et ta läheb teenima, kuid muretseb, kuidas tema perekond saaks rahaliselt hakkama. Tema mure kasvas veelgi, kui ta sai teada, et pank, kus ta oma sääste hoidis, oli pankrotistunud. „Hoolimata sellest,” ütles ta, „ma mäletan oma isa ütlemas „Me teeme kõik endast oleneva, et tagada sinu vajaduste rahuldamine” ning tema ja mu vend lubasid mind misjoni jooksul abistada. Ligikaudu samal ajal me avastasime väikese kogumisarve, mis mu ema oli endast maha jätnud – toidu ja muude asjade ostmisest üle jäänud raha. Selle väikese lisaabiga tundus, et ma sain minna oma misjonile.” Ta pidas oma ema raha pühana. „Ma valvasin seda väga hoolikalt,” ütles ta.¹⁷ Ta kutsuti teenima Euroopa misjonil.

Tundes, et tema poeg oli ikka mures, valmistas Bryant Hinckley väikese meeldetuletuse jõu tõelisest allikast. „Kui läksin oma misjonile,” ütles Gordon hiljem, „ulatas mu hea isa mulle kaardi, millele oli kirjutatud neli sõna .. „Ära karda, usu vaid!” (Mk 5:36).”¹⁸ Need sõnad inspireerisid vanem Gordon B. Hinckleyt teenima ustava auväärse misjoni, eriti, kui need panna kokku veel teise viie tema isa kirjasulest pärit sõnaga mitu nädalat hiljem.

Need järgmised viis sõna saabusid tugeva heitumuse ajal, mis oli alanud 29. juunil 1933, vanem Hinckley esimesel päeval Prestonis Inglismaal. Kui nad saabusid oma korterisse, siis ütles tema kaaslane talle, et nad jutlustavad sellel õhtul linna keskväljakul. „Sa oled valinud minekuks vale mehe,” vastas vanem Hinckley, leides enda paar tundi hiljem poodiumilt laulmas ja rääkimas, seistes silmitsi rahvahulgaga, kes teda suuresti eiras.¹⁹

Vanem Hinckley avastas, et paljud inimesed ei soovinud kuulata taastatud evangeeliumi sõnumit. Ülemaailmse majanduslanguse tagajärjel tekitatud vaesus tundus läbistavat inimeste hingi, kellega ta trammides kohtus, ning ta leidis vähe põhjuseid nendega lähedust tunda. Lisaks tundis ta end füüsiliselt haigena. Ta on meenutanud: „Inglismaal tolmlleb muru ja muutub seemneks juuni lõpus ja vara juulis, mis on täpselt siis, kui ma saabusin.”²⁰ See põhjustas tal allergilisi reaktsioone, mis pani kõik tunduma veel halvemana. Ta igatses oma perekonda. Ta igatses Marjoried. Ta tundis puudust oma riigi tuttavlikkusest. Töö oli masendusttekitav. Temal ja ta kaasmissionäridel oli vähe võimalusi õpetada Kirikuga tutvujaid, kuigi nad õpetasid ja rääkisid igal pühapäeval väikestes kogudustes.

Tundes, et ta raiskab oma aega ja perekonna raha, kirjutas vanem Hinckley kirja oma isale, selgitades oma õnnetut olukorda. Bryant Hinckley vastas nõuandega, mida tema poeg järgis kogu oma elu jooksul. „Kallis Gordon,” kirjutas ta, „sain su viimase kirja kätte. Mul on vaid üks soovitus.” Ja seejärel need viis sõna, mis lisasid kaalu nendele neljale, mida ta oli varem kirjutanud: „Unusta end ja hakka tööle.”²¹ See nõuanne meenutas vanem Hinckleyele pühakirjakohta, mida ta oli varem sel hommikul oma kaaslasega lugenud: „Sest kes iganes oma hinge tahab päästa, see kaotab selle; aga kes iganes oma hinge kaotab minu ja armuõpetuse pärast, see päästab selle” (Mk 8:35).

*Vanem Gordon B. Hinckley põhimisjonärina
Inglismaal Londonis Hyde Parkis jutlustamas*

Isa kirja oma käes hoides laskus noor vanem Hinckley põlvili ja andis Issandale töotuse, et annab end Issanda teenistusse. Mõju oli peaaegu kohene. Ta ütles: „Kogu maailm muutus. Udu hajus. Minu elus hakkas paistma päike. Mul oli uus huvi. Ma nägin selle maa ilu. Ma nägin inimeste imelist loomust. Ma hakkasin end sel imelisel maal kodus tundma.”²²

Meenutades neid päevi, selgitas Gordon, et ta sai samuti abi oma emalt. Ta tundis tema lohutavat kohalolu, seda eriti pimedatel ja heidutatvatel aegadel. „Ma püüdsin sel ajal, nagu olen püüdnud sellest ajast peale, juhtida oma elu ning täita oma kohust viisil, mis tooks tema nimele au,” ütles ta. „Mõte mitte vastata oma ema ootustele on

olnud valus ning see on olnud distsiplineerivaks jõuks, mis muidu ehk oleks olnud puudu.”²³

Temast sai eesmärgi ja innukusega misjonär. Ülestähendused tema kaheksast esimesest misjonikuust näitavad, et kuigi ta ei ristinud ühtegi inimest, jagas ta laiali 8785 brošüüri, veetis rohkem kui 440 tundi liikmetega, osales 191 koosolekul, osales 220 evangeeliumi vestlusel ning kinnitas ühe inimese Kiriku liikmeks.²⁴

1934. aasta märtsikuus viidi vanem Hinckley üle Prestonist Londonisse, et töötada Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi vanema Joseph F. Merrilli assistendina, kes juhatas Briti ning Euroopa misjoneid.²⁵ Seal veetis ta ülejäänud aja oma misjonist, töötades päeval kontoris ning õpetades öhtul evangeeliumi. Pöördunute ristimisi oli vähe, kuid Bryant ja Ada Hinckley poja südames muutus pöördumise säde kestvalt põlevaks leegiks.

Uus võimetus teenida Issandat

Kui Gordon naasis oma misjonilt, ütles ta: „Ma ei taha enam kunagi reisida. Ma olen reisinud nii palju, kui kunagi soovin reisida.”²⁶ Ta oli koos kahe misjonikaaslasega reisinud teel koju üldise tava korras läbi kogu Euroopa ja Ameerika Ühendriikide ning ta oli väsinud. Kui tema perekond läks peatselt pärast tema naasmist puhkusele, jäi ta koju. Hoolimata oma väsimusest tundis ta rahulolu, mõeldes oma reisimise peale: ta arvas, et oli näinud oma patriarhaalse õnnistuse täitumist. Palju aastaid hiljem ütles ta:

„Noore poisina sain ma patriarhaalse õnnistuse. Selles õnnistuses öeldi, et ma tõstaksin oma häält tõe tunnistusena maa rahvaste seas. Ma olin töötanud Londonis pikka aega ning seal palju kordi tunnistanud. Me [käisime Amsterdamis] ja mul oli võimetus öelda paar sõna ja tunnistada ühel koosolekul. Seejärel läksime Berliini, kus mul oli sarnane võimetus. Seejärel läksime Pariisi, kus mul oli sarnane võimetus. Seejärel läksime Ameerika Ühendriikidesse Washington D.C.-sse ning pühapäeval oli mul seal sarnane võimetus. Kui ma koju saabusin, olin väsinud. .. Ma ütlesin: „Ma olen täitnud [selle] osa oma õnnistusest. Ma olen tõstnud oma hääle maailma suurtes pealinnades. .. Ja ma tõesti arvasin seda.”²⁷

Enne kui Gordon võis pidada oma misjonit lõppenuks, oli tal veel üks ülesanne täita. Vanem Joseph F. Merrill oli palunud tal kohtuda Kiriku Esimese Presidentkonnaga, et anda aru Briti ja Euroopa misjonite vajadustest. 1935. a 20. augusti hommikul, vähem kui kuu pärast koju naasmist, juhatati Gordon Kiriku administratiivhoone nõukoguruumi. Surudes kätt Esimese Presidentkonna iga liikmega – presidendid Heber J. Grant, J. Reuben Clark jun ja David O. McKay –, tundis ta järsku, et talle antud ülesanne tundus tohutu. President Grant ütles: „Vend Hinckley, me anname sulle 15 minutit, et öelda, mida Vanem Merrill soovib, et me kuuleksime.”²⁸

Järgnenud viieteistkümne minuti jooksul andis hiljuti naasnud misjonär edasi vanem Merrilli mure, et misjonäridel on töö tegemiseks vaja paremaid trükimaterjale. Vastusena esitasid president Grant ja tema nõuandjad küsimuse küsimuse järel ning kohtumine kestis tunni kauem, kui oli planeeritud.

Koduteel ei oleks Gordon osanud arvata, kuidas need 75 minutit tema elu mõjutavad. Kaks päeva hiljem sai ta telefonikõne president McKaylt, kes pakkus talle tööd värskest moodustatud Kiriku raadio, reklaami ja misjonikirjanduse komitee täitevsekretärina. See komitee, mis koosnes Kaheteistkümne Kvoorumi kuuest liikmest, tegi tööd, et tegeleda Gordoni poolt Esimese Presidentkonnaga kohtumisel välja toodud vajadustega.²⁹

Taas kord lükkas Gordon edasi oma magistriõppe plaanid ja karjääri ajakirjanikuna. Ta töötas, arendades välja tekste raadioprogrammidele ja filmiribadele, kirjutades misjonäridele brošüüre, arendades ametlikke suhteid meedia teerajajatega ning uurides ja kirjutades Kiriku ajaloo kohta. Ta aitas luua sõnumeid, mille eesmärk oli tugevdada Kiriku liikmete usku ja külge tõmmata väljaspool Kirikut olevate inimeste tähelepanu. Kord saatis sõber talle kirja, kiites teda raadioteksti eest ja küsides, kuidas ta oli välja arendanud sellise kirjutamise ning kõnelemise anni. Gordon vastas:

„Kui mul on mõni and kõnelemises või kirjutamises, siis olen selle eest ääretult tänulik mu Taevasele Isale. Ma arvan, et mul ei ole väga palju loomulikku võimet kirjutada või kõneleda, igasugune vägi, mis mul on, pärineb võimalustest, mis mulle on antud.”³⁰

Gordon B. Hinckley Kiriku raadio, reklaami ja misjonikirjanduse komitee töötajana

Gordoni töö komitees arendas tema oskusi kirjutajana. Samuti andis see väärtusliku võimaluse õppida apostlitelt ja prohvetitelt. Kui Gordon nägi, kuidas Kaheteistkümne kuus liiget otsuseid hoolikalt kaalusid ja üksteist õpetasid, siis mõistis ta paremini nende meeste püha kutset ja ilmutuse protsessi, mis toimus, kui nad koos nõu pidasid.

Vanem Stephen L. Richards, kes oli hiljem Esimeses Presidentkonnas esimene nõuandja, oli komitee esimees. Gordon kirjeldas teda kui „mõtlitlikku, kaalutlevat, hoolikat ning tarka” meest. Mitte kunagi ta ei kiirustanud tegevusse, vaid enne jätkamist vaatles ettevaatlikult. Ma õppisin, et selles töös on kõige parem jätkata tegutsemist ettevaatlikult, sest ükskõik mis otsuse sa langetad, sellel on kaugeleulatuvad tagajärjed ning see mõjutab paljude inimeste elu.”³¹

Komitee teised viis liiget olid vanemad Melvin J. Ballard, John A. Widtsoe, Charles A. Callis, Alonzo A. Hinckley (Gordoni onu) ja Albert E. Bowen. Nende kohta on Gordon öelnud:

„Ma sain nende suurepärase meestega, kes olid minu vastu ülimalt lahked, väga hästi läbi. Aga ma õppisin, et nad olid inimesed. Neil olid nõrkused ja probleemid, kuid see ei häirinud mind. Tegelikult see tõstis minu arvamust nendest, sest ma nägin, et jumalikkuse element oli suurem kui nende surelik iseloom või vähemalt olid nad pühendunud harukordse eesmärgi heaks, mis oli nende elus esikohal. Ma nägin nende elus olevat inspiratsiooni. Mul ei olnud kahtlusi nende prohvetliku kutse osas ega fakti suhtes, et Issand rääkis ja tegutses nende kaudu. Ma nägin nende inimlikku poolt, nende inimlikke nõrkusi – ja neil kõigil oli mõni. Kuid ma nägin ka ülimalt usu jõudu ning armastust Issanda vastu ja nende täielikku truudust töö ning usalduse suhtes, mis oli nende peale asetatud.”³²

Abielu, perekond ja Kirikus teenimine

Loomulikult ei mõelnud Gordon ainult töö peale. Kui ta naasis Inglismaalt, jätkus tema kurameerimine Marjorie Payga. Tema lahkumine oli Marjorie jaoks olnud sama raske kui Gordoni enda jaoks. „Kui väga ma ka tahtsin, et ta misjonil teeniks,” on Marjorie hiljem öelnud, „ei unusta ma kunagi seda tühjuse ja üksilduse tunnet, mis mind valdas, kui see rong jaamast lahkus.”³³

1929. aastal, neli aastat enne Gordoni Inglismaale lahkumist, oli Marjorie just ennast Utah’ Ülikooli loengutele kirja pannud, kui sai teada, et tema isa oli suure majanduslanguse käigus oma töökoha kaotanud. Ta loobus kohe loengutest ja leidis tööd sekretärina, et aidata toetada oma vanemaid ja viite nooremat õde-venda – miski, mida ta jätkas pärast seda, kui Gordon naasis oma misjonilt 1935. aastal. Tal ei avanenud kunagi uuesti võimalust saada ametlik haridus, kuid ta oli kindlalt otsustanud õppimist jätkata, seega ta haris end raamatuid lugedes.

Marjorie rõõmsameelne loomus, tööeetika ja sügav pühendumus evangeeliumile meelitasid Gordonit ligi ning Marjorie imetles tema headust ja usku. „Kui abiellumine lähenes,” on Marjorie öelnud, „siis olin täiesti kindel, et Gordon armastab mind. Kuid kuidagi teadsin ma ka, et ma ei saa kunagi olla tema jaoks kõige tähtsam. Ma teadsin, et saan olla tema elus teisel kohal ja et Issand oleks esimesel. Ja see sobis.” Ta jätkas: „Mulle tundus, et kui sa mõistad

evangeeliumi ja meie siinolemise eesmärki, siis sa soovid abikaasat, kes asetaks Issanda esikohale. Ma tundsin kindlust teadmises, et ta on sedasorti mees.”³⁴

Gordon ja Marjorie abiellusid Salt Lake’i templis 29. aprillil 1937 ja kolisid Hinckleyte suvekoju East Mill Creekis. Nad paigaldasid katla, tegid teisi vajalikke parendusi, mis olid vajalikud seal aasta läbi elamiseks, hooldasid viljapuid ja aeda ning alustasid omaenda kodu ehitamist naabruses asuval maatükil. Ja nii sai maapiirkonnast, mida Gordon oli oma lapsepõlve suvede jooksul armastanud, koht, kus tema ja Marjorie rajasid oma kodu ning kasvasid oma lapsi Kathleeni, Richardit, Virginiat, Clarki ja Jane’i.

Gordon ja Marjorie rajasid kodu täis armastust, vastastikust lugupidamist, kõvasti töötamist ja evangeeliumi järgi elamist. Igapäevane perepalve andis lastele võimaluse näha oma vanemate usku ning armastust. Kui pere koos palvetas, tundsid lapsed oma Taevase Isa lähedust.

Hinckleyte kodu oli koht, kus oli vähe reegleid, kuid kõrged ootused. Marjorie rääkis asjadest, mis ei olnud väärt võitlust lastega. Kirjeldades kasvatuslikku lähenemist, mille osas nad abikaasaga ühel nõul olid, ütles ta: „Ma õppisin, et pean oma lapsi usaldama, nii püüdsin ma mitte kunagi öelda ei, kui oli kuidagimoodi võimalik öelda jah. Kui me lapsi kasvasime, siis oli küsimus, kuidas iga päevaga ühele poole saada ja seda tehes natuke lõbutseda. Kui nägin, et ma ei saanud langetada kõiki otsuseid oma laste eest, siis proovisin mitte iga väikese asja pärast muretseda.”³⁵ Oma vanemate usalduse tulemusena tundsid lapsed end austatuna ja said kogemusi ning enesekindlust. Ja kui vastus oli ei, siis lapsed mõistsid, et see ei olnud ilma põhjusega.

Hinckleyte kodu oli täis naeru. Marjorie on kord öelnud: „Ainuke viis elust läbi minna on ennast sealt läbi naerda. Sa pead kas naerma või nutma. Ma eelistan naermist. Nutmine paneb mul pea valutama.”³⁶ Vanematega, kes suutsid endi üle naerda ja leida igapäevaelus huumorit, pidasid lapsed oma kodu meeldivaks varjupaigaks.

Kirikus teenimine oli alati osa Gordoni ja Marjorie elust. Gordon teenis vaia pühapäevakooli järelevaatajana ning seejärel kutsuti ta pühapäevakooli üldnõukokku, kus ta teenis üheksa aastat. Hiljem

Marjorie Pay

teenis ta vaiajuhatuses nõuandjana ning vaiajuhatajana, samal ajal kui Marjorie teenis Algühingus, Noortes Naistes ja Abiühingus. Nende lapsed nägid, et Kirikus teenimine oli rõõmus eesõigus – eeskuju, mida igäüks neist järgis täiskasvanuks saades.

Ettevalmistus ametialaste ettevõtmiste kaudu

Marjorie ja Gordoni kuue esimese abieluaasta jooksul jätkas Gordon töötamist Kiriku raadio, reklaami ja misjonikirjanduse komitees. Oma töös oli ta pühendunud ning projektid ja tähtajad viisid ta tihti tema võimete ja kogemuse piirini ning kaugemalegi sellest. Kirjas ühele sõbrale kirjutas ta:

„On palju teha. Selle pika nimega komitee töö kasvab suuremaks ja keerulisemaks ning huvitavamaks. ..

.. Raadio, filmid ja erinevat sorti kirjandus .. hoiavad mind palvetamas, alandlikuna, kiirena ja pikki tunde töö. .. See kõik on muutnud mind natuke rohkem sõltuvaks prillidest, .. natuke küürakamaks, natuke rahulikumaks, natuke rohkem täis imestumist selle suhtes, milleni see kõik küll viib.”³⁷

1940ndate alguses tõi Teine maailmasõda Gordoni jaoks kaasa töökoha muutuse. Sõja tõttu oli põhimisjonitöö peaaegu olematu, seega muutus tema töö misjonäridele materjale tagada vähem vajalikuks. Tundes vastutust sõjapüüdlustes kaasa aidata, kandideeris ta ohvitserikandidaatide kooli Ameerika Ühendriikide mereväes. Kuid tema allergiad muutsid ta kõlbmatuks. „Ma olin tagasilükkamise pärast masenduses,” on ta hiljem tunnistanud. „Sõda oli käimas ning kõik tegid midagi, et aidata. Ma tundsin, et peaksin mingil viisil osalema.”³⁸ See soov viis ta kandideerima Denveri ja Rio Grande raudtee abiinspektori töökohale. Kuna rongid olid vägede ja varustuse transportimisel sõja käigus väga tähtsad, tundis Gordon, et see töökoht aitaks tal teenida oma kodumaad. Kompanii palkas ta 1943. aastal ja ta töötas Salt Lake City depoo, kuni tema ja ta perekond viidi 1944. aastal üle Denverisse Coloradosse.

Raudtee inspektoritele avaldas Gordoni töö muljet ning kui sõda 1945. aastal lõppes, pakkusid nad talle alalist töökohta koos näilisel hea väljavaatega karjäärriks. Samal ajal helistas vanem Stephen L. Richards ning palus Gordonil naasta täiskohaga tööle Kiriku heaks. Kuigi raudtee pakkus märkimisväärselt kõrgemat palka kui Kirik, järgis Gordon oma südant ja naasis Salt Lake Citysse.³⁹

Gordoni töö Kiriku peakorteris laienes peatselt võrreldes tema varasemate kohustustega. 1951. aastal määrati ta Kiriku Misjonäride üldkomitee täitevsekretäriks ja talle anti kohustus juhtida äsja moodustatud misjoniosakonna igapäevaseid tegemisi. See osakond tegeles kõigea, mis oli seotud evangeeliumi levitamisega, kaasa arvatud misjonäride poolt kasutatavate materjalide tootmine, tõlkimine ja jaotamine, misjonäride ning misjonijuhatajate koolitamine ja avalike suhete meedia, mida kasutati suhete rajamiseks ja Kiriku kohta käivate müütide ümberlükkamiseks.⁴⁰

1953. aastal kutsus president David O. McKay Gordoni oma kabinetti ja palus tal mõelda küsimuse üle, mis polnud otseselt seotud tema kohustusega misjoniosakonnas. „Vend Hinckley,” alustas ta,

Gordon B. Hinckley, 1951

„nagu sa tead, me ehitame templi Šveitsi ja see saab olema meie teistest templitest erinev, sest peame teenindama liikmeid, kes räägivad mitmeid erinevaid keeli. Ma soovin, et sa leiaksid viisi, kuidas esitada templijuhised nendes erinevates Euroopa keeltes, kasutades võimalikult väiksel arvul templitöötajaid.”⁴¹

President McKay andis koha, kus Gordon sai otsida inspiratsiooni ja põgeneda oma misjoniosakonna töökoorma eest. Tööpäeva õhtutel, laupäevadel ja mõningatel pühapäevadel töötas Gordon Salt Lake'i templi viiendal korrusel asuvas väikeses ruumis. Mitmetel pühapäevahommikutel ühines president McKay temaga, et jagada mõtteid, vaadata templianni esitlust täpselt ja palvetada juhiste saamiseks.

Pärast mõtisklemist, palvetamist ja ilmutuse otsimist tegi Gordon ettepaneku, et templianni esitus pandaks filmilindile, nii et pühade juhiste sõnad oleks dubleeritud mitmesse keelde. President McKay ja teised kiitsid tema ettepaneku heaks ja määrasid tema filmi tootma. Gordon töötas andekate ja ustavate professionaalide meeskonnaga, kes lõpetasid projekti 1955. aasta septembris. Seejärel viis ta filmilindi isiklikult Šveitsi Berni templisse ja oli esimeste templianni istungite tehniliste ettevalmistuste ülevaatajaks.⁴²

Gordonit mõjutas väga sügavalt, kui ta nägi, kuidas tema töö tõi Euroopa pühadele rõõmu: „Kui ma nägin neid inimesi, kes olid kogunenud kümnest erinevast riigist, et osaleda templitalitustes, kui ma nägin vanemat abielupaari raudse eesriide tagant, kes olid kaotanud oma perekonnad üle nende maade levinud sõdades, ja tunnistasin rõõmu ilmeid ning rõõmu pisaraid, mis tulid nende südamest neile antud võimaluse tagajärjel; kui ma nägin noori abielupaare oma perekondadega – oma säravate ja ilusate lastega – ning nägin neid perekonnasuhteid igaveseks ühendatuna, siis teadsin ma kindlalt isegi rohkem, kui olin teadnud varem, et [president McKay] oli Issanda poolt inspireeritud ja juhutatud tooma hindamatuid õnnistusi nende usklike Euroopa rahvaste seast kogunenud meeste ning naiste ellu.”⁴³

Gordoni misjonilt koju naasmisest oli möödunud kaksikümmend aastat ja ta ei olnud täitnud oma unistust saada magistrikraad ning olla ajakirjanik. Selle asemel oli ta Jumala sõna levitamiseks õpinud kasutama uut tehnoloogiat, arendanud positiivseid suhteid inimestega teistest uskudest, uurinud ja kirjutanud kirjatükke Kiriku ajaloost ning aidanud valmistada viisi, kuidas tuhanded viimse aja pühad saaksid saada templiõnnistusi. Need kogemused said aluseks teenimisele, mida ta tegi kogu oma ülejäänud elu.

Teenimine Kaheteistkümne Apostli Kvoorumis abina

Laupäeval, 5. aprillil 1958 vastas Gordoni ja Marjorie poeg Richard telefonile. Helistaja ei öelnud, kes ta on, kuid Richard tundis president David O. McKay häält ära ning kiirustas seda oma isale ütleva. Pärast president McKayga vestlemist käis Gordon kiiresti pesemas, vahetas oma riided ja sõitis Kiriku presidendi kantseleisse. Kuna ta oli president McKaylt ka varem ülesandeid saanud, siis eeldas ta, et

tal palutakse aidata millegagi seoses järgmise päeva üldkonverentsi istungite ettevalmistamisega. Ta oli šokeeritud, saades teada, et president McKayl oli mõttes midagi muud. Pärast sõbralikku tervitust palus president McKay Gordonil teenida Kaheteistkümne abina. Vennad, kes teenisid selles kutses, mille kasutamine lõpetati 1976. a, olid Kiriku üldjuhid. Gordon teenis East Mill Creeki vaia juhatajana, kui president McKay selle kutse andis.

Järgmisel päeval toetati vanem Gordon B. Hinckleyt üldkonverentsil. Kuigi ta tunnistas oma esimeses üldkonverentsikõnes, et ta on „emotsioonide alla mattunud, tundes end küündimatuna”, siis võttis ta uue kohustuse omaks omale loomuomase usu ja energiaga.⁴⁴

Üks suur kohustus, mille vanem Hinckley sai Kaheteistkümne abina, oli olla Kiriku töö ülevaatajaks terves Aasias. Ta teadis sealsetest inimestest vähe ning ei rääkinud mitte ühtegi nende keelt, kuid ta hakkas neid kiiresti armastama ja nemad hakkasid teda armastama. Kenji Tanaka, jaapanlasest viimse aja püha, ütles vanem Hinckley esimese kohtumise kohta Jaapanis: „Vanem Hinckley põnevil olekut võis näha tema sädelevates silmades. Tema esimene sõna meile oli *Subarashii!* [„Imeline!”] Selle kohtumise õhkkond muutus jäigast ning formaalsest sõbralikuks ja temale lähedaseks ning valitses soe tunne.”⁴⁵

See oli tunne, mida ta jagas kõikjal, kuhu ta Aasias läks. Ta aitas inimestel näha, et usuga Issandasse suudavad nad korda saata suuri asju ning aidata Kirikul oma kodumaal kasvada. Ta lõi lähedased suhted põhimisjonäridega, teades, et nende usinusel on otsene mõju inimestele, keda nad teenivad.

Kristuse nime eriline tunnistaja

Veel üks elu muutev telefonikõne saabus samuti laupäeval – 30. septembril 1961. Seekord oli see Marjorie, kes kuulis president McKay tuttavat häält telefonitorust. Taas kord kiirustas Gordon B. Hinckley Kiriku presidendi kantseleisse. Taas kord oli ta üllatunud ja emotsioonide kütkes, kui ta sai teada külastuse põhjusest. Kui ta saabus, ütles president McKay talle: „Ma olen saanud õhutuse valida sind täitma Kaheteistkümne Apostli Kvoorumis olevat tühja kohta ning me soovime sind täna konverentsil toetada.”⁴⁶ Taas kord

läks president Hinckley edasi usu ja entusiasmiga hoolimata teda vallanud ebaadekvaatsuse tunnetest.

Apostlina sai president Hinckley lisakohustusi. Vahetevahel kohtus ta valitsusametnike ja teiste mõjuvõimsate isikutega. Tal paluti tihti rääkida Kiriku esindajana avalikult, et vastata kriitikale ja Ameerika Ühendriikides toimunud kultuurilistele rahutustele. Ta juhtis püüdlusi tugevdada Kiriku ringhäälingualast võimekust ning kasutada evangeeliumi levitamisel kogu maailmas tehnoloogiat. Kuid isegi nende laienenud rollidega ei kaotanud ta kunagi silmist oma kohustust tugevdada üksikisikute ja perekondade usku. Hoolimata sellest, kas ta kõneles ühele või kümnele tuhandele inimesele, mõjutas ta inimesi isiklikult, millest sai ka tema teenimistöo eristatav omadus: tuua inimesi ühekaupa Kristuse juurde.

Vanem Hinckley jätkas Aasia töö ülevaatajaks olemist järgmise seitsme aasta jooksul ning ta rõõmustas, kui nägi oma sealsete sõprade kasvu. Ta on meenutanud: „See oli inspireeriv kogemus .. tunnistada viisi, kuidas Issand täitis oma täiusliku plaani üksikasju selles .. maakera osas.“⁴⁷

Kui Kaheteistkümne Kvoorumi liikmete vahel ülesanded muutusid, siis sai vanem Hinckley võimalusi teenida ka maailma teistes osades. Kõikjal, kuhu ta läks, näitas ta üles hoolt üksikisikute suhtes. 1970. aastal, kui ta oli Kiriku töö ülevaatajaks Lõuna-Ameerikas, reisib ta pärast Peruus vaiakonverentsil eesistujaks olemist Tšiilisse. Kaks päeva pärast Tšiilisse saabumist sai ta teada, et Peruud oli tabanud hävitav maavärin ning neli misjonäri olid kadunud. Ta planeeris kohe Perusse naasta, kuigi see tähendas tema kojumineku edasilükkamist. „Ma ei saa koju naasta rahuliku südametunnistusega, kui misjonärid on kadunud,“ ütles ta.⁴⁸

Ta saabus Limasse Perusse järgmisel hommikul. Kui kadunud misjonärid leidsid amatöörist raadiooperaatori, said nad Limasse helistada ja vanem Hinckley vestles nendega. Misjonärid olid väikeses toas koos teiste ellujäänutega ning nende vestlused olid läbi valjuhääldi kuulda teistele. „Kui valjuhääldist oli kuulda vanem Hinckley häält, siis tabas ruumi, mis oli täis inimesi, kes trügisid raadio suunas, kohene vaikus. Kuigi vanem Hinckley rääkis inglise keeles ja need inimesed rääkisid hispaania keeles, hakkasid nad omavahel

sosistades vestlema, küsides: „Kes on see mees?” Oli tunne, isegi kaootilises olukorras, et see hääl ei kuulunud tavalisele inimesele.”⁴⁹

Oma esimese kahe aasta jooksul Lõuna-Ameerika ülevaatajana külastas vanem Hinckley igat misjonit, lõi uued misjonid Kolumbias ning Ecuadoris, aitas luua uusi vaiu Limas, Peruus ja São Paulos Brasiilias ning aitas lahendada Argentiinasse kutsutud misjonäridele antavate viisadega seotud probleeme. Ta oli tegemas veelgi enam, kui 1971. aasta mais määrati ta kaheksa Euroopa misjoni ülevaatajaks.⁵⁰

Vanem Hinckley tundis tihti oma kiire ajakava tõttu väsimust. Tal oli alati hea meel koju naasta ning veeta aega koos Marjorie ja lastega. Kuid Marjorie sai aru, et kui ta oli töölt liiga kaua eemal, siis muutus ta rahutuks. Tema kutse apostlina – olles Kristuse nime eriliseks tunnistajaks kogu maailmas (vt ÕL 107:23) – ei olnud kunagi tema mõtetest kaugel.

Suured kohustused nõuandjana Esimeses Presidentkonnas

5. juulil 1981, pärast peaaegu 20 aastat Kaheteistkümne Apostli Kvoorumis teenimist, sai vanem Hinckley veel ühe üllatava kutse. President Spencer W. Kimball, kes oli sel hetkel Kiriku president, palus tal teenida Esimeses Presidentkonnas nõuandjana lisaks president N. Eldon Tannerile ja Marion G. Romneyle. See oli ebatavaline, kuid mitte enneolematu erand tavalisele kahe nõuandja tavale. President Kimball ja tema nõuandjad ei olnud hea tervise juures ja neil oli Presidentkonnas vaja lisatuge.⁵¹

Oma esimesel üldkonverentsil selles uues ülesandes ütles president Hinckley: „Minu ainuke soov on teenida ustavalt, ükskõik kuhu mind kutsutakse. .. See püha kutse on aidanud mul saada teadlikuks oma nõrkustest. Kui ma olen kedagi kunagi solvanud, siis palun vabandust ja loodan, et andestate mulle. Olgu see ülesanne pikaajaline või lühike, ma töotan anda endast parima armastuse ning usuga.”⁵²

Tema parimad püüdlused olid vajalikud kui president Kimballi, Tanneri ja Romney tervis halvenes. Suurem osa Esimese Presidentkonna igapäevasest tööst langes president Hinckley õlule. Tal oli ka kohustus täide viia suuremaid ülesandeid, nagu Utah' Jordan Riveri

President Gordon B. Hinckley üldkonverentsil ajal, mil ta oli ainuke Esimese Presidentkonna liige, kes oli osalemiseks piisavalt hea tervise juures.

templi pühitsemine. Lisaks seisis ta silmitsi avalikkuse kriitikaga Kiriku ja selle praeguste ning minevikus olnud juhtide suunas. 1982. aasta kevadisel üldkonverentsil andis ta nõu:

„Me elame maailmas, kus inimesed rõõmustavad teiste kritiseerimise üle. .. Ma õhutan teid nägema tervikpilti ja lõpetama väikeste vigade pärast muretsemine. .. Need on [Kiriku juhtide] teenimise ning nende panuse ulatuse juures kõrvalise tähtsusega.”⁵³

President Tanner suri 27. novembril 1982 ning president Kimballi ja Romney tervis oli halvenenud sellisel määral, et 1983. aasta kevadisel üldkonverentsil istus president Hinckley, kes selleks hetkeks oli kutsutud Esimesse Presidentkonda teiseks nõuandjaks, poodiumil kahe tühja tooli kõrval. Väga isiklikul moel tundis ta seda, mida ta kunagi oli nimetanud „juhtide üksilduseks”.⁵⁴

President Hinckley jätkas hoolikalt ning palvega, soovides mitte tegutseda ilma prohveti volitusega. Ta kutsus Kaheteistkümne vanemad liikmed – eriti kvoorumu juhataja vanem Ezra Taft Bensoni – appi tegelema Kiriku igapäevaste asjadega. President Hinckley

töötas käsikäes Kaheteistkümne Kvoorumiga, saades alati juhiseid president Kimballilt. Hoolimata sellest tundis ta suurt koormat.

Kuigi president Hinckley kohustused Esimeses Presidentkonnas hoidsid teda suurema osa ajast Salt Lake Citys, reisis ta vahel, et teenida liikmeid ja misjonäre mujal maailmas. 1984. aastal naasis ta Filipiinidele. Kaheksateist aastat varem oli ta seal pühitsenud esimese kogudusehoone, nüüd läks ta pühitsema esimest templit. Ta ütles pühitsemispalves:

„See Filipiinide riik on paljude saartega riik, kelle inimesed armastavad vabadust ja tõde, kelle südamed on tundlikud Sinu teenijate tunnistusele ning kes on igavese evangeeliumi sõnumile vastu võtlilikud. Me täname Sind nende usu eest. Me täname Sind nende ohverdamise vaimu eest. Me täname Sind Sinu töö edenemise ime eest sellel maal.”⁵⁵

Kiriku jätkuv edenemine oli ilmne 1984. aasta juunis, kui president Hinckley kuulutas Esimese Presidentkonna nimel välja piirkonna juhatuste kutse – Seitsmekümne liikmed, kes elaksid maailma eri paigus ja oleksid omale määratud geograafilistes piirkondades Kiriku töö ülevaatajad. Töötades Esimese Presidentkonna ja Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi juhatusel, tagaksid need vennad suurema osa nendes piirkondades vajaminevast juhtimisest ja koolitusest. „Me ei saa igat otsust Salt Lake Citys vastu võtta,” ütles ta. „Me peame tegema midagi, et volitust detsentraliseerida.”⁵⁶ Rääkides Kiriku juhtidele üle maailma umbes aasta hiljem, ütles president Hinckley: „Ma olen kindel, et see samm, mille me tegime viimase paari kuu jooksul, on inspireeritud ja tähtis. Ma olen kindel, et nende heade meeste sage kohalolek teie seas annab teile olulise kindlustunde. Need vennad põhimõtteliselt ühendavad kogu Kiriku keha kokku.”⁵⁷

Pärast Kiriku juhtimist 12 märkimisväärse kasvuaasta jooksul suri president Spencer W. Kimball 5. novembril 1985. Vanemapostel vanem Ezra Taft Benson asetati ametisse Kiriku presidendina. Ta palus Gordon B. Hinckleyle teenida Esimeses Presidentkonnas esimese nõuandjana ja Thomas S. Monsonil teise nõuandjana. Esimese Presidentkonna kolme tervise juures oleva liikmekaupa tundis president Hinckley oma koormate kergendamist ja tal oli rohkem võimalusi külastada pühasid üle kogu maailma.

President Ezra Taft Benson (keskel) oma nõuandjatega, president Gordon B. Hinckley (vasakul) ja president Thomas S. Monson (paremal) üldkonverentsil

Paari aasta jooksul hakkas halvenema president Bensoni tervis ning Kiriku igapäevakohustustega tegelemine langes jälle president Hinckley õlule. Seekord polnud ta aga Esimeses Presidentkonnas ükski. Elujõulisuse ja energiaga hoidsid president Hinckley ning president Monson Kirikut kindlal kursil, alati austades president Bensoni kutset prohveti, nägija ja ilmutajana. Nad kujundasid välja tugeva kestva sõpruse ning partnerluse.

President Benson suri 30. mail 1994 ja president Howard W. Hunterist sai Kiriku president. Taas kord teenisid president Hinckley ning president Monson nõuandjatena. Juunis käisid president ja õde Hinckley koos president Hunteri ning tema abikaasa Inise ja vanem M. Russell Ballardi ning tema abikaasa Barbaraga Nauvoos Illinoisi osariigis, et meenutada Joseph ja Hyrum Smithi märtrisurma 150. aastapäeva. See oli ainuke reis, mille president Hunter ja president Hinckley koos ette võtsid. President Hunter oli juba aastaid terviseprobleemide käes vaevelnud ja pärast seda reisi halvenes tema tervis kiiresti. 27. veebruaril 1995 palus ta president Hinckleylt preesterluse õnnistust. Selles õnnistuses palus president Hinckley president Hunteri elu eest, kuid samuti ütles, et ta on Issanda kätes.⁵⁸ Paar päeva hiljem, 3. märtsil 1995. a president Hunter suri.

Prohvet, nägija ja ilmutaja ning Kiriku president

President Hunteri surm, mis küll ei olnud üllatav, asetas Hinckleyte peale raske koorma. Vanemapostlina oli president Hinckley järjekorras järgmine, et saada Kiriku presidendiks. Õde Hinckley on meenutanud hetke, mil nad said sõnumi president Hunteri surmast: „President Hunter oli läinud ja me olime alles, et jätkata Issanda tööga. Ma tundsin end nii kurvana, nii üksi. Samuti Gordon. Ta oli kängestunud. Ja ta tundis end väga, väga üksikuna. Järele polnud jäänud mitte kedagi, kes võinuks mõista, mida ta läbi elas.”⁵⁹

Pärast president Hunteri matust leidis president Hinckley lohutust templist. Esimese Presidentkonna ja Kaheteistkümnne koosolekute ruumis Salt Lake'i templis üksi olles luges ta hoolikalt pühakirju ja mõtiskles loetu üle. Ta mõtiskles Jeesuse Kristuse elu, teenimistöo ning lepituse üle. Seejärel uuris ta seinal olevaid portreesid, mis kujutasid kõiki Kiriku presidente alates Joseph Smithist kuni Howard W. Hunterini. Ta kirjutas selle kogemuse oma päevikusse üles:

„Ma kõndisin nende portreede ees ringi mööda tuba ja vaatasin seintel olevate meeste silmadesse. Ma tundsin, et saan peaaegu nendega vestelda. Ma tundsin, nagu nad räägiksid minuga ja annaksid mulle kindlustunnet. .. Ma istusin toolile, millel olin presidendi esimese nõuandjana istunud. Ma veetsin palju aega neid portreesid vaadates. Tundus, et peaaegu igaüks neist ärkas ellu. Tundus, et nende silmad vaatasid mind. Ma tundsin, et nad julgustasid mind ja töotasid mind toetada. Tundus, et nad ütlesid mulle, et nad olid taevas peetud nõukogus minu heaks rääkinud ning et ma ei peaks kartma, sest mind õnnistatakse ja toetatakse minu teenimistöös.

Ma laskusin põlvili ja palvetasin Issanda poole. Ma vestlesin Temaga palves pikalt. .. Ma olen kindel, et Vaimu väel ma kuulsin Issanda sõnu, mitte häälega, vaid soojusega, mida tundsin südames seoses küsimustega, mida olin palves esitanud.”⁶⁰

Pärast seda kogemust kirjutas ta oma mõtted taas kord üles: „Ma tunnen end paremini ning mul on südames palju suurem kindlustunne, et Issand teeb oma tahte järgi oma eesmärgi ja kuningriigi suhtes, et mind toetatakse Kiriku presidendina ning prohveti, nägija ja ilmutajana ning teenin nii kaua, kuni Issand seda soovib. Vaimu

President Gordon B. Hinckley üldkonverentsil kõnepuldil

kinnitusega oma südames olen nüüd valmis minema edasi, et te-
gutseda nii hästi, kui oskan. Minu jaoks on raske uskuda, et Issand
asetab minu sellesse kõige kõrgemasse ja pühamasse kohustusse.
.. Ma loodan, et Issand on mind koolitanud tegema seda, mida Ta
minult ootab. Ma annan Talle täieliku truuduse ning kindlasti otsin
Tema juhatust.”⁶¹

President Gordon B. Hinckley asetati Kiriku presidendi ametisse 12. märtsil 1995 ning järgmisel päeval andis ta pressikonverentsi ja vastas ajakirjanike küsimustele. Vanem Jeffrey R. Holland on jutustanud, et „sõbraliku, tihtipeale humoorika, alati veenva, laiaulatuslikke küsimusi täis vestluse lõpupoole sellel uudistekonverentsil küsis üks ajakirjanik president Hinckleylt: „Mis saab olema sinu tähelepanu keskpunktis? Mis saab olema sinu teenimisaja teema?”

Ta vastas vaistlikult: „Tööd jätkata. Jah. Meie teemaks saab olema jätkata seda suurt tööd, mida meie eelkäijad on edendanud.”⁶²

President Hinckley jäi sellele töötusele truuks. Austades proheteid, kes olid olnud enne teada, jätkas ta tööga, mida nad olid teinud. Ja usuga Isa Jumalasse ning Jeesusesse Kristusesse järgis ta ilmutusi, et seda tööd uutel viisidel läbi viia.

Kiriku toomine „välja varjust” (ÕL 1:30)

President Hinckley teenimise alguses ütles Kaheteistkümne Apostli Kvoorum liige vanem Neal A. Maxwell: „President Hinckley aitab Kiriku varjust välja juhtida. Kirik ei saa edasi liikuda nii nagu vaja, kui me oleme vaka all peidus. Keegi peab tegutsema julgelt ja president Hinckley on valmis seda tegema. Ta on inimene, kes mõistab minevikku, kuid samal ajal mõistab ka tulevikku, ning tal on suurepärased enese väljendamise annid, mis võimaldavad tal esitada meie sõnumit viisil, mis köidab inimesi kõikjal.”⁶³

President Hinckley laialdane taust meedias ja ringhäälingus aitas tal selleks püüdluseks ette valmistuda. Kiriku presidendina nõustus ta tihti andma erinevatest maailma osadest pärit ajakirjanikele intervjuusid, vastates nende Kiriku õpetuste ja eeskirjade kohta käivatele küsimustele ning tunnistades Päästjast ja Tema taastatud evangeeliumist. Iga kord suurenes mõistmine ning loodi sõprussidemeid.

Eriti märkimist väärt on 1996. aastal antud intervjuu kogenud ajakirjanikule Mike Wallace'ile telesaates „60 Minutes”. Hr Wallace oli tuntud kui järeleandmatu intervjuueerija ning president Hinckley tunnistas mõningast muret, enne kui saade Ameerika Ühendriikide rahvustelevisioonis eetrisse läks. „Kui see saab olema heatahtlik, siis olen tänulik,” ütles ta. „Vastasel korral annan töötuse mitte kunagi uuesti sellisesse lõksu astuda.”⁶⁴

Intervjuu oli soosiv ja näitas mitmeid Kiriku positiivseid aspekte. Selle tulemusena said Mike Wallace'ist ja president Hinckleyst sõbrad.

2002. aastal toimusid Salt Lake Citys taliolümpiamängud, mis aetas Kiriku rahvusvahelise tähelepanu keskpunkti. President Hinckley ja tema nõuandjatega peeti teatud ettevalmistuse teemadel nõu. „Me võtsime teadlikult vastu otsuse, et me ei kasuta seda sündmust oma usule poolehoidjate püüdmise aja ja kohana,” ütles ta, „kuid me olime kindlad, et sellest tähendusrikkast sündmusest saab Kiriku jaoks imeline asi.”⁶⁵ Tal oli õigus. Kümned tuhanded inimesed külastasid Soolajärve orgu ning neid tervitasid lahked võõrustajad – viimse aja pühad ja teised, kes tegid koostööd, et tagada edukate olümpiamängude toimumine. Need külastajad kõndisid ringi Templiväljakul, kuulasid Tabernaakli koori ja külastasid Pereajaloo raamatukogu. Televisiooni vahendusel nägid miljardid inimesed Salt Lake'i templit ja kuulsid ajakirjanikke Kirikut positiivses võtmes kajastamas. See oli, just nagu president Hinckley oli öelnud, „Kiriku jaoks imeline asi”.

Lisaks ammu loodud suhtlusvahendite kasutamisele võttis president Hinckley omaks ka innovatsiooni. Näiteks nägi ta internetti kui vahendit toomaks Kirikut liikmetele lähemale ja jagamaks evangeliumi inimestega teistest uskudest. Tema teenimisaja jooksul lasi Kirik käiku veebilehed LDS.org, FamilySearch.org ja Mormon.org.

23. juunil 2004, kui president Hinckley sai 94-aastaseks, anti talle Presidendi Vabadusmedal, mis on Ameerika Ühendriikides kõige kõrgem tsiviilautasu. Vastuseks sellele ta ütles: „Ma olen väga austatud, et sain Ameerika Ühendriikide presidendilt selle prestiižse autasu. Ma olen üdini tänulik. Suuremas mõttes tunnustab ja austab see Kirikut, mis on andnud mulle nii palju võimalusi ja mille huvisid ma olen püüdnud teenida.”⁶⁶ Ta pidas seda autasu Kiriku suureneva positiivse reputatsiooni sümbolina ning tõendina sellest, et seda tõesti oldi varjust välja toomas.

Viimse aja pühade seas reisimine

President Hinckleyle ei meeldinud reisimisega seotud ebamugavused ja raskused, kuid tema soov teenida viimse aja pühasid oli võimsam kui tema soov jääda koju. Ta ütles, et ta soovis „minna meie rahva juurde, et avaldada tänu ja julgustada ning tunnistada

President Hinckley meeldis „[minna] inimeste sekka nii kodu- kui välismaal”.

Issanda töö jumalikkusest”.⁶⁷ Oma teenimisaja alguses ta ütles: „Ma olen otsustanud, et seni, kuni mul on jõudu, lähen ma inimeste sekka nii kodu- kui välismaal. .. Ma plaanin jätkata energiliselt töö tegemist nii kaua, kui saan. Ma soovin kohtuda ning suhelda inimestega, keda armastan.”⁶⁸

Teenides Kiriku presidendina, reisis ta ulatuslikult Ameerika Ühendriikides ja külastas väljaspool Ühendriike asuvaid riike rohkem kui 90 korda. Kokku reisis ta Kiriku presidendina rohkem kui poolteist miljonit kilomeetrit, kohtudes pühadega kõikides maailma osades.⁶⁹

Mõnedes piirkondades pidid inimesed tegema tema nägemiseks suuremaid jõupingutusi, kui tema pidi tegema nende nägemiseks. Näiteks külastasid 1996 aastal tema ja õde Hinckley Filipiine, kus Kiriku liikmelisus oli kasvanud rohkem kui 375 000 inimeseni. President ja õde Hinckley pidid ühel õhtul kõnelema Manila Araneta Coliseumil peetaval koosolekul. Sama päeva pealelõunaks oli Coliseumis „rohkem inimesi kui sinna mahtus. Järjekorrad olid hakanud moodustuma kell 7 hommikul koosoleku jaoks, mis pidi algama

kaheteistkümne tunni pärast. Ametlik loendamine näitas hiljem, et ligikaudu 35 000 liiget olid ennast surunud staadioni 25 000 istmele ning vahekäikudesse ja võtnud enda alla jalutusruumi. Paljud pühad olid Manilasse jõudmiseks reisinud kaksikümne tundi laeva ja bussiga. Mõnede jaoks võrdus reisi maksumus mitme kuu palgaga. ..

„Kui president Hinckley kuulis, et staadion oli täis ning et hoone haldaja uuris, kas oleks võimalik alustada koosolekuga varem, siis lausus ta kohe: „Mingem!” Tema ja öde Hinckley sisenesid tohutu suurele areenile. .. Nagu vihje peale tõusis rahvahulk spontaanselt püsti, aplodeeris ning asus emotsionaalselt laulma kirikulaulu „Tänu, Looja, Sul’ prohvetitest”.”⁷⁰

Teades, et tema ja ta vennad ei saa minna igale poole, kuhu soovisid, propageeris president Hinckley üle kogu maailma asuvate juhtide juhendamiseks tehnoloogia kasutamist. Satelliittehnoloogiat kasutades oli ta 2003. aastal peetud esimese ülemaailmse juhtkonna koolituse ülekandel eesistujaks.

Vaimsete ja ilmalike tödede õppimise ning õpetamise tähtsuse edendamine

President Hinckley on öelnud: „Keegi meist .. ei tea kõike. Õppimise protsess on lõputu. Me peame lugema, me peame vaatlema, me peame omandama ja me peame mõtisklema selle üle, mida oma meelele nähtavaks muudame.”⁷¹ Ta ütles ka: „Tõhus õpetamine on Kiriku juhtimise olemus. Igavese elu saavutamine on võimalik ainult siis, kui mehi ja naisi õpetatakse sellise tõhususega, et nad muudavad end ning distsiplineerivad oma elu. Neid ei saa sundida ei õigemeelsusele ega taevasse. Neid peab juhtima ja see tähendab õpetamist.”⁷²

President Hinckley soovis võimaldada rohkem vaimset toitu viimse aja pühadele üle kogu maailma. 1995. aastal kiitis ta entusiastlikult heaks plaani avaldada uus raamatute seeria, mis annaks Kiriku liikmetele evangeeliumi raamatukogu. Peatselt hakkas Kirik avaldama seda seeriat, mille pealkiri on „Kiriku presidentide õpetused”, mille osa ka see raamat on.

Ka ilmalik õppimine oli president Hinckley jaoks tähtis. Ta oli mures Kiriku liikmete pärast maailma vaestes osades, kes ei saanud endale lubada kõrgharidust või ametialast koolitust. Ilma sellise

hariduse ja koolitusest jääks enamik neist vaesusesse. 2001. aasta kevadise üldkonverentsi preesterluse istungil ütles president Hinckley:

„Me esitame selle olukorra parandamiseks plaani. Me usume, et see plaan on Issanda inspireeritud. Kirik asutab fondi, peamiselt ustavate viimse aja pühade annetustest, kes on sellel eesmärgil annetanud ja teevad seda ka edaspidi. Me oleme neile väga tänulikud. .. Me kutsume seda Alalise Hariduse Fondiks.”⁷³

President Hinckley selgitas, et programmist kasu saajatele väljastatakse koolis käimiseks või erialaseks õppeks laen, mis pärineb Kiriku liikmete annetatud summadest. Pärast oma hariduse saamist või väljaõppe lõpetamist oodatakse neilt laenu tagasi maksmist, nii et seda raha saaks kasutada teiste aitamiseks. Samuti selgitas president Hinckley, et Alalise Hariduse Fond oleks „loodud samadel alustel Alalise Emigratsiooni Fondiga”, millele Kirik pani aluse 1800ndatel aastatel, et aidata puudustkannatavatel pühadel Siionisse emigreeruda.⁷⁴

Kuue kuu jooksul olid viimse aja pühad annetanud Alalise Hariduse Fondi miljoneid dollareid.⁷⁵ Aasta pärast plaani tutvustamist kuulutas president Hinckley: „See taotlus on nüüd kindlal alusel. .. Noored mehed ja naised ühiskondliku ebavõrdsuse all kannatavates piirkondades üle maailma, noored mehed ja naised, kellest enamik on teeninud misjonil, saavad võimaluse omandada hea haridus, mis päästab nad lootusetust vaesusest, mille all nende esiisade põlvkonnad on kannatanud.”⁷⁶ See programm õnnistab viimse aja pühasid jätkuvalt, nii saajaid kui andjaid.

Abielu ja perekonna pühadusest tunnistamine

23. septembril 1995 peetud Abiühingu üldkoosolekul ütles president Hinckley:

„Kogu selle sofistika juures, mida tõe pähe pakutakse, kogu pettuse juures seoses standardite ja väärtustega, kogu peibutamise ja meelitamise juures lasta maailmal end aeglaselt määrada, oleme tundnud vajadust teid hoiatada. Selleks anname meie Esimesest Presidendid ja Kaheteistkümne Apostli Nõukogust nüüd Kirikule ja maailmale läkituse, et anda teada ja taaskinnitada perega seotud standardeid, õpetusi ja tavasid, mida selle Kiriku prohvetid, nägijad ja ilmutajad on Kiriku ajaloo jooksul korduvalt välja toonud.”⁷⁷

„Me anname lapsevanematele ja lastele nõu pidada esmatähtsaks perepalvet, pereõhtut, evangeeliumi uurimist ja õpetamist ning tervislikke perekondlikke tegevusi.”

Sellise sissejuhatusega luges president Hinckley esimest korda avalikkuse ees ette avalduse „Perekond: läkitus maailmale”.

Abielu ja perekonna pühadus oli president Hinckley õpetuste pidev teema. Ta mõistis hukka igasuguse väärkohtlemise ning julgustas vanemaid ja lapsi olema üksteisega kannatlikud, üksteist armastama, õpetama ning teenima. Kirjas kuupäevaga 11. veebruar 1999 ütlesid tema ja ta nõuandjad Esimeses Presidentkonnas:

„Me pöördume vanemate poole, et nad pühitseksid oma jõupingutused laste õpetamiseks ja kasvatamiseks evangeeliumi põhimõtete järgi, mis hoiaksid neid Kiriku ligi. Kodu on õigemeelse elu alustala ja miski muu ei saa asendada kodu või täita selle olulisi funktsioone Jumala antud kohustuste täitmisel.

Me anname vanematele ja lastele nõu pidada esmatähtsaks perepalvet, pereõhtut, evangeeliumi uurimist ja õpetamist ning tervislikke perekondlikke tegevusi. Ükskõik kui väärilised ja asjakohased muud vajadused või tegevused ka poleks, ei tohi neil lasta asendada jumalikult määratud kohustusi, mida saavad piisavalt hästi täita vaid pered ja lapsevanemad.”⁷⁸

Uutele pöördunutele abikäe ulatamine

President Hinckley le meeldis näha suurel hulgal inimeste liitumist Kirikuga, kuid ta hoolis numbrite taga olevast igast üksikisikust. Oma teenimistö alguses ütles ta:

„Kuna usule pöördunute arv üha suureneb, tuleb meil teha üha kaalukamaid jõupingutusi, et neid tee leidmisel aidata. Igaüks neist vajab kolme asja: sõpra, kohustust ja kosutust „Jumala hea sõnaga” (Mn 6:4). Meie kohus ja võimalus on need asjad tagada.”⁷⁹

Uute pöördunute tugevdamine oli president Hinckley jaoks pidev teema. Vanem Jeffrey R. Holland on jaganud järgmist meenutust sellest, kuidas ta seda teemat rõhutas: „Mõni aeg tagasi ütles ta Ka-heteistkümmenele, sädelus silmis, käega enda ette lauale laksatades: „Vennad, kui minu elu on lõppenud ja ärasaatmiseremoonia on lõppemas ning kui minu hing on siit maailmast lahkumas, tulen ma ja vaatan teile igäühele silma ning küsin: „Kuidas on meil lood liikmete aktiivsena hoidmisega?””⁸⁰

Templite ehitamine

1910. aastal, mil Gordon B. Hinckley sündis, olid maailmas 5 töötavat templit ja need kõik olid Utah' osariigis. 1961. aastaks, kui ta pühitseti apostlikuks, oli see arv suurenenud 12-ni. Areng oli oluline, kuid tihti väljendas president Hinckley muret, et paljudel inimestel üle kogu maailma on piiratud juurdepääs templiõnnistustele. 1973. aastal, teenides Kiriku templikomitee esimehena, kirjutas ta oma päevikusse: „Kirik võiks ehitada [mitmeid väiksemaid] templeid Washingtoni templile [sel hetkel ehitusjärgus] kuluva raha eest. See viiks templid inimesteni, selle asemel et inimesed peaksid reisima pikki vahemaid, et nendeni jõuda.”⁸¹

Kui teda 1995. aastal toetati kui Kiriku presidenti, oli töötavate templite arv suurenenud 47-ni, kuid tema soov rohkemate templite järele oli ikka tugev. Ta ütles: „Mul on olnud sügav pidev soov saada templid kõikjale, kuhu vaja, nii et meie inimesed, ükskõik, kus nad ka on, võiksid ilma liigselt suure ohverduseta minna Issanda kotta omaenda talitusteks ja võimaluseks teha asendustööd surnute heaks.”⁸²

President Hinckley paneb 2002. aastal Nauwoo Illinoisi templi pühitsemisele eelnenud nurgakivi tseremoonial mörti.

1997. aasta sügisel üldkonverentsil tegi president Hinckley ajaloolise teadaande, et Kirik hakkab ehitama väiksemaid templeid üle kogu maailma.⁸³ Ta ütles hiljem: „Ma usun, et väikese templi idee tuli otsese ilmutusena.”⁸⁴ 1998. aastal kuulutas ta välja 30 uut väikest templit, mis koos teiste juba planeeritud või ehitusjärgus olevate templitega tegi „kokku 47 uut templit lisaks neile 51-le, mis praegu toimivad”. Kõikide kuulajate rõõmuks lisas president Hinckley seejärel: „Ma arvan, et lisagem veel 2, et saada ilus arv 100 selle sajandi lõpuks, mis on 2000 aastat „pärasst meie Issanda ja Päästja Jeesuse Kristuse tulekut lihas” (ÕL 20:1).” Seejärel ta lubas: „Veelgi rohkem templeid ehitatakse tulevikus.”⁸⁵

1. oktoobril 2000 pühitses president Hinckley Bostoni Massachusettsi templi, mis oli 100. töös olev tempel. Enne aasta lõppu pühitses ta veel kaks templit. Kui ta suri 2008. aastal, oli Kirikul 124 töötavat templit ning 13 veel, mille ehitamine oli välja kuulutatud. President Hinckley oli olnud seotud nendest suurema osa planeerimise ja ehitusega ning oli isiklikult pühitsenud 85 neist ja taaspühitsenud

13 neist (8 nendest taaspühitsetud templitest oli ta ise eelnevalt pühitsenud).

Konverentsikeskus

1995. sügisesel üldkonverentsil vihjas president Hinckley ideele, mis oli tal mõttes juba mõnda aega olnud. Rääkides Templiväljakul asuvas Tabernaaklis, ütles ta: „See suurepärane Tabernaakel paistab iga aastaga väiksemaks jäävat. Nüüdseks kohtume juba ühe katuse all palju suuremate rühmadena mõnedel piirkonnakonverentsidel.”⁸⁶

1996. aasta kevadisel üldkonverentsil sõnas president Hinckley rohkem selle mõtte kohta:

„Mul on kahju, et paljud, kes soovisid meiega täna hommikul siin Tabernaaklis kohtuda, ei mahtunud siia. Väga paljud on õues muruplatsidel. See ainulaadne ja märkimisväärne saal, mille ehitasid meie esivanematest teerajajad ja mis pühitseti Issanda kummardamiseks, mahutab mugavalt ligikaudu 6000 inimest. Mõned teist, kes istuvad nendel kõvadel pinkidel kaks tundi, võivad kahelda sõnas *mugavalt*.

Ma mõtlen südames nende peale, kes soovisid saada sisse, kuid keda ei suudetud sisse mahutada. Umbes aasta tagasi tegin ma vendadele ettepaneku, et äkki on tulnud aeg kaaluda võimalust ehitada uus jumalakummardamiseks pühitsetud hoone, mis oleks oma mõõtmetelt nii palju suurem, et mahutaks kolm või neli korda nii palju inimesi, kui siia hoonesse istuma mahub.”⁸⁷

24. juulil 1997, teerajajate Soolajärve orgu jõudmise 150. aasta-päeval alustati konverentsikeskuseks nimetatud uue hoone ehitamist Templiväljakust otse põhjas olevas kvartalis. Vähem kui kolm aastat hiljem, 2000. aasta aprillis peeti seal esimesed üldkonverentsi istungid, kuigi hoone ei olnud veel täiesti valmis. President Hinckley pühitses konverentsikeskuse 2000. aasta sügisesel üldkonverentsil. Enne pühitsemispalve ütlemist seisis ta kantslis, mis oli valmistatud tema aias kasvanud mustast pähklipuust, ning ütles:

„Täna me pühitseme selle kui koja, milles teenida Jumalat, Iga-vest Isa, ja Tema ainusündinud Poega Issandat Jeest Kristust. Me loodame ja palvetame, et sellest kantslist kuulutatakse maailmale jätkuvalt tunnistust ja õpetust usust elavasse Jumalasse ja tänust meie Lunastaja suure lepitava ohverduse eest.”⁸⁸

*Konverentsikeskus, mille president Hinckley pühitses
2000. aasta sügisel üldkonverentsil.*

Tunnistus Jeesusest Kristusest

1. jaanuaril 2000. aastal avaldasid president Hinckley, tema nõuandjad Esimesest Presidentkonnast ja Kaheteistkümne Apostli Kvoorum läkituse pealkirjaga „Elav Kristus: apostlite tunnistus”. Päästja kohta kuulutasid nad: „Kellelgi teisel ei ole olnud niivõrd sügavat mõju kõigile neile, kes on elanud või hakkavad veel elama maa peal.”⁸⁹

Ja mitte kellelgi teisel ei olnud nii sügavat mõju president Gordon B. Hinckley elule. Rohkem kui 46 aastat oli ta teeninud Kristuse nime erilise tunnistajana. Mõned kuud pärast seda, kui tema ja ta vennad olid avaldanud „Elava Kristuse”, seisis president Hinckley viimse aja pühade ees ning ütles: „Kuid kõikidest asjadest, mille eest ma olen tänulik sel hommikul, paistab üks selgelt silma. See on elav tunnistus Jeesusest Kristusest, Kõigevägevama Jumala Pojast, Rahuvürstist, Iisraeli Pühast.”⁹⁰

Katsumused ja lootus

2004. aasta kevadise üldkonverentsi lõpul ütles president Hinckley: „Vastumeelselt soovin hetkeks rääkida millestki isiklikust. Mõned teist on ehk märganud öde Hinckley puudumist. Esimest korda 46 aasta jooksul alates sellest ajast, kui minust sai üldjuht, ei ole ta kohal üldkonverentsil. .. Me olime teel koju [Aafrikast jaanuarikuus], kui öde Hinckley väsimusest kokku kukkus. Sellest ajast peale on tal olnud raske. .. Ma arvan, et aeg on otsa saamas ja me ei tea, kuidas seda juurde saada.

See on minu jaoks süinge aeg. Sel kuul oleme olnud abielus 67 aastat. Ta on meie viie andeka ja võimeka lapse ema, 25 lastelapse ja järjest suureneva arvu lastelastelaste vanaema. Me oleme kõndinud teineteise kõrval kõik need aastad, võrdsed ning kaaslased läbi tormi ja päikesepaiste. Ta on kõnelenud kõikjal maailmas, tunnistades sellest tööst, väljendades oma armastust, julgustust ning usku igal pool, kuhu ta on läinud.”⁹¹

Kaks päeva hiljem, 6. aprillil suri Marjorie Pay Hinckley. Miljonid inimesed, kes armastasid teda tema hooliva südame, nutika huumorisoone ning vankumatu usu eest, leinasid koos president Hinckleyga. Ta oli tänulik toetuskirjade ja armastuse eest, mis saabusid üle kogu maailma. Ta ütles, et need väljendused „on meile leina ajal lohutust pakkunud”.⁹² Paljud inimesed tegid öde Hinckley nimel annetusi Alalise Hariduse Fondi.

Kuigi Marjorie kaotus oli talle väga raske, jätkas president Hinckley Kiriku tööga, isegi kui tema enda tervis märkimisväärselt halvenes. Ta hakkas ringi liikuma kepiga. Mõnikord kasutas ta seda enese toetamiseks, kuid tihedamini kasutas ta seda, et Kiriku liikmetele lehitada. President Thomas S. Monson meenutas vestlust president Hinckley arstiga, kes oli mures selle pärast, kuidas president Hinckley kasutas ning ei kasutanud oma keppi. Arst ütles: „Viimane asi, mida me soovime, on, et ta kukuks ja murraks puusa või juhtuks miski veel halvem. Selle asemel viibutab ta seda õhus ja ei kasuta seda kõndimisel. Ütle talle, et kepi määras talle arst ja ta peab seda kasutama selle otstarbe kohaselt.” President Monson vastas: „Doktor, ma olen president Hinckley nõuandja. Teie olete tema arst. *Teie* öelge talle!”⁹³

2006. aasta alguses diagnoositi president Hinckleyl vähkkasvaja. Sama aasta sügisel üldkonverentsil ütles ta: „Issand on lubanud mul elada ja ma ei tea, kui kaua. Olgu tegu kui tahes pika ajaga, mina annan jätkuvalt endast parima mulle antud ülesande täitmiseks. . . Ma tunnen end hästi ja mu tervis on rahuldav. Kuid kui saabub aeg ametijärglase jaoks, saab üleminek olema ladus ja vastavalt Tema tahtele, kelle Kirik see on.”⁹⁴

Aasta hiljem, 2007. aasta oktoobris lõpetas president Hinckley oma viimase konverentsi, öeldes: „Me ootame innuga taaskohtumist teiega järgmise aasta aprillis. Ma olen 97, kuid loodan, et elan nii kaua. Olgu taeva õnnistused vahepeal teiega, on meie alandlik ja siiras palve meie Lunastaja, isegi Issanda Jeesuse Kristuse nimel, aamen.”⁹⁵

President ja õde Hinckley tütar Virginia kirjeldas õde Hinckley surmale järgnenud nelja aastat kui president Hinckley elu „kroonivateks aastateks”. Seejärel meenutas ta 20. jaanuaril 2008, üks nädal enne tema surma tehtud palvet, kui ta taaspühitses ühe renoveeritud kogudusehoone Salt Lake Citys:

„Selles palves palus ta väga ebatavalisel viisil Issandat iseenda kui prohveti eest. Ta rääkis tänutundega, et „alates Joseph Smithi ajast kuni tänapäevani oled Sina valinud ja määranud sellele rahvale prohveti. Me täname Sind ja palume Sind, et Sa lohutaksid ja toetaksid teda ning õnnistaksid teda vastavalt tema vajadustele ja Sinu suurtele eesmärkidele.”⁹⁶

Neljapäeval, 24. jaanuaril 2008. a tundis president Hinckley esimest korda, et on võimetu osalema koos vendadega nende iganädalasel templikoosolekul. Järgmisel pühapäeval, 27. jaanuaril andis president Monson talle preesterluse õnnistuse. Sellest võtsid osa ka president Henry B. Eyring ja president Boyd K. Packer. Hiljem sel päeval suri president Gordon B. Hinckley oma kodus rahulikult, ümbritsetuna oma viie lapse ja nende abikaasadega.

Paar päeva hiljem austasid teda tuhanded inimesed, kui kõndisid konverentsikeskuse prohvetite saalis avalikul ärasaatmisel president Hinckley puusärgi juurest mööda. Teiste kirikute juhid, valitsuste ja firmade juhid saatsid oma kaastundeavaldused, väljendades tänu president Hinckley mõju ning õpetuste eest.

Matuseteenistus peeti konverentsikeskuses ja see kanti üle kirikuhoonetesse üle kogu maailma. Osana koosolekust laulis tabernaakli koor uut kirikulaulu, mille pealkiri oli „What Is This Thing That Men Call Death?” (Mis on see, mida inimesed surmaks nimetavad?). Kirikulaulu sõnad oli kirjutanud president Hinckley – tema viimane tunnistus Jeesusest Kristusest tema sõpradele, kes vaatasid tema kui prohveti poole.

*Mis on see, mida inimesed surmaks nimetavad,
see rahulik lahkumine öös?
Ei ole lõpp, vaid algus
paremale maailmale ja suuremale valgusele.
Oo Jumal, puuduta mu valutavat südant,
vaigista mu rahutuid, kummitavaid hirme.
Luba lootusel ja usul nii puhtal
anda jõudu ja rahu pisarate keskel.
Pole surma, vaid ainult muutus
koos tasuga võidu eest.
Tema and, kes kõiki armastas,
Jumala Poeg, Püha.⁹⁷*

Viited

1. Vt Steve Fidel. A Temple to Be Built in Ghana. – Church News, 21. veebr 1998, lk 3.
2. Jeffrey R. Holland. Emerging with Faith in Africa. – mormonnewsroom.co.za/article/emerging-with-faith-in-africa, vaadatud 11. veebr 2015.
3. Esther Korantemaa Abuyeh. Accra Ghana Temple: Commemoration of the Tenth Anniversary. – africawest.lds.org/accra-ghana-temple-commemoration-of-the-tenth-anniversary, vaadatud 11. veebr 2015.
4. Adney Y. Komatsu Sheri L. Dew' teoses „Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley”, 1996, lk 288.
5. Russell M. Nelson. Spiritual Capacity. – Ensign, nov 1997, lk 15–16.
6. Jeffrey R. Holland. President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands. – Ensign, juuni 1995, lk 4.
7. Benjamin F. Tibby. Biographical Sketch of Breneman Barr Bitner. Hinckley ja Bitneri perekonnaajaloo kollektsioon, Kiriku Ajalooamatukogu, Salt Lake City; vt ka Silas Richardsi kompanii ajakava ja aruandeid, sept 1849, Kiriku Ajalooamatukogu.
8. Bryant S. Hinckley Sheri L. Dew' teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 193. Suurem osa hinnangutest pakub Mayfloweri ellujääjate arvuks natuke rohkem kui 49.
9. Sheri L. Dew. Go Forward with Faith, 1996, lk 24.
10. Sheri L. Dew. Go Forward with Faith, 1996, lk 25.
11. Gordon B. Hinckley. Joseph the Seer. – Ensign, mai 1977, lk 66; tsiteeritud „Au olgu mehel”. Kiriku lauluraamat, lk 50.
12. Vt Sheri L. Dew. Go Forward with Faith, 1996, lk 45.
13. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 388.
14. Gordon B. Hinckley Sheri L. Dew' teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 46–47.

15. Gordon B. Hinckley. God Hath Not Given Us the Spirit of Fear. – Ensign, okt 1984, lk 4–5.
16. Gordon B. Hinckley. The Question of a Mission. – Ensign, mai 1986, lk 40.
17. Gordon B. Hinckley Jeffrey R. Hollandi artiklis „President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”. – Ensign, juuni 1995, lk 7–8.
18. Gordon B. Hinckley. Be Not Afraid, Only Believe. – Ensign, veebr 1996, lk 2.
19. Gordon B. Hinckley Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 62.
20. Gordon B. Hinckley Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 64.
21. Vt Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith”, 1996, lk 64.
22. Gordon B. Hinckley. His Mission to England Was a Life-Changing Experience. – Deseret Morning News, 28. jaan 2008, lk 11.
23. Gordon B. Hinckley Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 75.
24. Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku Briti misjoni Liverpooli konverentsi vanemate töötamise aruanne, juuli 1933 kuni veebr 1934, Kiriku Ajalooaamatukogu, Salt Lake City.
25. Vt Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith”, 1996, lk 69.
26. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999, 2005, lk 348.
27. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999, 2005, lk 348.
28. Heber J. Grant Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 84.
29. Selle kogemuse üksikasjade jaoks vaata selle raamatu 2. peatükki.
30. Gordon B. Hinckley kiri Parley Gilesile, 7. dets 1936, Kiriku Ajalooaamatukogu, Salt Lake City.
31. Gordon B. Hinckley Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 151–152.
32. Gordon B. Hinckley Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 104.
33. Marjorie Pay Hinckley Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 59.
34. Marjorie Pay Hinckley Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 114–115.
35. Marjorie Pay Hinckley Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 173–174.
36. Marjorie Pay Hinckley teoses „Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley”, toim Virginia H. Pearce, 1999, lk 107.
37. Gordon B. Hinckley kiri G. Homer Durhamile, 27. märts 1939, Kiriku Ajalooaamatukogu, Salt Lake City.
38. Gordon B. Hinckley Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 126.
39. Vt Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith”, 1996, lk 135–136.
40. Vt Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith”, 1996, lk 143–144.
41. David O. McKay Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 176.
42. Vt Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith”, 1996, lk 177–181.
43. Gordon B. Hinckley. Conference Report, apr 1958, lk 123–124.
44. Gordon B. Hinckley. Conference Report, apr 1958, lk 123.
45. Kenji Tanaka Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 220.
46. David O. McKay Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 234.
47. Gordon B. Hinckley, Conference Report, apr 1962, lk 71.
48. Vt Allen E Litster Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 313.
49. Allen E Litster Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 314.
50. Vt Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith”, 1996, lk 315.
51. Oma viimase paari teenimisaasta jooksul Kiriku presidendina kutsus ka David O. McKay Esimesse Presidentkonda enda abistamiseks lisanõuandjaid.
52. Gordon B. Hinckley. Faith: The Essence of True Religion. – Ensign, nov 1981, lk 6.
53. Gordon B. Hinckley. Five Million Members – A Milestone and Not a Summit. – Ensign, mai 1982, lk 46.
54. Gordon B. Hinckley. The Loneliness of Leadership. Brigham Youngi ülikooli pühalik koosolek, 4. nov 1969. – speeches.byu.edu.

55. Gordon B. Hinckley Francis M. Orquiola artiklis „Temple Dedication Rewards Faith of Filipino Saints”. – Ensign, nov 1984, lk 106.
56. Gordon B. Hinckley. New Mission Presidents Receive Instruction from Church Leaders. – Ensign, sept 1984, lk 76.
57. Gordon B. Hinckley. Leadership Meetings Focus on Missionary Work, Activation, and Strengthening Members. – Ensign, mai 1985, lk 96.
58. Vt Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith”, 1996, lk 505.
59. Marjorie Pay Hinckley Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 505.
60. Gordon B. Hinckley Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 508.
61. Gordon B. Hinckley Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 508.
62. Jeffrey R. Holland. President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands. – Ensign, juuni 1995, lk 2.
63. Neal A. Maxwell Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 536.
64. Gordon B. Hinckley. Remember ... Thy Church, O Lord. – Ensign, mai 1996, lk 83.
65. Gordon B. Hinckley. The Church Goes Forward. – Ensign, mai 2002, lk 4.
66. Gordon B. Hinckley. President Gordon B. Hinckley Awarded Presidential Medal of Freedom. – mormonnewsroom.org/article/president-gordon-b.-hinckley-awarded-presidential-medal-of-freedom, vaadatud 21. sept 2015.
67. Gordon B. Hinckley. Andeksandmine. – 2005. a sügisene üldkonverents.
68. Gordon B. Hinckley. This Glorious Easter Morn. – Ensign, mai 1996, lk 65–66.
69. Vt „Milestones in the Presidency of Gordon B. Hinckley”. In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008. (Ensign, lisa, märts 2008), lk 13.
70. Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith”, 1996, lk 553–554.
71. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 298.
72. Gordon B. Hinckley. Jeffrey R. Holland. A Teacher Come from God. – Ensign, mai 1998, lk 26.
73. Gordon B. Hinckley. The Perpetual Education Fund. – Ensign, mai 2001, lk 52.
74. Gordon B. Hinckley. The Perpetual Education Fund. – Ensign, mai 2001, lk 52.
75. Vt. Gordon B. Hinckley. Reaching Down to Lift Another. – Ensign, nov 2001, lk 52.
76. Gordon B. Hinckley. The Church Goes Forward. – Ensign, mai 2002, lk 6.
77. Gordon B. Hinckley. Stand Strong against the Wiles of the World. – Ensign, nov 1995, lk 100.
78. Esimese Presidentkonna kiri, 11. veebr 1999. Policies, Announcements, and Appointments. – Ensign, juuni 1999, lk 80. Täiendavat sel teemal leiate 10. ja 11. peatükist.
79. Gordon B. Hinckley. Converts and Young Men. – Ensign, mai 1997, lk 47. Täiendavat sel teemal leiate 22. peatükist.
80. Jeffrey R. Holland. Jääge minusse. – Ensign või Liahona, mai 2004, lk 31.
81. Gordon B. Hinckley Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith”, 1996, lk 325.
82. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 629.
83. Vt Gordon B. Hinckley. Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service. – Ensign, nov 1997, lk 49–50.
84. Gordon B. Hinckley. The Quorum of the First Presidency. – Ensign, dets 2005, lk 50.
85. Gordon B. Hinckley. New Temples to Provide ‘Crowning Blessings’ of the Gospel. – Ensign, mai 1998, lk 88. Kui soovite rohkem informatsiooni väiksemate templite ehitamise inspiratsiooni kohta, siis vaadake 23. peatükki.
86. Gordon B. Hinckley. As We Gather Together. – Ensign, nov. 1995, lk 4.
87. Gordon B. Hinckley. This Glorious Easter Morn. – Ensign, mai 1996, lk 65.
88. Gordon B. Hinckley. This Great Millennial Year. – Ensign, nov 2000, lk 68–69.
89. Elav Kristus: apostlite tunnistus. – Liahona, aprill 2000, lk 2–3.
90. Gordon B. Hinckley. My Testimony. – Ensign, mai 2000, lk 69. Täiendavat sel teemal leiate 8. ja 24. peatükist.

91. Gordon B. Hinckley. Concluding Remarks. – Ensign või Liahona, mai 2004, lk 103–104.
92. Gordon B. Hinckley. The Women in Our Lives. – Ensign või Liahona, nov 2004, lk 82.
93. Thomas S. Monson. „God Be with You Till We Meet Again”. In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008, Ensign, lisa, märts 2008, lk 30.
94. Gordon B. Hinckley. Usk mägesid liigutada. – 2006. a sügisene üldkonverents.
95. Gordon B. Hinckley. Lõppsõna. – 2007. sügisene üldkonverents.
96. Virginia H. Pearce. „A Daughter’s Tribute”. – In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008, Ensign, lisa, märts 2008, lk 18–19.
97. Gordon B. Hinckley. „What Is This Thing That Men Call Death?” In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008, Ensign, lisa, märts 2008, lk 32.

Esimene nägemus alustas „viimast peatükki pikas ajaraamatus Jumala läbikäimise kohta meeste ja naistega maa peal”.

Evangeeliumi taastamine – helgema päeva koit

*„See hiilgav evangeelium sai alguse Isa ja
Poja ilmumisest noorele Josephile.”*

Gordon B. Hinckley elust

Oma elu jooksul omandas Gordon B. Hinckley sügava austuse evangeeliumi taastamisega seotud inimeste ja kohtade vastu. Ta tundis Josephi Smithi ja tema rolli suhtes seoses taastamisega erilist tänulikkust ning ta rääkis „järjest kasvavast soovist tunnistada Issanda jumalikkusest ja prohvet Joseph Smithi missioonist”.¹

1935. aastal, kui Gordon oli koju reisimas oma misjonilt Inglismaal, külastasid tema ja teised koju naasvad misjonärid Püha metsasalu ja Kumoori küngast. Nad peatusid ka Carthage'i vanglas, kus prohvet Joseph ja Hyrum Smith surid märtrisurma. Nad kõndisid mööda Nauvoo tolmuseid tänavaid, kus pagendatud pühad olid muutnud soomaastiku imeilusaks linnaks. Kahtlemata mõlkusid Gordoni meeles mõtted algusaegade pühade katsumustest ja kordaminekutest, kui ta neis kohtades oli ja kui ta jätkas teekonda läände Salt Lake Citysse mööda teerajajate käidud teed.

Järgnevat aastakümnet jooksul naasis Gordon B. Hinckley taastamise pühadesse kohtadesse palju kordi. Esimese Presidentkonna jõululäkituses 3. detsembril 2000 jagas ta järgmist isiklikku kogemust ühe külastuse kohta Pühasse metsasallu:

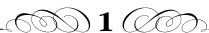
„Mõned aastad tagasi määrati mind külastama New Yorgi Rochesteri vaia konverentsi. Laupäeval ütlesin endaga koos olnud vendadele: „Tõuseme üles vara hommikul, vara pühapäeva hommikul, ja läheme enne konverentsi Pühasse metsasallu.” Nad kõik olid nõus. Niisiis väga vara sellel kevadisel hingamispäeval läksime ühes misjonijuhataja, vaiajuhataja ja piirkonna esindajaga Palmyrassa

ning kõndisime metsasallu. Seal ei olnud mitte kedagi teist. See oli rahulik ja ilus. Öösel oli sadanud. Puudel olid väikesed uued lehed.

Me rääkisime teineteisega vaikselt. Me põlvitasime niiskel murul ja palvetasime. Me ei kuulnud ühtki häält. Me ei näinud nägemust. Kuid viisil, mida ei ole võimalik väljendada, öeldi igaühele meist meie meeltes, et jah, siin juhtus midagi just nii, nagu Joseph oli öelnud. See oli siin, kus Jumal, meie Igavene Isa, ja Tema armastatud Poeg, ülestõusnud Issand Jeesus Kristus ilmusid 14-aastasele poisile ja rääkisid temaga. Nende täiuslik valgus lasus tema peal ja talle anti juhiseid selle kohta, mida ta peaks tegema.

See taevalik sündmus, esimene nägemus, avas kardinad, et Kristuse Kirik võiks saada taastatud maa peale. See tuli pimeduse kõnnumaalt, ajastute trööstitusest uue päeva hiilgavasse koitu. Sellele järgnes Mormoni Raamat kui teine testament Issandast Jeesusest Kristusest. Tema püha taevalik preesterlus taastati nende käte all, kes hoidsid seda muiste. Prohvetile ja tema kaaslastele anti võtmed ja vööd. Muistne Kirik oli taas maa peal koos kõigi eelmiste ajajätkude õnnistuste, vägede, õpetuste, võtmete ja põhimõtetega. See on [Kristuse] Kirik. See kannab Tema nime. Seda valitsetakse Tema preesterluse kaudu. Taeva all ei ole ühtegi teist nime, mille läbi inimene peab saama päästetud. Joseph Smithist .. sai Tema suur tunnistaja.”²

Gordon B. Hinckley õpetused

Pärast Päästja surma kaldus Tema rajatud Kirik usust taganemisse.

[Jeesus Kristus] oli ja on inimajaloo ülev keskne figuur, kõigi inimeste aegade ja ajastute haripunkt.

Enne oma surma oli Ta pühitsenud oma apostlid. Nad jätkasid tööd mõnda aega. Tema Kirik pandi paika.³

Pärast Päästja surma triivis Tema asutatud Kirik usust taganemise suunas. Täitused Jesaja sõnad, kes ütles: „Maa on rüvetunud oma elanike all, sest need on üle astunud käsuõpetusest, muutnud seadusi, murdnud igavese lepingu!” (Jesaja 24:5)⁴

Pauluse kirjad kutsusid Kristuse järgijaid olema tugevad, et nad ei langeks paheliste teedele. Ometi võttis lõpuks võimust usust taganemise vaim.⁵

Möödusid sajandid. Maad kattis pimeduse pilv. Jesaja kirjeldas seda nii: „Sest vaata, pimedus katab maad ja pilkane pimedus rahvaid” (Js 60:2).

See oli röövimise ja kannatuse aeg, mida märkis pikk ja verine konflikt. .. See oli lootusetuse ajajärk, isandate ja orjade aeg.

Möödusid esimesed tuhat aastat ja koitis teine aastatuhat. Selle esimesed sajandid olid eelnenu jätk. See oli aeg täis hirmu ja kannatusi.⁶

2

Renessanss ja reformatsioon aitasid valmistada ette teed evangeeliumi taastamiseks.

Mingil moel süüdati sellel pikal pimeduse ajastul küünlaleek. Renessansiajastu tõi enesega õppimise, kunsti ja teaduse õitsengu. Sellega kaasnes julgete ja vaprate meeste ning naiste liikumine, kes vaatasid taeva poole, tunnustades Jumalat ja Tema jumalikku Poega. Me räägime sellest kui reformatsiooni ajastust.⁷

Reformaatorid tegid tööd, et muuta [kristlikku] kirikut, eriti sellised mehed nagu Martin Luther, Melanchthon, Hus, Zwingly ja Tyndale. Need olid väga julged mehed, mõned neist kannatasid oma usuliste tõekspidamiste tõttu halastamatut surma. Sündis protestantism koos oma hüüdega reformatsiooni järele. Kui reformatsiooni ei toimunud, siis moodustasid reformaatorid ise oma kirikud. Nad tegid seda ilma preesterluse volituseeta. Nende üks soov oli leida väike koht, kus kummardada Jumalat sellisel viisil, nagu Teda nende arvates pidanuks kummardama.

Samal ajal, kui suur rahutus mööda kristlikku maailma liikus, olid oma tööd tegemas ka poliitilised jõud. Siis algas Ameerika iseseisvussõda, mille järel sündis riik, mille põhiseadus kuulutas, et valitsus ei peaks mõjutama usuasju. Koitnud oli uus päev, hiilgav päev. Enam polnud riigikirikut. Ühtki usku ei eelistatud teisele.

Pärast sajanditepikkust pimedust, valu ja heitlust oli aeg küps evangeeliumi taastamiseks. Muistsed prohvetid olid rääkinud sellest kauaoodatud päevast.

Kogu ajalugu oli osutanud sellele ajastule. Sajandid oma kannatuste ja lootusega olid tulnud ja läinud. Rahvaste Kõikvõimas Kohtumõistja, Elav Jumal, otsustas, et aeg, millest prohvetid olid rääkinud, on käes. Taaniel oli ette näinud kivi, mis käte abita mäest lahti murdus ja millest sai suur mägi ja mis täitis kogu maa [vt Tn 2:35, 44].⁸

 3

Taastamine algas Isa ja Poja ilmunisega Joseph Smithile.

Pärast seda, kui paljud sugupõlvad olid kõndinud maal – nii paljud neist keset lahkkelisid, viha, pimedust ja kurjust –, saabus uus suur taastamise päev. See hiilgav päev juhatati sisse, kui Josephi-nimelisele poisile ilmusid Isa ja Poeg.⁹

Kui tõeliselt tähelepanuväärne oli see 1820. aasta nägemus, kui Joseph palvetas metsas ning tema ette ilmusid Isa ja Poeg. Üks nendest rääkis temaga, kutsudes teda nimepidi, ja osutas teisele ning ütles: „See on minu armas Poeg. Kuula Teda!” (JSA 1:17)

Midagi sellist polnud kunagi varem aset leidnud. Paneb mõtisklema, miks oli see nii tähtis, et pidid ilmuma nii Isa kui ka Poeg. Ma arvan, et sellepärast, et nad juhatasid sisse aegade täiuse evangeeliumi ajajärgu, viimase ja lõpliku evangeeliumi ajajärgu, kui kogutakse ühte kõigi varasemate evangeeliumi ajajärkude põhiteadmised. Sellest pidi saama viimane peatükk pikas ajaraamatus Jumala läbikäimise kohta meeste ja naistega maa peal.¹⁰

Kõik väited, mis me esitame seoses jumaliku volitusega, kõik tõesed, mida mainime seoses selle töö tõelevastavusega – selle kõige juured on noore prohveti esimeses nägemuses. Ilma selleta ei oleks meil väga palju öelda. See oli aegade täiuse ajajärgu suur algus, kui Jumal lubas, et Ta taastab täielikult eelmiste ajajärkude väe, annid ja õnnistused.¹¹

 4

Preesterluse volitus ja võtmed taastati.

Taastades Aaroni preesterlust, pani ülestõusnud Ristija Johannes oma käed Joseph Smithi ja Oliver Cowdery pea peale ja ütles: „Teile, minu kaasteenijad, annan ma Messia nimel Aaroni preesterluse, mis sisaldab inglite teenimise ja meelesparanduse evangeeliumi ning

*Üks osa taastamisest on Melkisedeki preesterluse
volituse ja võtmete taastamine maa peale.*

vee alla kastmise teel pattude andekssaamiseks sooritatava ristimise võtmeid” (ÕL 13:1).¹²

Sellele järgnes Peetruse, Jakoobuse ja Johannese, Issanda Jeesuse Kristuse apostlite külaskäik, kes andsid Josephile ja Oliver Cowderyle Melkisedeki preesterluse, mille apostlid ise said Jeesuse Kristuse käest.¹³

Kolm [Päästja] apostlitest – Peetrus, Jakoobus ja Johannes – ilmusid Josephile ja Oliverile kusagil „kõnnumaal” Susquehanna jõe ääres (vt ÕL 128:20). Nad panid oma käed nende pea peale ja andsid neile püha volituse. ..

Ma võin oma preesterluse liini tagasi viia selle sündmuseni. See läheb nii: minu pühitses David O. McKay, kelle pühitses Joseph F. Smith, kelle pühitses Brigham Young, kelle pühitsesid kolm tunnistajat, kelle pühitsesid Joseph Smith noorem ja Oliver Cowdery, kelle pühitsesid Peetrus, Jakoobus ja Johannes, kelle pühitses Issand Jeesus Kristus.

Sarnaselt on see tulnud igäühele [Melkisedeki preesterluse hoidjale]. Igaüks teist, vennad, kellel on see preesterlus, on selle saanud

otsest liini mööda Peetruse, Jakoobuse ja Johannese pühitsemise kaudu.¹⁴

5

**Joseph Smithi kaudu on Issand ilmutanud tõdesid,
mis eristavad meid teistest kirikutest.**

Lubage mul nimetada mõningad neist paljudest õpetustest ja tegevustest, mis eristavad meid kõikidest teistest kirikutest, ja mis kõik on tulnud noorukesele prohvetile antud ilmutuste kaudu. Need on teile tuttavad, kuid need on väärt kordamist ja nende üle mõtisklemist.

Jumalus

Neist esimene on .. Jumala enda ja Tema Armastatud Poja, ülestõusnud Jeesuse Kristuse ilmumine. See suur nägemus on minu hinnangul suurim selline sündmus pärast meie Issanda sünni, elu, surma ja ülestõusmist aegade keskpaigas.

Meil ei ole ühtegi ülestähendust ühestki teisest sündmusest, mis oleks sellega võrdne.

Sajandeid on inimesed kokku tulnud ja vaielnud Jumaluse olemuse üle. Konstantinus kogus erinevate usulahkude õpetlased kokku Nikaiasse aastal 325. Pärast kaks kuud kestnud vaidlusi andsid nad välja kompromiss-määratluse, mis on põlvkondade kaupa olnud kristlastele õpetuslikuks avalduseks Jumaluse kohta.

Ma kutsun teid üles lugema seda määratlust ning seejärel võrdlema seda noore Josephi avaldusega. Ta ütleb lihtsalt, et Jumal seisis tema ees ja kõneles temaga. Joseph võis Teda näha ja võis Teda kuulda. Ta oli inimese kujuga, koosnedes aimest. Tema kõrval oli ülestõusnud Issand, erinev isik, keda Ta tutvustas kui oma Armastatud Poega ja kellega Joseph samuti vestles.

Ma pakun, et selle märkimisväärse nägemuse lühikese kestuse jooksul õppis Joseph Jumaluse kohta rohkem kui kõik möödunud aja õpetlased ja vaimulikud kokku.

Selle jumaliku nägemusega välistati kõik kahtlused seoses Issanda Jeesuse Kristuse ülestõusmise tõelisusega.

See teadmine Jumalusest, mis oli maailma eest sajandeid varjatud, oli esimene ja suur asi, mille Jumal oma valitud teenijale ilmutas.¹⁵

Mormoni Raamat kui kaastunnistaja ühes Piibliga

Järgmisena räägin ma ühest teisest väga tähtsast asjast, mille Jumal ilmutas.

Kristlik maailm tunnustab Piiblit Jumala sõnana. Enamikul pole aimugi, kuidas see meieni jõudnud on.

Ma lõpetasin äsja ühe värskelt avaldatud raamatu lugemise, mille andis välja nimekas õpetlane. Tema esitatud informatsiooni põhjal on ilmne, et Piibli erinevad raamatud pandi kokku täiesti süsteemitult. Mõnedel juhtudel kirjutati need asjad üles alles kaua aega pärast seda, kui need kirjeldatavad sündmused aset leidsid. Mõni võib küsida: „Kas Piibel on õige? On see tõesti Jumala sõna?”

Me vastame, et on, sedavõrd, kui see on õigesti tõlgitud. Selle loomisel oli abiks Issanda käsi. Kuid see ei seisa praegu vaid üksinda. Selles leiduvaid tähendusrikkaid ja tähtsaid tõdesid kinnitab veel teinegi tunnistus.

Pühakiri kuulutab: „Kahe ja kolme tunnistaja ütlusega tehakse iga asi kindlaks” (2Kr 13:1).

Mormoni Raamat on tulnud esile Jumala anni ja väe kaudu. See räägib kui hääl põrmust, et tunnistada Jumala Pojast. See räägib Tema sünnist, Tema teenimistööst, Tema ristilöömisest ja ülestõusmisest ning Tema ilmumisest õigemeelsetele inimestele Ameerikas Küllusliku maal.

See on käegakatsutav asi, mida saab lugeda, mida saab proovile panna. See kannab kaante vahel töotust oma jumalikkust algupärast. Nüüdseks on miljonid inimesed selle raamatu proovile pannud ning leidnud, et see ülestähendus on õige ja püha. ..

Nagu Piibel on Vana Maailma tunnistus, on Mormoni Raamat Uue Maailma oma. Nad kuulutavad käsikäes, et Jeesus on Isa Poeg. ..

See püha raamat, mis tuli esile kui Kõikvõimsa ilmutus, on tõepoolest teine tunnistus meie Issanda jumalikkusest.¹⁶

Preesterluse volitus ja Kiriku organisatsioon

Preesterlus on volitus tegutseda Jumala nimel. .. Ma lugesin hiljuti .. ühte raamatut, [mis] räägib algkiriku usust taganemisest. Kui tolle kiriku volitus kaotsi läks, siis kuidas see asendati?

„Mormoni Raamat .. räägib nagu häälpõrmust, tunnistades Jumala Pojast.”

Preesterluse volitus tuli ainsast kohast, kust see tulla saab, ja selleks kohaks on taevas. See anti nende käte all, kes hoidsid seda siis, kui Päästja kõndis maa peal. ..

Kui kaunis on see järk-järguline taastamine, mis viis Kiriku organiseerimiseni 1830. aastal. .. Kiriku nimigi tuli ilmutuse teel. Kelle Kirik see on? On see Joseph Smithi oma? On see Oliver Cowdery oma? Ei, see on Jeesuse Kristuse Kirik, mis taastati maa peale praegustel viimsetel aegadel.¹⁷

Perekond

Veel üks tähtis ja erakordne ilmutus, mis anti prohvetile, on perekonna igavese elu plaan.

Perekond on Kõikvõimsa looming. See esindab kõigist kõige pühamaid suhteid. See esindab kõigist kõige tõsisemaid ettevõtmisi. See on ühiskonna alusüksus.

Jumala poolt oma prohvetile antud ilmutuste kaudu tulid õpetus ja volitus, millega perekonnad pitseeritakse kokku mitte üksnes selleks eluks, vaid kogu igavikuks.¹⁸

Väikelaste süütus

Väikelaste süütus on veel üks ilmutus, mille Jumal on andnud prohvet Josephi vahendusel. Üleüldiseks tavaks on imikute ristimine, et kõrvaldada selle tagajärjed, mida nimetatakse Aadama ja Eeva patuks. Taastamise õpetuse valguses on ristimise põhjuseks inimese enda individuaalsed ja isiklikud patud. Sellest saab Jumala ja inimese vaheline leping. Seda tehakse vastutusvõimelises vanuses, kui inimene on piisavalt vana, et eristada õiget väärast. Seda tehakse vee alla kastmise teel, mis sümboliseerib Jeesus Kristuse surma ning matmist ja Tema esiletulemist ülestõusmises.¹⁹

Surnute päästmine

Ma jätkan, nimetades veel üht ilmutatud tõde. Meile on räägitud, et Jumal ei tee vahet isikute vahel, ja ometi ei tea ma ühtki teist kirikut, kus oleks avatud tee neile, kes on surma eesriide taga, et nad võiksid saada kõik need õnnistused, mis on saadaval elavatele. Suur surnute päästmise õpetus on selle Kiriku ainulaadne eripära. .. Surnutele antakse samasugune võimalus kui elavatele. Veel kord, millised hiilgavad ja imepärased asjad on Kõikvõimas andnud oma ilmutuse kaudu oma prohvetile!²⁰

Jumala laste olemus, eesmärk ja potentsiaal

Ilmutatud on inimese igavene olemus. Meie oleme Jumala pojad ja tütreid. Jumal on meie vaimu Isa. Me elasime juba enne, kui siia tulime. Me olime isiksused. Me sündisime sellesse ellu jumaliku plaani raames. Me oleme siin, et pandaks proovile meie väärilisus, tegutsedes vastavalt oma vabale tahtele, mille Jumal meile andnud on. Kui me sureme, jätkame elamist. Meie igavene elu koosneb kolmest faasist: esiteks meie surelikkusele eelnev olemasolu, teiseks meie surelik elu ja kolmandaks meie surelikkusele järgnev elu. Surres me lahkume sellest maailmast ning astume läbi eesriide sellisesse paika, kuhu me oleme väärilised sisenema. See on samuti selle Kiriku ainulaadne, iseäralik ja kallihinnaline õpetus, mis on tulnud ilmutuse kaudu.²¹

Nüüdisaja ilmutus

Ma tõin ära lühikokkuvõtte sellest päratust teadmiste ja volituste hulgast, mille Jumal on välja valanud oma prohveti pea peale. .. On veel üks asi, mida pean mainima. Selleks on nüüdisaja ilmutuse põhimõte. Usuartikkel, mille prohvet kirjutas, kuulutab järgmist:

„Me usume kõike, mida Jumal on ilmutanud, kõike, mida Ta ilmutab praegu, ja me usume, et Ta ilmutab veel palju suuri ja tähtsaid Jumala kuningriiki puutuvaid asju” (UA 1:9).

Kasvav Kirik, Kirik, mis levib üle kogu maa sellistel keerulistel aegadel, vajab pidevat taevatronilt tulevat ilmutust, mis seda juhataks ja edasi viiks.

Me tunnistame, et palvetades ja pingsalt Issanda tahet otsides me saame juhatus ja ilmutust ning Issand õnnistab oma Kirikut, mis liigub oma saatuse rada mööda.

Me liigume edasi prohvet Josephi jumaliku kutse ning Jumala ilmutuste kindlal alusel, mis tema kaudu tulid.²²

Olles Joseph Smithi järel viieteistkümnes prohvet ja omades prohvetlikku volitust, mis tuli tema kaudu, kuulutan ma pühalikult oma tunnistust, et prohvet Josephi aruanne [taastamise] sündmustest on tõsi, et Isa tunnistas .. oma poja pühadusest, et Poeg juhendas noort prohvetit ning sellele järgnes terve rida sündmusi, mis viisid ainsa õige ja elava kirikuni maa peal [vt ÕL 1:30].²³

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- Miks oli maailma inimestel vaja Jeesuse Kristuse Kiriku ja evangeeliumi taastamist? (Vt 1. osa.) Mis on mõned viisid, kuidas Issand valmistas ette tee evangeeliumi taastamiseks? (Vt 2. osa.)
- Mõtisklege president Hinckley õpetuste üle esimese nägemuse kohta (vt 3. osa). Millisel viisil on teie tunnistus esimesest nägemusest teile mõju avaldanud?
- Miks oli vaja, et taevased sõnumitoojad taastaksid preesterluse? (Vt 4. osa.) Miks on oluline, et Melkisedeki preesterluse hoidjad jõuavad oma volitusega välja Jeesuse Kristuseni?

- Vaadake 5. osas üle prohvet Joseph Smithile ilmutuse kaudu tulnud tõdede kokkuvõte. Kuidas on need tõed teie elu õnnistanud? Kuidas saaksime lastel aidata neid tõdesid mõista ja hinnata?

Samateemalised pühakirjakohad:

Js 2:1–3; Ap 3:19–21; Ilm 14:6–7; 2Ne 25:17–18; ÕL 128:19–21

Abiks uurimisel

„Sinu evangeeliumi õpingud on kõige tõhusamad, kui sind õpetatakse Püha Vaimu kaudu. Alusta oma evangeeliumi õpinguid alati palvega, et Püha Vaim aitaks sul õppida” (Jutlusta minu evangeeliumi, 2004, lk 18).

Viited

1. Vt Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley”, 1996, lk 326.
2. My Redeemer Lives. – Ensign, veebruar 2001, lk 72.
3. At the Summit of the Ages. – Ensign, nov 1999, lk 73.
4. Üks kivi, mis mäest lahti murdus. – 2007. a sügisene üldkonverents.
5. The Dawning of a Brighter Day. – Ensign, mai 2004, lk 82.
6. At the Summit of the Ages. – Ensign, nov 1999, lk 73.
7. The Dawning of a Brighter Day. – Ensign, mai 2004, lk 82–83.
8. At the Summit of the Ages. – Ensign, nov 1999, lk 73.
9. The Dawning of a Brighter Day. – Ensign, mai 2004, lk 83.
10. Üks kivi, mis mäest lahti murdus. – 2007. a sügisene üldkonverents.
11. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 226.
12. See, mida ma tean. – 2007. a kevadine üldkonverents.
13. Need suured asjad, mis Jumal on ilmutanud. – 2005. a kevadine üldkonverents.
14. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004, 2005, lk 411.
15. Need suured asjad, mis Jumal on ilmutanud. – 2005. a kevadine üldkonverents.
16. Need suured asjad, mis Jumal on ilmutanud. – 2005. a kevadine üldkonverents.
17. Need suured asjad, mis Jumal on ilmutanud. – 2005. a kevadine üldkonverents.
18. Need suured asjad, mis Jumal on ilmutanud. – 2005. a kevadine üldkonverents.
19. Need suured asjad, mis Jumal on ilmutanud. – 2005. a kevadine üldkonverents.
20. Need suured asjad, mis Jumal on ilmutanud. – 2005. a kevadine üldkonverents.
21. Need suured asjad, mis Jumal on ilmutanud. – 2005. a kevadine üldkonverents.
22. Need suured asjad, mis Jumal on ilmutanud. – 2005. a kevadine üldkonverents.
23. Special Witnesses of Christ. – Ensign, apr 2001, lk 20–21.

„Kiriku missioon on olla lipuks rahvastele ja valguseks maailmale.”

Lipuks rahvastele, valguseks maailmale

„See on aeg olla tugev. Nüüd on aeg liikuda edasi ilma kahtlusteta, tundes hästi meie missiooni tähendust, vaimu ja tähtsust.”

Gordon B. Hinckley elust

Peatselt pärast koju naasmist oma misjonilt Inglismaal täitis Gordon B. Hinckley oma misjonijuhatajalt Joseph F. Merrillilt saadud viimase ülesande. Juhataja Merrill oli ka Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi liige ja ta oli palunud Gordonil esitada aruande Esimesele Presidentkonnale – president Heber J. Grantile, J. Reuben Clark nooremale ja David O. McKayle. Gordon võttis ühendust Esimese Presidentkonna sekretäri ja leppis kokku kohtumise.

Kui Gordon sisenes Esimese Presidentkonna koosolekute ruumi, tervitasid president Grant ja tema nõuandjad teda soojalt. Seejärel ütles President Grant: „Vend Hinckley, me anname sulle 15 minutit, et öelda, mida Vanem Merrill soovib, et me kuuleksime.” Gordon lahkus ruumist üks tund ja viisteist minutit hiljem. Talle eraldatud viieteistkümne minuti jooksul oli ta edasi andnud misjonijuhataja mure, et misjonäridel on töö tegemiseks vaja paremaid trükimaterjale. Tema lühike ettekanne viis küsimusteni Esimeselt Presidentkonnalt ja tunnipikkuse aruteluni.

Olles täitnud selle ülesande, tundis Gordon, et „tema misjon oli nüüd tõesti läbi ning et oli aeg edasi liikuda ja teha plaane tuleviku jaoks”. Ta oli juba lõpetanud Utah’ Ülikooli inglise keele erialal ja tahtis jätkata magistrikraadi omandamist ajakirjanduses Columbia Ülikoolis New Yorgis. Kuid kaks päeva pärast kohtumist Esimese Presidentkonnaga saabunud telefonikõne muutis tema plaane. Kõne oli President McKaylt, kes ütles: „Vend Hinckley, eile peetud

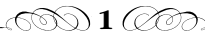
Presidentkonna ja Kaheteistkümne koosolekul arutasime seda, millest rääkisime meie vestluse jooksul. Ja me oleme organiseerinud Kaheteistkümne Kvoorumi kuue liikmega komitee, mille esimees on Vanem Stephen L. Richards, et tegeleda sinu tõstatatud küsimustega. Me soovime kutsuda sind selle komiteega töötama.”¹

Gordon võttis kutse vastu ja ta võeti tööle värskelt moodustatud Kiriku raadio, reklaami ja misjonikirjanduse komitee täitevsekretärina. Ta ei läinud kunagi Columbia Ülikooli ega töötanud kunagi ajakirjanikuna, et avaldada maailma uudiseid. Selle asemel sai alguse tema eluaegne püüe avaldada evangeeliumi häid uudiseid. Neid kohustusi laiendati hiljem, kui ta teenis üldjuhina.

Olles välja arendanud võime ennast selgelt väljendada isegi kee-
rulistest olukordades, sai Gordon B. Hinckley tihti ülesande anda ajakirjanikele intervjuusid. Kiriku presidendina jätkas ta selliste võimaluste vastuvõtmist, tehes oma osa, et aidata Jeesuse Kristuse Kirikul tulla „välja varjust” (ÕL 1:30). Ta on kuulutanud:

„Ma usun ja tunnistan, et selle Kiriku missioon on olla lipuks rahvastele ja valguseks maailmale. Meile on antud suur kõikehõlmav mandaat, millest me ei saa kõrvale pöörduda ega eemale tõmbuda. Me võtame selle mandaadi vastu ja tahame seda täita veendunult ning Jumala abiga me teeme seda.”²

Gordon B. Hinckley õpetused

Nagu kivi Taanieli nägemuses veereb Kirik edasi, et täita terve maa.

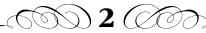
See Kirik sai alguse noore Joseph Smithi alandlikust palvest tema isatalu metsatukas. Sellest märkimisväärsest kogemusest, mida me nimetame esimeseks nägemuseks, on kasvanud välja see töö. .. See on just sellesama Taanieli nägemuse täitumine, mida ta nägi kivist, mis on mäest lahti murtud ilma käte abita ja mis veereb edasi, et täita terve maa (vt Taaniel 2:44–45).³

Kui Kirik 1830. aastal asutati, oli vaid kuus liiget [ja] vaid käputäis usklikke, kes kõik elasid suuremalt jaolt tundmatus külakeses. .. Siioni vaiad õitsevad igas Ameerika Ühendriikide osariigis, igas

Kanada provintsis, igas Mehhiko osariigis, iga Kesk-Ameerika rahva seas ja kõikjal Lõuna-Ameerikas.

Kogudusi võib leida kõikjalt Briti saartelt ja Euroopast, kus aastate jooksul on liitunud Kirikuga tuhandeid. See töö on jõudnud Balti maade rahvasteni ning sealt alla läbi Bulgaaria, Albaania ja teiste selle maailmajao piirkondade. See ulatub üle tohutu Venemaa. See jõuab üles Mongooliasse ja Aasia rahvaste kaudu täiesti alla Vaikse ookeani saartele, Austraaliasse ja Uus-Meremaale ning Indiasse ja Indoneesiasse. See õitseb paljude Aafrika rahvaste seas. ..

Ja see on kõigest algus. See töö jätkab kasvamist ja edenemist ning üle kogu maakera liikumist.⁴

Kirikuga algusaegade juhtidel oli Issanda töö saatusest prohvetlik nägemus.

24. juulil 1847. aastal saabus meie inimestest koosnev rühm tee-rajajaid [Salt Lake'i] orgu. Ette saadetud rühm oli saabunud päev või kaks varem. Brigham Young saabus laupäeval. Järgmisel päeval peeti hingamispäeva teenistused nii hommikul kui ka õhtul. Kohtumiseks puudus hoone. Ma oletan, et selle juulikuu pühapäeva kõrvetavas kuumuses istusid nad vankri aisadel või nõjatusid vendade kõnel-des ratastele. Hooaeg oli hiline ja nad seisis silmitsi hiiglasuure ja kohese ülesandega, kui soovisid kasvatada seemneid järgmiseks hooajaks. Kuid Brigham Young palus neil tungivalt mitte rikkuda hingamispäeva ei nüüd ega ka tulevikus.

Järgmisel hommikul jagunesid nad ümbruskonna uurimiseks rühmadesse. Brigham Young, Wilford Woodruff ja mõned nende kaaslased matkasid oma laagripitsilt mägedesse. .. Nad ronisid kuplikujulise mäe tippu, president Youngil oli oma hiljutise haiguse tõttu raskusi.

Kui vennad seisis tipus, siis vaatasid nad endast lõuna pool olevat orgu. See oli suuresti tühi, välja arvatud pajud ja kõrkjad, mis kasvasid mägedest järve vett viivate ojade ääres. Puudus igasugune hoonestus, kuid Brigham Young oli eelmisel laupäeval öelnud: „See on see koht.”

Tipp, kus nad seisis, sai nimeks Ensign Peak ehk Lipu mäetipp, viidates Jesaja tähtsatele prohvetlikele sõnadele: „Ja Ta [rääkides Jumalast] tõstab lipu kaugemale rahvale, vilistab teda maa äärest, ja vaata, see tuleb kiiresti tõtates!” (Js 5:26)

„Ta tõstab paganaile lipu, kogub Iisraeli hajutatud ja korjab kokku Juuda pillutatud neljast maailmakaarest!” (Js 11:12) ..

Ma arvan, et [need vennad] ehk rääkisid sel hetkel templi ehitamisest .. Jesaja sõnade täitumiseks:

„Aga viimseil päevil sünnib, et Jehoova koja mägi seisab kindlana kui mägede tipp ja tõuseb kõrgemale küngastest ning kõik paganad voolavad ta juurde!

Ja paljud rahvad lähevad ning ütlevad: „Tulge, mingem üles Jehoova mäele, Jaakobi Jumala kotta, et ta meile õpetaks oma teid ja et võiksime käia tema radu: sest Siionist väljub käsuõpetus ja Jeruusalemmast Jehoova sõna!” (Js 2:2–3)

Kui keegi oleks neid mehi sellel 1847. aasta juulikuu hommikul kuulnud, oleksid nad ehk neid rumalaks pidanud. Nad ei näinud välja nagu suurte unistustega riigimehed. Nad ei näinud välja nagu kaartidesse süvenenud ja impeeriumit planeerivad valitsejad. Nad olid pagenduses, ära aetud oma kaunist linnast Mississipi [jõe] kaldal sellesse kõrbepiirkonda läänes. Kuid neid valdas pühakirjadest ja ilmutuse sõnadest pärinev nägemus.

Ma imetlen selle väikese rühma ettenägelikkust. See oli nii hulljulge kui ka kartmatu. See oli peaaegu uskumatu. Siin nad olid, peaaegu tuhat kuussada kilomeetrit lähimast asustusest idas ja peaaegu tuhat kolmsada kilomeetrit Vaikse ookeani rannikust. Nad olid tundmatus kliimas. Pinnas oli erinev mustast viljakast liivsavimullast Illionois ja Iowas, kus nad olid hiljuti elanud. Nad ei olnud siin kunagi saaki kasvatanud. Nad ei olnud kunagi talve kogenud. Nad ei olnud ehitanud mitte ühtegi ehitist. Need prohvetid, kes olid riietatud vanadesse, reisimisest kulunud riidesse, seistes saabastes, mida nad olid kandnud rohkem kui tuhat kuussada kilomeetrit Nauvoost siia orgu, rääkisid millenniumi nägemusest. Nad rääkisid selle eesmärgi suurepärasest saatusest, põhinedes prohvetlikul arvamusel. Sellel päeval tulid nad mäetipust alla ja asusid tööle, et muuta oma unistus reaalsuseks.⁵

Kaks päeva pärast Salt Lake'i orgu jõudmist ronisid Brigham Young ja mitmed teised vennad kuplikujulise mäe tippu, nimetasid selle Ensign Peak'iks ja vaatlesid ümbrust.

3

Me ei tohi kunagi kaotada silmist Jumala töö jumalikku eesmärki ja meie osa selles.

Mõnikord meie päevil, kui kõnnime mööda oma kitsaid radu ja täidame oma väikeseid kohustuste nišše, siis kaotame silmist tervikpildi. Kui ma olin väike poiss, siis künnihobused olid igapäevane nähtus. Rakemete juures olid tähtsaks osaks päised. Päiste mõlemal pool olid silmaklapid. Need olid asetatud nii, et hobune nägi ainult otse ette ja mitte kõrvale. Need olid mõeldud ära hoidma tema kohkumist ja häirimist ning hoidma tema tähelepanu tee peal otse enda ees.

Mõned meist teevad oma tööd, nagu meil oleks silmaklapid ees. Me näeme vaid omaenda kitsast rada. Me ei hooa laiemat nägemust. Meie oma võib olla väike kohustus Kirikus. On hea täita seda kohustust hoolega. Ja on ka hea teada, kuidas see kohustus aitab kaasa Jumala kuningriigi kasvamise programmi suurele üldplaanile.

President Harold B. Lee ütles ükskord .., tsiteerides tundmatut kirjanikku: „Vaadelge suuri välju ja harige väikseid.”

Minu tõlgendus öeldule on, et me peaksime tunnustama Issanda programmi ulatust, sügavust ja kõrgust – suursugune, imeline,

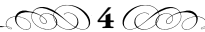
ulatuslik ja kõikehõlmav, nagu see on – ja seejärel tegema usinalt tööd, et täita programmi meile määratud osa.

Igaühel meist on harida väike maatükk. Seda tehes ei tohi me kunagi kaotada silmist tervikpilti, selle töö jumaliku eesmärgi üldpilti. Selle andis meile Jumal, meie Igavene Isa, ning igaühel meist on oma osa täita selle suurepärase gobelääni kudumises. Meie isiklik panus võib olla väike, kuid see ei ole tähtsusetu. . .

.. Kui täidad osa, milleks oled kutsutud, siis ära kunagi kaota silmist selle eesmärgi täielikku majesteetlikku ja suurepärast pilti, aegade täiuse evangeeliumi ajajärku. Koo hästi oma väikest osa selles gobeläänis, mille mustri seadis meie ette taeva Jumal. Hoiu kõrgel lippu, mille all me kõnnime. Ole usin, ole tõene, ole vooruslik, ole ustav, et sellel lipul ei oleks ühtki viga.

Selle kuningriigi nägemus ei ole pealiskaudne unenägu öös, mis ununeb päikesetõusuga. See on tõesti Jumala, meie Igavese Isa plaan ja töö. Kõik Tema lapsed on sellega seotud.

Nendes [Utah'] lääneorgudes kogukonnale alust pannes puju välja kitkudes, tehes paljusid ilmalikke asju, mis olid ellu jäämiseks ja kasvamiseks vajalikud, hoidsid meie [teerajajatest] esivanemad oma silme ees suurt eesmärki, millega nad olid hõivatud. See on töö, mida meie peame tegema sama nägemusega, mis neil oli. See on töö, mis jätkub ka siis, kui me oleme siit lahkunud. Olles kutsutud Tema jumaliku tahte kaudu, aidaku Jumal meil endast parim anda, minna edasi ja ehitada kuningriiki ebatäiuslike kätega, üheskoos, et luua täiuslik muster.⁶

Me võime saada rahvastele lipuks, millest maailma inimesed võivad koguda jõudu.

Nüüd, mu vennad ja õed, on kätte jõudnud aeg seista veidi sirgema, tõsta oma silmad ja avardada oma meeli, et paremini haarata ja mõista Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku tohutut suure millenniumi eelset missiooni. Nüüd on aeg olla tugev. Nüüd on aeg liikuda edasi ilma kahtlusteta, tundes hästi meie missiooni tähendust, vaimu ja tähtsust. Nüüd on aeg teha seda, mis on õige, hoolimata tagajärgedest, mis sellele järgneda võivad. See on aeg, mil meid peaks leitama käskudest kinni pidamas. See on aeg ulatada oma

lahkus ja armastus neile, kes on vaevas, ja neile, kes uitavad ringi pimeduses ja piinas. See on aeg olla kõigis meie suhetes üksteise vastu hooliv ja hea, kombekas ja viisakas. Teiste sõnadega tuleb olla rohkem Kristuse moodi”.⁷

Välja arvatud kui maailm muudab oma praeguste trendide suunda (ja see ei ole väga tõenäoline) ning kui teisest küljest me jätkame prohvetite õpetuste järgimist, siis muutume järjest rohkem kummaliseks ja eristatavaks rahvaks, keda maailm märkab. Näiteks perekondade purunemine maailma surve all muudab meie seisukoha pere pühaduse osas veelgi ilmselgemaks ja erinevamaks, kui meil on usk seda seisukohta alal hoida.

Kui järjest kasvav leebe suhtumine seksi suhtes jätkab levimist, siis Kiriku õpetus, mida on järjepidevalt õpetatud kauem kui poolteist sajandit, muutub järjest enam ebatavaliseks ja paljude jaoks ka kummaliseks.

Kui meie ühiskonna tavades kasvab alkoholi tarbimine ja uimastite kuritarvitamine igal aastal, siis meie seisukoht, mille andis meile Issand rohkem kui poolteist sajandit tagasi, muutub maailma silmis järjest enam ebaharilikuks. ..

Kui hingamispäev muutub järjest enam kauplemise ja meelelahutuse päevaks, siis need, kes järgivad seaduse ettekirjutusi, mis kirjutati Issanda sõrme poolt Siinai mäel ja mida on korratud nüüdisaja ilmutuses, näivad järjest enam ebaharilikena.

Ei ole alati lihtne elada maailmas, mitte olles osa sellest. Me ei saa elada täielikult eraldi või üksi ja me ei soovi seda ka. Me peame teistega seltsima. Seda tehes saame olla lahked. Me saame olla solvumata. Ma saame vältida igasugust upsakuse vaimu ja suhtumist. Me võime alal hoida oma väärtuseid. ..

Kui me järgime neid ja teisi Kiriku poolt õpetatavaid väärtusi, austavad paljud maailmast meid ja leiavad jõudu, et järgida seda, mida ka nemad teavad õige olevat.

Ja vastavalt Jesaja sõnadele: „Ja paljud rahvad lähevad ning ütlevad: „Tulge, mingem üles Jehoova mäele, Jaakobi Jumala kotta, et ta meile õpetaks oma teid ja et võiksime käia tema radu”” (Js 2:3).

Me ei pea mööndusi tegema. Me ei tohi mööndusi teha. Küünal, mille Issand on sellel ajajärgul süüdanud, võib muutuda valguseks kogu maailmale, ning teised, kes näevad meie häid tegusid, võivad saada juhatatud ülistama meie Taevast Isa ja jäljendama oma elus eeskujusid, mida nad on meis näinud.

Alustades sinu ja minuga, võib tekkida rahvahulk, kes oma koduse, töökohal aset leidva ja isegi meie lõbustustes esineva vooruslikkusega võib muutuda linnaks mäe peal, mille poole inimesed võivad vaadata, et õppida, ja lipuks rahvastele, millest maailma inimesed võivad koguda jõudu.⁸

Kui me soovime näidata seda Kirikut kui lippu rahvastele ja valgust maailmale, siis peame igaüks enda peale võtma oma elus ja isiklikes oludes Kristuse elu valgust. Seistes tõe eest ei tohi me karta tagajärgi. Me ei tohi kunagi karta. Paulus ütles Timoteosele:

„Sest Jumal ei ole meile andnud arguse vaimu, vaid väe ja armastuse ja mõistliku meele vaimu.

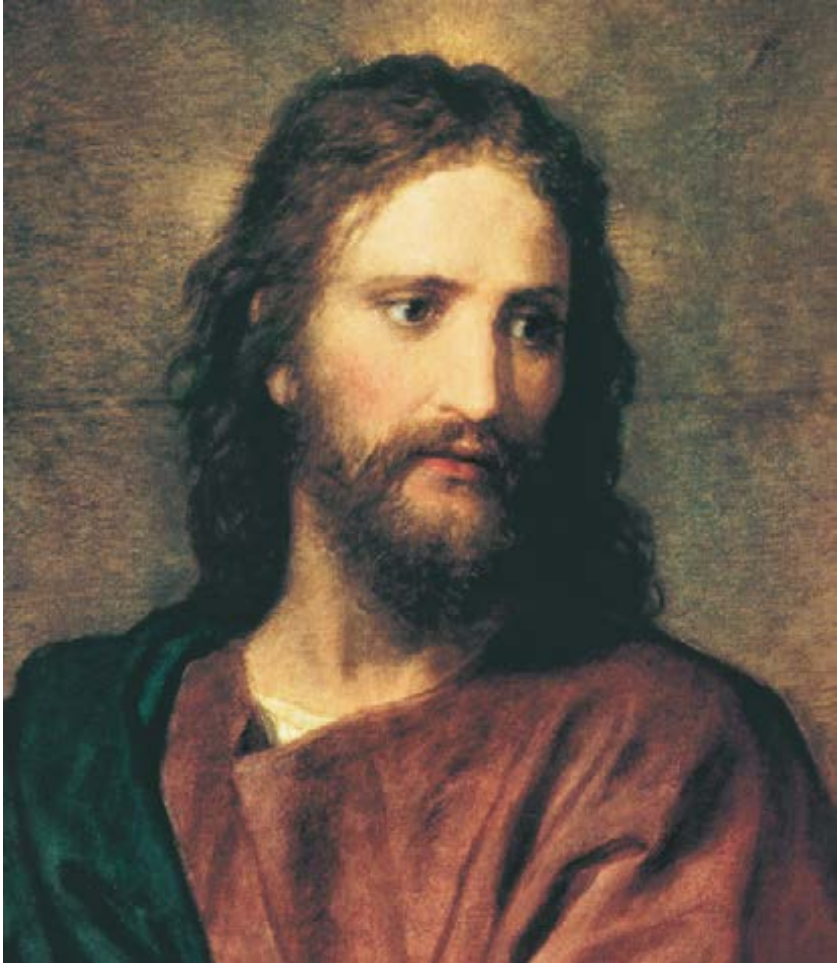
Ärgu olgu sul siis häbi meie Issanda tunnistusest” (2Tm 1:7–8).⁹

Te ei saa seda eesmärki enesestmõistetavaks pidada, see tähendab Kristuse eesmärki. Te ei saa hea ja kurja jõudude vahelist võitlust lihtsalt pealt vaadata. ..

.. Ma julgustan teid kogu oma võimekusega pakkuma abi töös, mis on väljaspool meie igapäevaelu kohustusi; see tähendab seista julgena, isegi olla juhiks arvamuse väljaütlemises asjades, mis panevad meie tsivilisatsiooni särama ja mis annavad meie ellu lohutust ning rahu. Te võite olla juhid. Selle Kiriku liikmetena peate te olema juhid nendes eesmärkides, mille eest see Kirik seisab. Äрге lubage hirmul oma püüetest võitu saada.¹⁰

Me ei pea kartma mitte midagi. Jumal on tüüri juures. Ta valitseb oma töö üle. Ta valab õnnistused nende peale, kes kõnnivad kuulekalt Tema käske järgides. Selline on olnud Tema lubadus. Tema võimekuses sellest lubadusest kinni pidada ei saa keegi meist kahelda.

.. Meie Päästja, kes on meie Lunastaja, Suur Jehoova, vägev Messias, on lubanud: „Ma lähen teie palge eel. Ma olen teie paremal käel ja vasakul, ja minu Vaim on teie südames ja minu inglid teie ümber, et teid toetada” (ÖL 84:88).

„Kui me soovime näidata seda Kirikut kui lippu rahvastele ja valgust maailmale, siis peame igaiüks enda peale võtma oma elus ja isiklikes oludes Kristuse elu valguse.”

„Seepärast,” ütles Ta, „ära karda, pisuke karjake; tehke head; kui ka maa ja põrgu ühineks teie vastu, sest kui te olete ehitatud minu kaljule, ei või need võitu saada. ..

Vaadake minu poole igas oma mõttes; ärge kahelge, ärge kartke.

Vaadake haavu, mis läbistasid mu külje, ja samuti naelajälgi minu kätel ja jalgadel; olge ustavad, pidage kinni mu käskudest, ja te pärite taevariigi.” (ÕL 6:34, 36–37)

Ühiselt käsikäes tööd tehes liigume edasi kui elava Jumala teenijad, tehes Tema armastatud Poja, meie Õpetaja tööd, keda me teenime ja kelle nime me püüame ülistada.¹¹

Me peame seisma kindlalt. Me peame maailma tagasi hoidma. Kui me nii teeme, siis Kõikvõimas on meie tugevuseks ja meie kaitsja, meie juht ja ilmutaja. Meil saab olema lohutus teadmisest, et me teeme, mida Ta soovib, et me teeksime. Teised ei pruugi meiega nõus olla, kuid ma olen kindel, et nad austavad meid. Meid ei jäeta üksi. On palju inimesi, [kes] ei [ole] meie usust, kuid kes tunnevad samamoodi kui meie. Nad toetavad meid. Nad toetavad meid meie püüdlustes.¹²

Rõõmustagem sellel Issanda töö suurepärasel perioodil. Ärgem olgem uhked või ennast täis. Olgem alandlikult tänulikud. Ja igaüks meist otsustagu, et ta lisab ka omalt poolt midagi selle Kõikvõimsa suurejoonelise töö kaunidusse, et see võiks paista üle kogu maa kui jõu ja headuse majakas, mille poole kogu maailm võib vaadata.¹³

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- Kui loete 1. osa, siis millised tunded valdavad teid, kui mõtlete Kiriku kasvule 1830. aastast tänapäevani?
- Vaadake üle president Hinckley kokkuvõtte esimeste teerajajate saabumisest Salt Lake'i orgu (vt 2. osa). Mida me saame sellest loost õppida? Kuidas oleme algusaegade Kiriku juhtide prohvetlikust nägemusest kasu saanud? Mida tähendab teie arvates olla „lipuks rahvastele”? (Vt Js 5:26; 11:12.)
- 3. osas julgustas president Hinckley meid nägema Jumala töö „tervikpiltili” ja „laiemat nägemust”. Miks on vaja näha tervikpilti? Miks me mõnikord selle silmist kaotame? Millistel viisidel võivad meie väikesed ponnistused kaasa aidata Jumala kuningriigi kasvule?
- Vaadake üle viisid, kuidas president Hinckley sõnade kohaselt pühad on muutumas „kummaliseks ja eristatavaks rahvaks” (4. osa). Kuidas me saame välja arendada suurema nägemuse ja julguse Jumala töö edasi viimiseks? Kuidas saame elada maailmas,

olemata osa maailmast? Kuidas võime „enda peale võt[ta] .. Kristuse elu valguse”? Miks on tähtis seista õige asja eest?

Samateemalised pühakirjakohad:

Mt 5:14–16; 1Ne 14:14; ÕL 1:1–6; ÕL 65:1–6; ÕL 88:81; ÕL 115:5–6

Abiks õpetamisel:

„Vaadake ette, et te ei arva, et teie olete „tõeline õpetaja”. See on tõsine viga. .. Olge tähelepanelik, et te ei jääks teele ette. Õpetaja peamine roll on rajada teed, et inimesed võiksid saada vaimse kogemuse Issandaga” (Gene R. Cook. Tsiteeritud teose „Teaching, No Greater Call” järgi, 1999, lk 41).

Viited

1. Vt Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley”, 1996, lk 83–85.
2. An Ensign to the Nations, a Light to the World. – Ensign või Liahona, nov 2003, lk 82–83.
3. Kaunistagu vooruslikkus lakkamatult sinu mõtteid. – 2007. a kevadine üldkonverents.
4. Üks kivi, mis mäest lahti murdus. – 2007. a sügisene üldkonverents.
5. An Ensign to the Nations. – Ensign, nov 1989, lk 51–52.
6. An Ensign to the Nations. – Ensign, nov 1989, lk 52–54.
7. This Is the Work of the Master. – Ensign, mai 1995, lk 71.
8. A City upon a Hill. – Ensign juuli 1990, lk 4–5.
9. An Ensign to the Nations, a Light to the World. – Ensign, nov 2003, lk 84.
10. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 138.
11. This Is the Work of the Master. – Ensign, mai 1995, lk 71.
12. An Ensign to the Nations, a Light to the World. – Ensign või Liahona, nov 2003, lk 83.
13. Condition of the Church. – Ensign või Liahona, nov 2004, lk 6.

„Meil on põhjust olla optimistlikud.”

Rõõmsa suhtumise ja optimismi vaimse loomine

„Uskuge. Olge õnnelik. Ärge muutuge heidutatuks. Kõik saab korda.”

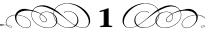
Gordon B. Hinckley elust

President Gordon B. Hinckley ema Ada Bitner Hinckley ütles tihti, et „rõõmsameelne suhtumine ja naeratav nägu võivad aidata üle saada peaaegu igast õnnetusest ja et iga inimene on vastutav omaenese õnne eest”.¹ Ka tema isal Bryant S. Hinckleyl oli „loomupäraselt positiivne ellusuhtumine”.² President Hinckley meenutas: „Kui ma noore mehena kaldusin kriitiliselt midagi ütleva, siis mu isa ütles: „Küünikud ei panusta, skeptikud ei loo, kõhklejad ei saavuta.””³ Mõjutatuna oma vanemate nõust ja eeskujust õppis noor Gordon Hinckley lähenema elule optimismi ning usuga.

Teenides misjonärina Inglismaal, tegi vanem Hinckley kõvasti tööd, et järgida oma vanemate nõuandeid. Ta surus kätt oma kaaslasega igal hommikul ja nad ütlesid teineteisele: „Elu on hea.”⁴ Peaaegu 70 aastat hiljem tegi ta rühmale misjonäridele Filipiinidel ettepaneku järgida sama tava. „Eile oli minu elus suurepärase päev,” ütles ta neile. „Iga päev on minu elus suurepärase päev. Ma loodan, et iga päev teie elus on suurepärase – igaühe jaoks teist. Ma loodan, et te võite end hommikul valmis sättida ja kaaslasega kätt suruda ning öelda: „Vend (õde), elu on hea. Mingem välja ja olgu meil hea päev.” Ja kui te õhtul koju naasete, siis ma loodan, et te saate öelda teineteisele: „On olnud hea päev. Meil on läinud hästi. Me oleme kedagi aidanud. .. Me küsime neilt hiljem, kuidas läks, ja palvetame ning loodame, et nad tulevad Kirikusse.” Misjoniväljal peaks iga päev olema hea päev.”⁵

See nõuanne peegeldas president Hinckley lähenemist elule. Vanem Russell M. Nelson Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist jagas järgmist tähelepanekut president Hinckley ja tema abikaasa Marjorie kohta: „Nad ei raiska aega mineviku üle mõtisklemise ega tuleviku üle muretsemise peale. Ja nad püsivad kindlana hoolimata vastuseisust.”⁶ Vanem Jeffrey R. Holland, samuti Kaheteistkümne Kvoorumist, kommenteeris: „„Kõik saab korda” on ehk president Hinckley kõige rohkem korratud kinnitus perele, sõpradele ja partneritele. „Jätkake püüdlemist,” ütleb ta. „Uskuge. Olge õnnelik. Ärge muutuge heidutatuks. Kõik saab korda.””⁷

Gordon B. Hinckley õpetused

Isegi kui paljud inimesed on negatiivsed ja pessimistlikud, võime luua õnne ja optimismi vaimsuse.

Maal lasub kohutav pessimismi haigus. See on peaaegu kõikjal. Meile söödetakse pidevalt ette inimese loomuse alandamist, vigade leidmist ja teineteise kohta halva rääkimist. ..

Ma tulen teie ette .. palvega lõpetada elus tormide otsimine ja nautida päikesepaistet rohkem. Ma teen ettepaneku rõhutada positiivset. Ma palun, et me otsiksime head natuke sügavamalt, vaigistaksime eneses solvamise ja sarkasmi hääled, tunnustaksime lahkelt vooruslikkust ja püüdlusi.

Ma ei palu vaigistada kogu kriitikat. Parandusega kaasneb kasv. Meeleparandusega kaasneb tugevus. Tark on see mees või naine, kes tehes teiste poolt osutatud vigu, muudab oma suunda. Ma ei tee ettepanekut muuta kõik meie vestlused mesimagusateks. Nutikas väljendus, mis on siiras ja aus, on oskus, mida tuleks otsida ning arendada. Ma teen ettepaneku ja palun teid, et me pöörduksime eemale negatiivsusest, mis on meie ühiskonnas nii tavapärane, ning otsiksime head maal, kus elame, ajal, mil elame, et me räägiksime üksteise voorustest rohkem, kui räägime üksteise vigadest, et optimism asendaks pessimismi. Las meie usk asendab meie hirmu.⁸

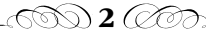
Meil on põhjust olla optimistlikud selles maailmas. Tragöödia ümbritseb meid, seda küll. Probleemid on kõikjal, jah. Kuid .. te ei

saa ehitada pessimismi või küünilisuse abil. Te vaatate optimismiga, teete tööd usuga ja asjad hakkavad juhtuma.⁹

Ärge heitke meelt! Ärge andke alla! Otsige pilvede vahelt päikese-kiiri. Lõpuks avanevad teile võimalused. Ärge laske halva kuulutajatel ohustada oma võimalusi.¹⁰

Kasvatage rõõmsat suhtumist. Kasvatage optimismi vaimsust. Kõndige usus, tundke rõõmu looduse ilust, teid armastavate inimeste headusest, tunnistusest, mida te oma südames kannate jumalike asjade kohta.¹¹

Issanda plaan on õnneplaan Kui meiega on õnne vaim, on tee valgem, mured väiksemad ja probleemid ei tundu nii rasked.¹²

Selle asemel et pikemalt oma probleemidel peatuda, võime lasta end juhtida ja õnnistada tänumeelsusel.

Kui võrratult meid on õnnistatud! Kui tänulikud me peaksime olema! .. Arendage endas välja tänumeelsus elu õnnistuste ja suurepärase andide ja privileegide eest, mida igäüks meist naudib. Issand on öelnud, et tasased pärivad maa. (Vt Mt 5:5.) Ma pean tunnistama tõlgendust, et tasadus viitab tänumeelsuse vaimule, mille vastandiks on ise hakkamasaamise suhtumine. See viitab endast suurema väe tunnustamisele, Jumala tunnustamisele ja Tema käskudega nõustumisele. See on tarkuse algus. Kõnni tänuga Tema ees, kes on elu ja iga hea anni andja.¹³

Maaailma ajaloos ei ole olnud paremat aega elada maa peal kui praegune. Igäüks meist peaks olema tänulik võimaluse eest elada sellel imepärasel ajal koos kõikide nende suurepärase õnnistustega.¹⁴

Kui ma mõtlen nendele imedele, mis on juhtunud minu eluajal – mida on rohkem kui kogu inimajaloo jooksul kokku –, siis olen ma aupaklik ja tänulik. Ma mõtlen autodele ja lennukitele, arvutitele, faksidele, e-kirjadele ning internetile. See on kõik nii imeline ja suurepärane. Ma mõtlen nendele hiiglaslikele sammudele, mis on tehtud meditsiini ja hügieeni vallas. .. Ja lisaks kõigele sellele on olnud Jeesuse Kristuse puhta evangeeliumi taastamine. Sina ja mina oleme osa selle suure sündmuse ja kuningriigi imest, mis liigub üle

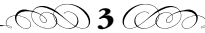
maailma, õnnistades inimeste elusid, kõikjal kuhu see ulatub. Kui sügavalt tänulik ma olen.¹⁵

Me elame aegade täiuse ajajärgul. Pidage meeles seda fraasi. Pidage meeles sõna *täius*. See tähendab kõike head, mis on minevikust kokku kogutud ja maa peale taastatud sellel viimasel ajajärgul.

Minu süda .. on täis tänulikkust Kõikvõimsa Jumala vastu. Läbi Poja anni, kes on selle maailma Jumal, on meid nii võrratult õnnistatud. Mu süda laulab meie kirikulaulu sõnu: „Õnnistused järjest loetle. Ja siis nende rohkust imetle” (Kiriku lauluraamat, lk 8–9).¹⁶

Tänulikkusega südames ärgem peatugem pikalt mõnedel probleemidel, mis meil on. Selle asemel loetlegem oma õnnistused ja mingem suure usu poolt motiveeritud suures tänumeelsuses edasi ehitama Jumala kuningriiki maa peal.¹⁷

Laske tänulikkuse vaimul end juhatada ja õnnistada teie päevi ja öid. Töötage selle kallal. Te näete, et see annab suurepäraseid tulemusi.¹⁸

Jeesuse Kristuse evangeelium annab meile põhjuse rõõmuks.

Issand on öelnud: „Mispärast, ülenda oma süda ja rõõmusta, ja hoi a kinni lepingutest, mis sa oled teinud” [ÕL 25:13]. Ma usun, et ta ütleb igäühele meist, et olge õnnelikud. Evangeelium on rõõmus. See annab meile põhjuse rõõmuks.¹⁹

Ärge kunagi unustage, kes te olete. .. Te olete tõesti Jumala lapsed. .. Ta on teie Igavene Isa. Ta armastab teid. .. Ta soovib, et Tema pojad ja tütreid oleksid õnnelikud. Patt pole kunagi olnud õnn. Üleastumine pole kunagi olnud õnn. Sõnakuulmatus pole kunagi olnud õnn. Tee õnneni on leitav meie Taevase Isa plaanis ja Tema Armastatud Poja, Issanda Jeesuse Kristuse käskudele kuuletumises.²⁰

Hoolimata sellest, kuidas olete toiminud minevikus, esitan ma teile väljakutse .. seada oma elu kooskõlla evangeeliumi õpetustega, vaadata selle Kiriku kui oma usu ema poole armastuse, austuse ja lugupidamisega, elada oma elu kui näide sellest, mida Jeesuse Kristuse evangeelium teeb, tuues inimesele õnne.²¹

„Kõiges, mida elus teed, naera ja lõbutse rohkelt. Elu tuleb nautida, mitte lihtsalt üle elada.”

Meeleparandus on üks evangeeliumi esimestest põhimõtetest. Andeksandmine on märk jumalikkusest. Teil on lootust. Teie elu on veel ees ja see võib olla täis õnne, isegi kui patt on rikkunud mineviku. See on päästmise töö ja inimeste aitamine nende probleemidega. See on evangeeliumi mõte.²²

Ma kohtun pidevalt inimestega, kes alatasa kurdavad oma kohustuste koorma üle. Loomulikult on pinget suur. Teha on palju, liigagi palju. Nendele pingetele lisanduvad finantsilised koormad ja kõige selle tõttu oleme alati kurtma tihti nii kodus kui ka avalikkuses. Muuda oma mõtlemist. Evangeelium on head uudised. Inimene on, et ta võiks tunda rõõmu. [Vt 2Ne 2:25.] Olge õnnelikud! Lubage sel õnnel särada oma näol ja rääkida oma tunnistuse kaudu. Te võite oodata probleemide saabumist. Aeg-ajalt võib juhtuda tragöödiad. Kuid läbi kõige selle särab Issanda palve:

„Tulge minu juurde kõik, kes olete vaevatud ja koormatud, ja mina annan teile hingamise!

Võtke endi peale minu ike ja õppige minust, et mina olen tasane ja südamealt alandlik; ja te leiate hingamise oma hingedele.

Sest minu ike on hea ja minu koorem on kerge!” (Mt 11:28–30)

Mulle meeldivad järgmised Jenkins Lloyd Jonesi sõnad, mis ma Deseret Newsi arvamuseveerult mõned aastad tagasi välja lõikasin. Ma edastan need teile. .. Ta ütles:

„Kõik, kes kujutavad ette, et õndsus on normaalne, raiskavad palju aega ringi joostes ja kisades, et neid on röövitud.

Enamik lööke ei jõua pesani. Enamik loomalihest on vintske. Enamikust lastest saavad suureks kasvades vaid inimesed. Enamikus abieludes läheb vaja suurel määral mõlemapoolset sallivust. Enamik töödest on sageli pigem igavad. ..

Elu on nagu vana aja rongisõit – viivitused, eksitused, suits, tolm, tuhk ja rappumine, sekka vaid paiguti ilusaid vaateid ja põnevust-tekitavaid kiirendusi.

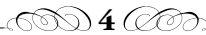
Kunst on tänada Issandat, et Ta sul üldse sõita lasi.” (Deseret News, 12. juuni 1973)

Mu vennad ja õed, ma kordan, kunst on tänada Issandat, et Ta sul üldse sõita lasi, ning tegelikult, kas see pole mitte üks imeline sõit? Nautige seda! Naerge selle üle! Laulge sellest! Pidage meeles Õpetussõnade autori sõnu:

„Rõõmus süda valmistab ihule mõnu, aga rusukspekstud vaim kuivatab luudki!” (Õp 17:22)²³

Lubage oma ellu natuke rõõmsamaid toone. Olgu seal lõbu ja õnne, naljasoont, võimet mõnikord naerda naljakate asjade üle.²⁴

Olgu terve elu jooksul palju nalja ja naeru. Elu tuleb nautida, mitte lihtsalt üle elada.²⁵

Evangeelium on sõnum kordaminekust, mida tuleks vastu võtta entusiasmiga, kiindumuse ja optimismiga.

Ma seisan täna siin kui optimist Issanda töö suhtes. Ma ei suuda uskuda, et Jumal on asutanud oma töö maa peale, et see võiks ebaõnnestuda. Ma ei suuda uskuda, et see nõrgeneb. Ma tean, et see tugevneb. .. Mul on lihtne ja pühalik usk, et õigus võidab ja tõe võidutseb.²⁶

Lugu Kaalebist ja Joosuast ning teistest Iisraeli maakuulajatest on mulle alati huvi pakkunud. Mooses viis Iisraeli lapsed kõnnumaale. Nende rändamise teisel aastal valis ta igast kaheteistkümnest suguharust esindaja, et uurida Kaananimaad ja esitada aruanne selle ressursside ja inimeste kohta. Kaaleb esindas Juuda suguharu ja Joosua Efraimi suguharu. Nemad kaksteist läksid Kaananimaale. Nad leidsid eest viljaka maa. Nad olid ära nelikümmend päeva. Maa viljakuse tõestuseks võtsid nad kaasa „esimes[i] viinamarj[u]” (4Ms 13:20).

Nad tulid Moosese ja Aaroni ja kogu Iisraeli laste koguduse ette ning ütlesid Kaananimaa kohta: „See voolab tõesti piima ja mett, ja siin on selle viljad!” (Vt 27. salmi.)

Kuid kümme maakuulajat olid omaenda kõhkluste ja hirmu ohvrid. Nad andsid negatiivset tagasisidet kaananlaste arvu ja tugevuse kohta. Nad jõudsid järeldusele, et „ta on vägevam meist” (31. salm). Nad võrdlesid end kui rohutirtse hiiglastega, keda nad olid sel maal näinud. Nad olid omaenda pelglikkuse ohvrid.

Seejärel Joosua ja Kaaleb seisid rahva ette ja ütlesid: „Maa, mille me läbi käisime, et seda uurida, on üpris väga hea maa.

Kui Jehooval on meist hea meel, siis Ta viib meid sellele maale ja annab selle meile, maa, mis piima ja mett voolab!

Ärge ainult pange vastu Jehoovale ja ärge kartke maa rahvast, sest nad on meile parajaks palaks: nende kaitsja on nad maha jätnud, aga Jehoova on meiega! Ärge kartke neid!” (14:7–9)

Kuid inimesed olid rohkem valmis uskuma kahtlejaid kui Kaalebit ja Joosuat.

Seejärel Issand kuulutas, et Iisraeli lapsed peavad kõnnumaal nelikümmend aastat rändama, kuni sureb see põlvkond, kes kõndis kõhkluste ja hirmuga. Pühakirjas on kirjas, et „need mehed, kes olid levitanud maa kohta halba laimu, surid Jehoova ees äkitselt!

Aga Joosua, Nuuni poeg, ja Kaaleb, Jefunne poeg, jäid elama neist meestest, kes olid käinud maad kuulamas” (salmid 37–38). Nad olid sellest rühmast ainsad, kes elasid üle neli aastakümnet kestnud rändamise ja kellel oli eesõigus siseneda lubatud maale, mille kohta nad olid rääkinud positiivsel viisil.

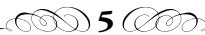
Me näeme endi ümber inimesi, kes ei hooli selle töö tulevikust, kes on apaatsed, kes räägivad piirangutest, kes väljendavad hirmu, kes kulutavad oma aega, otsides seda, mis nende arvates on nõrkused, kuid millel tegelikult pole mingit tähtsust, ning kirjutavad sellest kõigest. Kahtlustega selle mineviku suhtes ei ole neil nägemust selle tuleviku suhtes.

Seda väljendati hästi vanasti: „Kui nägemus puudub, muutub rahvas üleannetuks” (Õp 29:18). Selles töös ei ole kohta nendele, kes usuvad ainult hukatuse ja sünguse evangeeliumisse. Evangeelium on head uudised. See on võidurõõmu sõnum. See on eesmärk, mida tuleks emmata entusiasmiga.

Issand ei ole kunagi öelnud, et ei tule raskusi. Meie inimesed on tundnud igasuguseid kannatusi, kui selle töö vastased on nende vastu seisnud. Kuid läbi nende kurbuse on alati paistnud usk. See töö on läinud edasi järjepidevalt ja ei ole algusest peale kordagi astunud sammugi tagasi. ..

.. See on Kõikvõimsa töö. See, kas üksikisikutena liigume edasi, sõltub meist. Kuid Kirik läheb alati edasi. ..

.. Kui Issand võttis Moosese enda juurde, siis ütles ta Joosuale: „Ole vahva ja tugev. Ära kohku ja ära karda, sest Jehoova, su Jumal, on sinuga kõikjal, kuhu sa lähed!”(Jos 1:9) See on Tema töö. Ärge kunagi seda unustage. Emmake seda entusiasmi ja kiindumusega.²⁷

**Me tunnustame, et me kõik oleme Jumala lapsed,
me võime seista natuke sirgema seljaga, tõusta
veidi kõrgemale ja olla veidi paremad.**

Tänapäeva maailmas on inimeste seas kurb tendents üksteist kritiseerida. Kas te olete kunagi mõistnud, et ei lähe vaja palju vaimujõudu, et öelda asju, mis teisi haavavad? Proovige selle vastandit. Proovige komplimente teha. ..

Paljudel meie ühiskonnas on ka kurb tendents üksteist maha teha. Meile võib tunduda, et teised inimesed on eneses kindlad, kuid tegelikult tunnevad paljud alaväärsust. Oluline on sellest iseendaga mitte rääkida. .. Oluline on saavutada parim sellega, mis meil on.

Ärge raisake oma aega enda haletsemise peale. Ärge tehke ennast maha. Ärge kunagi unustage, et olete Jumala laps. Teil on jumalik sünniõigus. Isegi osa Jumala loomusest on teis.²⁸

Me laulame „Olen Jumala laps” (Kiriku lauluraamat, lk 58). See ei ole lihtsalt väljamõeldis, poeetiline väljamõeldis – see on elav tõde. Igaühes meist on midagi jumalikku, mis vajab viljelemist, millel on vaja pinnale kerkida, millel on vaja leida väljendus. Teie, emad ja isad, õpetage oma lastele, et nad on sõna otseses mõttes Jumala pojad ja tütreid. Terves maailmas ei ole suuremat tõde kui see – mõelda, et meis on midagi jumalikku.²⁹

Uskuge endasse. Uskuge oma võimesse korda saata suuri ja häid asju. Uskuge, et mitte ükski mägi ei ole nii kõrge, et te ei suudaks selle otsa ronida. Uskuge, et mitte ükski torm ei ole nii raju, et te ei suudaks seda üle elada. .. Te olete Jumala laps igavese potentsiaaliga.³⁰

Seiske sirgema seljaga, tõuske veidi kõrgemale ja olge veidi paremad. Püüdke rohkem. Te olete õnnelikum. Te tunnete oma südames uut rahuldust, uut rõõmu.³¹

Loomulikult saab teie teel olema probleeme. Saab olema raskusi, mida ületada. Aga need ei kesta igavesti. [Jumal] ei hülga teid. ..

Otsige positiivset. Teadke, et Ta peab teie üle valvet, et Ta kuulab teie palveid ja vastab neile, et Ta armastab teid ja ilmutab seda armastust.³²

On nii palju head ja sünnist ja ilusat, millele ehitada. Me oleme osalised Jeesuse Kristuse evangeeliumis. Evangeelium tähendab häid uudiseid. Issanda sõnum on usust ja lootusest! Issanda hää! on rõõmusõnumite hää! Issanda töö on suurepärase saavutuse töö!

Pimedal ja muresid täis tunnil ütles Issand neile, keda Ta armastas: „Teie süda ärgu ehmugu ja ärgu mingi araks!” (Jh 14:27)

Need ülevad enesekindlad sõnad on majakaks igaühele meist. Teda võime tõesti usaldada. Sest Tema ja Tema lubadused ei valmista kunagi pettumust.³³

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- Mõtisklege president Hinckley nõu üle „otsi[da] sügavamalt” head ja „[uua] rõõmus suhtumine [ja] optimismi vaimsus” (1. osa). Miks me vajame seda nõuannet tänapäeval? Kuidas saame luua rõõmsa suhtumise?
- President Hinckley ütles, et „suurepärase tulemus[ed]” saavutatakse, kui me „las[eme] [end] juhtida tänumeelsusel” (2. osa). Mis te arvate, miks need „suurepärase tulemused” saavutatakse? Kuidas on teid õnnistatud, kui olete olnud tänumeelne?
- Mis on teie mõtted analoogia kohta, et elu on nagu „vana aja rongisõit”? (Vt 3. osa.) Kuidas mõjutavad evangeeliumi „head uudised” viisi, kuidas sellele sõidule lähenete?
- Mis te arvate, kuidas käib meie elu kohta Kaalebi ja Joosua lugu? (Vt 4. osa.) Milliseid näiteid olete näinud selle kohta, kuidas pered embavad evangeeliumi entusiasmiga? Kui leiame and heidutatuna, siis kuidas saame endas taas optimismi leida? Millised kogemused on suurendanud teie optimismi Issanda töö suhtes?
- Mis te arvate, miks on tendents teha maha teisi ja iseennast? Kuidas me saame sellest tendentsist jagu saada? Mida saame teha üksikisikute ja perekondadena, et aidata teistel „seis[ta] sirgema seljaga” ja „tõus[ta] veidi kõrgemale”? (Vt 5. osa.)

Samateemalised pühakirjakohad:

Jh 16:33; Fl 4:13; Mo 2:41; Al 34:38; Et 12:4; ÕL 19:38–39; ÕL 128:19–23

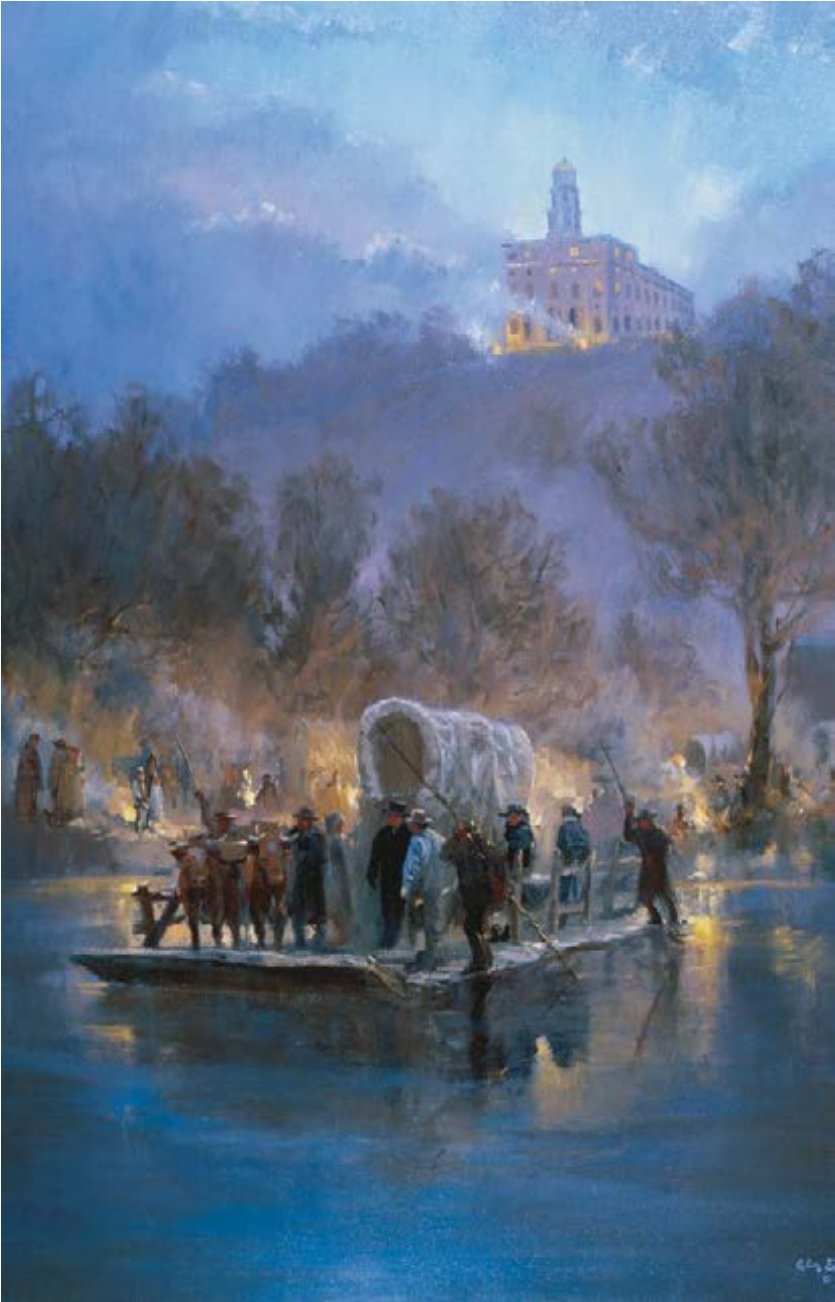
Abiks uurimisel

Õpitu alusel tegutsemine suurendab mõistmist ja tugevdab tööks-
pidamisi (vt Jh 7:17) (Jutlusta minu evangeeliumi, 2004, lk 19).
Võiksite endalt küsida, kuidas neid õpetusi kodus, tööl ja Kiriku
kutseid täites rakendada.

Viited

1. Vt Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley”, 1996, lk 37.
2. Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith”, 1996, lk 37.
3. The Continuing Pursuit of Truth. – Ensign, apr 1986, lk 4.
4. Vt Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith”, 1996, lk 76.

5. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999, 2005, lk 343.
6. Russell M. Nelson. Spiritual Capacity. – Ensign, nov 1997, lk 15.
7. Jeffrey R. Holland. President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands. – Ensign, juuni 1995, lk 4.
8. The Lord Is at the Helm. – Brigham Youngi ülikooli pühalik koosolek, 6. märts 1994, lk 3–4. – speeches.byu.edu.
9. Jeffrey R. Holland. President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands. – Ensign, juuni 1995, lk 4.
10. The Continuing Pursuit of Truth. – Ensign, apr 1986, lk 4.
11. If Thou Art Faithful. – Ensign, nov 1984, lk 92.
12. Each a Better Person. – Ensign, nov 2002, lk 100.
13. With All Thy Getting Get Understanding. – Ensign, aug 1988, lk 3–4.
14. The Spirit of Optimism. – New Era, juuli 2001, lk 4.
15. Keep the Chain Unbroken. – Brigham Youngi ülikooli pühalik koosolek, 30 nov 1999, lk 1–2. –speeches.byu.edu.
16. My Redeemer Lives. – Ensign, veebr 2001, lk 70.
17. The Lord Is at the Helm. – Brigham Youngi ülikooli pühalik koosolek, 6. märts 1994, lk 3–4. –speeches.byu.edu.
18. A Prophet's Counsel and Prayer for Youth. – Ensign, jaan 2001, lk 4.
19. If Thou Art Faithful. – Ensign, nov 1984, lk 91–92.
20. Stand True and Faithful. – Ensign, mai 1996, lk 93–94.
21. True to the Faith. – Ensign, juuni 1996, lk 4.
22. Stand True and Faithful. – Ensign, mai 1996, lk 94.
23. Four Imperatives for Religious Educators. Kõne usuõpetajatele, 15. sept 1978, lk 4.
24. A Challenging Time—a Wonderful Time. Kõne usuõpetajatele, 7. veebr 2003, lk 4.
25. Stand True and Faithful. – Ensign, mai 1996, lk 94.
26. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 410.
27. Stay the Course – Keep the Faith. – Ensign, nov 1995, lk 71–72.
28. Strengthening Each Other. – Ensign, veebr 1985, lk 3–4.
29. One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley, 2006, lk 90–91.
30. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004, 2005, lk 452.
31. The Quest for Excellence. – Brigham Youngi ülikooli pühalik koosolek, 10. nov 1998, lk 5. – speeches.byu.edu.
32. How Can I Become the Woman of Whom I Dream? – Ensign, mai 2001, lk 96.
33. The Continuing Pursuit of Truth. – Ensign, apr 1986, lk 6.

*„Vägi, mis liigutas meie evangeeliumi eelkäijaid,
oli Jumalasse uskumise vägi.”*

Teerajajate usu ja ohverduse pärand

„Ükskõik kas teie esivanemad olid teerajajad või kas liitusite Kirikuga eile, ikkagi olete osa suurest pildist, millest need mehed ja naised unistasid. .. Nad rajasid aluse. Meie kohustus on selle peale ehitada.”

Gordon B. Hinckley elust

Ohio Columbuse templi pühitsemisel mõtiskles president Gordon B. Hinckley oma teerajajatest esivanematest. Ta on hiljem meenutanud:

„Selestilises ruumis istudes mõtlesin oma vanavanaisale. .. Olin hiljuti külastanud tema matmispaika Kanadas, mis asub natuke New Yorgi piirist põhjas. .. Ta suri noorelt, 38-aastaselt.

Kui president Hinckley vanavanaisa suri, siis tema poeg Ira, president Hinckley vanaisa, ei olnud veel kolmeaastane. Ira ema abiellus peatselt uuesti ning paari aasta pärast kolis Ohiosse ja seejärel Illinoisi. Ta suri 1842. aastal, jättes Ira 13-aastaselt orvuks. Jätkates seda lugu, ütles president Hinckley:

„Minu vanaisa [Ira Hinckley] ristiti Nauvoos ja hiljem ületas tasan-dikud ühes [teerajajatega].” Sellel teekonnal 1850. aastal Ira „noor abikaasa ja tema [poolvend] surid mõlemad samal päeval. Ta val-mistas algelised kirstud, mattis nad, võttis oma imikust lapse sülle ja kandis ta [Soolajärve] orgu.

Brigham Youngi palvel ehitas ta Cove Forti, oli [Utah’s] Fillmore’i vaia esimene juhataja ning tegi veel tuhat muud asja, et seda tööd edasi viia.

Seejärel tuli minu isa. .. Tema oli juhataja Kiriku suurimas vaias, milles oli rohkem kui 15 000 liiget.”

Peatselt pöördusid president Hinckley mõtted oma esivanematelt oma järeltulijatele. Ta jätkas:

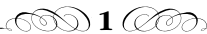
„Mõtiskledes templis istudes nende kolme mehe elule, vaatasin ma oma tütart, tema tütart, kes on minu lapselaps, ja tema lapsi, minu lapselapselapsi. Ma mõistsin järsku, et ma olen nende seitsme põlvkonna keskel – kolm enne mind ja kolm pärast mind.

Selles pühas ja pühitsetud hoones käis minu meelest läbi kohutavalt suur kohusetunne – mul tuli anda edasi minust järgnevatele põlvkondadele kõik, mis ma olin pärandiks saanud oma esivanematelt.”¹

Lisaks tänu väljendamisele omaenda teerajajatest esivanemate ja algusaegade viimse aja pühadest teerajajate pärandi suhtes rõhutas president Hinckley tihti ka, et Kiriku liikmed üle kogu maailma on tänapäeval teerajajad. 1997. aastal ütles ta Guatemala pühadele: „Sellel aastal me tähistame mormooni teerajajate Soolajärve orgu saabumise 150. aastapäeva. Nad läbisid pika teekonna vankrite ja käsikäruodega. Nad olid teerajajad. Kuid teerajamine jätkub. Meil on üle kogu maailma teerajajaid ja teie olete nende teerajajate hulgas.”² Pühadele Tais kuulutas ta: „Te olete teerajajad Issanda töö edasi viimises selle suure rahva seas.”³ Küllastades 2002. aastal Ukrainat, rääkis ta sarnasel viisil: „Kiriku algusaegadel olid teerajajad ja praegusel ajal olete teie teerajajad.”⁴

Kui president Hinckley rääkis algusaegade teerajajatest, siis oli tema eesmärk palju suurem kui pöörata tähelepanu nendele, kes elasid minevikus. Ta vaatas tuleviku suunas, lootes, et nende pühade usk ja ohverdused „muutuksid meie kõigi jaoks liikuma panevaks motivatsiooniks, sest igaüks meist on omaenda elus ja tihti oma perekonnas teerajaja.”⁵

Gordon B. Hinckley õpetused

Nägemuse ja tööga ning usaldusega Jumala väe suhtes, mis nende kaudu toimis, muutsid algusaegade viimse aja pühadest teerajajad oma usu reaalsuseks.

Usu ajal kolis väike rühm algusaegade pöördunuid [Ameerika Ühendriikide idaosas] oma rahu ja vabaduse otsingutel, et

kummardada Jumalat oma südametunnistuse järgi, New Yorgist Ohiosse ja Ohioist Missourisse ning Missourist Illinoisi.

Läbi usu silmade nägid nad kaunist linna [Nauvoo], kui nad esimest korda kõndisid üle Commerce'i soode Illinoisis. Veendumusega, et usk ilma tegudeta on surnud, kuivendasid nad soomaa, planeerisid linna, ehtasid tugevad kodud ja hooned Jumala kummardamiseks ja hariduse saamiseks ning kõige krooniks suursuguse templi, omal ajal kõige elegantsema hoone terves Illonoisi osariigis.

.. [Peatselt tulid] tagakiusamine ja labased ja mõrvarlikud rahvajõugud. Nende prohvet tapeti. Nende unistused purustati. Taas kord võtsid nad end kokku usu läbi tema eelnevalt määratud mustri järgi ja organiseerisid end järjekordseks väljarändamiseks.

Pisarate ja valutavate südametega jätsid nad oma mugavad kodud ja oma töökojad. Nad vaatasid tagasi püha templi poole ja seejärel pöörasid oma pilgud usuga läände, tundmatu ja kaardistamata maa poole, ning sel ajal, kui talve lumi nende peale langes, ületasid nad 1846. aasta veebruaris Mississipi [jõe] ja sompasid läbi muda üle Iowa preerieate.

Usuga rajasid nad Missouri [jõe] äärde Winter Quartersi peatuspaiga. Sajad inimesed surid, kui katk, düsenteeria ja difteeria nad maha murdsid. Kuid usk toetas neid, kes ellu jäid. Nad matsid oma armastatud jõe järsakule ning 1847. aasta kevadel alustasid nad rännakut .. lääne mägede poole.

Usu läbi vaatas Brigham Young üle [Soolajärve] kuiva ja viljatu oru ning kuulutas: „See on see koht.” Taas kord usu läbi lõi ta neli päeva hiljem kepi maasse ja ütles: „Siia tuleb tempel meie Jumalale.” Suursugune ja püha [Salt Lake'i tempel] on tunnistus usust, mitte ainult nende usust, kes selle ehtasid, vaid ka nende usust, kes seda nüüd kasutavad suures isetus armastuse töös.

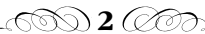
Apostel Paulus kirjutas heebrealastele: „Aga usk on kindel usaldus selle vastu, mida oodatakse, ja veendumus selles, mida ei nähta” (Hb 11:1). Kõik need saavutused, millest olen täna rääkinud, olid kunagi „kindel usaldus selle vastu, mida oodatakse, ja veendumus selles, mida ei nähta”. Kuid nägemuse, töö ja usaldusega nende kaudu toimivasse Jumala väesse muutsid nad oma usu reaalsuseks.⁶

Vägi, mis liigutas meie evangeeliumi eelkäijaid, oli Jumalasse uskumise vägi. See oli sama vägi, mis tegi võimalikuks väljarände Egiptusest, Punase mere ületamise, pika rännaku kõnnumaal ja Iisraeli rajamise töötatud maal. ..

Me vajame nii-nii väga, et põleks usk elavasse Jumalasse ja Tema elavasse ülestõusnud Poega, sest see oli meie evangeeliumi eelkäijate suur liikumapanev usk.

Neil oli nägemus, tähtsam kui kõik muud kaalutlused. Kui nad tulid läände, siis nad olid peaaegu tuhande kuuesaja kilomeetri, tuhande kuuesaja üksluse kilomeetri kaugusel lähimast asustusest idas ja tuhande kolmesaja kilomeetri kaugusel asustusest läänes. Isiklik ja individuaalne Jumala, nende Igavese Isa tunnustamine, kelle poole nad võisid vaadata usus, oli nende tugevuse tõeline põhiolemus. Nad uskusid suurde pühakirjamandaati „Tõst[ke] oma pill[k] Jumala poole ja ela[ge]” (Al 37:47). Usuga püüdsid nad teha Tema tahet. Usuga lugesid nad jumalikku õpetust ja võtsid selle vastu. Usuga tegid nad tööd kuni nõrkemiseni, alati veendumusega, et tuleb vastust anda Tema ees, kes on nende Isa ja nende Jumal.⁷

Meie selja taga on hiilgav ajalugu. See on märgistatud kangelaslikkuse, põhimõttekindluse ning raugematu ustavusega. See on usu vili. Meie ees on suurepärase tulevik. See algab täna. Me ei saa peatuda. Me ei saa aeglustada. Me ei saa vähendada oma kiirust ega lühendada oma sammu.⁸

Algusaegade viimse aja pühadest teerajajad vaatasid tuleviku poole suurejoonelise unistusega Siionist.

On kohane, et me seisatame näitamaks lugupidamist nende suhtes, kes panid aluse sellele suurele tööle. .. Nende üllas eesmärk oli Siion [vt ÕL 97:21; Ms 7:18]. Nad laulsid sellest. Nad unistasid sellest. See oli nende suur lootus. Nende kangelaslik teekond jääb alatiseks püsima kui võrreldamatu ettevõtmine. Kümnete tuhandete liikumist läände ähvardas iga võimalik oht, kaasa arvatud surm, mille halasamatu reaalsus oli tuttav igale vankrite rodule ja käsikärurühmale.

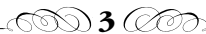
Ma seisan Brigham Youngi ees harda lugupidamisega. Ta nägi Soolajärve orgu nägemuses kaua enne seda, kui ta nägi seda oma loomulike silmadega. Ma kahtlen, et ta muidu oleks siin peatunud.

Californias ja Oregonis oli maa rohelisem. Mujal oli pinnas sügavam ja viljakam. Teistes kohtades olid suured metsad, rohkem vett ning kliima oli tasakaalukam ja meeldivam.

Siin olid küll mägedes ojad, kuid ükski neist ei olnud väga suur. Pinnast ei olnud kunagi haritud. Ükski ader ei olnud kunagi kündnud seda kõva pinnast. Ma imetlen, ma tõesti imetlen, et president Young juhatas suure rühma .. kohta, kus mitte kunagi varem ei olnud külvatud ja saaki koristatud. ..

Need teerajajad olid matkamisest kurnatud. Oli kulunud 111 päeva, et tuua nad Winter Quartersist Soolajärve orgu. Nad olid väsinud. Nende riided olid kulunud. Nende loomad olid kurnatud. Ilm oli kuum ja kuiv – juulikuu kuum ilm. Kuid siin nad olid, vaatasid aastaid edasi tulevikku ja unistasid millenniumist, Siioni suurejoonelisest unistusest.⁹

Ühel päeval ma seisin vanal kail Liverpoolis Inglismaal. Sellel reede hommikul, kui ma seal olin, polnud seal pea mingit sagimist. Kuid kunagi oli see tõeline mesilastaru. 1800ndatel kõndisid kümned tuhanded inimesed mööda kivisillutist, millel me kõndisime. Need Kirikusse pöördunud pärinesid igast Briti saarte osast ja igast Euroopa riigist. Nad tulid tunnistusega oma huultel ja usuga oma südames. Kas oli raske jätta maha oma kodu ja astuda uue maailma teadmatusse? Loomulikult oli. Kuid nad tegid seda optimismi ja entusiasmiga. Nad asusid purjelaevade pardale. Nad teadsid, et ületamine oli parimal juhul ohtlik. Peatselt said nad teada, et suuremalt jaolt oli see täis viletsust. Nad elasid nädalate kaupa kitsastes oludes. Nad elasid üle tormid, tõved, haigused. Paljud surid teel ja nad maeti merre. See oli vaearikas ja hirmuäratav teekond. Neil olid kõhklused, jah. Kuid nende usk oli nendest kõhklustest ülem. Nende optimism oli nende hirmust ülem. Neil oli nende unistus Siionist ning nad olid teel selle täitumise nimel.¹⁰

Willie ja Martini käsikärurühmade teerajajate päästmine näitab Jeesuse Kristuse evangeeliumi tõelist olemust.

Ma viin teid tagasi .. 1856. aasta oktoobrisse. Laupäeval, [4. oktoobril] saabusid [Soolajärve] orgu Franklin D. Richards ja mõned tema kaaslased. Nad olid rännanud Winter Quartersist tugevate

meeskondade ja kergete vagunitega ning olid teekonna kiiresti läbinud. Vend Richards otsis kohe üles president Youngi. Ta teavitas, et sajad mehed, naised ja lapsed olid hajutatud üle kogu pika tee .. [Soolajärve] orgu. Enamik neist vedasid käsikärusid. .. Nende ees seisis rada, mis viis kogu tee kuni Continental Divide'ini ülesmäge ning veel paljud, paljud kilomeetrid sealt edasi. Nad olid meeletlikus olukorras. .. Nad kõik oleksid surnud, kui keegi poleks neid päästnud.

Ma arvan, et president Young ei maganud sel ööl. Ma arvan, et nägemused nendest hädas olevatest .. inimestest valdasid tema meelt.

Järgmisel hommikul ta .. ütles inimestele:

„Ma annan nüüd sõnumi sellele rahvale ja vanematele, kes võivad kõneleda. .. See on järgmine. .. Paljud meie vennad ja õed on käsikäruodega tasandikel, paljud on ilmselt praegu sellest kohast umbes tuhande kilomeetri kaugusel ning nad tuleb siia tuua, me peame neile abi saatma. Sõnum on järgmine: „Nad tuleb siia tuua.”

See on minu usk, nõnda käsib minus olev Püha Vaim. Need inimesed tuleb päästa.

Ma pöördun täna piiskoppide poole. Ma ei oota homseni ega ka ülehomseni, et saada 60 head muularakendit ja kaksteist või viisteist vankrit. Ma ei taha saata härgi. Ma tahan häid hobuseid ja muulasid. Neid on meie piirkonnas ja me peame need oma kasutusse saama. Lisaks veel kaksteist tonni jahu ja nelikümmend head voorimeest lisaks rakendite ajajatele.

„Ütlen teile kõigile, et teie usk, religioon ja usutunnistus ei päästa kunagi ühtegi hinge teie seast meie Jumala selestilisse kuningriiki, kui te ei vii täide just selliseid põhimõtteid, mida ma praegu teile õpetan. *Minge ja tooge nüüd need inimesed tasandikelt ära!*” (LeRoy R. Hafen ja Ann W. Hafen. *Handcarts to Zion*, 1960, lk 120–21)

Sellel pärastlõunal kogusid naised kokku suurtes kogustes toitu, voodiriideid ja riideid.

Järgmisel hommikul rautati hobused ja parandati vankrid ning laaditi peale asjad.

„Kui päästjad jõudsid kurnatud pühade juurde, olid nad nende jaoks nagu taevast saadetud inglid.”

Järgmisel hommikul, teisipäeval, lahkusid 16 muuladega meeskonda ja liikusid ida poole. Oktoobri lõpuks olid abi andmiseks teel 250 meeskonda.¹¹

Kui päästjad jõudsid kurnatud pühade juurde, olid nad nende jaoks nagu taevast saadetud inglid. Inimesed valasid tänupisaraid. Käsikärurahvas pandi vankritesse, et nad saaksid sõita kiiremini Soolajärve kogukonda.

Umbes kakssada surid, kuid tuhanded päästeti.¹²

Lugusid kurnatud pühadest ja nende kannatustest ning surmast korratakse ikka ja jälle. .. Lugusid nende päästmisest tuleb korrata ikka ja jälle. Need näitavad Jeesuse Kristuse evangeeliumi tõelist põhiolemust.

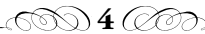
.. Ma olen tänulik, et meil ei ole lumes kinni olevaid vendi ja õdesid, kes külmetavad ja on suremas, proovides pääseda oma

Siionisse mägedes. Kuid on inimesi, ja mitte vähe, kelle olukord on meeleheitlik ning kes paluvad abi ja leevendust.

Üle kogu maailma on nii palju inimesi, kes on näljased ja puuduses ning vajavad abi. Ma olen tänulik, et saan öelda, et me aitame paljusid, kes ei ole meie usust, kuid kelle vajadused on tõsised ning kelle abistamiseks meil on vahendeid. Kuid me ei pea nii kaugelt otsima. Meil on mõned meie enda omad, kes kisendavad valu ja kannatuste, üksilduse ja hirmu käes. Meil on suur ja püha kohustus ulatada oma sõbrakäsi ja neid aidata, nende meelt ülendada, toita neid, kui nad on näljased, kosutada nende vaimu, kui nad tunnevad janu tõe ja õigemeelsuse järele.

On nii palju noori inimesi, kes uitavad sihitult ja on seotud traagiliste uimastite, jõukude ja kõlblusetusega ning nendega kaasas käivate mitmesuguste pahandustega. On lesed, kes igatsevad sõbralikke hääli ja rahutut mure vaimu, mis näitab armastust. On neid, kelle usk oli kunagi soe, kuid on maha jahtunud. Paljud neist soovivad tulla tagasi, kuid ei tea päris hästi, kuidas seda teha. Neil on vaja, et neile sõbralikult käsi ulatataks. Väheste jõupingutustega saab paljud neist uuesti Issanda laua äärde pidusöögile tuua.

Mu vennad ja õed! Ma loodan, ma palvetan, et igaüks meist .. otsustaks üles otsida need, kes vajavad abi, kes on meeleheitlikus ja raskes olukorras, ja tõsta neid armastuse vaimus Kiriku embusse, kus tugevad käed ja armastavad südamed neid soojendavad, trööstivad, toetavad ja seavad nad õnneliku ja viljaka elu rajale.¹³

Igaüks meist on teerajaja.

On kasulik vaadata minevikku, et osata olevikku paremini hinnata ja omandada perspektiiv tulevikuks. On kasulik vaadata enne meid elanute vooruslikkust, et omandada jõudu selleks, mis iganes seisab ees. On kasulik mõtiskleda nende inimeste tegude üle, kes tegid nii kõvasti tööd ja omandasid nii vähe selles maailmas, kuid kelle unistustest ning varastest plaanidest, mida toideti nii hästi, on tulnud suur viljasaak, mille osalised me oleme. Nende tohutu eeskuju võib muutuda meie kõigi jaoks liikumapanevaks motivatsiooniks, sest igaüks meist on omaenda elus ja tihti oma perekonnas teerajaja

ning paljud meist tegutsevad teerajajatena iga päev, püüdes rajada evangeeliumi tugipunkte maailma kaugetes osades.¹⁴

Me tegutseme ikka veel teerajajatena. Me ei ole kunagi lakanud olemast teerajajad alates sellest ajast, .. kui meie inimesed lahkusid Nauvoost ja saabusid .. lõpuks Suure Soolajärve orgu. See oli seiklus. Kuid selle eesmärk oli leida koht, kus nad võiksid omale koha rajada ning kummardada Jumalat vastavalt oma südametunnistusele. ..

Nüüd oleme seda tööd viimas maailmas kohtadesse, kuhu juurdepääs tundus [kunagi] vaevu võimalik. .. Ma olen isiklikult tunnistanud Kiriku kasvu Filipiinidel. Mul oli au avada seal 1961. aastal misjonitöö, kui me leidsime ühe filipiinlasest Kiriku liikme 1961. aasta mais peetud koosolekul. [1996. aastal] olime Manilas ja suures Araneta Coliseumis kogunes .. ligikaudu 35 000 inimest. .. Minu jaoks on see ime alates sellest, kui me avasime töö Filipiinide maal [vt lehekülgi 28–29, et sellest kogemusest rohkem teada saada].

Me läheme kõikjale ja see tähendab teerajajaks olemist. Meie misjonärid ei ela just kõige paremates tingimustes, kui nad lähevad sellistesse piirkondadesse, kuid nad lähevad edasi ja teevad oma tööd ning see kannab vilja. Mitte just kaua aega tagasi oli meil vaid käputäis liikmeid, seejärel sada liiget, seejärel viissada liiget ning seejärel tuhat liiget.¹⁵

Teerajajate ajastu Kirikus jätkub ikka veel; see ei lõppenud vankrite ja käsikäruodega. .. Teerajajaid leidub misjonäride seas, kes õpetavad evangeeliumi, ja neid leidub pöördunute seas, kes Kirikuga liituvad. See on tavaliselt raske igapäevane jaoks. See tähendab alati ohverdamist. Sellega võib kaasneda tagakiusamine. Kuid see on hind, mida makstakse meelsasti, ning makstud hind on sama reaalne kui see, mida maksid need, kes suure teerajamise käigus rohkem kui sajand tagasi tasandikke ületasid.¹⁶

Ükskõik kas teie esivanemad olid teerajajad või kas liitusite Kirikuga eile, ikkagi olete osa suurest pildist, millest need mehed ja naised unistasid. Nende ettevõtmine oli aukartustäratav. Meie kohustus on sellega jätkata. Nad rajasid aluse. Meie kohustus on selle peale ehitada.

Nad märgistasid tee ja olid teejuhiks. Meie kohustus on seda teed suurendada ja laiendada, kuni see katab terve maa. .. Usk oli

*„Ükskõik kas teie esivanemad olid teerajajad või kas liitustite
Kirikuga eile, ikkagi olete osa suurest pildist.”*

nendel rasketel aegadel juhtiv põhimõte. Usk on juhtiv põhimõte, mida peame järgima täna.¹⁷

5

**Me austame teerajajate ohverdusi ja pärandit, järgides
nende eeskujut ja ehitades nende rajatud alusele.**

Mu vennad ja õed, kui imeline on meie suur pärand! Kui suurepärane on teada, et on olnud need, kes on läinud enne meid ja märkinud tee, mida mööda me peaksime kõndima, õpetades tähtsaid igavesi põhimõtteid, mis peaksid olema meie ja pärast meid tulevate inimeste elu juhtivad taevatähed. Meie täna võime järgida nende eeskujut. Teerajajad olid suure usu, hiiglasuure ustavuse, kujuteldamatu töökuse ja täielikult kindla ning paindumatu aususe inimesed.¹⁸

Me seisame tänapäeval [teerajajate] suurtel jõupingutustel. Loode-tavasti oleme me tänulikud. Ma loodan, et kanname südames sügavat tänutunnet kõige eest, mida nad meie heaks teinud on.

.. Nii nagu neilt oodati suuri asju, nii oodatakse seda ka meilt. Me märkame seda, mis nad tegid sellega, mis neil oli. Meil on nii palju rohkem koos tohtu väljakutsega minna edasi ja ehitada Jumala kuningriiki. Teha on palju. Meil on jumalik mandaat viia evangeelium kõigi rahvuste, hõimude, keelte ja rahvasteni. Meil on ülesanne õpetada ja ristida Issanda Jeesuse Kristuse nimel. Ülestõusnud Päästja on öelnud: „Minge kõike maailma ja kuulutage evangeeliumi kõigele loodule” (Mk 16:15). ..

Meie eelkäijad rajasid kindla ja imetusväärse aluse. Nüüd on meie kohustus ehitada pealisehitist, kõik kokku liidetud Kristuse kui peamise nurgakiviga.¹⁹

Teie olete [teerajajate] planeerimise ja kogu nende töö vili. .. Millised imelised inimesed nad olid! Kogu ajaloos ei ole midagi nende suurejoonelise pingutuse sarnast. .. Jumal õnnistagu nende mälestust meie endi heaks. Kui teekond tundub raske, kui me heidutatuna tunneme, et kõik on kadunud, siis võime pöörduda nende poole ja näha, kui palju kehvem oli nende olukord. Kui me kahtleme tulevikus, siis võime vaadata nende kui suurepärase usu eeskujuga poole. ..

Sellise suurepärase pärandiga peame me edasi minema. Me ei tohi kunagi lõdvaks lasta. Me peame oma pead püsti hoidma. Me peame kõndima aususega. Me peame „õigesti te[gema], kuna vastutus järgneb” (Õigesti tee. Kiriku lauluraamat).²⁰

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- Miks oli usk nii oluline teerajajatele, kes soovisid koguneda Soolajärve orgu? (Vt 1. osa.) Kuidas nad panid oma usu tegudesse? Kuidas saame meie oma usu tegudesse panna, et aidata kaasa meie ees seisva „suurepära[s]le tulevikule” realiseerumisele?
- President Hinckley õpetas, et algusaegade teerajajad vaatasid tulevikule poole, Siion üllaks eesmärgiks, suureks lootuseks ja unistuseks (vt 2. osa). Miks oli teie arvates see algusaegade teerajajatele selliseks võimsaks motiveerivaks jõuks? Millised samalaadsed lootused motiveerivad meid tänapäeval?
- Mis teile president Hinckley Willie ja Martini käsikärurühmade päästmise loos kõige enam muljet avaldab? (Vt 3. osa.) Kuidas

näitab Brigham Youngi üleskutse päästmisele tema prohvetlikku inspiratsiooni? Mida õpime nendelt, kes vastasid tema kutsele? Mida me saame teha, et päästa ja tõsta neid, kes on hädas tänapäeval?

- Kuidas aitab minevikku vaatamine teil osata olevikku paremini hinnata ja omandada perspektiiv tulevikuks? (Vt 4. osa.) Kuidas on igapäevselt meist teerajaja?
- Miks on meie jaoks oluline austada algusaegade teerajajaid? (Vt 5. osa.) Kuidas on kõik Kiriku liikmed õnnistatud nende teerajajate usu ja ohverduse kaudu? Kuidas võivad algusaegade teerajajate eeskujud aidata meil silmitsi seista katsumustega?

Samateemalised pühakirjakohad:

Mt 25:40; Et 12:6–9; ÕL 64:33–34; 81:5; 97:8–9; 98:1–3

Abiks õpetamisel:

„Täendusrikkad vestlused on evangeeliumi õpetamise aluseks. .. Hästi läbi viidud vestluste kaudu suureneb õppijate huvi ja tähelepanuvõime. Iga kohal olevat isikut võib julgustada aktiivselt osalema õppimisprotsessis. .. Esitage küsimusi, mis julgustavad sisukaid kommentaare ja aitavad inimestel evangeeliumi üle tõeliselt mõtiskleda” (Teaching, No Greater Call, 1999, lk 63).

Viited

1. Keep the Chain Unbroken. – Brigham Youngi ülikooli pühalik koosolek, 30 nov 1999, lk 2. – speeches.byu.edu.
2. Kõne Guatemala City põhja- ja lõunapiirkonna konverentsil, 26. jaan 1997, lk 2, Kiriku Ajalooaamatukogu, Salt Lake City.
3. Kõne Bangkokis Tais koosolekul liikmetega, 13. juuni 2000, lk 2, Kiriku Ajalooaamatukogu, Salt Lake City.
4. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004, 2005, lk 360–361.
5. The Faith of the Pioneers. – Ensign, juuli 1984, lk 3.
6. God Grant Us Faith. – Ensign, nov 1983, lk 52–53.
7. The Faith of the Pioneers. – Ensign, juuli 1984, lk 5–6.
8. God Grant Us Faith. – Ensign, nov 1983, lk 53.
9. These Noble Pioneers. – Brigham Youngi ülikooli pühalik koosolek, 2 veebr 1997, lk 1–2. – speeches.byu.edu.
10. Stay the Course – Keep the Faith. – Ensign, nov 1995, lk 72.
11. Reach with a Rescuing Hand. – Ensign, nov 1996, lk 85–86.
12. Usk mägesid liigutada. – 2006. a sügisene üldkonverents.
13. Reach with a Rescuing Hand. – Ensign, nov 1996, lk 86.
14. The Faith of the Pioneers. – Ensign, juuli 1984, lk 3.
15. Vt Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley”, 1996, lk 592.
16. Gerry Avant. Present-Day Pioneers: Many Are Still Blazing Gospel Trails. – Church News, 24. juuli 1993, lk 6.

17. These Noble Pioneers. – Brigham Youngi ülikooli pühalik koosolek, 2 veebr 1997, lk 2, 4. – speeches.byu.edu.
18. These Noble Pioneers. – Brigham Youngi ülikooli pühalik koosolek, 2 veebr 1997, lk 2. – speeches.byu.edu.
19. True to the Faith. – Ensign, mai 1997, lk 66–67.
20. These Noble Pioneers. – Brigham Youngi ülikooli pühalik koosolek, 2 veebr 1997, lk 2, 6. – speeches.byu.edu.

*„Igaüks teist on Jumala tütar. Mõtiskelege selle
üllima fakti imetabase tähenduse üle.”*

Jumala tütred

„Naiste vägi, kellel on usku, on suurepärane.”

Gordon B. Hinckley elust

Oma elu jooksul väljendas Gordon B. Hinckley lugupidamist naiste võimete ja panuse suhtes. Ta väljendas ka oma tugevat tunnistust naiste tähtsusest Jumala igaveses plaanis. Ta rõõmustas nii naiste suurenevate võimaluste üle kui ka nende usu üle Päästjasse ning nende pühendumuse üle oma perekondade ja Kiriku suhtes.

Gordon B. Hinckley ema Ada oli särav ja haritud ning armastas kirjandust, muusikat ja kunsti. 29-aastaselt abiellus ta lese Bryant Hinckleyga ja võttis omale vastutuse kaheksa lapse eest, kes leinasid oma ema. Ta kasvas neid armastusega, andis neile vajaminevat toetust ning õppis haldama suurt majapidamist. Gordon oli esimene viiest Adale ja Bryantile sündinud lapsest. Kuigi Ada suri, kui Gordon oli 20-aastane, jäid tema õpetused ja eeskujud positiivseks jõuks kogu tema elu jooksul. Kui ta temast rääkis, siis mainis ta alati Ada tohutut mõju talle.

Ka Gordon B. Hinckley abikaasal Marjorie Payl oli oluline mõju temale. Ta oli tugev naine, kes oli pühendunud Jeesuse Kristuse evangeeliumile. Tal oli harukordne usk, rõõmsameelne loomus ja armastus elu vastu. Hellas kirjas talle väljendas president Hinckley oma armastust ja austust:

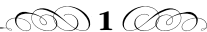
„Me oleme koos reisinud kaugele ja palju. Oleme külastanud igat kontinenti. Me oleme osalenud koosolekutel maailma tähtsates linnades ja ka paljudes väikestes kohtades. .. Me oleme kõnelenud miljonitele, kes on sind kõrgelt hinnanud. Oma tuttavate sõnadega oled teeninud välja kõikide armastuse, kes sind on kuulnud. Sinu praktiline tarkus, sinu särav ja värskendav nutikus, sinu vaikne ja eksimatu tarkus ning sinu tohutu ja alati püsiv usk on võitnud kõikide südamed, kes on sind kuulanud. .. Sinu täitmatu isu lugemise

järele ja sinu järeleandmatu teadmiste otsing on hoidnud sind erga ning värskena kogu sinu pika ja viljaka elu jooksul.”¹

President Hinckley rääkis tihti naiste jumalikust loomusest ja julgustas neid edasi püüdlema suuremate saavutuste ja usu poole. Noortele naistele ta kuulutas: „Te olete sõna otseses mõttes Kõikvõimsa tütreid. Teie võimetel pole piire. Kui te oma elu üle valitsete, on tulevik täis võimalusi ja rõõme. Te ei saa lubada endale oma annete või aja raiskamist. Teid ootavad ees suured võimalused.”² Täiskasvanud naistele ütles ta: „Maailm vajab naiste puudutust ja nende armastust, nende lohutust ning nende jõudu. Meie karm keskkond vajab nende julgustavaid hääli, ilu, mis on osa nende loomusest, ligimesearmastuse vaimu, mis on nende pärand.”³

Oma armastatud abikaasa Marjorie surmale järgnenud üldkonverentsil lõpetas president Hinckley ühe oma kõnedest järgmise südamliku tänuavaldusega: „Kui tänulik ma olen, kui tänulikud me kõik peaksime olema, et meie elus on naised. Jumal õnnistagu neid. Langegu Tema suur armastus nende peale ja kroonigu neid sära ja ilu, armulikkus ja usk.”⁴

Gordon B. Hinckley õpetused

Naistel on Jumala igaveses plaanis kõrge ja püha koht.

Igaüks teist on Jumala tütar. Mõtisklege selle ülisma fakti imetabase tähenduse üle. ..

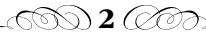
Me tuletan teile meelde prohvet Josephi öeldud sõnu Abiühingu naistele 1842. aasta aprillis: Ta ütles: „Kui te elate oma eesõiguste vääriliselt, ei saa ingliseid takistada olemast teie liitlasteks” [Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith, 2007, lk 454]. Milline suurepärase potentsiaal teie on!⁵

Te olete kallihinnalised, igaüks teist. .. Te täidate ülevat ja püha kohta Jumala, meie Taevase Isa igaveses plaanis. Te olete Tema tütreid, Talle kallihinnalised, Tema poolt armastatud ja Talle väga tähtsad. Tema suurejooneline kavand ei saa olla edukas ilma teieta.⁶

Lubage mul teile öelda, õed, et teil ei ole teisejärguline koht meie Isa plaanis Tema laste igavese õnne ja heaolu jaoks. Teil on väga

oluline osa selles plaanis. Ilma teieta ei saa see plaan toimida. Ilma teieta oleks kogu programm läbikukkunud.⁷

Teile on antud sünniõiguse järgi midagi ilusat ja püha ning jumaliku. Ärge seda ial unustage. Teie Igavene Isa on suur universumi Isand. Tema valitseb kõige üle, kuid kuulab ka teie kui oma tütarde palveid ja kuuleb teid, kui te Temaga räägite. Ta vastab teie palvetele. Ta ei jäta teid üksi.⁸

Issanda nõuanne Emma Smithile kohaldub meile kõigile.

Õpetuse ja Lepingute 25. osa .. on ilmutus, mis anti prohvet Josephi kaudu tema abikaasale Emmale. .. Ta ütles Emmale ja igaühele meist nii:

„Ilmutuse annan ma sulle oma tahte kohta, ja kui sa oled ustav ja kõnnid minu ees vooruslikkuse radadel, hoian ma su elu ja sa saad pärisosa Siionis” [ÕL 25:2; vt ka 16. salmi]. ..

Suurel määral on meist igaühel võti Kõikvõimsa õnnistuste avamiseks. Kui soovime õnnistust, peame maksma hinna. Osa sellest hinnast peitub ustav olemises. Ustav millele? Ustav iseendale, kõige paremale, mis meis on. Ükski naine ei saa lubada iseenda häbistamist, naeruvääristamist, oma võimete ja võimekuse alavääristamist. Las igaüks olla ustav nendele suurtele jumalikele omadustele, mis neis on. Olgem ustavad evangeeliumile. Olgem ustavad Kirikule. Meie ümber on inimesed, kes proovivad seda õõnestada, otsida algusaegade juhtides nõrkusi, nuriseda programmide üle, rääkida sellest kriitiliselt. Ma tunnistan teile, et see on Jumala töö, ning need, kes räägivad selle vastu, räägivad Tema vastu.

Olgem Talle ustavad. Jumal on teie jõu ainus tõeline allikas. Ta on teie Taevane Isa. Ta elab. Ta kuuleb ja vastab palvetele. Olgem Jumalale ustavad.

Issand jätkas, öeldes Emmale: „Kui .. kõnnid .. vooruslikkuse radadel.”

Ma arvan, et iga naine .. saab aru selle tähendusest. Ma arvan, et need sõnad anti Emma Smithile ja järelikult ka meile millenagi, mida järgida, kui soovime saada Jumala kuningriigis pärandust. Vooruslikkuse puudumine on täiesti vasturääkiv Jumala käskudele

kuulekas olemisele. Ei ole midagi ilusamat kui vooruslikkus. Ei ole suuremat jõudu kui voorulikkuse jõud. Ei ole teist üllust, mis oleks võrdväärne vooruslikkuse üllusega. Ei ole teist omadust, mis oleks nii meelitav, pole teist rüüd nii meeldivat. ..

Emma Smithi kohta öeldi „äravalitud leedi” [ÕL 25:3]. See on, kasutades teist pühakirjarida, „Issanda valitud anum”. (Vt Mn 7:31.) Igaüks teist on äravalitud leedi. Te olete tulnud maailmast kui taastatud Jeesuse Kristuse evangeeliumi osasaajad. Te olete teinud oma valiku ning kui elate selle vääriliselt, siis Issand austab teid ja suurendab teid. ..

Emma pidi saama ametisse pühitsetud⁹ Josephi käte all „lahti seletama pühakirju ja manitsema kirikut vastavalt sellele, kuidas sulle minu Vaimu kaudu antakse” [ÕL 25:7].

Ta pidi olema õpetaja. Ta pidi olema õigemeelsuse ja tõe õpetaja. Sest Issand ütles selle kutsega seoses talle: „Sa saad Püha Vaimu, ja sa pead pühendama oma aega kirjutamiseks ja rohkeks õppimiseks” [ÕL 25:8].

Ta pidi evangeeliumi õppima. Ta pidi ka õppima selle maailma asju, milles ta elas. See tehti selgeks järgnevates ilmutustes, mis on kohaldatavad meile kõigile. Ta pidi pühendama oma aega „rohkeks õppimiseks”. Ta pidi kirjutama, väljendades oma mõtteid.

Teile, tänapäeva naised, vanad või noored, lubage ma soovitan kirjutada, päevikut pidada, paberil oma mõtteid väljendada. Kirjutamine on suur ülesanne. See on hiiglasuur hariduslik jõupingutus. See aitab teid mitmetel viisidel ning õnnistab paljude inimeste elu. ..

Ilmutuse sõnade kohaselt pidi [Emma] „lahti seletama pühakirju ja manitsema kirikut vastavalt sellele, kuidas sulle minu Vaimu kaudu antakse”.

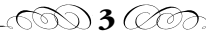
Milline märkimisväärne ülesanne temale ja kõigile Kiriku naistele! Vastavalt Püha Vaimu juhatusel peab olema õppimine, ettevalmistus, mõtete korrastamine, pühakirjade lahtiseletamine, headele tegudele manitsemine.

Issand jätkas: „Ma ütlen sinule, et sa pead kõrvale heitma selle maailma asjad ja otsima seda, mis on paremast maailmast” [ÕL 25:10].

Ma arvan, et ta ei öelnud Emmale, et ta ei peaks muretsema elukoha, toidu ja riietuse pärast. Ta ütles, et need asjad ei peaks olema tema kinnismõtteks, nagu need on nii paljudele meist. Ta palus tal suunata oma mõtted elu tähtsamatele asjadele, õigemeelsuse ning headuse asjadele, ligimesearmastusele ja teiste armastamisele, igaviku asjadele. ..

Jätkates ütles Issand: „Mispärast, ülenda oma süda ja rõõmusta, ja hoi a kinni lepingutest, mis sa oled teinud” [ÕL 25:13].

Ma usun, et ta ütleb igaühele meist, et olge õnnelikud. Evangeelium on rõõm. See annab meile põhjuse rõõmuks. Loomulikult on olemas kurbuse hetked. Loomulikult on mure ja ärevuse tunnid. Me kõik muretseme. Kuid Issand on meil palunud ülendada oma südant ja rõõmustada.¹⁰

Emadel on püha kutse kasvatada oma lapsi õigemeelsuses ja tões.

Ükskõik millise rahva, ühiskonna või perekonna tõeline jõud peitub nendes iseloomuomadustes, mida lapsed omandavad suuremalt jaolt emade vaikse, lihtsa igapäevase õpetamise kaudu.¹¹

Kodu on see, kus arendatakse välja uus põlvkond. Ma loodan, et teie, emad, mõistate, et lõppude lõpuks teil ei ole teist mõjuvat kohustust või teist koormat nii suurte tasudega kui laste kasvatamine keskkonnas, kus valitseb turvalisus, rahu, partnerlus, armastus ja motivatsioon kasvada ja hästi elada.¹²

Ma tuletan emadele kõikjal meelde teie kutse pühadust. Mitte keegi teine ei saa teid samaväärselt asendada. Mitte ükski teine kohustus ei ole suurem, mitte ükski kohustus siduvam kui nende kasvatamine armastuses, rahus ja aususes, kelle olete siia maailma toonud.¹³

Kasvatage oma lapsed üles valguses ja tões. Õpetage lapsi palveta-ma, kui nad on noored. Lugege neile pühakirjadest, isegi kui nad ei pruugi aru saada kõigest, mida loete. Õpetage neid maksma kümnist ja annetusi esimese rahaga, mis nad omale saavad. Las sellest tavast saab nende elus harjumus. Õpetage oma poegi naissugu austama. Õpetage oma tütreid olema vooruslikud. Võtke vastu vastutus Kirikus

„Jumal õnnistagu teid, emad! .. Te olete olemas, te peate olema olemas, jõuks uuele põlvkonnale.”

ja usaldage Issandat, et ta aitab teil täita oma kutset, ükskõik millise te saate. Teie eeskuju näitab teie lastele kätte suuna.¹⁴

Jumal õnnistagu teid, emad! Kui kõik inimeste võidud ja kaotused on kokku loetud, kui elu võitluste tagajärjel tekkiv tolmukeeris hakkab haihtuma, kui kõik, mille nimel siin vallutuste maailmas kõvasti tööd teeme, meie silme ees haihtub, siis peate teie olema jõuks uuele põlvkonnale, inimkonna alati täiustuvale edasiliikumisele. Selle kvaliteet sõltub teist.¹⁵

4

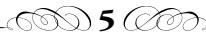
Naistel on päästmistöös tähtsad kohustused.

Selle Kiriku naistes peituvad suured võimed ja jõud. On juhtimine ja juhatus, teatud iseseisvuse vaim, kuid siiski suur rahuolu Issanda kuningriigi osaks olemisest ning preesterluse [hoidjatega] käsikäs töötamisest, et seda edasi viia.¹⁶

Jumal on oma kuningriigi ehitamisel selle Kiriku naistele andnud teha töö. See puudutab kolme tähtsa kohustuse kõiki aspekte, mis on esiteks õpetada maailmale evangeeliumi, teiseks Kiriku liikmete

usu tugevdamine ja õnne ehitamine ning kolmandaks viia edasi surnute päästmise tähtsat tööd.¹⁷

Naised Kirikus on Issanda suure töö edasi viimises vendadega partnerid. .. Naistel on suured kohustused ja nad on vastutavad nende kohustuste täitmise eest. Nad juhivad oma organisatsioone ja need organisatsioonid on tugevad ning elujõulised ja maailmas olulisteks headuse allikateks. Nad on preesterluse kõrval partneri rollis, püüdes kõik koos ehitada üles Jumala kuningriiki maa peal. Me austame teid ja peame teist lugu teie võimekuse tõttu. Me ootame juhtimist, tugevust ja muljeltavaldavaid tulemusi teie vastutusalas olevate organisatsioonide haldamisel. Me toetame teid Jumala tüdardena, kes töötavad suurepärasest partnerluses, et aidata Tal tuua kõikidele Jumala poegadele ja tütardele surematust ja igavene elu.¹⁸

Abiühing on mõõtmatu hulgal õnnistuste allikaks.

Issanda käsivarred on sõna otseses mõttes igavesti Abiühingu naiste ümber. Minu hinnangu järgi on see suurim naisteorganisatsioon kogu maailmas. See on Jumala antud loomine. Joseph Smith rääkis ja tegutses kui prohvet, kui ta 1842. aastal Abiühingu asutas.¹⁹

On ääretult oluline, et Kirikusse kuuluvad naised seisaksid tugevate ja kõikumatuena selle eest, mis Issanda plaani valguses on õige ja kohane. Ma olen veendunud, et mitte kuskil mujal ei ole teist organisatsiooni, mis oleks võrdväärne selle Kiriku Abiühinguga. .. Kui [selle liikmed] on üksmeelsed ja räägivad ühel häälel, on selle jõud ettenägematu.²⁰

Ma võtsin osa vaiakonverentsist, kus noor naine, vallaliste koguduse Abiühingu juhataja, rääkis teenimisest ja oma koguduse noortele naistele antud suurepärasest võimalusest. Teil kõigil on see. Teil on teie oma organisatsioon. Teil on juhid, kes annavad teile nõu. Teil on need, kes ulatavad teile abikäe, et raskuse ja häda hetkedel aidata.²¹

Kes saab mõõta imelist mõju miljonite naiste elule, kelle teadmisi on suurendatud, kelle visiooni on laiendatud, kelle elu on avardatud ja kelle Jumala asjade mõistmist on rikastatud Abiühingu koosolekute lugematute hästi õpetatud ja õpitud õppetundide kaudu?

*„Ma .. kutsun üles noori naisi kõikjal küündima
teis oleva suure potentsiaalini.”*

Kes saab mõõta rõõmu, mis on tulnud nende naiste ellu, kui nad on seltsinud, koguduse atmosfääris suhelnud, rikastades üksteise elu sõprussuhete kaudu, mis on olnud meeldivad ja hinnalised?

Kas keegi üldse suudaks ette kujutada loendamatul hulgal korda saadetud ligimesearmastuse tegusid, toitu, mis on asetatud tühjadele laudadele, usku, mida on tugevdatud haiguse meeleheitlikel tundidel, haavu, mis on seotud, valu, mida on leevendanud armastavad käed ja vaiksed ning julgustavad sõnad, lohutust, mida on jagatud surma ja sellele järgneva üksilduse aegadel? ..

Mitte keegi ei suuda kokku lugeda projekte, mida kohalikud Abiühingud on ette võtnud ja lõpule viinud. Mitte keegi ei suuda hinnata head, mis on tulnud nendesse organisatsioonidesse kuuluvate naiste ellu ja nende naiste ellu, kes on nende headest tegudest kasu saanud. ..

Jumal õnnistagu Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku naisi! Kasvagu jätkuvalt .. armastuse vaim, mis on motiveerinud selle liikmeid, ja olgu seda tunda üle kogu maailma. Nende ligimesearmastuse

teod puudutagu heaga loendamatul hulgal inimeste elusid seal, kus neid tehakse. Ja kaunistagu valgus ning mõistmine, õppimine ja teadmised ning igavene tõde põlvkondade viisi naiste elusid kogu maailma rahvaste seas selle ainulaadse ja jumalikult rajatud institutsiooni pärast.²²

6

Tõuske teis oleva jumalikkuse tõelisse vaimsesse mõõtu.

Te olete Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku naiste suur kogukond. .. Keegi ei suuda kokku arvutada, milliseks tohutuks head tegevaks jõuks te võite saada. .. Ma kutsun teid üles seisma sirgelt ja olema tugevad nende suurte vooruste kaitsmisel, mis on olnud meie sotsiaalse arengu selgroots. Kui te olete ühtsed, siis on teie jõud piiritu. Te võite korda saata kõike, mida te soovite. Ja kui suur on vajadus teie järele maailmas, kus on murenevad väärtused, kus tundub, et vastasel on kogu võim.²³

Ma tunnen vajadust kutsuda üles naisi kõikjal tõusma oma tõelise potentsiaalini. Ma ei palu teil ületada oma võimeid. Ma loodan, et te ei piina ennast ebaõnnestumismõtetega. Ma loodan, et te ei proovi seada eesmärke, mis on väljaspool teie saavutamisvõimet. Ma loodan, et te teete lihtsalt seda, mida suudate teha parimal võimalikul viisil. Kui seda teete, näete juhtumas imesid.²⁴

Ma väljendan oma tänu teile, ustavad viimse aja pühadest naised, kelle arv on nüüdseks miljonites üle kogu maailma. Teie vägi teha head on suur. Teie anded ja pühendumus on imepärased. Teie usk ja armastus Issanda, Tema töö ja Tema poegade ning tütarde vastu on tohutud. Jätkake evangeeliumi järgi elamist. Las see olla nähtav kõikidele, kellega lävite. Teie head teod on suurema mõjujõuga kui ükskõik, mida ütlete. Elage vooruslikult ja tões, usuga ning ustavalt. Te olete osa igavesest plaanist, plaanist, mille on loonud Jumal, meie Igavene Isa. Iga päev on osa sellest igavikust.

Ma tean, et paljud teist kannavad väga raskeid koormaid. Aidaku teie kaaslased Kirikus, teie vennad ja õed, teid nende koormatega. Tõusku teie palved Tema poole, kes on kõikvõimas, kes teid armastab ja kes võib liigutada jõude ning faktoreid, mis võivad teid aidata. See töö on imede töö. Teie teate seda ja mina tean seda. On lihtne

minu jaoks teile öelda, et ärge heituge, kuid ütlen seda siiski, kui julgustan teid usuga edasi minema.²⁵

Naiste vägi, kellel on usku, on suurepärane. Selle Kiriku ajaloos on seda ikka ja jälle näidatud. See läheb meie seas edasi ka täna. Ma arvan, et see on osa meie sees olevast jumalikkusest.

Õed, tõuske endas oleva jumalikkuse tõelisse vaimsesse mõõtu. Ja seda tehes muutke maailm, kus elate, paremaks paigaks enda ja kõigi jaoks, kes tulevad pärast teid.²⁶

Jumal olgu tänatud selle Kiriku imeliste naiste eest. Istutagu Ta teie südamesse uhkusetunne oma võimete üle ja tõe veendumus, mis on kui tüür, et hoida teid turvaliselt iga tormi ajal.²⁷

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- Mida võime õppida president Hinckleylt selle kohta, mida Taevane Isa oma tütarde vastu tunneb? (Vt 1. osa.) Miks on tähtis, et mõistaksime naiste kõrget ja püha kohta Jumala plaanis?
- Millised Issanda nõuande aspektid Emma Smithile on teile eriti abiks? (Vt 2. osa.) Mida võime 2. osast õppida ustavaks olemise kohta? Mida õpime äravalitud leediks olemise kohta? Mida õpime pühakirjade enda ellu rakendamise kohta?
- Millised mõtted teil tekivad, kui loete president Hinckley nõuannet emadele? (Vt 3. osa.) Kuidas on ema mõju teid õnnistanud? Miks ei ole vanemate jaoks „mitte ükski kohustus siduvam” kui oma laste kasvatamine „armastuses, rahu ja aususes”?
- Milliseid näiteid olete näinud Kiriku naiste suurte võimete ja jõu kohta? (Vt 4. osa.) Mis on mõned viisid, kuidas naised võivad aidata tuua „kõikidele Jumala poegadele ja tütardele” surematuse ja igavese elu? Miks on tähtis, et mehed ja naised teevad koos tööd, et viia Issanda tööd edasi? Millised on mõned näited selle kohta, mida olete näinud?
- Vaadake üle Abiühingu õnnistused 5. osas, mille president Hinckley välja tõi. Milliseid õnnistusi olete saanud Abiühingu õdede püüete kaudu, kaasa arvatud need õed, kes teenivad Noortes Naistes ja Algühingus? Kuidas saate tugevdada oma koguduse

Abiühingut? Kuidas saab Abiühing aidata naistel suurendada nende mõju teha head?

- Mõtisklege president Hinckley julgustuse üle küündida teis oleva suure potentsiaalini (vt 6. osa). Kuidas saame saada parema nägemuse sellest, milline on meie potentsiaal Jumala silmis? Kuidas saame areneda oma potentsiaali saavutamise suunas? Millal olete näinud „suurepäraste .. naiste väge, kellel on usku”?

Samateemalised pühakirjakohad:

Õp 31:10–31; Lk 10:38–42; Ap 9:36–40; Rm 16:1–2; 2Tm 1:1–5; Al 56:41–48

Abiks õpetamisel:

„Valmistudes igat õppetundi õpetama, palvetage, et Vaim aitaks Teil teada, millal jagada oma kõige pühamaid tundeid. Võite saada õhutust, et tunnistada õppetunni jooksul mitu korda, mitte ainult tunni lõpus” (Teaching, No Greater Call, 1999, lk 44).

Viited

1. Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley. Toim Virginia H. Pearce, 1999, lk 194–195.
2. Kaunistagu vooruslikkus lakkamatult sinu mõtteid. – 2007. a kevadine üldkonverents.
3. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004, 2005, lk 509–510.
4. The Women in Our Lives. – Ensign või Liahona, nov 2004, lk 85.
5. Stand Strong against the Wiles of the World. – Ensign, nov 1995, lk 98.
6. Daughters of God. – Ensign, nov 1991, lk 97.
7. To the Women of the Church. – Ensign, nov 1996, lk 67.
8. Stay on the High Road. – Ensign või Liahona, mai 2004, lk 112.
9. See, kuidas president Hinckley kasutab sõna *pühitsemine*, peegeldab selle kasutamist Õpetuse ja Lepingute 25:7, millest osa ta selles lauses ka tsiteerib. Pühakirjade ingliskeelses väljaandes sõna *pühitsemine* viide ütleb selles salmis „või ametisse asetama”. Taastamise algusaegadel kasutati termineid *pühitsemine* ja *ametisse asetama* samas tähenduses; *pühitsemine* ei viidanud alati preesterluse ametitele (vt näiteks ÕL 63:45).
10. If Thou Art Faithful. – Ensign, nov 1984, lk 90–92.
11. Brošüür „Motherhood: A Heritage of Faith”, 1995, lk 6.
12. Stand Strong against the Wiles of the World. – Ensign, nov 1995, lk 99.
13. Bring Up a Child in the Way He Should Go. – Ensign, nov 1993, lk 60.
14. Stand Strong against the Wiles of the World. – Ensign, nov 1995, lk 99.
15. Brošüür „Motherhood: A Heritage of Faith”, 1995, lk 13.
16. To the Women of the Church. – Ensign, nov 1996, lk 68.
17. Live Up to Your Inheritance. – Ensign, nov 1983, lk 84.
18. If Thou Art Faithful. – Ensign, nov 1984, lk 89.
19. Tema armastuse käsivarte vahel. – 2006. a sügisene üldkonverents.
20. Standing Strong and Immovable. Ülemaailmne juhtide koolituse koosolek, 10. jaan 2004, lk 20.
21. The BYU Experience. – Brigham Youngi ülikooli pühalik koosolek, 4. nov 1997, lk 2. – speeches.byu.edu.

5. PEATÜKK

22. Ambitious to Do Good. – Ensign, märts 1992, lk 4–6.	25. Daughters of God. – Ensign, nov 1991, lk 100.
23. Your Greatest Challenge, Mother. – Ensign, nov 2000, lk 97.	26. Rise to the Stature of the Divine within You. – Ensign, nov 1989, lk 97–98.
24. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 696.	27. Live Up to Your Inheritance. – Ensign, nov 1983, lk 84.

Palve on väga võimas

„Hüüda Issanda poole, et saada tarkust rohkem, kui meil endil on, et saada jõudu teha seda, mida peame tegema, et saada tröösti ja lohutust ja väljendada tänu, on oluline ja imepärane.”

Gordon B. Hinckley elust

„**M**itte keegi meist ei saa olla edukas üksi,” ütles president Gordon B. Hinckley. „Me vajame abi, sellist abi, mis saabub vastusena palvele.”¹ President Hinckley tegutses selle põhimõtte järgi, tehes otsuseid, mis tema ees Kiriku presidendina seisid. Vanem Robert D. Hales Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist on tema kohta öelnud: „Ta on terane mees harukordse otsustusvõimega, aga kui ta seisab vastamisi lahendamatu probleemiga, laskub ta põlvili.”²

President Hinckley ja tema abikaasa Marjorie elasid selle põhimõtte järgi ka oma kodus. Nende poeg Richard on öelnud: „Ma ei mäleta päeva, mil me poleks perena palvetanud. Kui oli tema kord, siis isa palvetas väga siiralt, kuid mitte kunagi liiga dramaatiliselt või emotsionaalselt. Me õppisime palju tema usu sügavusest, kuulates teda palvetamas. Ta pöördus Jumala poole suure aupaklikkusega, justkui ta pöörduks targa ja austatud õpetaja või juhendaja poole, ning ta viitas Päästjale alati sügavate tunnetega. Lapsena ma teadsin, et tema jaoks olid nad tõelised isikud, et ta armastas ja austas neid.”³ Marjorie märkis: „Ma arvan, et perepalvel oli oluline osa selles, kuidas meie lapsed vastasid meile. Kuigi Gordon ei pidanud kunagi neile jutlust, kuulsid nad kõike, mida me soovisime, et nad kuuleksid, perepalves.”⁴

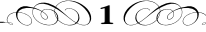
Oma üldjuhina teenimise ajal julgustas president Hinckley Kiriku liikmeid „uskuma palvesse ja palve väesse”.⁵ Ta tunnistas, et „palve avab taeva väed meie jaoks”.⁶ Ta lubas: „Olge palvemeelsed ja taeva

*„Paluge, siis antakse teile; otsige, siis te leiate;
koputage, siis avatakse teile” (Mt 7:7).*

Jumal naeratab teile ja õnnistab teid ning annab teie südamesse õnne ja teie ellu rahu tunde.”⁷

Gordon B. Hinckley õpetused

Jumal on meie Isa ja Ta kutsub meid Tema poole isiklikult palvetama.

Kõikidest suurepäraastest ja inspireerivatest lubadustest, mida olen lugenud, on kõige rahustavamad mulle need Päästja sõnad: „Paluge, siis antakse teile; otsige, siis te leiateg; koputage, siis avatakse teile” (Mt 7:7).⁸

Ärge kunagi unustage, kes te olete. .. Te olete tõesti Jumala lapsed. .. Ta on teie Igavene Isa. Ta armastab teid. Te võite Tema poole palves pöörduda. Ta on julgustanud teid seda tegema. .. Kui imeiline see on! Tema on Suurim Kõigist. Tema on universumi Looja ja Valitseja. Ja siiski kuulab Ta teie palvet!⁹

Me võime läheneda Issandale oma palvetes. Need võivad muuta tänuavaldusteks. Ma ei suuda kunagi täielikult mõista, kuidas universumi Suur Jumal, Kõikvõimas, kutsub meid kui oma lapsi Temaga eraviisiliselt kõnelema. Kui hinnaline võimalus see on! Kui imeiline, et see leiab tõepoolest aset. Ma tunnistan, et meie alandlikult ja siiralt öeldud palveid kuulatakse ja neile vastatakse. See on imeiline ja see on tõsi.¹⁰

Vennad ja õed, ma tean, et te olete palvetavad inimesed. See on imepärase asi praegusel ajal ja ajal kui palve harjumus on kadunud nii paljudest eludest. Hüüda Issanda poole, et saada tarkust rohkem, kui meil endil on, et saada jõudu teha seda, mida peame tegema, et saada trööst ja lohutust ja väljendada tänu, on oluline ja imepärase.¹¹

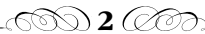
Ma esitan palve, et igauks meist prooviks elada Issandale lähemal ja suhtleks Temaga tihedamini ja suurema usuga.

Isad ja emad, palvetage oma laste eest. Palvetage, et nad oleksid kaitstud maailma kurjuse eest. Palvetage, et nad kasvaksid usus ja teadmistes. Palvetage, et nad juhitaks elu suunas, mis oleks kasulik ja hea. Mehed, palvetage oma naiste eest. Väljendage Issandale oma tänu nende olemasolu eest ja paluge Teda nende eest. Naised, palvetage oma meeste eest. Paljud neist kõnnivad mööda väga rasket

teed lugematul hulgal probleemide ja suure kimbatusega. Paluge Kõikvõimast, et neid juhitaks, õnnistataks, kaitstaks, inspireeritaks nende õigemeelsetes püüdlustes.

Paluge rahu eest maa peal, et universumit valitsev Kõikvõimas sirutaks oma käe ja laseks oma Vaimul olla inimeste peal, et rahvad ei määratseks üksteise vastu. .. Palvetage, et saada tarkust ja mõistmist, kui kõnnite mööda oma rasket eluteed.¹²

Palve puhul on suurepärane, et see on isiklik, et see on individuaalne, see on miski, millesse mitte keegi teine ei pääse, teie vestlus oma Taevase Isaga Issanda Jeesuse Kristuse nimel. Olge palvemeelised. Paluge Issandal oma patud andestada. Paluge Issandalt abi. Paluge Issandal end õnnistada. Paluge Issandal aidata teil realiseerida oma õigemeelsed ambitsioonid. .. Paluge Issandalt kõiki tähtsaid asju, mis tähendavad elus teile nii palju. Ta on valmis aitama. Ärge seda kunagi unustage.¹³

Perepalve viib üksikisikute, perekondade ja ühiskonna elus imedeni.

Meie ajal on vaja uuesti hakata rõhutama puhtsüdamlikkust, iseloomu ja ausust. Ainult siis, kui me võtame oma loomusesse taas omaks väärtused, mis on tõelise tsivilisatsiooni põhiolemuseks, muutub meie aja muster. Meie ees olevaks küsimuseks on: „Kust me alustame?”

Ma olen rahul, et see peab algama tunnustamisega, et Jumal on meie Igavene Isa, et meie suhe Temaga on Tema lapseks olek, see algab Temaga suhtlemisest, tunnustades Tema suveräänset positsiooni, ja igapäevasest härdast palvest, et saada Tema juhatust meie toimetustes.

Ma tunnistan, et inimeste naasmine palve, perepalve juurde on üks parimaid viise tegelemaks järjest suureneva kõlblusetu käitumisega meie ühiskonnas. Me ei saa oodata imet ühe päeva möödudes, kuid see tuleks ühe põlvkonna järel. ..

On midagi põlvitamise asendis, mis lükkab ümber Pauluse poolt kirjeldatud suhtumise: „Teotajad, .. kergemeelsed, sõgedad.”

On midagi harjumuses, kui isa ja ema põlvitavad koos lastega, mis aitab lahti saada teistest tema kirjeldatud omadustest: „Sõna-kuulmatud vanemaile, .. südametud.”

On midagi jumaluse poole pöördumises, mis seisab vastu laimamisele ja rohkem lõbuarmastajaks kui jumalaarmastajaks muutumisele. [Vt 2Tm 3:1–4.]

Kalduvus olla õel, tänamatu, nagu seda kirjeldas Paulus, kaob, kui pereliikmed koos tänavad Issandat elu ja rahu eest, mis neil kõigil on. Ja kui nad tänavad Issandat üksteise eest, siis kujuneb perekonnas välja uus lugupidamine, uus austus, uus kiindumus üksteise suhtes. ..

Pidades Issanda ees koos meeles vaeseid, abivajajaid ja rõhuid, kujuneb alateadlikult, kuid reaalselt, välja teiste armastamine endast rohkem, teiste austamine, soov teenida teisi vastavalt nende vajadustele. Ei saa paluda Jumalal aidata hädas olevat naabrit ilma motivatsioonitundeta teha ise midagi naabri aitamiseks. Kui nad paneksid kõrvale oma isekuse ja unustaksid end teiste teenimises, siis juhtuksid maailma laste elus suured imed. Seeme, millest see varju pakkuv ja viljakas puu võib kasvada, istutatakse ja kasvatatakse kõige paremini perekonna igapäevases hädas palumises. ..

Ma ei tea midagi muud, mis aitaks lõdvestada pingeid perekonnas, tooks osaval viisil välja austuse vanemate suhtes, mis viiks kuulekuseni, mõjutaks meeleparanduse vaimu, mis suurel määral kaotaks katkiläinud kodude hävitava mõju, kui koos palvetamine, nõrkuste koos tunnistamine Issanda ees ning hardalt Issanda õnnistuste palumine kodu ja seal elavate inimeste peale. ..

Perekond on ühiskonna põhiüksus. Palvetav perekond on lootus paremaks ühiskonnaks. „Otsige Jehoovat, kui Ta on leitav” (Js 55:6).¹⁴

Mind puudutas .. noore [misjonäri] südantlõhestav avaldus. Ta ütles: „Ma olen siin olnud mitu kuud. Ma ei suuda keelt selgeks õppida. Mulle ei meeldi need inimesed. Ma olen päeval depressioonis ja öösel nutan. Ma soovisin surra. Ma kirjutasin emale ja anusin põhjust, et koju naasta. Mul on tema vastus. Ta ütles: „Me palvetame sinu eest. Ei möödu päevagi, mil me ei põlvitaks koos hommikul enne söömist ja öhtul enne magama minekut ja ei paluks Issandal sind õnnistada. Me oleme oma palvele lisanud paastumise ning kui

Me võime tugevdada oma perekonda, põlvitades koos palves.

sinu nooremad vennad ja õed palvetavad, siis nad ütlevad: „Taevane Isa, õnnista Johnnyt .. ning aita tal keel selgeks õppida ja teha seda tööd, mida ta tegema kutsuti.”

Seejärel noor mees jätkas läbi pisarate: „Ma proovin uuesti. Ma lisan oma palved nende palvetele ja oma paastumise nende paastule.”

Nüüd, neli kuud hiljem, olen saanud temalt kirja, kus seisab: „Ime on juhtunud. Keel on tulnud kui and Issandalt. Ma olen sellel ilusal maal õppinud inimesi armastama. Jumal olgu tänatud minu perekonna palvete eest.”¹⁵

Kas saame muuta oma kodud veel kaunimaks? Jah, palvetades perega kõige kauni Allika poole. Kas saame tugevdada ühiskonda ja muuta selle paremaks paigaks, kus elada? Jah, tugevdades oma pere vooruslikkust, põlvitades koos ja paludes Kõikvõimast Tema Armastatud Poja nimel.

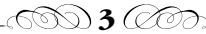
See tava, naasmine perekonnana jumalakummardamise juurde, levides üle maa ja üle kogu maailma, eemaldaks põlvkonna jooksul hävitava mõju, mis meid hukkamas on. See taastaks aususe, vastastikuse lugupidamise ja tänumeelsuse inimeste südames.¹⁶

Kas palve on nii keeruline? Kas oleks nii raske julgustada isasid ja emasid koos oma väikeste lastega põlvitama ja pöörduma Jumaluse trooni poole, et väljendada tänu õnnistuste eest, palvetada nii hädas olijate kui iseendi eest ning seejärel paluda seda kõike maailma Päästja ja Lunastaja nimel? Palve on väga võimas. Sellest ma võin tunnistada ja seda võite ka teie tunnistada. Kui suur on kaotus perekonnale, kes ei kasuta seda kallihinnalist ja lihtsat tava oma hüvanguks.¹⁷

Kui teie seas on keegi, kes ei pea perepalvet, siis alustage selle tavaga nüüd, kui olete selleks võimelised, siis põlvitage koos igal hommikul ja õhtul ning rääkige Issandaga ja väljendage oma tänu, paluge hardalt Tema õnnistusi maa hädalistele ning rääkige Talle omaenese heaolust.¹⁸

Ma annan teile oma tunnistuse, et kui te siiralt rakendate perepalvet, siis ei lähe te ära tasustamata. Muutused ei pruugi olla kergesti märgatavad. Need võivad olla vaevu hoomatavad. Aga need on tõelised, sest Jumal „annab palga neile, kes teda otsivad” (Hb 11:6).

Olgem ustavad selle tava eeskuju seadmises maailmale, julgustades teisi tegema sama.¹⁹

Me peame olema palvemeelsed ja kuulama, sest meie palvetele vastatakse.

Ärge arvake kunagi, et te saate üksi hakkama. Te vajate Issanda abi. Ärge kahelge kunagi mõnes üksildases kohas põlvili laskuda ja Temaga rääkida. Kui oivaline ja imeline on palve! Mõtelge sellele. Me võime tõepoolest rääkida oma Taevaisaga. Ta kuuleb ja vastab, kuid me peame seda vastust kuulama. Miski pole liiga tõsine, miski pole liiga tähtsusetu, et seda Temaga jagada.²⁰

Palvetage Issanda poole ootusega, et saate vastuse. .. Enamiku meie palvetega on see probleem, et me teeme neid, nagu tõstaksime telefonitoru ja telliksime toiduaineid – me esitame oma tellimuse ja paneme toru ära. Me peame mediteerima, mõtisklema, mõtlema sellele, millest me palvetame, ja seejärel rääkima Issandaga nii, nagu üks inimene räägib teisega. „Tulge nüüd ja seletagem isekeskis, ütleb Jehoova!” (Js 1:18)²¹

Mitte miski ei aita nii hästi kui asja andmine Issanda kättesse. .. Ma ei kõhkle ütlemast, et mu palvetele on vastatud. Ma tean seda. Ma ei saaks seda eitada. Sellel keerulisel ajal me peame juhatuse saamiseks palvetama. .. Suurepärane on, et te ei pea olema geeniused, et palvetada. Ta kuulab kõige alandlikuma häält. .. Hüüdke Issanda poole. Tema on palunud seda teha ja Tema vastab.²²

Uskuge palve väge ja ülevust. Issand vastab meie palvetele. Ma tean seda. Olen näinud seda juhtumas ikka ja jälle. Palve aitab meil saavutada partnerlust Jumalaga. .. See annab meile võimaluse Tema rääkida, Teda tänada suurepärase õnnistuste eest ja paluda Temalt eluteel kõndimiseks juhatust ning kaitset. See tähtis töö, mis on üle kogu maailma levimas, sai alguse ühe poisi palvest. Ta luges perekonna Piiblist nii: „Kui kellelgi teist on puudu tarkusest, see palugu Jumalalt, kes kõigile annab suisa ega tee etteheiteid, ja siis antakse temale. Ent ta palugu usus, ilma kahtlemata; sest kes kahtleb, sarnaneb merelainele, mida tuul tõstab ning sinna ja tänna peksab” (Jk 1:5–6). See on lubadus. Kas kuskil mujal maailmas on olemas suuremat lubadust?²³

Mu sõbrad, olge palvemeelsed ja kuulake. Ehk ei kuule te kunagi häält. Tõenäoliselt ei kuule. Kuid viisil, mida te ei oska selgitada, antakse teile õhutusi ja teid õnnistatakse. Sest Issand on lubanud: „Ma räägin sulle .. sinu südames Püha Vaimu kaudu, kes tuleb sinu peale. ..” (ÕL 8:2)

Olge palvemeelsed ja te saate teada, et Jumal kuuleb palveid ning vastab neile. Mitte alati nii, nagu me soovime, et Ta vastaks, kuid aastate möödudes tuleb mõistmine, et Ta kuulis ja vastas sama kindlalt, kui tõuseb päike igal hommikul.²⁴

Hoidke alal alandlikkust, mis paneb teid palves põlvitama, tunnustades Tema väge ja headust. Ta ei hülga teid. Ta kuuleb teie palveid. Ta vastab teie palvetele. Öö vaikuses kuulete Tema Vaimu sosistusi, et suunata teid häda ja puuduse aegadel. Need ajad tulevad teie ellu, just nagu nad tulevad kõikide ellu. Jätkake Jumalasse uskumist ja Ta ei vea teid alt. Ta ei pööra kunagi oma selga teile.²⁵

Lubage oma Taevasel Isal olla alati sõbraks, kelle poole võite palves pöörduda.²⁶

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- Kuidas on palve aidanud teil Taevase Isaga lähedasemaks saada? Vaadake üle president Hinckley nõuanne sellest, mida kaasata palvesse (vt 1. osa). Millal on palve aidanud teil leida tarkust rohkem kui teil endil on? Millal on palve teile andnud tröösti ja lohutust? Miks peaksid mõned palved olema tänuavaldused?
- Mõtisklege iga õnnistuse üle, mis vastavalt president Hinckley sõnadele tulevad perepalve kaudu (vt 2. osa). Mil moel on koos palvetamine õnnistanud teie perekonda? Millised on mõned takistused perepalve järjepidevalt pidamisele? Kuidas saavad pere liikmed nende takistuste eemaldamiseks koos tööd teha?
- Kuidas saab 3. osas välja toodud president Hinckley õpetuste rakendamine aidata meil muuta meie palved tähendusrikkamaks? Mida olete õppinud sellest, kuidas Taevane Isa vastab palvetele? Miks on palvel vägi tuua meid partnerlusse Jumalaga?

Samateemalised pühakirjakohad:

Mt 6:5–15; Lk 18:9–18; 2Ne 32:8–9; Al 34:17–28; 37:36–37; 3Ne 18:15–25; ÕL 19:28

Abiks uurimisel

„Saa toimuvast ülevaade, lugedes raamatut või vaadates peatüki või lõigu või sissejuhatused kiiresti läbi. Püüa mõista konteksti ja olustikku” (Jutlusta minu evangeeliumi, 2004, lk 25). Kaaluge võimalust lugeda peatükki ja salmi rohkem kui üks kord, et mõista selle sügavamat tähendust. Seda tehete võite avastada tähendusrikkaid mõtteid.

Viited

1. Stand True and Faithful. – Ensign, mai 1996, lk 94.
2. Robert D. Hales. Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley”, 1996, lk 444.
3. Robert D. Hales. Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith: Teachings of Gordon B. Hinckley”, 1996, lk 171.
4. Marjorie Pay Hinckley Sheri L. Dew’ teoses „Go Forward with Faith: Teachings of Gordon B. Hinckley”, 1996, lk 171.
5. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 469.
6. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 470.
7. Dedication of Gordon B. Hinckley Building, Brigham Young University-Idaho, 22. okt 2002. – byui.edu/Presentations/transcripts/devotionals/2002_10_22_hinckley.htm; vaadatud 21. sept 2015.
8. Pillars of Truth. – Ensign, jaan 1994, lk 2.

6. PEATÜKK

9. Stand True and Faithful. – Ensign, mai 1996, lk 93.
10. A Humble and a Contrite Heart. – Ensign, nov 2000, lk 89.
11. The Fabric of Faith and Testimony. – Ensign, nov 1995, lk 89.
12. Benediction. – Ensign või Liahona, mai 2003, lk 99–100
13. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 468.
14. The Blessings of Family Prayer. – Ensign, veebr 1991, lk 2, 4–5.
15. Conference Report, apr 1963, lk 128.
16. The Blessings of Family Prayer. – Ensign, veebr 1991, lk 5.
17. Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations. – Ensign, sept 1996, lk 8.
18. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 217.
19. The Blessings of Family Prayer. – Ensign, veebr 1991, lk 5.
20. Stay on the High Road. – Ensign või Liahona, mai 2004, lk 114.
21. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 469.
22. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 469.
23. Fear Not; Only Believe. – New Era, jaan 2000, lk 6; rasvane trükikiri ja kaldkiri eemaldatud.
24. Watch the Switches in Your Life. – Ensign, jaan 1973, lk 93.
25. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004, 2005, lk 346.
26. Daughters of God. – Ensign, nov 1991, lk 100.

Vaimu sosistused

„Ma esitan palve, et me otsiksime Issanda inspiratsiooni ja Tema Püha Vaimu kaaslust järjepidevalt, et õnnistada meid püüdluses püsida vaimselt kõrgel tasemel.”

Gordon B. Hinckley elust

24. juunil 1995 kõneles president Gordon B. Hinckley koosolekul uutele misjonijuhatajatele ja nende abikaasadele, andes neile nõu, mis juhiks nende järgmist kolme teenistusaastat. Ta rääkis juhtnöördest, mille ta sai siis, kui president Harold B. Lee, kes sel hetkel oli Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi liige, ta vaiajuhataja ametisse asetas.

„Ma mäletan ta öeldust vaid ühte asja: „Kuula keset ööd Vaimu sosistusi ja vasta neile sosistustele.” Ma ei tea, miks ilmutus tuleb mõnikord öösiti, kuid see tuleb. See tuleb loomulikult ka päeval. Aga kuulake Vaimu sosistusi, ilmutuse andi, millele teil on õigus.”¹

Viidates oma kogemustele, mis tulid juhtnööre järgides, ütles ta: „Issand on rääkinud vaikselt. .. Keset ööd on minu pähe tulnud ideed, mis minu arvates on oma loomult olnud prohvetlikud.”² Näiteks 1992. aasta juulikuus oli ta koos teiste Kiriku juhtidega Hongkongis otsimas kohta templi ehitamiseks. Ühel öhtul läks ta voodisse rahutuna seoses otsusega, mis tal tuli langetada. Seejärel ajasid Vaimu sosistused ta järgmisel hommikul vara üles.

„Minu meelde tuli midagi väga huvitavat,” kirjutas ta oma päeva- raamatusse. Ma ei kuulnud häält oma loomulike kõrvadega. Kuid minu meelde tuli Vaimu hääl. See ütles: „Miks sa selle pärast muretsed? Sul on suurepärane maatükk kohas, kus on misjonikodu ja väike kogudusehoone. Need asuvad Kowlooni südames, kohas, kus on parim ühistranspordiühendus. .. Ehitage [mitme] korrusega

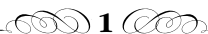

Hongkongi tempel

hoone. Selles võivad olla sakramendisaal ja klassiruumid esimesel kahel korrusel ja tempel ülemisel kahel või kolmel korrusel.” Saa-
 nud selle ilmutuse, ütles president Hinckley: „Ma rahunesin ja läksin
 tagasi magama.”³

Täna seisab Kowloonis, Hongkongi tihedalt asustatud osas, üksik
 hoone kohas, kus kunagi asusid kogudusehoone ja misjonikodu.
 See hoone, mis on koduks kogudusehoonele, misjonikodule, mis-
 jonikontorile ning pühale templile, on tunnistus Vaimu sosistustest
 Jumala prohvetile.

Gordon B. Hinckley õpetused

Püha Vaim on trööstija ja tõe tunnistaja.

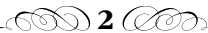
Püha Vaim on Jumaluse kolmas liige, Päästja lubatud trööstija, kes
 õpetab oma järgijatele kõik ja tuletab neile meelde kõik, mis Tema
 neile öelnud on (vt Jh 14:26).⁴

Püha Vaim tunnistab meie südames Isast ja Pojast.⁵

[Minu] tunnistus [Jeesusest Kristusest] on pärit Pühalt Vaimult.
 See on and, püha ja imeline, mille annab ilmutuse kaudu Jumaluse
 kolmas liige.⁶

Püha Vaim on tõe tunnistaja, kes võib [meile] õpetada asju, mida
 [me] ise ei saa üksteisele õpetada. Moroni suurepärase ja väljakutset
 esitavate sõnadega lubatakse Mormoni Raamatu kohta tõe teadmist
 „Püha Vaimu väel”. Seejärel Moroni kuulutab: „Ja Püha Vaimu väel
 võite te teada tõe kõige kohta” (Mn 10:4–5).

Ma usun, et see vägi, see and, on täna meile saadaval.⁷

Me vajame Püha Vaimu juhatust oma teenimises nii kodus kui ka Kirikus.

Ei ole suuremat õnnistust, mis võiks tulla meie ellu kui Püha Vaimu
 and – Püha Vaimu kaaslus, et meid juhatada, kaitsta ja õnnistada,
 et see läheks nagu sammus meie ees ning selle leek juhiks meid
 õigemeelsuse ja tõe teedel. Jumaluse kolmanda liikme juhatav vägi
 võib olla meie, kui elame selle väärilisena.⁸

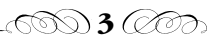
Me vajame Püha Vaimu oma paljudes halduslikes kohustustes. Me vajame seda, kui õpetame evangeeliumi maailmale ja oma tundides. Me vajame seda oma perekondade õpetamisel ja valitsemisel.

Kui me juhime ja õpetame Vaimu mõju all, toome vaimsuse nende ellu, kelle eest oleme vastutavad. ..

.. Püha Vaimu inspiratsiooniga õpetamisel on magusad viljad. Need toidavad vaimu ja hinge.

Lubage mul anda erilist nõu vanematele, kes on perekonna peaks: me vajame Püha Vaimu juhatust oma kodude vaimsuse tugevdamise õrnas ja ülitähtsas töös.⁹

Võtke kuulda Vaimu õhutusit. Ole alandlik. Issanda käsi võib teid juhatada kellegi juurde teie vaimu, suhtumise, tunde, teie alandlikkuse tõttu.¹⁰

Ilmutus tuleb meile peaaegu alati vaikse, tasase hääl kaudu – Vaimu sosistuste kaudu.

Aeg-ajalt on meedia esindajad mind intervjuerinud. Peaaegu eranditult on minult küsitud: „Kuidas saab Kiriku prohvet ilmutusi?”

Ma vastan, et see tuleb nüüdisajal nii, nagu see tuli minevikus. Selles asjas olen meedia esindajatega jaganud järgmist Eelija kogemust, mis järgnes tema võistlusele Baali preestritega:

„Ja vaata, Jehoova läks mööda, ja tugev ning võimas tuul, mis lõhestas mägesid ja purustas kaljusid, käis Jehoova ees! Aga Jehoovat ei olnud tuules! Ja tuule järel tuli maavärisemine, aga Jehoovat ei olnud maavärisemises!

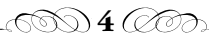
Ja maavärisemise järel tuli tuli, aga Jehoovat ei olnud tules! Ja tule järel tuli vaikne, tasane sahin!” (1Kn 19:11–12)

Nii see on. On vaikne, tasane hääl. See tuleb vastusena palvele. See tuleb Vaimu sosistusena. See võib tulla öö vaikuses.

Kas mul on selle suhtes kahtlusi? Mitte ühtegi. Ma olen seda näinud korduvalt.¹¹

Jumala sõna on peaaegu alati meile sellisel viisil tulnud, mitte trompetitega, mitte õpitud inimeste nõukogusaalidest, vaid ilmutuse vaikse, tasase häälena. Kuulates neid, kes asjatult proovivad leida

tarkust ja kes valjuhäälselt kuulutavad oma imeravimeid [või roh-
tusid] maailma haiguste vastu, ei saa mitte jätta vastamata Laulude
raamatu autori sõnadega „Jätke järele ja teadke, et mina olen Jumal
..” (Ps 46:10) ja Päästja sõnadega „Kellel kõrvad on, see kuulgu!”
(Mt 11:15).¹²

Vaimu asjad valgustavad, ülendavad ja tõstavad meid kõrgemale.

Kuidas teame Vaimu asju? Kuidas teame, et miski tuleb Jumalalt? Nende viljade järgi. Kui see viib kasvu ja arenguni, usu ja tunnis-
tuseni, asjade tegemiseni paremal viisil, jumalikkuseni, siis see on
Jumalalt. Kui see kisub meid alla, viib meid pimedusse, ajab meid
segadusse ja paneb meid muretsema, viib meid uskmatusse, siis on
see kuradilt.¹³

Te tunnete Vaimu sosistused ära Vaimu viljade järgi – see, mis
valgustab, see, mis ergutab, see, mis on positiivne, pooldav ja tii-
vustav ning mis juhib meid paremate mõtete ja paremate sõnade
ning paremate tegude juurde, on Jumala Vaimust. See, mis kisub
alla, juhib meid keelatud radadele – see on vastaselt. Ma arvan, et
see on täpselt nii arusaadav, nii lihtne.¹⁴

Kord väljendas üks teadlane arvamust, et Kirik on intellektuaalsuse
vaenlane. Kui ta selle intellektuaalsuse all mõtles filosoofia haru, mis
õpetab „õpetust, et teadmine tuleneb täielikult või peamiselt selgest
mõistusest”, ning et „mõistus on reaalsuse kõrgeim põhimõte”, siis
jah, me oleme vastu nii kitsale seletusele religiooni puhul raken-
datuna. (Tsitaadid pärit teosest *Random House Dictionary of the
English Language*, lk 738.) Selline tõlgendus jätab välja Püha Vaimu
väe, mis räägib [meile] ja [meie] läbi.

Loomulikult me usume aju arendamisse, kuid mõistus ei ole
ainuke teadmiste allikas. Kõikvõimsa inspiratsiooni tulemusena on
antud lubadus, mida on kirjeldatud nende kaunite sõnadega: „Jumal
annab teile teadmisi oma Püha Vaimu kaudu; jah, sõnulseletamatu
Püha Vaimu anni kaudu” (ÕL 121:26).

Humanistid, kes kritiseerivad Issanda tööd, niinimetatud intel-
lektuaalid, kes labastavad, räägivad üksnes teadmatuses vaimsete
ilmingute suhtes. Nad ei ole kuulnud Vaimu häält. Nad ei ole seda

„Jumala asju mõistame Jumala Vaimu abil. Vaim on tõepoolest olemas.”

kuulnud, sest nad pole seda otsinud ega ole end ette valmistanud olema selle väärilised. Seejärel, eeldades, et teadmised tulevad vaid arutluse ja mõistuse töö tulemusena, eitavad nad seda, mis tuleb Püha Vaimu väel.

Jumala asju mõistame Jumala Vaimu abil. Vaim on tõepoolest olemas. Neile, kes on kogenud selle toimimist, on saadud teadmine sama reaalne kui see, mis on saadud viie meele kaudu. Ma tunnistan sellest. Ja ma olen kindel, et ka suurem osa Kiriku liikmetest võivad sellest tunnistada. Ma õhutan igaüht meist jätkama Vaimuga kooskõlas oleva südame välja arendamist. Kui me nii teeme, rikastatakse meie elu. Me tunneme tugevat sidet Jumala, meie Taevase Isaga. Me maitseme rõõmu magusust, mida ei leia mitte ühelgi teisel viisil.

Ärgem langegem maailma petliku argumentatsiooni võrku, mis suuremalt jaolt on negatiivne ning kannab tihti haput vilja. Kõndigem usuga tuleviku suhtes, rääkides jaatavalt ja arendades välja usaldavat suhtumist. Kui seda teeme, saavad meie jõust jõudu teised.¹⁵

Ma esitan palve, et me otsiksime Issanda inspiratsiooni ja Tema Püha Vaimu kaaslust järjepidevalt, et õnnistada meid püüdluses püsida vaimselt kõrgel tasemel. Need palved ei jää vastusetu.¹⁶

 5

Püha Vaim on meie pidev kaaslane, kui me elame seda õnnistust silmas pidades.

Issand on öelnud, et kui me peame kärke, siis „Pühast Vaimust saab [meie] pidev kaaslane” (ÖL 121:46), et meid julgustada, õpetada, juhtida, lohutada ja toetada. Selle kaasluse saamiseks peame seda paluma, selle jaoks elama ning Issandale ustavad olema.¹⁷

„Kuidas hoida Issanda Vaimu kogu aeg endaga?” Te peate selle vääriliselt elama – Issanda Vaimu vääriliselt elama. See on see, mida te peate tegema. Ja te saate selle. .. Lihtsalt elage õigesti. Hoiduge vaimselt räpastest asjadest. Hoiduge eemale pornograafiast. Hoiduge nendest asjadest, mis teile halvasti mõjuvad. Raamatud ja ajakirjad, mida loete, videod ning telesaated, mida vaatate, etendused, kus käite – neil kõigil on teile mõju ja see mõju jääb kestma, kui te alutate ennast nendele meeli erutavatele asjadele, mille eesmärk on muuta teid vaeseks ja kedagi teist rikkaks. Hoiduge neist.¹⁸

Te võtate igal pühapäeval enda peale oma töotuse uuenduse ja lubate enda peale võtta Issanda Jeesuse Kristuse nime. Kas te kunagi olete mõelnud, kui tähtis see on, mida tähendab Issanda Jeesuse Kristuse nime enda peale võtmine töotuse ja lubadusega pidada Tema kärke? Ja Tema annab teile töotuse ja lubaduse, et Ta annab teile oma Vaimu. Kui imeline see on!¹⁹

Milline suur õnnistus on Jumaluse liikme abistav mõju, saanud selle anni nende meeste käte all, kes tegutsesid jumaliku volitusega. Kui jätkame vooruslikult elamist, võime nautida Issanda lubaduse täitumist, kui Ta ütles: „Pühast Vaimust saab sinu pidev kaaslane ja sinu valitsuskepiks õigemeelsuse ja tõe muutumatu valitsuskepp; ja sinu valitsus saab olema igavikuline valitsus ning sundimata voogab see sinule igavesest ajast igavesti” (ÖL 121:46).²⁰

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- Miks me vajame Püha Vaimu? (Vt 1. osa ja 2. osa.) Millal olete tundnud, et Püha Vaim teid õpetab ja juhatab? Mida olete nendest kogemustest õppinud?

- Mida saame õppida president Hinckley selgitusest, kuidas prohvet saab ilmutusi? (Vt 3. osa.) Miks on tähtis teada, et Püha Vaim suhtleb tavaliselt vaikse, tasase hääle kaudu? Mida olete õppinud omaenda kogemustest Püha Vaimu suhtluse äratundmisega seoses?
- Vaadake üle „Vaimu viljad”, millest president Hinckley 4. osas kokkuvõtte teeb. Kuidas aitavad need õpetused meil ära tunda Vaimu mõju? Millised ohud kaasnevad uskumisega, et „mõistus on .. ainuke teadmiste allikas”? Milliseid kogemusi on teil olnud vaimsete teadmiste saamisega?
- Milliseid tundeid tekivad teie, kui mõtisklete 5. osas leiduva president Hinckley õpetuse üle Püha Vaimu kaaslusest? Kuidas on Püha Vaim teid õnnistanud?

Samateemalised pühakirjakohad:

1Kr 2:9–14; 1Ne 10:17; 2Ne 31:17–18; Mo 3:19; Mn 8:25–26; ÖL 11:12–14

Abiks õpetamisel:

„Kui me armastame neid, keda õpetame, siis palvetame neist igäuhe eest. Me teeme kõik endast oleneva, et teada nende huvisid, saavutusi, vajadusi ja muresid. Me tegutseme vastavalt nende vajadustele, isegi kui seetõttu kulub rohkem aega ja tuleb rohkem pingutada. Me märkame, kui nad ei ole kohal, ning tunnustame neid, kui nad on kohal. Me pakume abi, kui seda vajatakse (Teaching, No Greater Call, 1999, lk 32).

Viited

1. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 556.
2. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999, 2005, lk 441.
3. Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley”, 1996, lk 481.
4. The Father, Son, and Holy Ghost. – Ensign, nov 1986, lk 51.
5. Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley. – Ensign, juuli 1999, lk 72.
6. The Father, Son, and Holy Ghost. – Ensign, nov 1986, lk 51.
7. The Father, Son, and Holy Ghost. – Ensign, nov 1986, lk 51.
8. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 259.
9. Feed the Spirit, Nourish the Soul. – Ensign, okt 1998, lk 2, 4–5.
10. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999, 2005, lk 440.
11. The Quorum of the First Presidency. – Ensign, dets 2005, lk 49.
12. Conference Report, apr 1964, lk 38–39.
13. Inspirational Thoughts. – Ensign, juuli 1998, lk 5.

14. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 261.
15. The Continuing Pursuit of Truth. – Ensign, apr 1986, lk 6.
16. Feed the Spirit, Nourish the Soul. – Ensign, okt 1998, lk 2.
17. Living with Our Convictions. – Ensign, sept 2001, lk 5.
18. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999, 2005, lk 377–378.
19. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999, 2005, lk 319.
20. Priesthood Restoration. – Ensign, okt 1988, lk 72.

„Meie tunnistus Jeesusest Kristusest Jumala Pojana on täielikult meie usu põhiosa. ... Ta on oma nime kandva Kiriku peamine nurgakivi.”

Me vaatame Kristuse poole

*„Me usume Kristusesse. Me õpetame Kristusest.
Me vaatame Kristuse poole. Ta on meie
Lunastaja, meie Issand ja meie Päästja.”*

Gordon B. Hinckley elust

1975. aasta aprillikuisel üldkonverentsil jagas vanem Gordon B. Hinckley, kes oli toona Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi liige, järgmist kogemust:

„Hiljuti pidasime Arizona [Mesa] templi avatud uste päevi. Pärast selle hoone täielikku renoveerimist nägid peaaegu veerand miljonit inimest selle ilusat sisemust. Avatud uste esimesele päevale olid erikülalistena kutsutud teiste uskude vaimulikkonnad ja sajad neist tulid kohale. Minu eriliseks võimaluseks oli nendega vestelda ja vastata ringkäigu lõppedes nende küsimustele. Ma ütlesin neile kõneledes, et meil on hea meel vastata igale nende küsimusele. Esitati palju küsimusi. Üks küsimustest tuli protestandi kiriku õpetajalt.

Ta ütles: „Ma olen käinud läbi kogu selle ehitise, selle templi, millel on väljaspool Jeesuse Kristuse nimi, kuid ma ei ole kusagil näinud ühtegi risti kujutust, kristluse sümbolit. Ma olen märganud teie ehitisi mujal ja samuti ei ole ma risti näinud. Miks on see nii, kui te ütlete, et te usute Jeesusesse Kristusesse?”

Ma vastasin: „Ma ei taha solvata ühtegi oma kristlasest kolleegi, kes kasutavad risti oma kirikutornides ja kabelite altaritel, kes kannavad seda oma kiriklikel rõivastel ning märgistavad sellega oma raamatuid ja muud kirjandust. Kuid meie jaoks on rist sureva Jeesuse sümboliks, samal ajal kui meie sõnumiks on teadaanne elavast Kristusest.”

Siis küsis ta: „Kui te ei kasuta risti, siis mis on teie usu sümboliks?”

Ma vastasin, et meie inimeste elu peab saama meie usu tähenduslikumaks väljenduseks ja õigupoolest seega meie Jumala teenimise sümboliks. . .

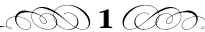
Ükski märk, ükski kunstiteos, ühegi vormi kujutamine pole piisav, et väljendada Elava Kristuse hiilgust ja imet. Ta rääkis meile, mis selleks sümboliks peaks olema, kui Ta ütles: „Kui te mind armastate, siis pidage minu käsusõnu!” (Jh 14:15)

Tema järgijatena ei saa me teha midagi õelat, viletsat ega tänamatut ilma Tema kujutluspilti tuhmistamata. Samuti ei saa me teha head, armulist ega lahkete tegu, ilma et paneksime veel rohkem särama Tema sümboli, kelle nime me oleme enda peale võtnud.

Ja meie elu peab saama tähenduslikuks avalduseks, sümboliks, mis annab teada meie tunnistusest Elavast Kristusest, Elava Jumala Igavesest Pojast.

See on nii lihtne, mu vennad ja õed, see on nii tähendusrikas ja parem oleks, kui me seda kunagi ei unustaks.”¹

Gordon B. Hinckley õpetused

Jeesus Kristus on elava Jumala elav Poeg.

Meie tunnistus Jeesusest Kristusest Jumala Pojana on täielikult meie usu põhiosa. Ta on oma nime kandva Kiriku peamine nurgakivi²

Me usume Kristusesse. Me õpetame Kristusest. Me vaatame Kristuse poole. Ta on meie Lunastaja, meie Issand ja meie Päästja.³

Maine teenimistöö

Tema, kes oli Jumala Poeg, Ainusündinud Poeg, jättis oma Isa selestilised saalid, et kogeda maisust. Tema sünnil laulsid inglid ja targad mehed tulid kinke andma. Ta kasvas nagu teisedki poisid Naatsaretis Galileas. Seal Ta „edenes tarkuses ja pikkuses ja armus Jumala ja inimeste juures” (Lk 2:52).

12-aastaselt külastas ta Maarja ja Joosepiga Jeruusalemma. Koduteel nad kaotasid Ta silmist. Nad tulid tagasi Jeruusalemma ja leidsid Ta templist vestlemas õpetatud meestega. Kui Maarja Teda noomis nendega koos mitteolemise pärast, siis Ta vastas: „Miks te mind

otsite? Eks te teadnud, et ma pean olema selles, mis on mu Isa oma?" (Lk 2:49) Tema sõnad olid eelaimus Tema tulevases teenimistööst.

Tema teenimistöo algas Tema ristimisega Jordani jões Tema nõo Johannese poolt. Kui Ta tuli veest välja, laskus Püha Vaim Tema peale tuvi kujul ning oli kuulda Tema Isa häält ütlemas: „See on minu armas Poeg, kellest mul on hea meel!” (Mt 3:17) Sellest avaldusest sai kinnitus Tema jumalikkuse kohta.

Ta paastus 40 päeva ja Teda ahvatles kurat, kes proovis Teda eemaldada jumalikult määratud missioonilt. Ta vastas vastase kutsele „Taas on kirjutatud: ära kiusa Issandat, oma Jumalat!” (Mt 4:7), taas kuulutades oma jumalikkude poja staatust.

Ta kõndis mööda Palestiina tolmuseid teid. Tal ei olnud kodu, mida Ta võinuks enda omaks nimetada, kohta, kuhu oma pea panna. Tema sõnumiks oli evangeeliumi rahu. Tema õpetused olid lahkusest ja armastusest. „Ja sellele, kes tahab sinuga kohut käia ja võtta su vammuse, jäta ka kuub” (Mt 5:40).

Ta õpetas tähendamissõnadega. Ta saatis korda imesid, mille sarnaseid ei olnud kunagi varem ega ole ka peale seda tehtud. Ta tervendas need, kes olid juba pikka aega haiged olnud. Ta pani pimedad nägema, kurdid kuulma ja jalutud kõndima. Ta äratas surnud üles ning nad elasid jälle, et Teda kiita. Midagi sellist polnud varem ükski inimene korda saatnud.

Mõned järgnesid Talle, kuid suurem osa vihkasid Teda. Ta rääkis kirjutundjatest ja variseridest kui silmakirjatsejatest, lubjatud haudade sarnastest. Nad pidasid vandenõu Tema vastu. Ta ajas rahavahetajad Issanda kojast välja. Kahtlemata ühinesid nad nendega, kes planeerisid Tema hävitamist. Kuid Ta ei heitunud. Ta „käis mööda maad ja tegi head” (Ap 10:38).

Kas sellest kõigest ei piisanud, et muuta mälestus Temast surematuks? Kas sellest ei piisanud, et asetada Tema nimi nende tähtsate meeste nimede kõrvale, või ehk isegi ülemaks neist, kes on maa peal elanud ja keda mäletatakse nende ütlemiste või tegemiste tõttu? Kindlasti oleks Ta asetunud kõigi aegade suurte prohvetite sekka.

Kuid kõik see ei olnud Kõikvõimsa Poja jaoks piisav. See oli sisesejuhatuse tulevastele asjadele. Need tulid kummalisel ja kohutaval viisil.⁴

Kinnipidamine, ristilöömine ja surm

Ta reedeti, võeti kinni, mõisteti surma, surema ristilöömise kohutava piina läbi. Tema elav keha naelutati puust ristile. Tema elu närbus aeglaselt kirjeldamatus valus. Vaevu veel hingates hüüdis Ta: „Isa, anna neile andeks, sest nad ei tea, mida nad teevad!” (Lk 23:34)

Maa värises ja Tema vaim lahkus. Pealik, kes oli seda kõike näinud, kuulutas pühalikkusega: „Tõesti, see oli Jumala Poeg!” (Mt 27:54)

Need, kes Teda armastasid, võtsid Ta keha ristilt. Nad mähkisid selle lõuendisse ja asetasiid uude hauakambrisse. . .

Tema sõbrad ilmselt nutsid. Apostlid, keda Ta armastas ja kelle Ta oli kutsunud oma jumalikkuse tunnistajateks, nutsid. Naised, kes Teda armastasid, nutsid. Keegi ei olnud mõistnud, mida Ta ütles kolmandal päeval ülestõusmise kohta. Kuidas saanukski nad mõista? See polnud kunagi varem aset leidnud. See oli pretsedenditu. See oli uskumatu isegi nende jaoks.

Valitses rõhutud meeleolu, lootusetuse tunne ja viletsus, kui nad mõtlesid sellele, et surm oli võtnud nende Issanda.⁵

Ülestõusmine

Kuid see ei olnud lõpp. Kolmanda päeva hommikul naasid Maarja Magdaleena ja teine Maarja haua juurde. Nende suureks imestuseks oli hauakivi ära veeretatud ning haud oli avatud. Nad piilusid sisse. Kaks olendit valges riietuses seisis matmispaiga mõlemas otsas. Ingel ilmus neile ja ütles: „Miks te elavat otsite surnute juurest?”

Tema ei ole siin, vaid on üles tõusnud! Tuletage meele, mis ta teile rääkis veel Galileas olles,

kui ta teile ütles, et Inimese Poeg antakse patuste inimeste kätte ja lüüakse risti ja kolmandal päeval ta tõuseb jälle üles.” (Lk 24:5–7)

Need lihtsad sõnad – „Tema ei ole siin, vaid on üles tõusnud!” – on kogu kirjanduses kõige tähendusrikkamad. Need on kuulutus tühjast hauast. Need on Tema varasemate ülestõusmise kohta lausutud sõnade täitumine. Need on võidukas vastus iga kunagi maa peale sündinud mehe, naise ja lapse päringule.

Ülestõusnud Issand rääkis Maarjaga ning ta vastas. Ta ei olnud vaim. Ta ei olnud ettekujutus. Ta oli tõeline, sama tõeline, kui Ta

„Tema sõnumiks oli evangeeliumi rahu. Tema õpetused olid lahkusest ja armastusest.”

oli olnud surelikus elus. Ta ei lubanud Maarjal end puudutada. Ta ei olnud veel taevasse läinud oma Taevase Isa juurde. See juhtus natukese aja pärast. Milline taasühinemine see pidi olema, olla Isa embuses, selle Isa, kes armastas Teda ja kes Tema pärast nuttis Tema piinarikaste viimaste tundide jooksul.

Ta ilmus kahele jüngrile Emmause teel. Ta rääkis nendega ja sõi nendega. Ta kohtus oma apostlitega suletud uste taga ja õpetas neid. Toomas ei olnud esimesel korral nendega. Teisel korral kutsus Issand teda puudutama oma käsi ja oma külge. Äärmiselt imestunult hüüdis ta: „Minu Issand ja minu Jumal!” (Jh 20:28) [Teisel] korral rääkis Ta viiesajale. ..

Ja on ka teine tunnistus. Piibli kaaslane Mormoni Raamat tunnistab, et Ta mitte ainult ei ilmunud inimestele Vanas Maailmas, vaid ka neile, kes olid Uues. Kas Ta mitte kord ei kuulutanud: „Mul on veel teisi lambaid, kes ei ole sellest tarast; needki ma pean tooma siia, ja nad kuulevad minu häält, ja siis on üks kari ja üks karjane” (Jh 10:16).

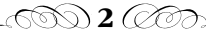
Neile, kes siin läänepoolkeral, ilmus Ta oma ülestõusmise järgselt. Tema laskumisel läbi taeva pilvede võis taas kord kuulda Jumala, Igavese Isa häält pühalikult kuulutama: „Vaadake mu Armastatud Poega, kellest mul on hea meel, kelles ma olen austanud oma nime – kuulake teda!” (3Ne 11:7) ..

Ja nagu sellest kõigest ei piisaks, on olemas ka tunnistus, kindel ja vaieldamatu ning ühemõtteline, selle ajajärgu suurelt prohvetilt Joseph Smithilt. Poisina läks ta metsatukka, otsides valgust ja mõistmist palvetades. Ja seal ilmusid kaks isikut, kelle sära ja hiilgust on võimatu kirjeldada, kes seisid tema kohal õhus. Üks nendest pöördus tema poole, kutsudes teda nimepidi, ja osutas teisele – „*See on minu armas Poeg. Kuula Teda!*” [JSA 1:17]

Seesama Joseph kuulutas järgneva olukorra kohta: „Ja me nägime Poja hiilgust Isa paremal käel ja saime osa tema täiusest ..

Ja nüüd, pärast paljusid tunnistusi, mis temast antud on, see on tunnistus, viimane kõikidest, mille meie temast anname: et ta elab!” (ÕL 76:20, 22)⁶

Kõigile, kellel on kõhklus, kordan ma Toomasele öeldud sõnu, kui viimane katsus Issanda haavatud käsi: „Ära ole uskmatu, vaid usklik” [Jh 20:27]. Uskuge Jeesusesse Kristusesse, Jumala Pojasse, aja ja igaviku kõige tähtsamasse isikusse. Uskuge, et Tema võrreldamatu elu ulatub tagasi aega, mil maailma ei olnud veel loodud. Uskuge, et Tema oli selle maailma Looja, milles me elame. Uskuge, ta Tema oli Vana Testamendi Jehoova, et Tema oli Uue Testamendi Messias, et Ta suri ja tõusis üles, et Ta külastas lääne poolkera ja õpetas seal-seid inimesi, et Ta juhatas sisse selle viimase evangeeliumi ajajärgu, et Ta elab, elava Jumala elav Poeg, meie Päästja ja meie Lunastaja.⁷

Igauks meist võib teada, et Jeesus Kristus on Jumala Poeg ja maailma Lunastaja, hauast ülestõusnu.

On .. käimas võitlus inimeste usu pärast, kuid piirjooned ei ole alati .. selgelt tõmmatud, sest isegi kristluse jõudude seas on need, kes hävitaksid Kristuse jumalikkuse, kelle nimel nad räägivad. Neid võiks eirata, kui nende hääled poleks nii ahvatlevad, kui nende mõju poleks nii kaugeleulatuv, kui nende arutluskäigud poleks nii peenekoelised.

.. Rahvahulgad kogunevad tuhandel mäel, et tervitada ülestõusmise päeva koitu ja endale meelde tuletada Kristuse lugu, kelle ülestõusmist nad kogunevad tähistama. Keeles, mis on nii ilus kui ka lootusrikas, jutustavad jutlustajad mitmetest uskudest jälle lugu tühjast hauast. Neile – ja teile – ma tõstatan selle küsimuse: „Kas te tõepoolest usute seda?”

Kas te tõepoolest usute, et Jeesus Kristus oli Jumala Poeg, sõna otseses mõttes Isa järglane?

Kas te usute, et Jordani jõe kohal kuuldi Isa, Igavese Isa häält kuulutamas „See on minu armas Poeg, kellest mul on hea meel?” (Mt 3:17)

Kas te usute, et seesama Jeesus oli imede kordasaatja, haigete tervendaja, nõtrade taastaja, surnutele elu andja?

Kas te usute, et pärast oma surma Kolgata mäel ja matmist Joosepi hauakambrisse tuli Ta kolmandal päeval esile elusana?

Kas te tõepoolest usute, et Ta elab – tõeline, eluline ja isiklik – ning et Ta tuleb taas, nagu lubasid inglid Tema taevasseminekul?

Kas te tõepoolest usute neid asju? Kui te usute, siis olete osa järjest vähenevast rühmast inimestest, kes usuvad, et Piibel tähendab täpselt seda, mis seal kirjas on, ning kelle üle filosoofid järjest enam naeravad, keda teatud õpetajad naeruväärivad ja keda peetakse järjest enam vanamoodsaks kasvava hulga kirikuõpetajate ning mõjukate teoloogide poolt.

.. Nende intellektuaalide arvates on see kõik müüt – nii Jeesuse sünd Jumala Pojana, kellest inglid laulsid Juudamaa väljadel, kes on imede kordasaatja, kes tervendas haiged, äratas surnud, kui ka Kristuse hauast ülestõusmine, taevasseminek ja lubatud naasmine.

Need tänapäeva teoloogid võtavad Temalt jumalikkuse ning seejärel imestavad, miks inimesed ei kummarda teda.

Need kavalad õpetlased on Jeesuselt võtnud jumalikkuse mantli ja on jätnud alles vaid mehe. Nad on proovinud Teda kohandada vastavalt omaenese kitsale mõtlemisele. Nad on röövinud Temalt jumaliku päritolu ja võtnud maailmalt selle õiguspärase Kuninga. ..

.. Ma jagan meie pühalikku tunnistust, et Jumal ei ole surnud, välja arvatud, kui Teda vaadeldakse elutu tõlgendusega. ..

Ülestõusnud Issand kõndis kahe jüngriga Emmause teel.

.. On vaja midagi enam kui mõistuspärane usk. On vaja Tema ainulaadse ja võrreldamatu positsiooni mõistmist jumaliku Lunastajana, ja entusiasmi Tema ja Tema sõnumi suhtes Jumala Pojana.

Mõistmine ja entusiasm on saadaval kõigile, kes on valmis hinda maksma. Need ei ole kõrgharidusega ühildumatud, kuid need ei tule vaid filosoofiat lugedes. Ei, need tulevad lihtsama protsessi kaudu. Jumala asju mõistame Jumala Vaimu abil (vt 1Kr 2:11). Nii kuulutab ilmutuse sõna.

Issanda suhtes mõistmise ja entusiasmi omandamine tuleb lihtsate reeglite järgimisest. .. Ma sooviksin soovitada kolme oma olemuselt elementaarset, kordumise koha pealt peaaegu kulunud, kuid raketusest fundamentaalset ja tulemuselt viljakat reeglit. ..

Esimene on lugemine – lugeda Issanda sõna. .. Lugege näiteks Johannese evangeelium algusest lõpuni. Lubage Issandal ise teile

rääkida ja Tema sõnad tulevad tasase veendumusega, mis muudavad Tema kriitikute sõnad tähtsusetuks. Lugege ka Uue Maailma testamenti Mormoni Raamatut, mis on toodud esile tunnistajana, „et Jeesus on Kristus, Igavene Jumal, kes teeb end ilmsiks kõikidele rahvastele” (Mormoni Raamatu tiitelleht).

Järgmine on teenida – teenida Issanda töös. . . Issanda töö ei vaja teie kõhklusid, see vajab teie jõudu ja aega ning ande, ja kui te neid teenimises kasutate, kasvab teie usk ja teie kõhklused hajuvad. . .

Kolmas on palvetada. Rääkige oma Igavese Isaga Tema Armatatud Poja nimel. Ta ütleb: „Vaata, ma seisan ukse taga ja koputan: kui keegi mu häält kuuleb ja ukse avab, selle juurde ma lähen sisse ja söön õhtust ühes temaga ja tema minuga!” (Ilm 3:20)

See on Tema üleskutse ja Tema lubadus on kindel. Tõenäoliselt te ei kuule hääli taevast, kuid tuleb taeva saadetud kinnitus, rahulik ja kindel. . .

.. Läbi filosoofia segaduse, niinimetatud kõrgema kriitika ja negatiivse teoloogia, tuleb säravana Püha Vaimu tunnistus, et Jeesus on tõesti Jumala Poeg, sündinud lihas, hauast tõusnud maailma Lunastaja, Issand, kes tuleb valitsema kuningate Kuningana. On teie võimalus seda teada. On teie kohustus seda teada saada.⁸

3

Peame endilt järjepidevalt küsima: „Mis me siis peame tegema Jeesusega, keda hüütakse Kristuseks?”

Ma küsin uuesti Pilaatuse poolt tuhat aastat tagasi esitatud küsimuse: „Mis ma siis pean tegema Jeesusega, keda hüütakse Kristuseks?” (Mt 27:22) Tõesti, peame endilt järjepidevalt küsima: „Mis *me* siis peame tegema Jeesusega, keda hüütakse Kristuseks?” Mida peame tegema Tema õpetustega ja kuidas saame need muuta meie elu lahutamatuks osaks? ..

„Vaata, see on Jumala Tall, kes võtab ära maailma patu!” (Jh 1:29) Kui vilets oleks meie elu ilma Tema õpetuste mõjuta ja Tema võrreldamatu eeskujuta. Õppetunnid teise põse pööramisest, lisapenikoorma käimisest, kadunud poja tagasitulekust ja paljud teised võrreldamatud õpetused on imbutunud läbi aegade, et muutuda

motiveerivaks faktoriks toomaks pinnale lahkust ja halastust inimese ebainimlikkusest.

Julmus valitseb seal, kus Kristus on pagendatud. Lahkus ja tolerantsus valitsevad seal, kus tunnustatakse Kristust ja järgitakse Tema õpetusi.

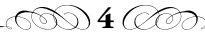
Mis me siis peame tegema Jeesusega, keda hüütakse Kristuseks? „Tema on andnud sulle teada, inimene, mis hea on! Ja mida nõuab Jehoova sinult muud kui et sa teeksid, mis on õige, armastaksid osadust ja käiksid hoolsasti ühes oma Jumalaga?” (Mi 6:8)

„Mispärast, ma ütlen teile, et teil tuleb andestada üksteisele, sest see, kes ei andesta oma vennale tema eksimusi, seisab Issanda ees süüdimõistetuna, sest tema patt on siis suurem” (ÕL 64:9). ..

Mis me siis peame tegema Jeesusega, keda hüütakse Kristuseks? „Sest mul oli nälg, ja te andsite mulle süüa; mul oli janu, ja te jootsite mind; ma olin võõras, ja te võtsite mind vastu; ma olin alasti, ja te riietasite mind; ma olin haige, ja te tulite mind vaatama; ma olin vangis, ja te tulite mu juurde” (Mt 25:35–36).

Mis me peame tegema Jeesusega, keda hüütakse Kristuseks?

Õppige Temast. Uurige pühakirju, sest need on, mis tunnistavad Temast. Mõtisklege Tema elu ja missiooni ime üle. Proovige natuke usinamalt järgida Tema eeskuju ja jälgida Tema õpetusi.⁹

Me vaatame Jeesuse Kristuse kui meie päästekalju, meie jõu, meie lohutuse ja meie usu fookuse poole.

Me ei tea, mis ootab ees. Me ei tea, mis tulevad päevad toovad. Me elame ebakindluse maailmas. Mõnede jaoks tulevad suured saavutused. Teiste jaoks pettumused. Mõnede jaoks tuleb palju rõõmustamist ja rõõmutsemist, hea tervis ning luksuslik elamine. Teiste jaoks võib-olla haigused ja mõningast kurbust. Me ei tea. Kuid ühte asja me teame. Nagu põhjataht taevas, hoolimata sellest, mis tulevikul meie jaoks varuks on, seisab seal maailma Lunastaja, Jumala Poeg, sama kindel kui meie surelike elude ankur. Ta on meie päästekalju, meie jõud, meie lohusus ja meie usu fookus.

Me vaatame Tema poole nii varjus kui ka päikesepaistes, Ta on seal, et meile kindlust anda ja naeratada.¹⁰

*Mu Lunastaja elab, tean.
Ta on mu Päästja, võidukas.
Kõik valu, surma alistas
mu Issand ja mu Kuningas.*

*Mu Päästekalju elab, tean.
Me Tema peale loodame.
Ta näitab teed, ei alt meid vea,
me Temas surma võidame.*

*Su sulnist Vaimu otsin ma,
vaid Sinus rahu leida saan.
Mu usku vaevas tugevda,
et kitsal teel võiks püsida.¹¹*

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- Vaadake üle president Hinckley tunnistus 1. osas ja võtke aega, et mõtiskleda omaenda tunnistuse üle Jeesusest Kristusest. Miks olete tänulik Päästja teenimistöö ja lepituse eest? Millistel lugudel ja õpetustel Päästja elust on teie jaoks eriline tähendus?
- Esitage endale kõik 2. osa küsimused. Kuidas mõjutavad teie vastused teie igapäevaelu? Samas osas vaadake üle president Hinckley kolm lihtsat reeglit saamaks mõistmine Jumala asjadest. Kuidas on need põhimõtted aidanud teil suurendada oma vaimset mõistmist?
- President Hinckley küsis korduvalt: „Mis me siis peame tegema Jeesusega, keda hüütakse Kristuseks?” (3. osa) Mida võime tema vastustest õppida? Mõtisklege, kuidas te sellele küsimusele vastaksite. Mil moel oleks teie elu teistsugune, kui teie elus poleks Päästja õpetusi ja eeskujusid?
- President Hinckley rõhutas, et Jeesus Kristus on meie ankur ebakindlas maailmas (vt 4. osa). Millal olete te tundnud vajaduse hetkel Päästja jõudu ja lohutust? Mõtisklege 4. osas toodud president Hinckley kirikulaulu iga rea üle. Kuidas me Kristuse „peale loodame”? Kuidas Kristus „näitab teed”?

Samateemalised pühakirjakohad:

Lk 24:36–39; Jh 1:1–14; Ap 4:10–12; 2Ne 2:8; 2Ne 25:26; Al 5:48;
ÕL 110:3–4

Abiks uurimisel

„Planeeri õpitegevusi, mis tugevdaksid sinu usku Päästjasse” (Jutlusta minu evangeeliumi, 2004, lk 22). Näiteks võiksite endalt pühakirju uurides küsida: Kuidas aitavad need õpetused mul Jeesuse Kristuse lepitust mõista? Kuidas aitavad need õpetused mul rohkem Päästja sarnaseks saada?

Viited

1. The Temptations of Christ. – Ensign, nov 1975, lk 94.
2. Four Cornerstones of Faith. – Ensign, veebr 2004, lk 4.
3. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 280.
4. He Is Not Here, but Is Risen. – Ensign, mai 1999, lk 71.
5. He Is Not Here, but Is Risen. – Ensign, mai 1999, lk 71.
6. He Is Not Here, but Is Risen. – Ensign, mai 1999, lk 71–72.
7. Be Not Faithless. – Ensign, apr 1989, lk 2.
8. Conference Report, apr 1966, lk 85–87.
9. What Shall I Do Then with Jesus Which Is Called Christ? – Ensign, det 1983, lk 3–5.
10. We Look to Christ. – Ensign, mai 2002, lk 90.
11. Mu Lunastaja elab, Kiriku lauluraamat; sõnad kirjutanud Gordon B. Hinckley.

Tunnistuse kallihinnaline and

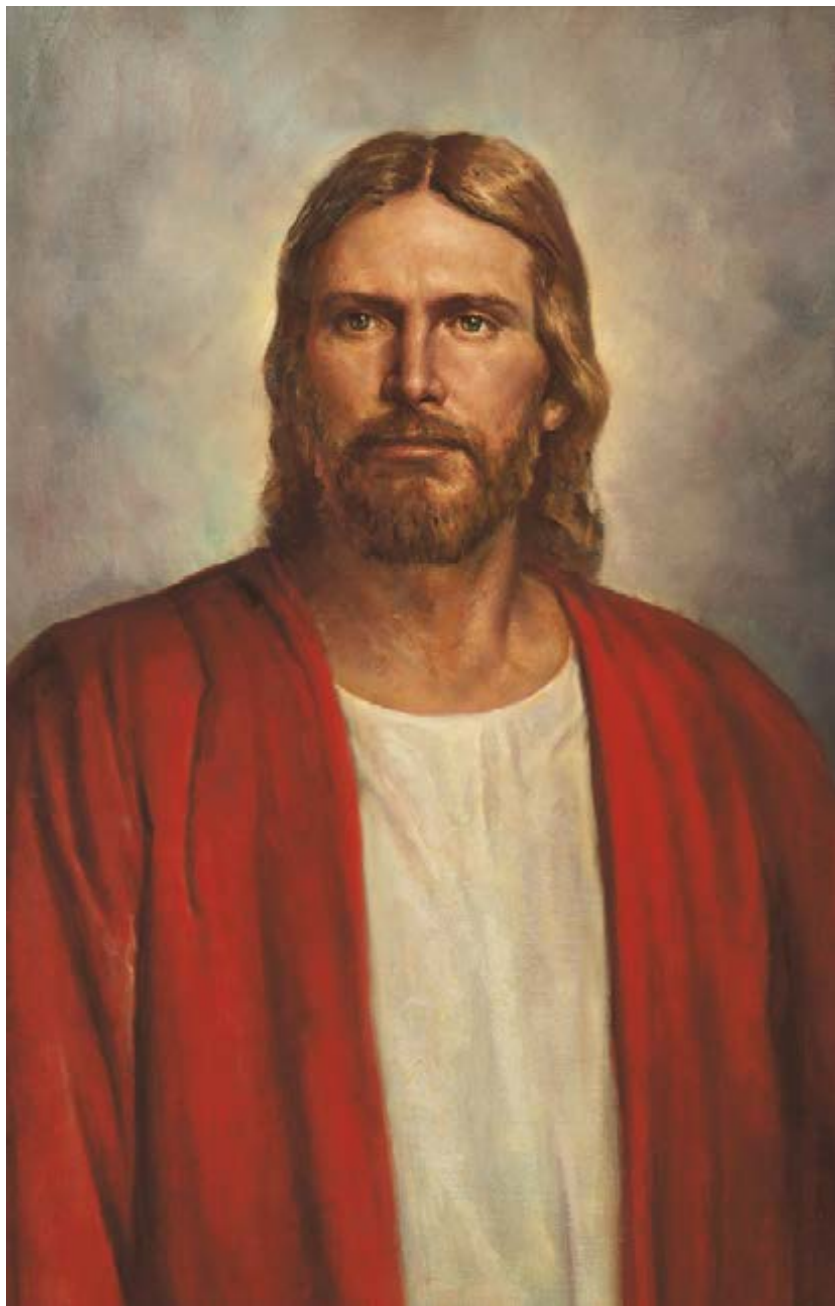
„Me räägime erinevaid keeli. Me elame erinevates tingimustes. Kuid meie kõigi südames tuksub ühine tunnistus.”

Gordon B. Hinckley elust

„Kõige varajasem mälestus, mis mul on vaimsetest tunnetest,” ütles president Gordon B. Hinckley, „on ajast, kui ma olin viieaastane väike poiss.” Ma nutsin kõrvavalu pärast. Mu ema valmistas ette koti soola ja pani selle pliidi peale sooja. Mu isa pani pehmelt oma käed minu pea peale ja andis mulle õnnistuse ja sõitles valu ja haigust püha preesterluse volitusega ja Jeesuse Kristuse nimel. Siis võttis ta mind õrnalt sülle ja pani koti sooja soolaga mulle kõrva peale. Valu taandus ja lahkus. Ma uinusin oma isa kindlas süles. Kui ma uinusin, libisesid minu peast läbi tema õnnistuse sõnad. See on kõige varasem mälestus, mis mul on preesterluse võimu kasutamisest Issanda nimel.

Hiljem minu nooruses magasime koos vennaga talvel kütmata magamistoas. .. Enne sooja voodisse pugemist põlvitasime me palvetama. Need olid lihtsad tänuavaldused. .. Mäletan, kuidas hüppasin voodisse peale seda, kui olin öelnud aamen, tõmbasid teki endale ümber ja mõtlesin, mida olin äsja teinud, rääkides Taevase Isaga Tema Poja nimel. Mul puudus suur teadmine evangeeliumist. Kuid selles oli mingi kestev rahu ja kindluse tunne, kui sain suhelda taevastega läbi Issanda Jeesuse. ..

See tunnistus kasvas minu südames, kui ma olin misjonär ja lugesin Uut Testamenti ja Mormoni Raamatut, mis samuti tunnistasid Temast. See teadmine sai minu elu alusmüüriks, mis seisis minu lapsepõlves vastuse saanud palvete kindlal põhjal. Sellest ajast on minu usk veel kasvanud. Minust on saanud Tema apostel, määratud täitma Tema tahet ja õpetama Tema sõna. Minust on saanud Tema tunnistaja maailmale.¹

*Viimse aja pühadena peame olema ühinenud
meie tunnistuses Jeesusest Kristusest.*

Gordon B. Hinckley õpetused

1

Tunnistus on Kiriku suur jõud ja usu ning tegevuse allikas.

Me oleme muutunud suureks üle kogu laia maailma levinud perekonnaks. Me räägime eri keeli. Me elame erinevates tingimustes. Kuid meie kõigi südames tuksub ühine tunnistus: sina ja mina teame, et Jumal elab ja on selle püha töö tüüri juures. Me teame, et Jeesus on meie Lunastaja, kes on selle Kiriku eesotsas, mis kannab Tema nime. Me teame, et Joseph Smith oli ja on prohvet, kes on selle aegade täiuse evangeeliumi ajajärgu juht. Me teame, et preesterlus taastati temale ja see on tulnud meile tänapäeval mööda katkematut liini. Me teame, et Mormoni Raamat on tõeline testament Issanda Jeesuse Kristuse tõelisusest ja jumalikkusest.²

See, mida kutsume tunnistuseks, on Kiriku suur jõud. See on usu ja tegevuse allikas. .. See on sama tõeline ja võimas kui teised maa jõud. Issand kirjeldas seda, kui Ta rääkis Nikodeemusele, ning ütles: „Tuul puhub, kus ta tahab, ja sa kuuled ta häält, aga sa ei tea, kust ta tuleb ja kuhu ta läheb; nõnda on igaüks, kes on sündinud Vaimust!” (Jh 3:8) Seda, mida kutsume tunnistuseks, on raske defineerida, kuid selle viljad on kergesti märgatavad. See on Püha Vaim, mis meie kaudu tunnistab.³

2

Tunnistus on vaikne julgustav hääl, mis meid toetab, kui kõnnime usus, ja see ajendab meid tegudele.

Isiklik tunnistus on faktor, mis muudab viisi, kuidas inimesed elavad, kui nad liituvad selle Kirikuga. See on element, mis motiveerib liikmeskonda Issanda teenimises endast kõik andma. See on vaikne julgustav hääl, mis peatumata toetab neid, kes kõnnivad usus oma teekonna lõpuni.

See on müstiline ja suurepärane and Jumalalt inimesele. See ületab rikkuse ning vaesuse, kui keegi kutsutakse teenima. Tunnistus, mida kantakse meie inimeste südames, motiveerib edasiviivaks kohustuseks. Seda võib leida nii noortes kui ka vanades. Seda võib leida seminariõpilases, misjonäris, piiskopis ning vaiajuhatajas,

misjonijuhatajas, Abiühingu ões, igas üldjuhhis. Seda võib kuulda neilt, kellel ei ole muud ametit peale liikmelisuse. Selles peitub selle töö olemus. See on see, mis viib Issanda tööd edasi üle kogu maailma. See sunnib tegutsema. See nõuab, et me teeksime, mida meilt on palutud. See toob endaga kaasa kindluse, et elul on mõte, et mõned asjad on palju suurema tähtsusega kui teised asjad, et me oleme igavesel teekonnal, et me oleme Jumala ees vastutavad. ..

See on see element, mis alguses võib küll paista nõrga ja mõnevõrra jõuetuna, mis viib igat kirikuga tutvujat pöördumise suunas. See lükkab igat pöördunut usus kindluse poole. ..

Kus iganes Kirik on organiseeritud, tuntakse ka selle väge. Me kuulutame julgelt, et me teame. .. On lihtne fakt, et me *tõesti* teame, et Jumal elab, et Jeesus *on* Kristus, ning et see on nende eesmärk ja kuningriik. Sõnad on lihtsad ja väljendus tuleb südamest. See on töös seal, kus iganes Kirik on organiseeritud, kus iganes on evangeliumi õpetavaid misjonäre, kus iganes on usku jagavaid liikmeid.

See on midagi, mida ei saa ümber lükata. Vastased võivad lõputult tsiteerida pühakirju ja vaielda õpetuste üle. Nad võivad olla kavalad ja veenvad. Kuid kui keegi ütleb „Ma tean,“ siis ei saa olla edaspidi vastuväiteid. Ei pruugi olla heakskiitu, kuid kes saab ümber lükata või eitada sisemise hinge tasast häält, mis räägib isikliku veendumusega?⁴

„Valgus meie ellu”

[David Castañeda], tema abikaasa Tomasa ning nende lapsed elasid väikeses kuivas allakäinud rantšos Torreóni lähedal [Mehhikos]. Neil oli kolmkümmend kana, kaks siga ja üks kõhn hobune. Kanad munesid paar muna, et neid alal hoida, ning olid vahendiks, et teenida mõnikord mõni üksik peeso. Nad elasid vaesuses. Siis helistasid neile misjonärid. Õde Castañeda ütles: „Vanemad võtsid meie silmadelt klapid ja tõid meie ellu valguse. Me ei teadnud Jeesusest Kristusest mitte midagi. Me ei teadnud Jumalast mitte midagi, kuni nad tulid.”

Õde Castañeda oli käinud koolis kaks aastat, tema abikaasa mitte ühtegi. Misjonärid õpetasid neid ning nad said lõpuks ristitud. .. Tasapisi ehtasid nad eduka äri, kus töötasid isa ja tema viis poega. Lihtsa usuga maksid nad oma kümnist. Nad panid oma usalduse

Issandasse. Nad elasid evangeeliumi järgi. Nad teenisid, kuhu iganes kutsesse neid teenima kutsuti. Neli nende poegadest ja kolm tütart teenisid misjonil. .. Nende kriitikud on neid mõnitanud. Nende vastus on tunnistus Issanda väest nende elus.

Ligikaudu 200 inimest nende perekonna ja sõprade seast on liitunud nende mõju tõttu Kirikuga. Rohkem kui 30 sõprade ja pere liikmete poega ja tütart on teeninud misjonil. Nad annetasiid maa, millel nüüd seisab kogudusehoone.

Nüüdseks täiskasvanud lapsed ja vanemad käivad kordamööda iga kuu Mexico Citys, et teha seal templis tööd. Nad seisavad elava tunnistusena Issanda suure töö väest tõsta üles ja muuta inimesi. Nad on sarnased mitmetele tuhandetele inimestele kogu maailmas, kes kogevad mormoonluse imet, kui tunnistus töö jumalikkusest tuleb nende ellu.⁵

„See on ju tõsi?” „On siis millelgi muul üldse tähtsust?”

Ma kohtusin ühe kaugelt maalt pärit mereväe ohvitseriga, särava noore mehega, kes oli toodud Ameerika Ühendriikidesse, et osaleda koolitusel. Mõned tema kaaslased Ameerika Ühendriikide mereväes, kelle käitumine oli teda ligi meelitanud, olid temaga tema enda soovil jaganud oma usulisi veendumusi. Ta ei olnud kristlane, kuid ta oli huvitatud. Nad rääkisid talle maailma Päästjast, Petlemmas sündinud Jeesusest Kristusest, kes andis oma elu inimkonna eest. Nad rääkisid talle Jumala, Igavese Isa ja ülestõusnud Issanda ilmumisest noorele Joseph Smithile. Nad rääkisid nüüdisaja prohvetitest. Nad õpetasid talle Õpetaja evangeeliumi. Vaim puudutas tema südant ning ta sai ristitud.

Teda tutvustati mulle just enne tema naasmist kodumaale. Me vestlesime nendel teemadel ja seejärel ma ütlesin: „Sinu rahvas pole kristlased. Mis juhtub, kui sa naased koju kristlasena ja veel eriti mormoonist kristlasena?”

Ohvitseri nägu läks pilve ja ta vastas: „Mu pere saab olema pettunud. Nad võivad mind välja heita ja mind surnuks pidada. Ja mis puutub mu tulevikku ja mu karjääri, siis võin ma kaotada kõik võimalused.”

Ma küsisin: „Kas sa oled nõus evangeeliumi eest nii kõrget hinda maksma?”

Tumedad silmad pisarast märjad, vastas ta küsimusega: „See on ju tõsi?”

Häbenedes oma küsimuse esitamist, vastasin: „Jah, on küll.”

Selle peale ohvitser vastas: „On siis millelgi muul üldse tähtsust?”

Need küsimused tahaksin ma teiega jätta: „See on ju tõsi? On siis millelgi muul üldse tähtsust?”⁶

Uus väljavaade elule

Kord kuulasin ma ühe hiljuti Kirikuga liitunud inseneri kogemust. Misjonärid olid tema kodu külastanud ning tema abikaasa oli nad sisse kutsunud. Abikaasa oli nende sõnumile innukalt vastanud, kuid mees ise tundis, et on vastu enda tahtmist asjasse sunnitud. Ühel õhtul andis abikaasa märku, et soovib saada ristitud. Mees sai väga vihaseks. Kas naine sai aru, mida see tähendaks? See tähendaks aega. See tähendaks kümnnise maksmist. See tähendaks sõpradest loobumist. See tähendaks suitsetamise lõpetamist. Ta viskas kiiruga oma mantli selga ja kõndis õue, lüües ukse pauguga enda taga kinni. Ta kõndis mööda tänavaid, sajatades naist ja misjonäride, kirudes iseennast, et oli misjonäridel üldse lubanud neid kunagi õpetama hakata. Väsesid rahunes ta maha ning tema südamesse tuli palve vaim. Ta palvetas kõndides. Ta palus Jumalalt vastust oma küsimustele. Ja seejärel tuli mõte, selge ning üheselt mõistetav, justkui hääl oleks kõnelenud sõnadega, mis ütlesid: „See on õige.”

„See on õige,” ütles ta iseendale jälle ja jälle. „See on õige.” Tema südamesse tuli rahu. Kui ta kõndis kodu poole, hakkasid piirangud, nõuded ja kohustused, mille üle ta oli enne nii vihane olnud, näima võimalustena. Kui ta ukse avas, leidis ta oma abikaasa põlvitades palvetamas.

.. Seistes koguduse ees, kellele ta seda lugu jutustas, rääkis ta rõõmust, mis oli nende ellu tulnud. Kümnis ei olnud probleem. Nende varanduse jagamine Jumalaga, kes oli neile kõik andnud, tundus vähesena. Aja ohverdamine teiste teenimiseks ei olnud probleem. See tähendas vaid nädala tundide hoolikat planeerimist. Vastutus ei olnud probleem. Sellega kaasnes kasv ja uus väljavaade elule. Ja

*„Kes saab ümber lükata või eitada sisemise hinge tasast
häält, mis räägib isikliku veendumusega?”*

seejärel see arukas ning koolitatud mees, insener, kes oli harjunud tegelema faktidega, mis on omased füüsilisele maailmale, kus me elame, tunnistas märgade silmadega pühalikult imest, mis oli tema ellu tulnud.⁷

„Kõige kallihinnalisem asi minu elus”

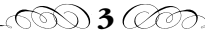
Mitmed aastad tagasi rääkis särav ja kõrgelt haritud noor naine Berchtesgadenis Saksamaal peetud konverentsil sõjaväepersonalile, kes olid Kiriku liikmed. Ma olin seal ja kuulsin teda. Ta oli armees major, meditsiinidoktor ja omal alal kõrgelt austatud spetsialist. Ta ütles:

„Rohkem kui midagi muud maailmas soovisin ma teenida Jumalat. Ükskõik kui kõvasti ma püüdsin, ei suutnud ma Teda leida. Kuid ime seisneb selles, et Tema leidis minu. Ühel laupäeva pärastlõunal 1969. aasta septembris olin ma oma kodus Berkeleys Californias ning kuulsin uksekella. Seal seisis kaks noort meest, riietatud ülikondadesse, valgete särkide ja lipsudega. Nende juuksed olid korralikult kammitud. Nad avaldasid talle nii suurt muljet, et ta ütles: „Ma ei tea, mida te müüte, aga ma ostan selle.” Üks noortest meestest ütles: „Me ei müü mitte midagi. Me oleme Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse

Kiriku misjonärid ning sooviksim teiega vestelda.” Ma kutsusin nad sisse ning nad rääkisid oma usust.

See oli minu tunnistuse algus. Ma olen tänulik, rohkem kui suudan sõnadega väljendada, eesõiguse ja au eest olla Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku liige. Rõõm ja rahu, mida see rõõmus evangelium on minu südamesse toonud, on taevas maa peal. Minu tunnistus sellest tööst on kõige kallihinnalisem asi minu elus, and minu Taevaselt Isalt, mille eest olen tänulik igavesti.”⁸

Niisamuti on see sadade tuhandete teiste inimestega paljudes riikides – võimekad ja koolitatud mehed ning naised eri ametialadel ja äris, kangekaelsed, praktilised [inimesed], kes saavad korda asju maailma töös, kelle südames põleb tasane tunnistus, et Jumal elab, et Jeesus on Kristus, et see töö on jumalik, et see taastati maa peale kõikide nende õnnistuseks, kes võtavad osa selle võimalustest.⁹

Igaüks meist võib saada tunnistuse Jumala ja Tema Armastatud Poja tõelisusest ning nende töö taastamisest.

See tõendus, see tunnistus võib olla Jumala andidest kõige kallihinnalisem. See on and taevast, kui inimene teeb selle saamiseks õiget asja. See on iga selles Kirikus oleva mehe ja naise võimalus, kohustus saada iseendasse veendumus suurest viimse aja tööst ja nendest, kes selle eesotsas seisavad, isegi elavast Jumalast ning Issandast Jeesusest Kristusest.

Jeesus näitas sellise tunnistuse saamiseks ette tee, kui Ta ütles: „Minu õpetus ei ole minu oma, vaid selle, kes mind on läkitanud.

Kui keegi tahab teha tema tahtmist, see tunneb, kas see õpetus on Jumalast või kas mina räägin iseenesest.” (Jh 7:16–17)

Kui teenime, õpime, palvetame, siis kasvame usus ning teadmistes.

Kui Jeesus toitis 5000 inimest, siis tunnustasid nad imet, mille Ta oli korda saatnud, ning murdsid selle üle pead. Mõned tulid tagasi. Neile Ta õpetas õpetust oma jumalikkusest ning iseendast kui Eluleivast. Ta süüdistas neid selles, et nad ei huvitunud õpetusest, vaid oma keha nälja rahuldamisest. Mõned, kuuldes Teda ja Tema õpetust, ütlesid: „See kõne on kõva, kes võib seda kuulda?” (Jh 6:60) Kes võib uskuda seda, mida see mees õpetab?

„Sellest ajast läksid paljud tema jüngrid ära ta järelt ega kõndinud enam temaga.

Siis Jeesus ütles neile kaheteistkümnele [ma arvan, et mõningase heitumusega]: „Kas ka teie tahate ära minna?”

Siimon Peetrus vastas temale: „Issand, kelle juurde me läheme? Sinul on igavese elu sõnad,

ja me oleme uskunud ja tundnud, et sina oled Jumala püha!”
(Jh 6:66–69)

Need on need tähtsad küsimus ning vastus, millega me kõik silmitsi seisame. Kui mitte sinu, siis „Issand, kelle juurde me läheme? Sinul on igavese elu sõnad, ja me oleme uskunud ja tundnud, et sina oled Jumala Püha!”

See on see veendumus, see vaikne sisemine kindlus elava Jumala tõelisusest, Tema Armastatud Poja jumalikkusest, nende töö taastamisest sellel ajal ja hiilgavatest ilmsikstegemistest, mis on järgnenud, mis saavad igaühele meist meie usu aluseks. Sellest saab meie tunnistus.

Hiljuti käisin ma Palmyras New Yorgis [selle koha lähedal, kus Joseph Smith sai esimese nägemuse]. Sündmuste kohta, mis juhtusid selles piirkonnas, peab inimene tõdema: „Need kas juhtusid või ei juhtunud. Ei saa olla halli ala, mõlemad ei saa olla õiged.”

Ja seejärel sosistab usu hääl: „See kõik toimus. See toimus just, nagu ta ütles, et see toimus.”

Selle lähedal on Cumorah' kungas. Seal tuli muistne ülestähendus, millelt tõlgiti Mormoni Raamat. Selle jumaliku päritolu peab kas tunnustama või eitama. Tõendite objektiivselt vaagimine viib iga mehe ja naise, kes on lugenud usuga, ütlema: „See on õige.”

Ja nii see on teiste selle imelise asja – mida me kutsume muistse evangeeliumi, preesterluse ja Kiriku taastamiseks – elementidega.

See tunnistus on nüüd, nagu see on alati olnud, avaldus, otsekohe hene tõe kinnitamine, nii nagu me seda teame.¹⁰

 4

Me peame elama vastavalt oma tunnistusele ja seda teistega jagama.

Paulus ütles Timoteosele: „Pane tähele iseennast ja õpetust; püsi kindlasti selles; sest kui sa seda teed, päästad sa enese ja need, kes sind kuulevad” (1Tm 4:16). Millised imelised juhised Paulus andis noorele Timoteosele!

Ta jätkas, öeldes järgmist: „Sest Jumal ei ole meile andnud arguse vaimu, vaid väe ja armastuse ja mõistliku meelega vaimu” (2Tm 1:7). Jumal ei ole meile andnud arguse vaimu, vaid väe vaimu – nimelt sõnumi väe – ja armastuse vaimu – see on armastus inimeste vastu, armastus selle vastu, mis meil on anda – ja mõistliku meelega vaimu, nimelt Jeesuse Kristuse taastatud evangeeliumi lihtsad ja arusaadavad põhimõtted.

„Ärgu olgu sul siis häbi meie Issanda tunnistusest” (2Tm 1:8). Ärgu mitte kunagi, mu vennad ja õed, häbenege tunnistust meie Issandast. .. Siin on tähtis ülesanne, käsk, mis meile on antud: „Sest Jumal ei ole meile andnud arguse vaimu, vaid väe ja armastuse ja mõistliku meelega vaimu. Ärgu olgu sul siis häbi meie Issanda tunnistusest.”¹¹

See on Jumala püha töö. See on Tema Kirik ja kuningriik. Pühas metsasalus aset leidnud nägemus oli just selline, nagu Joseph ütles. Ma mõistan oma südames tõeliselt seal toimunu tähtsust. Mormoni Raamat on tõde. See tunnistab Issandast Jeesusest Kristusest. Tema preesterlus on taastatud ja on meie seas. Selle preesterluse võtmeid, mis on saadud taevastelt isikutelt, kasutatakse meie igaveseks õnnistamiseks. Selline on meie tunnistus – teie ja minu oma –, tunnistus, mille vääriliselt me peame elama ja mida me peame jagama teistega. Ma jätan selle tunnistuse, oma õnnistuse ja armastuse teie kõigiga ning kutsun teid saama jätkuvalt osa suurest viimse aja imest, milleks on Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik.¹²

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- Millistel viisidel annab teie isiklik tunnistus panuse Kiriku tugevusse? (Vt 1. osa.)

- President Hinckley rõhutab, et tunnistus toetab meid ja „ajab meid tegudele” (2. osa). Kuidas on teie tunnistus teid toetanud? Kuidas on teie tunnistus mõjutanud teie tegusid? Kuidas võite rakendada 2. osas toodud lugude osasid omaenda ellu?
- Mida võime õppida president Hinckley õpetustest tunnistuse saamise kohta? (Vt 3. osa.) Millised kogemused on aidanud teil saada teie tunnistuse? Mida me saame teha, et tugevdada oma tunnistust?
- Miks meie tunnistus tugevneb, kui me seda jagame? Kuidas olete ületanud hirmu tunded oma tunnistuse jagamisega seoses? Kuidas on teiste tunnistused teid õnnistanud? (Vt 4. osa.)

Samateemalised pühakirjakohad:

1Kr 12:3; 1Pt 3:15; Al 5:43–46; 32:26–30; Mn 10:3–5; ÕL 8:2–3; 80:3–5

Abiks õpetamisel:

„Kui õpid tundma ja mõistma igat inimest, oled paremini valmis õpetama õppetunde, mis vastavad nende isiklikele olukordadele. See mõistmine aitab teil leida viise, kuidas aidata igal inimesel osaleda aruteludes ja teistes õpitegevustes” (Teaching, No Greater Call, 1999, lk 34).

Viited

1. My Testimony. – Ensign, mai 2000, lk 70–71.	8. It's True, Isn't It? – Ensign, juuli 1993, lk 6.
2. Listen by the Power of the Spirit. – Ensign, nov 1996, lk 5.	9. It's True, Isn't It? – Ensign, juuli 1993, lk 5.
3. Testimony. – Ensign, mai 1998, lk 69.	10. Testimony. – Ensign, mai 1998, lk 70–71.
4. Testimony. – Ensign, mai 1998, lk 69–70.	11. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004, 2005, lk 369.
5. Testimony. – Ensign, mai 1998, lk 70.	12. A Perfect Brightness of Hope: To New Ensign, okt 2006, lk 5.
6. It's True, Isn't It? – Ensign, juuli 1993, lk 2.	
7. It's True, Isn't It? – Ensign, juuli 1993, lk 5.	

President ja õde Hinckley nautisid õnnelikku ning armastavat abielu ja neid tugevdas „vaikne ning kindel taasühinemise ja igavese partnerluse kinnitus”.

Abielu igavese partnerluse arendamine

„Kõige hellemad tunded elus, kõige heldemad ja rahuldustpakkuvad tunded inimeste südames leiavad väljendust abielus, mis seisab hoolimata maailma kurjusest puhta ja rikkumatuna.”

Gordon B. Hinckley elust

Ühel õhtul, kui president ja õde Hinckley istusid vaikselt koos, ütles õde Hinckley: „Sa oled mulle alati andnud tiivad, et lennata, ja ma olen sind selle pärast armastanud.”¹ Kommenteerides oma abikaasa avaldust, ütles president Hinckley: „Ma olen proovinud tunnustada [tema] individuaalsust, tema isiksust, tema soove, tema päritolu, tema ambitsioone. Laske tal lennata! Jah, laske tal lennata! Laske tal arendada oma andeid. Laske tal teha asju tema enda viisil. Minge tema teelt eest ära ja imetlege seda, mida ta teeb.”² Õde Hinckley toetas oma abikaasat samamoodi – isana, tema isiklikes huvides ja tema ulatuslikus teenimises Kirikus.

Suurema osa oma lapsepõlve-aastatest elasid Gordon B. Hinckley ja Marjorie Pay samas koguduses ning palju aastaid üle tänava teineteisest. „Esimest korda nägin teda Algühingus,” meenutas president Hinckley hiljem. „Ta luges klassi ees pühakirjakoha. Ma ei tea, mis see minuga tegi, kuid ma ei unusta seda kunagi. Seejärel kasvas ta vanemaks saades ilusaks nooreks naiseks ja mul oli piisavalt tervet mõistust, et temaga abielluda.”³

Nende esimene kohting – Kiriku tantsuõhtu – toimus siis, kui Gordon oli 19- ja Marjorie 18-aastane. „See noor mees saab edukaks,” ütles Marjorie hiljem oma emale.⁴ Nende suhe arenes, kui Gordon käis Utah’ Ülikoolis. Seejärel 1933. aastal, aasta pärast ülikooli lõpetamist, kutsuti ta teenima misjonil Inglismaal. Kui ta naasis 1935.

aastal, hakkasid nad taas kohtamas käima ning 1937. aastal nad abiellusid Salt Lake'i templis. Meenutades oma abielu algusaega, ütles õde Hinckley:

„Raha oli napp, kuid olime täis lootust ja optimismi. Mitte kõik päevad alguses polnud õndsad, kuid need olid täis otsustavust ja suurt soovi rajada õnnelik kodu. Me armastasime teineteist, selles ei olnud mingit kahtlust. Kuid me pidime ka teineteisega harjuma. Ma arvan, et iga paar peab teineteisega harjuma.

Kohe alguses ma mõistsin, et on parem, kui me teeksime rohkem tööd teineteisega harjumise suunas, selle asemel et pidevalt prooviksime teineteist muuta, mis, nagu ma avastasin, on võimatu. .. Õnneliku kodu jaoks on vajalikud kompromissid ja suurel hulgal paindlikkust.”⁵

1958. aastal kutsuti president Hinckley teenima üldjuhina ning tema teenimise algusaastatel jäi õde Hinckley tavaliselt koju, et hoolitseda nende viie lapse eest ajal, mil president Hinckley reisis Kiriku ülesandeid täites. Kui nende lapsed olid suureks kasvanud, reisisid Hinckleyd tihti koos – see oli miski, mida nad hindasid. 1977. aasta aprillis juhtus nende 40. pulmaaastapäev olema ajal, mil nad olid pikal reisil, et kohtuda pühadega Austraalias. Sellel päeval kirjutas president Hinckley oma päevikusse:

„Täna oleme Perthis Austraalias, meie kohalolek esindamas seda, mida aastad on meile toonud. Me veetsime päeva, kohtudes Austraalia Perthi misjoni misjonäridega. See on olnud suurepärane päev, mil oleme kuulnud tunnistusi ja õpetust. Misjonärid kinkisid Marjorie'le lilledega rinnanõela, see oli miski, mida mul endal ei olnud aega hankida.

Me võiksime kirjutada väga pika raamatu viimase 40 aasta kohta. .. Meil on olnud oma raskused ja probleemid. Kuid üldiselt on elu olnud hea. Meid on õnnistatud imetabaselt. Sellises vanuses hakkab inimene tajuma igavikulisuse tähendust ja igavese partnerluse väärtust. Kui me oleksime täna õhtul kodus olnud, oleksime tõenäoliselt osalenud mingisugusel perekondlikul õhtusöögil. Kuid praegu oleme Issanda teenistuses kodust kaugel ja see on väga sulnis kogemus.”⁶

Kakskümmend kaks aastat hiljem, teenides Kiriku presidendina, kirjutas president Hinckley kirja õde Hinckley'le, väljendades oma

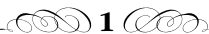
tundeid rohkem kui 60 abieluaasta järel. „Milline kallis kaaslane sa oled olnud,” ütles ta. „Nüüd oleme koos vananenud ja see on olnud meeldiv kogemus. .. Kui ühel päeval tulevikus puudutab surma käsi ühte meist pehmelt, siis on kindlasti pisaraid, jah, kuid on ka vaikne ning kindel taasühinemise ja igavese partnerluse kinnitus.”⁷

2004. aasta alguses olid Hinckleyd teel koju Ghana Accra templi pühitsemiselt, kui öde Hinckley väsimusest kokku kukkus. Ta ei taastunud sellest ning suri 6. aprillil 2004. Kuus kuud hiljem ütles president Hinckley oktoobrikuisel üldkonverentsil:

„Kui ma hoidsin tema kätt ja nägin, kuidas surelik elu tema sõrmedest hääbus, olin ma tunnetest tulvil. Enne temaga abiellumist oli ta olnud minu unistuste tüdruk. .. Enam kui kaks kolmandikku sajandit oli ta olnud minu kalliks kaaslaseks, minuga Issanda ees võrdne, minust isegi parem. Ja nüüd minu vanas eas on temast saanud taas minu unistuste tüdruk.”⁸

President Hinckley toetas tema leinas teadmine, et tema ja Marjorie olid igaveseks kokku pitseeritud. „Kaotada palju armastatud partner, kellega on kõnnitud nii päikesepaistes kui vihmas, on täiesti südantlõhestav,” ütles ta. „Valitseb hävitav üksildus, mille tugevus suureneb. See närib inimese hinge valusalt. Kuid öö pimeduses võib kuulda tasast sosistust, mis ütleb: „Kõik on hästi. Kõik on hästi!” Ja see hääli tundmatusest toob rahu ja kindluse ning kõhklematu kinnituse, et surm ei ole lõpp, et elu läheb edasi, ees ootab töö ja võidud, mis vaja saavutada. See hääli toob tasaselt, surelike kõrvadega kuuldamatu kinnituse, et niisama kindlalt, kui toimus eraldamine, saab olema ka rõõmus taasühinemine.”⁹

Gordon B. Hinckley õpetused

Taevane Isa kavandas abielu kohe alguses.

Kui imeline on abielu Igavese Isa plaani järgi, plaani, mis on loodud Tema jumalikus tarkuses Tema laste õnneks ja kaitseks ning inimsoo jätkamiseks.

Ta on meie Looja ja Ta kavandas abielu kohe alguses. Eeva loomise ajal „Aadam ütles: See on nüüd luu minu luust ja liha minu

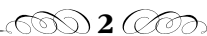
lihast! .. Seepärast mees jätab maha oma isa ja ema ning hoiab oma naise poole, ja nemad on üks liha” (1Ms 2:23–24).

Paulus kirjutas Korintose pühadele: „Ometi ei ole naine meheta ega mees naiseta Issandas” (1Kr 11:11).

Tänapäeva ilmutuses on Issand öelnud: „Ja veel ma ütlen teile, et kes iganes keelab abiellumast, ei ole ametisse pühitsetud Jumala poolt, sest abielu on inimesele seatud Jumala poolt (ÕL 49:15). ..

Kindlasti keegi, kes on lugenud nii muistseid kui ka kaasaja pühakirju, ei kahtle abielu mõiste jumalikkuses. Kõige hellemad tunded elus, kõige heldemad ja rahuldustpakkuvad tunded inimeste südames leiavad väljendust abielus, mis seisab hoolimata maailma kurjusest puhta ja rikkumatuna.

Ma usun, et selline abielu on südamesooviks, mida mehed ja naised kõikjal loodavad, igatsevad, mille nimel palvetavad.¹⁰

Templis saab mehe ja naise kogu igavikuks kokku pitseerida.

Templid .. pakuvad õnnistusi, mida ei saa kusagilt mujalt. Kõik, mis neis pühakodades aset leiab, on seotud inimese igavikulisusega. Siin pitseeritakse mehed, naised ja lapsed perena kokku kogu igavikuks. Abielu pole „kuniks surm teid lahutab”. See on igavene, kui asjaosalised elavad selle õnnistuse vääriliselt.¹¹

Kas on kunagi olnud meest, kes armastab tõeliselt oma naist, või naist, kes armastab tõeliselt oma meest, kuid ei palveta, et nende suhe võiks jätkuda teisel pool hauda? Kas mõned vanemad on kunagi matnud oma lapse ega ole igatsenud kinnitust, et nende armas laps oleks tulevases maailmas jälle nendega? Kas keegi, kes usub igavesse ellu, kahtleb selles, et taeva Jumal annab oma poegadele ja tütardele elu kõige hinnalisema aarde – armastuse, mis leiab kõige tähendusrikkama väljenduse perekondlikes suhetes? Ei, mõistuse järgi jätkub peresuhe pärast surma. Inimsüda tunneb selle järele igatsust ja taeva Jumal on ilmutanud tee, kuidas seda teoks teha. Selle eest kannavad hoolt Issanda koja pühad talitused.¹²

Kui imeline on kinnitus ja kui lohutav on rahu, mis tulevad teadmisest, et kui me abiellume õigesti ja elame õigesti, siis meie suhe

jätkub hoolimata surma kindlast tulekust ja aja möödumisest. Mehed võivad kirjutada armastuslaule ning neid laulda. Nad võivad igat seda, loota ja unistada. Kuid kõik see on vaid romantiline igatsus, välja arvatud kui toimub volituse kasutamine, mis ületab aja ning surma väe.¹³

3

Abikaasad kõnnivad igavesel teekonnal külge kõrval.

Kui Jumal lõi oma suurepärasest kavast esimesena mehe, lõi ta kaks sugupoolt. Selle kaksuse õilistav väljendus leidub abielus. Üks inimene täiendab teist.¹⁴

Abielus ei ole ei alamat ega üleamat. Naine ei ole üle mehest ja samuti ei ole mees üle naisest. Nad käivad külge kõrval kui Jumala poeg ja tütar igavesel teekonnal.¹⁵

Abielu on oma tõelisimalt tähenduselt võrdsete partnerlus, kus kumbki osapool ei kontrolli teise üle, vaid teineteist julgustatakse ja abistatakse kõikides kohustustes ning püüdlustes.¹⁶

Naised, vaadake oma abikaasasid kui kallihinnalisi kaaslasi ning elage selle ühenduse vääriliselt. Mehed, nähke oma abikaasasid kui oma kõige väärtuslikumat varandust ajaks ja igavikuks, igaüks neist Jumala tütar, partner, kellega võite kõndida käsikäes läbi päikese- ja tormi, läbi kõikide elu kuristike ja õnnestumiste.¹⁷

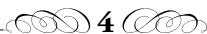
Ma mõtlen kahele [sõbrale], keda tundsin .. keskkooli ja ülikooli aastatel. Üks oli poiss maapiirkonnast, välimuselt lihtne, rahatu ja ilmse potentsiaalita. Ta oli üles kasvanud farmis ning kui tal oli mõni kütkestav omadus, siis oli see võimekus tööd teha. .. Hoolimata sellest tahumatust väljanägemisest oli tal naeratus ja isiksus, mis selgelt peegeldas headust. Teine oli linnatüdruk, kes pärines kõigi mugavustega kodust. ..

Nende vahel toimus midagi maagilist. Nad armusid. .. Aastate jooksul [nad] naersid ja tantsisid ning õppisid koos. Nad abiellusid, kui inimesed imestasid, kuidas nad suudavad ellujäämiseks piisavalt teenida. Poiss pingutas erialakoolis ja lõpetas oma klassi parimate seas. Tüdruk hoidis kokku, säästis, töötas ning palvetas. Tüdruk julgustas ja toetas teda ning kui asjaolud olid eriti rasked, siis ta ütles vaikselt: „Kuidagi saame ikka hakkama.” Tema usust tugevdatuna

jätkas poiss läbi nende raskete aastate. Tulid lapsed ning koos nad armastasid neid ja kasvasid neid ning andsid neile turvalisuse, mis tulenes nende enda armastuse ja lojaalsuse eeskujust. Nüüdseks on möödunud enam kui nelikümmend viis aastat. Nende lapsed on suureks kasvanud ja toovad neile, Kirikule ning oma kogukondadele au.

Hiljuti, olles lennukil New Yorgist, kõndisin lennukikabiini poolpimeduses mööda vahekäiku ja nägin valgete juustega naist, kelle pea puhkas magades abikaasa õlal ning abikaasa käsi hoidis tema käest õrnalt kinni. Mees oli ärkvel ja tundis mu ära. Naine ärkas, kui hakkasime mehega vestlema. Ka nemad olid naasmas New Yorgist, kus mees oli teinud ettekande riigi tähtsa õpetatud seltsi ees. Mees ütles selle kohta vähe, kuid abikaasa rääkis talle tehtud auavaldustest uhkusega. ..

Ma mõtlesin sellest, kui naasin oma lennukiistme juurde. Ja ma ütlesin endale, et nende toleaeagsed sõbrad nägid ainult farmipoissi maalt ja naeratavat tüdrukut, kel ninal tedretähnid. Kuid nemad kaks nägid teineteises armastust, lojaalsust, rahu, usku ja tulevikku. Te võite seda ehk kutsuda nendevaheliseks keemiaks ning ehk seal oligi natuke seda, kuid oli palju rohkem. Oli millegi jumaliku õitsemine, mille istutas see Isa, kes on meie Jumal. Oma kooliajal olid nad elanud selle õitsemise väärilisena. Nad olid elanud voo-ruslikkuse ja usuga, hinnates ning austades iseennast ja teineteist. Nende elukutsega seotud ja majanduslike raskuste aastatel olid nad leidnud suurima maise jõu oma partnerluses. Nüüd vananenult leidsid nad oma rahu, oma vaikse rahulolu koos. Ning lisaks sellele oli neil kinnitus igavesest rõõmsast koosolemisest Issanda kojas ammu sõlmitud lepingute ja antud lubaduste tõttu.¹⁸

Jumal ei jäta andmata ühtegi õnnistust väärilistele inimestele, kes ei ole abielus.

Miskipärast me mõistame kohut ühe väga tähtsa rühma inimeste üle Kirikus. Need on vallalised. Ma soovin, et me ei teeks seda. Te olete inimesed, mehed ja naised, Jumala pojad ja tütreid, mitte inimeste mass, kes näevad välja sarnased ja käituvad sarnaselt. See, et te ei juhtu olema abielus, ei muuda teid põhiolemuselt teistest erinevaks. Kõik meist on väga sarnased välimuse ja emotsionaalsete

reageeringute poolest, meie võimelt mõelda, arutleda, olla õnnetu, olla õnnelik, armastada ja olla armastatud.

Teie olete meie Taevase Isa plaanis sama tähtsad kui kõik teised ning Tema halastuse tõttu ei hoita teilt lõplikult mitte ühtegi õnnistust, millele teil on õigus.¹⁹

Lubage mul nüüd öelda mõned sõnad neile, kellel ei ole kunagi olnud võimalust abielluda. Ma kinnitan teile, et me oleme tundlikud üksilduse suhtes, mida paljud teist tunnevad. Üksildus on mõru ja valus. Ma arvan, et kõik inimesed on seda ühel või teisel hetkel tundnud. Meie toetame südamest teid mõistmise ja armastusega. ..

.. See aeg teie elus võib olla suurepärase. Te olete küpsed. Teil on otsustusvõime. Paljud teist on koolitatud ja teil on kogemused. Teil on füüsiline, hingeline ja vaimne jõud tõsta ja aidata ning julgustada.

On nii palju inimesi, kes teid vajavad. .. Hoidke oma vaimsed patareid täis laadituna ning süüdake põlema teiste lambid.²⁰

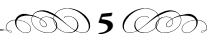
Teie, kes te ei ole abiellunud, .. Jumal on teile andnud ühed või teised annid. Ta on andnud teile võime teenida teisi vastavalt nende vajadustele ning õnnistada nende elusid oma lahkuse ja hoolega. Sirutage abikäsi kellelegi, kes vajab abi. ..

Lisage teadmist teadmisele. Täiustage oma mõistust ja oskusi oma valitud alal. Teie jaoks on olemas tohutud võimalused, kui te olete valmis neid ära kasutama. .. Ärge tundke, et Jumal on unustanud teid, sest olete vallaline. Maailm vajab teid. Kirik vajab teid. Nii paljud inimesed ja eesmärgid vajavad teie jõudu ja tarkust ning ande.

Olge palvemeelsed ning ärge kaotage lootust. .. Elage parimat elu, milleks olete võimelised, ja Issand oma suuremas tarkuses ja oma igavese aja jooksul annab teie palvetele vastuse.²¹

Teile, kes olete lahutatud, palun teadke, et me ei mõtle teist halvasti, just nagu oleksite ebaõnnestunud, sest abielu ebaõnnestus. .. Meil on kohustus mitte mõista hukka, vaid andestada ja unustada, tõsta üles ning aidata. Oma meelega tundidel pöörduge Issanda poole, kes ütles: „Tulge minu juurde kõik, kes olete vaevatud ja koormatud, ja mina annan teile hingamise! .. Sest minu ike on hea ja minu koorem on kerge!” (Mt 11:28, 30)

Issand ei ütle teile ära ega saada teid minema. Vastused teie palvetele ei pruugi olla dramaatilised; need ei pruugi olla kergesti mõistetavad või isegi hinnatud. Kuid tuleb aeg, mil te teate, et teid on õnnistatud.²²

Abieluõnn tuleb armastava hoole näitamisest oma kaaslase heaolu suhtes.

Toitke ja harige oma abielu. Valvake seda ning tehke tööd, et hoida seda tugeva ja ilusana. .. Abielu on leping, see on kokkulepe, see on liit mehe ja naise vahel Kõikvõimsa plaani kohaselt. See võib olla habras. See tähendab tööd ja väga palju pingutamist.²³

Olles tegelenud aastate jooksul sadade abielulahutuse olukordadega, olen ma veendunud, et ühe põhimõtte rakendamine teeb selle ränga probleemi lahendamiseks rohkem kui kõik muu.

Kui iga abielumees ja abielunaine teeks jätkuvalt kõik võimaliku, et tagada oma kaaslase heaolu ja õnn, oleks lahutusi väga vähe, kui üldse. Kunagi ei oleks kuulda vaidlemist. Kunagi ei esitataks süüdistusi. Ei oleks vihapurskeid. Pigem asendaksid armastus ja hool halvasti kohtlemise ja alatuse. ..

Enamiku abieluraskuste rohi ei peitu lahutuses. See peitub meeleparanduses ja andestuses, lahkuse ja hoolitsuse väljendamises. See peitub kuldse reegli rakendamises: kõik, mida te tahate, et inimesed teile teevad, seda tehke ka neile.

On imekaunis vaatepilt, kui noor mees ja noor naine ühendavad altari ääres käed, tehes Jumala ees lepingu, et nad austavad ja armastavad üksteist. Kui nukker on pilt siis, kui mõned kuud hiljem või mõned aastad hiljem tulevad solvavad märkused, alatud ja haavavad sõnad, kõrgendatud hääled ja kibestunud süüdistused.

Seda ei ole vaja, mu kallid vennad ja õed. Me võime oma elus nendest nõrkadest ja viletsatest algjõududest üle olla (vt Gl 4:9). Me võime otsida ja tunnetada teineteises jumalikku loomust, mis meil Taevase Isa lastena on. Me võime elada koos Jumala antud abielumudeli järgi, viies täide seda, milleks me oleme võimelised, kui me rakendame enesedistsipliini ja hoidume püüetest distsiplineerida meie kaaslast.²⁴

„Toitke ja harige oma abielu. Valvake seda ning tehke tööd, et hoida seda tugeva ja ilusana.”

Igas abielus tuleb aeg-ajalt ette tormiseid aegu. Kuid kannatlikkuse, vastastikuse lugupidamise ja tolerantsuse vaimuga võime need tormid üle elada. Seal, kus on tehtud vigu, võib olla ka vabandamine, meeleparandus ning andestamine. Kuid peab olema mõlema osapoole tahe nii teha. ..

Ma olen õppinud, et tõelise õnne olemus abielus peitub .. sügavas mures oma kaaslase mugavuse ja heaolu pärast. Ainult iseendale mõtlemine ja isiklike soovide rahuldamine ei too ei usaldust, armastust ega õnne. Vaid siis, kui on isetus, kasvab ja õitseb armastus koos oma kaasnevate omadustega.²⁵

Paljud meist peavad lõpetama vigade otsimise ja otsima voorusi. .. Kahjuks soovivad mõned naised oma abikaasad ümber vormida vastavalt omaenda soovidele. Mõned mehed peavad oma eesõiguseks sundida oma naised vastama oma standarditele sellest, mis nende arvates on ideaalne. See ei tööta mitte kunagi. See viib vaid pingete, valesti mõistmise ja kurbuseni.

Peab olema austus teineteise huvide vastu. Peab olema võimalusi ja julgustamist isiklike andide arenguks ning väljendamiseks.²⁶

Olge oma valitud kaaslasele täielikult truu ja ustav. Aja ja igaviku mõistes on teie abikaasa kõige suurem varandus, mis teil kunagi saab olema. Ta väärrib kõige paremat, mis teie on.²⁷

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- President Hinckley õpetas, et Taevane Isa löi abielu mehe ja naise vahel „Tema laste õnneks ja kaitseks” (1. osa). Kuidas võib see teadmine mõjutada abikaasade vahelist suhet? Kuidas saavad mees ja naine hoida oma abielu „maailma kurjusest puhta ja rikkumatuna”?
- Millised on igavese abielu õnnistused selles elus ja igavikus? (Vt 2. osa.) Millised kogemused on teil aidanud igavesi suhteid parimini hinnata? Kuidas me saame õpetada lastele igavese abielu tähtsust?
- Miks peab abielu olema „võrdsete partnerlus”? (Vt 3. osa.) Mida võite õppida loost 3. osas? Kuidas võivad mees ja naine luua sellise jõu oma abiellu?
- Kuidas aitavad president Hinckley lubadused ja nõuanded 4. osas inimesi, kes pole abielus? Kuidas rakenduvad selles osas leiduvad õpetused kõikidele inimestele? Miks on tähtis kasutada meie ande ja oskusi teiste teenimiseks?
- Mis on mõned viisid, kuidas abikaasad võivad toita ja harida oma abielu? (Vt 5. osa.) Mida olete õppinud sellest, kuidas abikaasad võivad ületada raskusi ja leida koos suuremat õnne? Milliseid näiteid olete selle kohta näinud?

Samateemalised pühakirjakohad:

1Kr 11:11; Mt 19:3–6; ÕL 42:22; ÕL 132:18–19; Ms 2:27–28; Ms 3:18; 21–24

Abiks uurimisel

„Kui pühendate isiklikult ja perega iga päev aega Jumala sõna uurimisele, valitseb teie elus rahu. See rahu ei tule väljastpoolt maailmast. See tuleb teie kodu seest, teie perekonna seest, teie enda südame seest” (Richard G. Scott. Sea usu rakendamine esikohale. – 2014. a sügisene üldkonverents).

Viited

1. The Women in Our Lives. – Ensign ja Liahona, nov 2004, lk 85.
2. At Home with the Hinckleys. – Ensign, okt 2003, lk 22.
3. Jeffrey R. Holland. President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands. – Ensign, juuni 1995, lk 10–11.
4. Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley, toim Virginia H. Pearce, 1999, lk x.
5. Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley, toim Virginia H. Pearce, 1999, lk 184.
6. Gordon B. Hinckley päevik, 29. apr 1977.
7. Gerry Avant. A Tender Farewell to an Elect Lady. – Church News, 17. apr 2004, lk 4.
8. The Women in Our Lives. – Ensign või Liahona, nov 2004, lk 82.
9. Marjorie Pay Hinckley. Letters, 2004, lk 264; vt ka R. Scott Lloyd. Apostle's Work Continues beyond Veil. – Church News, 31. juuli 2004, lk 3.
10. What God Hath Joined Together. – Ensign, mai 1991, lk 71.
11. See, mida ma tean. – 2007. a kevadine üldkonverents.
12. Milleks meile templid? – Ensign, okt 2010, lk 24; vt ka Ensign, aug 1974, lk 39–40.
13. The Marriage That Endures. – Ensign, juuli 2003, lk 6–7; vt ka Ensign, mai 1974, lk 24.
14. The Women in Our Lives. – Ensign või Liahona, nov 2004, lk 84.
15. Personal Worthiness to Exercise the Priesthood. – Ensign, mai 2002, lk 54.
16. I Believe. – Ensign, aug 1992, lk 6.
17. What God Hath Joined Together. – Ensign, mai 1991, lk 74.
18. And the Greatest of These Is Love. – Brigham Youngi ülikooli pühalik koosolek, 14. veebr 1978, lk 2–3. – speeches.byu.edu.
19. To Single Adults. – Ensign, juuni 1989, lk 72.
20. To Single Adults. – Ensign, juuni 1989, lk 72–73.
21. Live Up to Your Inheritance. – Ensign, nov 1983, lk 82–83.
22. To Single Adults. – Ensign, juuni 1989, lk 74.
23. Walking in the Light of the Lord. – Ensign, nov 1998, lk 99.
24. The Women in Our Lives. – Ensign või Liahona, nov 2004, lk 84.
25. I Believe. – Ensign, aug 1992, lk 5–6.
26. Brošüür „Cornerstones of a Happy Home”, 1984, lk 5–6.
27. Thou Shalt Not Covet. – Ensign, märts 1990, lk 6.

„Me kutsume lapsevanemaid pühendama oma suurimad jõupingutused oma laste õpetamisele ja kasvatamisele.”

Kodu – õigemeelse elu alus

*„Mida kindlamalt te kasvatate oma lapsed
Jeesuse Kristuse evangeeliumi teedel koos
armastuse ja kõrgete ootustega, seda suurema
tõenäosusega saab nende elus olema rahu.”*

Gordon B. Hinckley elust

1973. aasta lõpul otsustasid Gordon ja Marjorie Hinckley vastumeelselt kolida oma kodust East Mill Creeki Utah's, nii et nad võiksid elada Kiriku peakorteri lähedal Salt Lake Citys. President Hinckley, kes oli sel hetkel Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi liige, võttis selle aasta vana-aasta õhtul aega, et kirjutada nende kodust. Tema sõnad ilmestasid tema tundeid koha kohta, kuid veelgi rohkem näitasid need tema tundeid armastava perekonna suhtes.

„Kui kurvad me oleme lahkumise tõttu,” kirjutas ta. Ta meenutas perekonna tööd kodu ehitamisel ja seda ümbritseva maa arendamisel. Seejärel läksid tema mõtted suhete juurde üksteisega ning Jumalaga:

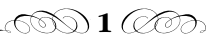
„Me mängisime siin koos, kui meie lapsed kasvasid, siin me ka palvetasime koos. Siin õppisime ühes oma lastega tundma meie Taevast Isa, et Ta elab ja kuulab ning vastab.

Ma võiksin jätkata ja raamatu kirjutada .. mitte maailmale, vaid neile viiele lapsele, nende abikaasadele ning järglastele. Ja kui ma suudaksin sõnadesse panna selle kodu loo, siis oleks seal pisaraid ja naeru ning suur, vaikne, läbitungiv armastuse vaim, mis puudutab nende süda, kes loevad, sest need, kes seal elasid ja üles kasvasid, armastasid üksteist, nad armastasid oma naabreid, nad armastasid oma Jumalat ja Issandat Jeesust Kristust.”¹

Oma teenimise jooksul tunnistas president Hinckley armastavate ustavate perekondade tähtsusest. Tema juhatuse all andsid Esimene

Presidentkond ja Kaheteistkümne Apostli Kvoorum välja avalduse „Perekond: läkitus maailmale”, mida vanem M. Russell Ballard Kaheteistkümnest kirjeldas kui „üheselt mõistetavat üleskutset kaitsta ja tugevdada perekondi”.² Pärast läkituse ettelugemist 1995. aasta septembri Abiühingu koosolekul kuulutas president Hinckley: „Iga rahva tugevus saab alguse tema koduseinte vahel. Me innustame oma rahvast kõikjal tugevdama oma peret vastavalt nendele pikka aega au sees hoitud väärtustele.”³

Gordon B. Hinckley õpetused

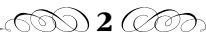

Peresuhted on kõigist kõige pühamad suhted.

Perekond on jumalik. Selle lõi meie Taevane Isa. See hõlmab kõigist kõige pühamaid suhteid. Ainult selle organisatsiooni kaudu võivad täituda Issanda eesmärgid.⁴

Me oleme Kirik, mis tunnistab perekonna – isa, ema, lapsed – tähtsusest ja faktist, et me kõik oleme Jumala, meie Igavese Isa lapsed. Vanematel, kes toovad siia maailma lapsi, on kohustus neid lapsi armastada, neid kasvatada ja nende eest hoolitseda, õpetada neile väärtusi, mis õnnistaksid nende elu nii, et neist kasvavad head kodanikud. .. Ma tahan rõhutada midagi, mis on teile juba tuttav, ning see on meie perekondade kokku sidumise tähtsus armastuse ja lahkusega, tunnustamise ja lugupidamisega ning Issanda teede õpetamisega, nii et teie lapsed kasvavad õigemeelsuses ja väldivad tragöödiaid, mis vallutavad nii paljusid perekondi üle kogu maailma.⁵

On äärmiselt vajalik, et me ei jätaks hooletusse oma perekondi. Pole olemas midagi hinnalisemat kui perekond!⁶

Isadel ja emadel on privileeg hoolitseda oma laste eest ja neile Jeesuse Kristuse evangeeliumi õpetada.

Me kutsume lapsevanemaid pühendama oma suurimad jõupingutused oma laste õpetamisele ja kasvatamisele evangeeliumi põhimõtete järgi, mis hoiavad neid Kiriku läheduses. Kodu on õigemeelse elu alus ja ükski teine vahetalitaja ei saa võtta selle kohta ega täita kodu põhiülesandeid selle Jumalalt saadud kohustuse edasiviimisel.⁷

Ma olen veendunud, et mitte miski ei taga vanemaks olemise riskantses ettevõtmises suuremat edu kui perekonnaelu programm, mis tuleneb evangeeliumi suurepärasest õpetusest, mis ütleb, et pereisa on riietatud Jumala preesterlusega; et meie Taevase Isa laste majapidajana on tema eesõigus ja kohustus hoolitseda nende vajaduste eest; et ta peab kodus valitsema preesterluse vaimus, põhinedes „veenmisel, pikameelsusel, lahkusel ja tasadusel ning teesklematul armastusel” (ÕL 121:41–42); et pereema on Jumala tütar, arukuse, pühendumuse ja armastuse hing, kes võib olla riietatud Jumala Vaimuga; et meie Taevase Isa laste majapidajana on tema eesõigus ja kohustus kasvatada lapsi vastavalt nende igapäevastele vajadustele; et tema partnerluses oma abikaasaga peab ka õpetama oma lapsi „mõistma õpetust meelearandusest, usust elava Jumala Pojasse Kristusesse ja ristimisest ning käte pealepanemise kaudu antavast Püha Vaimu annist .. [ja] palvetama ja kõndima Issanda ees laitmatult” (ÕL 68:25, 28).

Sellises kodus vanemaid armastatakse, mitte ei kardeta, neid hinnatakse, mitte ei tunta nende ees hirmu. Ja lapsi vaadatakse kui andi Jumalalt, kelle eest hoolitseda, keda kasvatada, julgustada ning suunata.

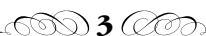
Võib-olla mõni üksik lahkarvamus; võivad olla mõned riiud. Kuid kui peres on palve, armastus ja teistega arvestamine, siis on olemas kiindumuse alus, mis seob igaveseks, ja lojaalsus, mis alati juhib.⁸

Nüüd mõni sõna üksikvanematele. .. Võideldes igapäevaseid lahinguid, mis käivad kaasas laste kasvatamise ning nende vajaduste rahuldamise kindlustamisega, kannate kurnavaid koormaid. See on üksildane kohustus. Kuid te ei pea olema täiesti üksi. On palju, nii palju inimesi siin Kirikus, kes sirutavad teie poole abikäe tundlikkuse ja mõistmisega. Nad ei soovi peale tükkida seal, kus neid ei soovita. Kuid nende huvi on ehtne ja siiras ning nad õnnistavad omaenda elusid, kui nad õnnistavad teie ja teie laste elusid. Võtke nende abi vastu. Neil on vaja seda anda nii enda kui ka teie pärast.

Selles Kirikus on tuhandeid häid piiskoppe. Meil on tuhandeid häid kvoorumite ametnikke. Meil on tuhandeid imelisi Abiühingu naisi. Meil on koduõpetajad ja külustusõpetajad. Nad on teie sõbrad, kelle Issand on asetanud oma kohale pakkuma oma jõudu teile abiks. Ja ärge mitte kunagi unustage, et Issand ise on kõigist

kõige suurema jõu allikas. Mind mõjutas emotsionaalselt kogemus, mille jutustas .. seitset last kasvatav üksikvanem, kui ta palus oma Taevast Isa, et ta võiks Tema juurde minna kas või üheks ööks, et leida lohutust ja jõudu homse päeva katsumuste jaoks. Tema meelde tulnud vastus oli õrn, peaaegu nagu ilmutus: „Sina ei saa minu juurde tulla, aga mina tulen sinu juurde.”⁹

Mida kindlamalt te kasvatate oma lapsed Jeesuse Kristuse evangeeliumi teedel koos armastuse ja kõrgete ootustega, seda suurema tõenäosusega saab nende elus olema rahu.¹⁰

Perepalve kaudu kasvavad lapsed usus elavasse Jumalasse.

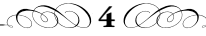
Vaadake oma väikeseid. Palvetage koos nendega. Palvetage nende eest ja õnnistage neid. Maailm, kuhu nad on minemas, on keeruline ja raske. Nad satuvad tugevatesse vastuseisu meredesse. Neil läheb vaja kogu jõudu ja usku, mis te saate neile anda, kui nad veel teie lähedal on. Ja neil läheb vaja ka veel suuremat jõudu, mille taga on kõrgem vägi. Nad peavad tegema midagi enamat, kui leppima leituga. Nad peavad kergitama maailma, ning ainsad hoovad, mis neil on, on nende enda elatud elu eeskuju ja veenmisjõud, mille taga on nende tunnistus ja teadmised Jumala asjadest. Neil on vaja Issanda abi. Palvetage koos nendega, kui nad on noored, et nad võiksid õppida tundma jõu allikat, mis on seejärel igal puudusetunnil alati käepärast.¹¹

Ma ei tea ühtegi teist tava, millel oleks teie elule nii kasulik mõju, kui seda on palves koos põlvitamine. Sõnadel „meie Taevane Isa” on hiiglasuur mõju. Te ei saa neid öelda siiruse ja tunnustamisega, tundmata Jumala ees mingitki vastutust. ..

Teie igapäevased jutuajamised Temaga toovad rahu ja rõõmu, mis ei saa tulla ühestki teisest allikast. .. Teie armastus muutub tugevaks. Te hakkate üksteist rohkem hindama.

Teie lapsi õnnistatakse turvatundega, mis tuleneb Jumala Vaimu lähedusest kodus, kus elate. Nad tunnevad ja armastavad vanemaid, kes teineteist austavad, ning nende endi südamesse tuleb austuse vaim. Nad kogevad vaikselt räägitud lahkete sõnade turvalisust. Neid kaitsevad ema ja isa, kes, elades ausalt Jumala ees, elavad

ausat elu teineteise ja kaasinimestega. Nad saavad täiskasvanuks tänutundega südames, olles kuulnud oma vanemaid väljendamas palves tänu nii suurte kui väikeste õnnistuste eest. Nad kasvavad usus elavasse Jumalasse.¹²

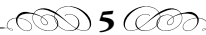
Pereõhtu võib lähendada vanemaid ja lapsi Issanda teede õppimisel.

Ma mäletan, kui olin väike viieaastane laps, kui president Joseph F. Smith kuulutas tervele Kirikule, et nad peaksid oma perekonnad pereõhtuks kokku koguma. Mu isa ütles: „Kiriku president on palunud, et me seda teeksime, ja me teeme seda.”

Seega me kogunesime pereõhtut pidama. See oli naljakas. Ta ütles: „Me laulame laulu.” No me ei olnud lauljad. .. Me lihtsalt proovisime laulda ning naersime üksteise üle. Nii tegime ka paljude muude asjadega. Kuid sellest kogemusest kasvas välja midagi imelist – tava, mis aitas meid, lähendas meid perekonnana, tugevdas meid ning meie südames kasvas veendumus pereõhtu tähtsusest.¹³

Ma olen tänulik, et meil kui Kirikul on programmi põhiosaks iganädalase pereõhtu tava. On tähendusrikas, et nendel kiiretel aegadel püüavad tuhanded pered üle maailma siiralt pühitseda ühe õhtu nädalas, et koos laulda, üksteist Issanda teede kohta õpetada, koos palves põlvitada, et tänada Issandat Tema halastuse eest ja paluda õnnistusi oma elu, kodu, tööde ja maa peale. Ma arvan, et me ei hinda piisavalt ääretut head, mis sellest programmist tuleb.¹⁴

Kui teil on kõhklusi pereõhtu väärtuse suhtes, siis proovige see järele. Koguge oma lapsed kokku, õpetage neid, tunnistage neile, lugege koos pühakirju ja veetke koos hästi aega.¹⁵

Vanemad peaksid oma laste õpetamist alustama, kui lapsed on väga noored.

Mitte väga kaua pärast abiellumist ehtasime oma esimese kodu. Meil oli väga vähe raha ning tegin ise suurema osa tööst. Maastiku kujundamine oli täielikult minu kohustus. Üks esimesi puid, mille ma istutasin, oli kolmeastlaline glediitsia ning ma kujutasin ette päeva, mil selle vari aitaks suvel kaasa maja jahedana hoidmisele. Ma

asetasin selle kohale nurgas, kus tuul kanjonist kõige kõvemini itta puhus. Ma kaevasin augu, asetasin palja juure sisse, panin sinna ümber mulda, valasin vett ning üldiselt unustasin selle. See oli vaid väike puu, umbes kaks sentimeetrit oma läbimõõdult. See oli nii painduv, et võisin seda kergusega igas suunas painutada. Aastate möödudes pöörasin ma sellele vähe tähelepanu. Siis ühel talvapäeval, mil puu oli lehtedest paljas, juhtusin ma aknast välja vaatama. Ma märkasin, et see oli kaldu lääne poole, moonutatud ja tasakaalust väljas. Ma suutsin seda vaevu uskuda. Ma läksin välja ja surusin end selle vastu justkui seda sirgeks lükates. Aga tüvi oli nüüdseks diameetritl pea-aegu kolmkümmend sentimeetrit. Minu jõud selle vastu oli tühine. Ma võtsin kuurist plokktõstuki, ühendades ühe otsa puuga ja teise hästi paika pandud postiga. Ma tõmbasin nõõrist. Plokkkrattad liikusid ainult väheke ning puu tüvi värises natukene. Kuid see oli kõik. See tundus mulle ütlevat: „Sa ei saa mind sirgu ajada. On liiga hilja. Ma olen selliseks kasvanud sinu hooletuse tõttu ja ma ei paindu enam.”

Lõpuks meeleheites võtsin oma sae ja saagisin maha raske läänepoolse oksa. Ma astusin sammu tagasi ja vaatasin, mida olin teinud. Ma olin maha lõiganud suure osa puust, jättes tohutu, umbes kahekümne sentimeetri suuruse armi ja vaid ühe väikese oksa taeva poole kasvama.

.. Hiljuti silmitsesin ma seda puud uuesti. See on suur, selle kuju on parem ning see on meie kodu jaoks olulise väärtusega. Kuid kui tõsine oli puu noorpõlvetrauma ja kui valusal meetodil ma seda puud sirgendasin. Kui puu alles istutati, oleks nõõrijupp seda tuulte jõudude vastu paigal hoidnud. Nõõrijupi muretsemine poleks nõõdnud suurt vaeva ja oleksin pidanud seda tegema, kuid ma ei teinud seda. Ja see paindus jõudude all, mis sellele vastu tulid.

Lapsed on nagu puud. Kui nad on noored, saab nende elu vormida ja suunata, tavaliselt väheste jõupingutustega. Õpetussõnade autor on öelnud: „Õpeta poisile teed, mida ta peab käima, siis ta ei lahku sellelt ka mitte vanas eas!” [Õp 22:6] Õpetamise juured on koduseinte vahel.¹⁶

Jesaja on öelnud: „Ja kõik su lapsed on Issanda õpilased ning su lastel on suur rahu” (Js 54:13).

„Koguge oma lapsed kokku, õpetage neid, tunnistage neile, lugege koos pühakirju ja veetke koos hästi aega.”

Seega juhtige oma poegi ja tütreid, seega juhatage ja suunake neid nende noorusest peale, seega õpetage neid Issanda teedes, et rahu oleks nende kaaslane kogu elu jooksul.¹⁷

6

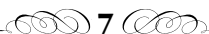
Kui lapsed mässavad, peaksid vanemad jätkama nende eest palvetamist, nende armastamist ja neile abikäe sirutama.

Ma tean, et on vanemaid, kes hoolimata küllusliku armastuse jagamisest ja usinast ning ustavast püüdest neid õpetada näevad oma lapsi kasvamas vastupidiselt soovitud suunale ja nutavad sel ajal, kui nende isemeelsed pojad ja tütreid kangekaelselt jätkavad traagiliste tagajärgedega teel. Nende vastu on mul suur sümpaatia ja neile on mul viisiks tsiteerida Heseieli sõnu: „Poeg ei kanna isa süüd ja isa ei kanna poja süüd” (Hs 18:20).¹⁸

Aeg-ajalt, hoolimata kõigest, mida proovite teha, on mõni laps mässumeelne. Kuid jätkake püüet õigesti õpetada. Ärge kunagi andke alla! Te ei ole kaotanud, kuni edasi püüate. Jätkake.¹⁹

Kui kellelgi teist on laps või lähedane selles [mässumeelsuse] seisundis, siis ärge andke alla. Palvetage nende eest ja armastage neid ja sirutage välja käsi ja aidake.²⁰

Mõnikord võib tunduda, et on liiga hilja. .. Kuid meenutage kolmeastlast glediitsiat [vt lk 165]. Puu lõikus ja kannatamine tõid endaga kaasa midagi ilusat, ja selle hilisem elu on pakkunud tervitavat varju päeva kuumusele.²¹

Me tugevdame oma perekonda, kui otsime taeva abi ja kasvatame armastuse ja teineteise austamise vaimu.

[Perekonna eest hoolitsemine] ei pruugi olla lihtne. See võib olla täis pettumusi ja väljakutseid. See nõuab julgust ja kannatlikkust. .. Armastus võib kaasa tuua muutuse – armastus, mida jagatakse heldelt lapsepõlves ja kohmakate noorukiaastate jooksul. See teeb seda, mida heldelt lastele kulutatud raha ei tee kunagi.

– Ja kannatlikkus, koos keele hammaste taga hoidmisega ja enesevalitsusega viha üle. ..

– Ja julgustamine, mis on kiire komplimente tegema ja aeglane kritiseerima.

Need, koos palvetega, aitavad korda saata imesid. Te ei saa loota, et teete seda üksinda. Taeva lapse kasvatamiseks, teie lapse, kes on ka oma Taevase Isa laps, on teil vaja taeva abi.²²

Iga laps, mõne erandiga, on kodu peegeldus, olgu see hea, halb või neutraalne. Laste kasvamisel läbi aastate muutuvad nende elud suurel määral perekonna õpetuste pikenduseks ja peegelduseks. Kui on karmust, kuritarvitamist, kontrollimatut viha, ebalojaalsust, siis on selle viljad kindlad ja märgatavad ning suure tõenäosusega neid korratakse järgmise põlvkonna peal. Kuid kui teisest küljest on kannatlikkust, andestamist, austust, teineteisega arvestamist, lahkust, halastust ja kaastundlikkust, siis taas on viljad märgatavad ning need on tulutoovad igavesti. Need on positiivsed ja sulnid ning imelised. Ja kui vanemad on halastavad ja õpetavad seda, siis seda korratakse järgmise põlvkonna elus ja tegevustes.

Ma räägin isadele ja emadele kõikjal palvega unustada karmus, ohjeldada viha, langetada häält ning oma kodudes rakendada ha lastust ja armastust ning austust üksteise suhtes.²³

Vanasti öeldi, et „rahulik vastus vaigistab raevu” (Õp 15:1). Harva satume hätta, kui räägime tasaselt. Ainult siis, kui tõstame oma häält, lendavad sädemed ja me saame vihaseks pisiasjade pärast. .. Taeva hääl on vaikne, tasane hääl [vt 1Kn 19:11–12]; samamoodi on koduse rahu hääl vaikne hääl.²⁴

Loomulikult on peres vajalik distsipliin. Kuid distsipliin koos karmusega, distsipliin koos julmusega viib paratamatult mitte paremusele, vaid pigem pahameele ja kibestumiseni. See ei ravi midagi ning üksnes suurendab probleemi. See nurjab eesmärki.²⁵

Terves maailmas ei ole teist sellist distsipliini nagu armastuse distsipliin. Sellel on omaenda vägi.²⁶

Tehkem järjepidevalt tööd oma perekonna tugevdamiseks. Loogu abikaasad teineteise suhtes täieliku lojaalsuse vaimu. Ärgem pidagem üksteist iseenesestmõistetavaks, vaid tehkem järjepidevalt tööd kasvatamiseks üksteise vastu armastuse ja austuse vaimu.²⁷

Oo Jumal, meie Igavene Isa, õnnista vanemaid, et nad õpetaksid armastuse ja kannatlikkuse ning julgustusega neid, kes on kõige väärtuslikumad, lapsed, kes on tulnud Sinu juurest, et koos neid kaits-taks ja juhataks hea juurde ning kasvamise protsessi käigus tooksid nad õnnistuse maailmale, mille osad nad on.²⁸

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- President Hinckley õpetas, et perekond „hõlmab kõigist kõige pühamaid suhteid”. (1. osa) Kuidas mõjutab see tõde meie suhteid pereliikmetega? Kuidas võiks see mõjutada viisi, kuidas seame tähtsuse järjekorda meie aja ja tegevused?
- Miks peaksid vanemad „pühendama oma suurimad jõupingutused oma laste õpetamisele ja kasvatamisele evangeeliumi põhimõtete järgi”? (Vt 2. osa.) Kuidas on evangeeliumi õpetamine teie kodus teie perekonda õnnistanud? Kuidas saavad vanemad parandada oma püüdeid aidata oma lastel evangeeliumi järgi elada?

- Vaadake üle president Hinckley õpetused perepalve õnnistuste kohta (vt 3. osa). Mis te arvate, miks toob perepalve õnnistusi? Milliseid õnnistusi olete kogunud koos perega regulaarselt palvetades? Millest jääme ilma, kui jätame perepalve hooletusse?
- Mida saame õppida president Hinckley kogemusest noore poisina pereõhtuga seoses? (Vt 4. osa.) Millised õnnistused on teie ellu pereõhtu kaudu tulnud?
- Vaadake üle president Hinckley lugu kolmeastlalisest glediitsiast (vt 5. osa). Kuidas võite seda lugu kohaldada endale?
- Kuidas aitavad president Hinckley õpetused 6. osas vanemaid, kelle laps on isemeelne? Mis on mõned viisid, kuidas vanemad ja teised võivad sirutada abikäe armastuses?
- Miks on vanemate jaoks tähtis oma lapsi distsiplineerida armastuse, mitte vihaga? Nimetage mõned asjad, mida vanemad võivad teha, et distsiplineerida armastusega? Kuidas saavad pereliikmed luua üksteise suhtes armastuse ja austuse vaimu? (Vt 7. osa.)

Samateemalised pühakirjakohad:

5Ms 11:19; En 1:1–5; Mo 4:14–15; Al 56:45–48; 3Ne 18:21; vt ka „Perekond: läkitus maailmale”. – Liahoona, okt 2004, lk 49.

Abiks õpetamisel:

„Teile võib tunduda, et te ei mõista täielikult teatud põhimõtteid, mida valmistute õpetama. Kuid palvemeelselt õppides, püüdes selle järgi elada, valmistudes sellest õpetama ja siis seda teistega jagades tugevneb ja süveneb teie enda tunnistus” (Teaching, No Greater Call, 1999, lk 19).

Viited

1. Vt Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley”, 1996, lk 333.
2. M. Russell Ballard. Today’s Family: Proclamation Still a Clarion Call. – lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-worlds/proclamation-on-family-is-still-a-clarion-call; vaadatud 12. mail 2015.
3. Stand Strong against the Wiles of the World. – Ensign, nov 1995, lk 101.
4. Pillars of Truth. – Ensign, jaan 1994, lk 5.
5. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 208.
6. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 1995–1999, 2005, lk 378.
7. Esimese Presidentkonna kiri, 11. veebr 1999. Policies, Announcements, and Appointments. – Ensign, juuni 1999, lk 80.
8. Pillars of Truth. – Ensign, jaan 1994, lk 5.
9. To Single Adults. – Ensign, juuni 1989, lk 74.
10. Stand Strong against the Wiles of the World. – Ensign, nov 1995, lk 99.

11. Behold Your Little Ones. – Ensign, juuni 2001, lk 5.
12. Brošüür „Cornerstones of a Happy Home”, 1984, lk 10–11.
13. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 1995–1999, 2005, lk 402.
14. Conference Report, okt 1965, lk 51.
15. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 212.
16. Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations. – Ensign, sept 1996, lk 6–7.
17. Great Shall Be the Peace of Thy Children. – Ensign, nov 2000, lk 52.
18. These, Our Little Ones. – Ensign, dets 2007, lk 8.
19. Inspirational Thoughts. – Ensign, aug 1997, lk 4.
20. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 54.
21. Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations. – Ensign, sept 1996, lk 8.
22. Bring Up a Child in the Way He Should Go. – Ensign, nov 1993, lk 60.
23. Blessed Are the Merciful. – Ensign, mai 1990, lk 70.
24. Except the Lord Build the House ... – Ensign, juuni 1971, lk 72.
25. Behold Your Little Ones. – Ensign, juuni 2001, lk 4.
26. The Environment of Our Homes. – Ensign, juuni 1985, lk 6.
27. Thanks to the Lord for His Blessings. – Ensign, mai 1999, lk 88–89.
28. Bring Up a Child in the Way He Should Go. – Ensign, nov 1993, lk 60.

Nefi kuulekas eeskuju inspireeris noort Gordon B. Hinckleyt.

Kuulekus: lihtsalt elage evangeeliumi järgi

*„Evangeeliumi tee on lihtne tee. .. Alandage
endid ja kõndige kuulekuses.”*

Gordon B. Hinckley elust

Kui Gordon B. Hinckley oli umbes 14-aastane, oli tal kogemus Salt Lake'i tabernaaklis, mis õhutas teda langetama olulise otsuse. Ta on hiljem meenutanud:

„Ma [kuulsin] president Heber J. Granti rääkimas oma kogemusest noore poisina Mormoni Raamatu lugemisel. Ta rääkis Nefist ja milline suur mõju tal oli tema elule. Ja seejärel veendumusest kõlava häälega, mida ma mitte kunagi ei unusta, tsiteeris ta neid vägevaid Nefi sõnu: „Ma lähen ja teen seda, mida Issand on käskinud, sest ma tean, et Issand ei anna inimlastele ühtegi käsku ilma, et ta valmistaks neile tee, et nad võiksid täide saata seda, mida ta neil käsib” (1Ne 3:7).

Minu noorde südamesse tuli otsus püüda teha seda, mida Issand on käskinud.”¹

Gordon B. Hinckley kandis alati seda otsust oma südames. Aastaid hiljem, kui ta oli Kiriku president, kandusid tema õpetused tagasi selle noore poisina kuulnud sõnumi juurde. Kõneledes rühmale viimse aja pühadele piirkondlikul konverentsil, ütles ta:

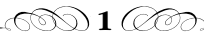
„Paljud [uudiste] ajakirjanikud on mind intervjuerinud. Midagi, mida nad ütlevad, on: „Mis saab olema sinu ametiaja teema?” Ma ütlen lihtsalt: „Seesama teema, mida olen kuulnud Kiriku presidente ja apostleid kordavat nii kaua, kui mäletan: lihtsalt ela evangeeliumi järgi, ja igaüks, kes nii teeb, saab oma südamesse veendumuse tõest, mille järgi ta elab.””²

Esimesel Kiriku presidendina peetud üldkonverentsil kutsus president Hinckley kõiki üles püüdma rohkem evangeeliumi järgi elada:

„Nüüd, mu vennad ja õed, on kätte jõudnud aeg seista veidi sirgema, tõsta oma silmad ja avardada oma meeli, et paremini haarata ja mõista Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku tohutut suure millenniumi eelset missiooni. Nüüd on aeg olla tugev. Nüüd on aeg liikuda edasi ilma kahtlusteta, tundes hästi meie missiooni tähendust, vaimu ja tähtsust. Nüüd on aeg teha seda, mis on õige, hoolimata tagajärgedest, mis sellele järgneda võivad. See on aeg, mil meid peaks leitama käskudest kinni pidamas. See on aeg ulatada oma lahkus ja armastus neile, kes on vaevas, ja neile, kes uitavad ringi pimeduses ja piinas. See on aeg olla kõigis meie suhetes üksteise vastu hooliv ja hea, kombekas ja viisakas. Teiste sõnadega tuleb olla rohkem Kristuse moodi.”³

President Hinckley jätkas selle sõnumi rõhutamist. Kümme aastat hiljem ta kordas neid sõnu üldkonverentsil ja lisas: „Te peate ise otsustama, kui kaugele me oleme selle 10 aasta taguse üleskutse elluviimisel jõudnud.”⁴

Gordon B. Hinckley õpetused

Me oleme lepingurahvas ning selle lepinguga kaasas käivad kohustused on suured.

Me oleme lepingurahvas ja see on väga tõsine asi. Kui see töö taastati ja Issand kirjeldas selle taastamise eesmäärke, siis Ta ütles, et üks taastamise põhjus on, et Tema igavikuline leping võiks olla uuesti kehtestatud. See leping .. sõlmiti Aabrahami ja Jehoova vahel, kui võimas Jehoova andis Aabrahamile suure ning pühaliku lubaduse. Ta ütles, et tema seemet saab olema sama palju nagu liiva mererannas, et tema kaudu õnnistatakse kõiki rahvaid maa peal. Ta tegi temaga lepingu, et Tema on neile Jumalaks ja nemad on Talle rahvaks. ... Loodi suhe, mille tagajärjed olid igavesed kõikide nende inimeste igavestes eludes, kes sellesse astuvad. Selle tähendus on suurepärane: kui me käitume, nagu Jumala lapsed peaksid käituma, on Tema meie Jumal, et meid õnnistada, armastada, juhutada, aidata.

„Iga kord, kui võtame sakramenti, .. võtame enda peale Jeesuse Kristuse nime ja töötame iseendale Tema käske pidada.”

Nüüd sellel ajajärgul on see igavikuline leping taas kinnitatud. Tegelikult me sõlmisime selle lepingu, kui saime ristitud. Me saime osaks Tema jumalikust perekonnast, nagu see oli. Kõik Jumala lapsed on osa Tema perekonnast, kuid iseäralikul ja suurepärasel viisil on Jumala ja Tema lepingulaste vahel eriline suhe. Ja kui me tulime sellesse Kirikusse, .. siis saime osaks lepingurahvast, ja iga kord, kui võtame sakramenti, siis me mitte ainult ei tee seda Jumala Poja ohvri mälestuseks, kes andis oma elu meie eest, vaid on ka lisaelement, nimelt et võtame enda peale Jeesuse Kristuse nime ja töötame pidada kinni Tema käskudest ning Tema töötab meile, et Ta õnnistab meid oma Püha Vaimuga.

Me oleme lepingurahvas ning selle lepinguga kaasas käivad kohustused on suured. Me ei saa olla tavalised inimesed. Me peame teiste inimeste hulgas esile tõusma. Me peame seisma natuke sirgemalt. Me peame olema natuke paremad, natuke lahkemad, natuke heldemad, natuke viisakamad, natukene hoolivamad, teistele natuke rohkem abikäät ulatama.⁵

Me oleme inimesed, kes on enda peale võtnud püha lepingu ja Issanda Jeesuse Kristuse nime. Pingutagem natuke rohkem, et käske pidada, elada nagu Issand on palunud meil elada.⁶

2

Issand ootab, et me elaksime evangeeliumi järgi kõiges.

Me elame kompromisside ja vaikivate nõusolekute ajastul. Iga-päevastes olukordades teame, mis on õige, kuid anname sõprade survele ja veenmisele järele. Me läheme kompromissile. Me anname vaikiva nõusoleku. Me anname järele ja meil on enda pärast häbi. .. Me peame arendama endas jõudu oma tõekspidamisi järgida.⁷

Evangeeliumi tee on lihtne tee. Mõned nõuded võivad teile tunduda elementaarsete ning mittevajalikena. Ärge põlastage neid. Alandage endid ja kõndige kuulekuses. Ma luban, et tulemused, mis järgnevad, on suurepärased vaadata ja meeldivad kogeda.⁸

Minu suur palve on, et me kõik prooviksime natuke rohkem elada vastavalt meie sees olevale jumalikkuse vaimsele suurusele. Me saame teha paremini, kui praegu teeme. Me saame olla paremad, kui oleme. Kui me hoiaksime enda ees järjepidevalt seda pilti jumalikust päritolust, Jumala isadusest ja inimkonna vendlusest kui tegelikkusest, siis oleksime natuke tolerantsemad, natuke lahkemad, pakuksime natuke rohkem abi, et teisi meie seas tõsta ja aidata ning toetada. Me alandaksime end väiksema tõenäosusega nende asjadeni, mis on meie jaoks selgelt sobimatud.⁹

Te võtate sellest religioonist osa seitse päeva nädalas, mitte ainult pühapäeviti. .. See kestab kogu aeg – kakskümmend neli tundi päevas, seitse päeva nädalas, 365 päeva aastas.¹⁰

Issand ootab meilt, et me hoiaksime oma elu korras, et me elaksime evangeeliumi järgi kõiges.¹¹

3

Issand valab õnnistused nende peale, kes kõnnivad kuulekalt Tema käske järgides.

Issand palus Eelijal minna ja ennast ära peita Kriti jõe ääres, juua seal jõest ning toituda kaarnate toodust. Pühakirjas seisab Eelija kohta lihtne ja imeilus lause: „Ja ta läks ning tegi Jehoova sõna järgi” (1Kn 17:5).

Ei olnud vaidlemist. Ei olnud vabandamist. Ei olnud puikle-mist. Eelija lihtsalt „läks ning tegi Jehoova sõna järgi”. Ja ta päästeti

suurtest hädadest, mis said osaks nendele, kes pilkasid, vaidlesid ja kahtlesid.¹²

Terve Mormoni Raamatu lugu on lugu, mis räägib inimestest, kes õigemeelsetena, Jeesust Kristust kummardades edenesid maal ja olid Issanda poolt rikkalikult ja külluslikult õnnistatud; ning kui nad tegid pattu, kaldusid teelt kõrvale ning unustasid oma Jumala, langesid viletsusse, sattusid sõtta ja hätta. Teie turvalisuse, teie rahu, teie õitsengu võti seisneb kuulekuses Kõikvõimsa käskudele.¹³

„Pea jätkuvalt kinni minu käskudest, ja sa saad õigemeelsuse krooni” [ÕL 25:15]. See oli Issanda lubadus Emma Hale Smithile. See on Issanda lubadus igäihele teist. Õnn peitub käskude pidamises. Viimse aja püha jaoks .. tähendab nende käskude rikkumine viletsust. Ja sellele, kes neist kinni peab, on lubadus .. õigemeelsuse ja igavese tõe kroonist.¹⁴

Tõeline vabadus peitub Jumala nõuannetele kuulekas olemises. Vanasti öeldi, et „käsk on lamp ja õpetus on valgus” (Õp 6:23).

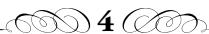
Evangeelium ei ole mahasurumise filosoofia, nagu paljud seda arvavad. See on vabaduseplaan, mis annab isudele distsipliini ja käitumisele suuna. Selle viljad on magusad ning tasu helde. ..

„Vabaduseks on Kristus meid vabastanud. Püsige siis selles ja ärge laske endid jälle panna orjaikkesse” (Gl 5:1).

„Kus on Issanda Vaim, seal on vabadus!” (2Kr 3:17)¹⁵

Meie turvalisus põhineb meelearandusel. Meie tugevus tuleb kuulekusest Jumala käskude vastu. .. Seiskem kindlalt vastu kurjusele nii kodus kui välismaal. Elagem taevaste õnnistuste vääriliselt, muutes meie elu, kui vajalik, ja vaadates Tema, meie kõikide Isa poole.¹⁶

Me ei pea kartma mitte midagi. Jumal on tüüri juures. Ta valitseb oma töö üle. Ta valab õnnistused nende peale, kes kõnnivad kuulekalt Tema käske järgides. Selline on olnud Tema lubadus. Tema võimekuses sellest lubadusest kinni pidada ei saa keegi meist kahelda.¹⁷

Kiriku juhid osutavad teele ja kutsuvad liikmeid evangeeliumi järgi elama.

On need, kes ütlevad: „Kirik ei ütle mulle ette, kuidas mõne asja kohta mõelda või kuidas oma elu elada.”

Ma vastan ei, Kirik ei ütle ühelegi mehele ette, kuidas ta peaks mõtlema või mida tegema. Kirik osutab teele ja kutsub igat liiget evangeeliumi järgi elama ning sellest elust tulenevaid õnnistusi nauatima. Kirik ei dikteeri ühelegi inimesele, kuid annab nõu, veenab, kehtutab ning ootab lojaalsust nendelt, kes tunnustavad liikmelisust selles.

Kui ma olin üliõpilane, siis ükskord ma ütlesin oma isale, et ma tundsin, et üldjuhid olid teatud asja toetades ületanud oma õigusi. Ta oli väga tark ja hea mees. Ta ütles: „Kiriku president on andnud meile juhised, ja ma toetan teda prohveti, nägija ja ilmutajana ning plaanin tema nõu järgida.”

Ma olen .. teeninud selle Kiriku üldnõukogudes [palju] aastaid. .. Ma tahan teile tunnustada, et kuigi olen istunud tuhandetel koosolekutel, kus on arutatud Kiriku eeskirju ning programme, siis ei ole ma osalenud ühelgi, kus Issanda juhatus ei oleks otsitud või kus kohalolijail puudus igasugune soov pooldada või teha midagi, mis oleks kellelegi kahjulik või sunduslik.¹⁸

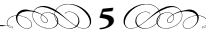
Ma ütlen igaühe ja kõigi eest, [kes on Kiriku üldnõukogudes,] et meil puuduvad isiklikud motiivid. Meil on ainult Issanda plaan. On need, kes kritiseerivad, kui anname välja avalduse nõuandega või hoiatusega. Palun teadke, et meie palveid ei ole motiveerinud isetu soov. Palun teadke, et meie hoiatused ei ole ilma sisu ning põhjusteta. Palun teadke, et otsustele erinevate teemade puhul sõna võtta ei jõuta ilma kaalumise, arutelu ja palveta. Palun teadke, et meie ainuke ambitsioon on aidata igaühte teist probleemide, heitluste, perekonna ja eluga. .. Puudub igasugune soov õpetada midagi muud kui seda, mida Issand soovib, et õpetataks. ..

Meil lasub kohustus, mille Hesekiel on välja toonud: „Inimesepoeg, ma olen sind pannud vahimeheks Iisraeli soole! Ja kui sa kuuled sõna mu suust, siis sa pead neid minu poolt manitsema!” (Hs 3:17)

Meil puudub selles kõiges igasugune isekas soov, välja arvatud soov, et meie vennad ja õed oleksid õnnelikud, et nende kodudes leitaks rahu ning armastust, et Kõikvõimsa vägi õnnistaks neid erinevates õigemeelsetes ettevõtmises.¹⁹

Jumal teeb pidevalt omaenda viisil teatavaks tahte oma inimeste suhtes. Ma tunnistan teile, et selle Kiriku juhid ei palu meil mitte kunagi teha midagi, millega me ei saa hakkama Issanda abiga. Võime end tunda ebaadekvaatsetena. See, mis meil palutakse teha, ei pruugi meile meeldida või sobida kokku meie endi mõtetega. Kuid kui proovime usu, palve ja otsustavusega, siis saame sellega hakkama.

Ma tunnistan teile, et viimse aja pühade õnn, viimse aja pühade rahu, viimse aja pühade areng, viimse aja pühade õitseng ning selle rahva igavene pääste ja ülendus sõltuvad Jumala preesterluse nõuannete kuulekast järgimisest.²⁰

Väikesed otsused võivad viia kohutavate tagajärgedeni.

Ma võin kirjeldada põhimõtet, .. mis selle järgimise korral suurendab kõvasti tõenäosust, et meie otsused on õiged, ning järelikult edeneb meie areng ja suureneb õnn elus mõõtmatult. See suur põhimõte on: *säilitage usk*. ..

Ma ei saa teile üksikasjalikult öelda, kuidas kõike otsustada. Kuid ma võin lubada, et kui langetate oma otsused vastavalt evangeeliumi standarditele ja Kiriku õpetustele ning säilitate usu, siis kannavad teie elud suurepäraselt vilja ning te saate nägema palju õnne ning saavutusi.²¹

Aastaid tagasi töötasin ma raudtee heaks. .. See oli päevil, mil peaaegu kõik reisiringidega sõitsid. Ühel hommikul helistas mulle kolleeg Newarkist New Jerseyst. Ta ütles: „Rong number see ja see on saabunud, kuid pagasivagunit pole. 300 reisijat on oma pagasi ära kaotanud ja on vihased.”

Asusin kohe tööle, et vaguni võimalik asukoht välja uurida. Sain teada, et see oli Californias Oaklandis korrakohaselt laaditud ja rongi külge kinnitatud. Vagun sõidutati meie raudteele Salt Lake Citys [ja see oli lõpuks saabunud] Saint Louisesse. Teine raudtee-ettevõtte pidi ta seal vastu võtma ja Newarki New Jerseyssse viima.

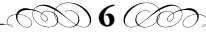

President Hinckley võrdles meie otsuseid farmivärava hingedega.

Kuid üks mõtlematu rööpaseadja liigutas Saint Louise jaamas üht pisikest raudtükki rongi teisele teele juhtimise punktis vaid seitsme ja poole sentimeetri võrra ja tõmbas siis hooba vagunite lahutamiseks. Avastasime, et pagasivagun, mis pidi olema New Jerseys Newarkis, oli tegelikult Louisianas New Orleansis – sihtkohast 2400 kilomeetri kaugusel. Saint Louise jaamas hooletu töölise põhjustatud seitsme ja poole sentimeetrine ümberlülitus oli suunanud vaguni valedale rööbastele ja vahemaa õige sihtkohaga kasvas dramaatiliselt. Nii on ka meie eluga. Kindlas suunas liikumise asemel tõmbab mõni eksiidee meid teise suunda. Esialgsest sihtkohast eemaldumine võib olla väga väike, kuid kui see jätkub, saab väga väikesest eemaldumisest suur lõhe ja me avastame end kaugel sealt, kuhu minna kavatsesime. . . Just need väikesed asjad, mis elu pöörlema panevad, toovad elus suure muutuse.²²

Ühel päeval ma lähenesin suurele farmiväravale. Ma tõstsin üles riivi ja avasin värava. Väravahingede liikumine oli nii kerge, et see oli peaaegu märkamatu. Kuid värava liikudes joonistus suur, pea 5-meetrise raadiusega kaar. Vaadates ainult väravahingede liikumist, ei oskaks keegi kunagi näha suurt liikumist, mis tuli väikese liikumise tulemusena.

Nii on see ka otsustega meie elus. Mõni väike mõte, mõni väike sõna, mõni väike tegu võib viia hiiglasuurte tagajärgedeni.²³

Elades evangeeliumi järgi, tugevdame Kirikut ja aitame Jumala tööl kasvada üle kogu maailma.

Te võite muuta [Kiriku] tugevamaks selle kaudu, kuidas elate oma elu. Laske evangeeliumil olla oma mõök ja kilp. ..

.. Kui imeline on tulevik, kui Kõikvõimas viib oma hiilgavat tööd edasi, mõjutades heaga kõiki, kes Tema evangeeliumi omaks võtavad ning selle järgi elavad.²⁴

Ma näen suurepärasest tulevikku väga ebakindlas maailmas. Kui me hoiame oma väärtustest kinni, kui me ehitame oma pärandi peale, kui kõnnime kuulekuses Issanda ees, kui me lihtsalt elame evangeeliumi järgi, siis meid õnnistatakse võrratul ja suurepärasel viisil. Meid vaadatakse kui kummalisi inimesi, kes on leidnud võtme kummalise õnne juurde.²⁵

Las iga mees ja naine ning laps otsustab muuta Issanda töö paremaks ja tugevamaks ning suuremaks, kui see on kunagi varem olnud. Meie elude kvaliteet toob kaasa muutuse. Meie otsus elada Jeesuse Kristuse evangeeliumi järgi toob kaasa muutuse. See on isiklik otsus. Kui me kõik palvetame, on Kirik nii palju tugevam. Ja nii on see evangeeliumi iga põhimõttega. Olgem osa sellest suurest edasiliikuvast eesmärgist, mis on üle kogu maailma kasvamas. Me ei saa paigal püsida, me peame edasi liikuma. Meil on kohustus seda teha. Meist igauhte südames olev isiklik veendumus on Kiriku tõeline jõud. Ilma selleta on meil väga vähe, koos sellega on meil aga kõik.²⁶

Ma kutsun igauhte teist, ükskõik kus te selle Kiriku liikmetena olete, seisma oma jalgadel ning liikuma edasi lauluga südames, elades evangeeliumi järgi, armastades Issandat ning ehitades kuningriiki. Koos püsime õigel teel ja säilitame usu, Kõikvõimas meie jõuks.²⁷

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- Miks on see nii, et Issanda lepingurahvana me „ei saa olla tavalised inimesed”? (Vt 1. osa.) Mis on mõned viisid, kuidas Jumalaga sõlmitud lepingud mõjutavad teie igapäevaelu?
- President Hinckley õpetas, et „me peame arendama endas jõudu oma töökspidamisi järgida” (2. osa). Kuidas me mõnikord teeme mõõndusi oma veendumuste suhtes? Kuidas saame ennast tugevdada, et kiusatustele vastu seista?
- Mida saame president Hinckley loost Eelija kohta rakendada enda ellu? (Vt 3. osa.) Mida te vastaksite kellelegi, kes leiab, et käsud on liiga piiravad? Kuidas olete täheldanud, et käskudest kinnipidamine toob vabaduse, turvalisuse ja rahu?
- Vaadake üle president Hinckley selgitus sellest, kuidas Kiriku juhid annavad nõu ja hoiatusi (vt 4. osa). Kuidas on Kiriku juhtide nõuannete järgimine teid õnnistanud?
- Mida võime õppida president Hinckley loost kadunud pagasivaguni kohta? (Vt 5. osa.) Miks võivad väikesed otsused ja teod endaga kaasa tuua suure muutuse meie elus? Mis on väike otsus, mis on endaga kaasa toonud suure muutuse teie elus? Kuidas võime paremini ära tunda väikeseid kõrvalekaldeid, mis viivad meid Jumala teelt eemale?
- Kuidas aitab evangeeliumi järgi elamine toime tulla ebakindlusega maailmas? (Vt 6. osa.) Kuidas aitab evangeelium meie elu lihtsustada? Mõelge, kuidas võiksite aktiivsemalt Kirikut tugevdada ja aidata Jumala tööl üle kogu maa kasvada.

Samateemalised pühakirjakohad:

5Ms 4:39–40; Hb 5:8–9; ÕL 64:33–34; ÕL 93:26–28; ÕL 98:22; Ab 3:24–26; UA 1:3

Abiks uurimisel

„Lugemine, uurimine ja mõtisklemine on eri asjad. Lugeses võime häid mõtteid saada. Uurides võime avastada pühakirjadest, kuidas miski toimib ja mismoodi on asjad omavahel seotud. Mõtiskledes saame Vaimu kaudu ilmutusi. Minu jaoks on mõtiskelu see, kui ma pärast hoolikat pühakirjade lugemist ja uurimist nende üle mõtlen

ja palvetan” (Henry B. Eyring. Teenige Vaimuga! – 2010. sügisene üldkonverents).

Viited

1. If Ye Be Willing and Obedient. – Ensign, juuli 1995, lk 2.
2. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 404.
3. This Is the Work of the Master. – Ensign, mai 1995, lk 71.
4. Avasõnad. – – 2005. a kevadine üldkonverents.
5. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 148–149.
6. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 146.
7. Building Your Tabernacle. – Ensign, nov 1992, lk 52.
8. Everything to Gain – Nothing to Lose. – Ensign, nov 1976, lk 96.
9. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 160–161.
10. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 404.
11. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004, 2005, lk 412.
12. If Ye Be Willing and Obedient. – Ensign, juuli 1995, lk 4.
13. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 406–407.
14. If Thou Art Faithful. – Ensign, nov 1984, lk 92.
15. Conference Report, apr 1965, lk 78.
16. The Times in Which We Live. – Ensign, nov 2001, lk 74.
17. This Is the Work of the Master. – Ensign, mai 1995, lk 71.
18. Loyalty. – Ensign või Liahona, mai 2003, lk 60.
19. The Church Is on Course. – Ensign, nov 1992, lk 59–60.
20. If Ye Be Willing and Obedient. – Ensign, dets 1971, lk 125.
21. Keep the Faith. – Ensign, sept 1985, lk 3, 6.
22. A Prophet's Counsel and Prayer for Youth. – Ensign, jaan 2001, lk 5–7.
23. Keep the Faith. – Ensign, sept 1985, lk 3.
24. Stay the Course – Keep the Faith. – Ensign, nov 1995, lk 72.
25. Look to the Future. – Ensign, nov 1997, lk 69.
26. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 138–139.
27. Stay the Course – Keep the Faith. – Ensign, nov 1995, lk 72.

„Taeval ei ole olemas asendust produktiivsele tööle. See on protsess, mille kaudu unistused saavad reaalsuseks.”

Rahu ja rahulolu ajaliku enesega toimetuleku kaudu

„Me õpetame enesega toimetulekut kui elu põhimõtet, et me peaksime iseene eest hoolt kandma ja ise oma vajaduste eest hoolitsema.”

Gordon B. Hinckley elust

Lapsena õppis Gordon B. Hinckley enesega toimetuleku põhimõtteid, kui ta töötas oma vanemate ja õdede ning vendadega. Ta on hiljem meenutanud:

„Me elasime minu mõistmise järgi suures majas. .. Oli ohtralt muru ja palju puid, millelt langes miljoneid lehti, ning tohutu hulk tööd, mis vajas pidevalt tegemist.

.. Meil oli ahi köögis ja ahi elutoas. Hiljem pandi paika katel ning see oli imeline asi. Kuid sellel oli täitmatu sõeisu ja puudus automaatne koldetäitur. Igal õhtul tuli sütt katlasse kühveldada ja see sinna hoolikalt pakkida.

Ma õppisin sellelt katlamonstrumilt suurepärase õppetunni: kui sa tahtsid, et oleks soe, siis pidid sa labidat liigutama.

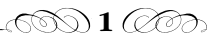
Mu isal oli arusaam, et tema poisid peaksid õppima tööd tegema nii suvel kui talvel ja nii ta ostis kahe hektari suuruse farmi, mis lõpuks kasvas rohkem kui kaheteistkümne hektari suuruseks. Me elasime seal suvel ning naasime linna, kui kool algas.

Meil oli suur viljapuuaed ning igal kevadel tuli puid kärpida. Isa viis meid kärpimise ettenäitamisele, mille viisid läbi põllumajanduskolledži eksperdid. Me saime teada suurepärase tõe – sa võisid päris hästi kindlaks määrata, millist vilja korjard septembris, selle järgi, kuidas veebruaris puid kärpised.”¹

Kuna need tõesed olid osa tema isiklikust alusest, õpetas president Hinckley tihti evangeeliumi järgi elamise praktilisi õppetunde. Ta tunnistas õnnistustest, mis tulevad kõvasti tööd tehes, ning julgustas viimse aja pühasid elama oma sissetuleku piires ja valmistama end ette õnnetuste vastu, mis võivad tulevikus tulla.

Lisaks nende põhimõtete õpetamisele aitas president Hinckley pühadel leida viise nende järgimiseks. Näiteks 2001. aasta aprillis tutvustas ta Alalise Hariduse Fondi, mille loomist tema sõnul inspireeris Issand.² Selle programmi kaudu võisid inimesed annetada fondi, mis annaks lühiajalisi laene, et aidata kvalifitseeruvaid Kiriku liikmeid, peamiselt koju naasnud misjonäre, hariduse või erialase väljaõppe omandamisel, mis võimaldaks neil leida parema töökohta. Kui inimesed maksavad oma laenu tagasi, siis see raha lisatakse fondi, et aidata tulevasi osasaajaid. Alalise Hariduse Fond on aidanud kümnetel tuhandetil inimestel saada enesega toimetulevateks. Nagu president Hinckley kord ütles, siis see annab „ereda lootusekiire”.³

Gordon B. Hinckley õpetused

Kui teeme tööd aususega, õnnistatakse meie elu igaveseks.

Ma usun töö evangeeliumisse. Taeva all ei ole asendust viljakale tööle. See on protsess, mille kaudu unistused saavad reaalsuseks. See on protsess, mille kaudu jõude olevatest nägemustest saavad dünaamilised saavutused.⁴

Natuke mängimist ja lõõgastumist on hea. Kuid töö on see, mis toob erinevuse mehe või naise ellu. Töö on see, mis annab meile toidu, mida sööme, riided, mida kanname, ja kodud, kus elame. Kui soovime isiklikult ja kollektiivselt kasvada ning areneda, siis ei saa me eitada vajadust töötada oskuslike käte ja haritud meeltega.⁵

Ma olen avastanud, et elu ei ole suurte kangelaslike tegude jada. Suurepärase elu on järjepideva headuse ja viisakuse asi, see tähendab teha, mis on vaja teha, siis kui seda on vaja teha, ilma pasuna puhumiseta. Ma olen tähele pannud, et need ei ole geeniused, kes selles maailmas midagi muudavad. Ma olen tähele pannud, et suuremalt jaolt teevad maailma töö tavaliste andidega mehed ja naised, kes on töötanud tavatul viisil.⁶

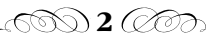

„Lapsed peavad koos oma vanematega tööd tegema. Nad õpivad, et töö on puhtuse, arengu ja jõukuse hind.”

Lapsed peavad koos oma vanematega tööd tegema – koos nõusid pesema, koos põrandaid pesema, muru niitma, puid ja põõsaid kärpima, värvima ja korrastama ja koristama ning tegema sada muud asja, mille kaudu nad õpivad, et töö on puhtuse, arengu ja jõukuse hind.⁷

Selle Kiriku geniaalne idee on töö. Igaüks töötab. Te ei arene, kui te ei tööta. Usk, tunnistus tõest, on nagu minu käe lihas. Kui te seda kasutate, kasvab see tugevaks. Kui te riputate selle sidemega kaela, muutub see nõrgaks ja lodevaks. Me paneme inimesed tööle. Me loodame neilt suuri asju, ning on imepärane ja imeilus, et nad saavad sellega hakkama. Neil on tulemused.⁸

Selles Kirikus ei juhtu mitte midagi, kui te ei tee tööd. See on nagu käsikäru. See ei liigu paigast, kuni haarate kahest käepidemest ja lükkate. Kõva töö viib Issanda töö edasi, ja kui olete õppinud tööd tegema tõeliselt ausalt, siis see õnnistab teie elu igavesti. Ma mõtlen seda kogu oma südamest. See õnnistab teie elu igavesti.⁹

Meie kohustus on aidata teistel end tõsta ja saavutada enesega toimetulek.

Üks vana ütlus kõlab, et kui sa annad mehele kala, saab ta sel päeval söönuks. Aga kui sa õpetad teda kala püüdma, saab ta süüa kogu oma ülejäänud elu. ..

Suurendagu Issand meie visiooni ja mõistmist, et teha neid asju, mis aitavad meie liikmeid mitte üksnes vaimselt, vaid ka ajaliselt. Me võtame enda peale väga tõsise kohustuse. President Joseph F. Smith ütles, .. et usk, mis ei aita inimest selles elus, ei tee tõenäoliselt tema heaks midagi ka tulevases elus. (Vt „The Truth about Mormonism”. – Out West, sept 1905, lk 242.)

Kui meie inimeste hulgas on laialt levinud vaesus, peame me tegema kõik, mis suudame, et aidata neil midagi teha, et rajada oma elu enesega toimetuleku alusele, mida võib õpetada. Haridus on võimaluse võti. ..

Meie pühalik kohustus .. on järgmine: „Abista[da] nõrku, tõsta käsi, mis on rippu vajunud, ja tugevda[da] nõrkenud põlvi” (ÕL 81:5). Me peame aitama neil enesega toime tulla ja olla edukad.

Ma usun, et Issand ei soovi näha oma inimesi vaesusesse elama mõistetuna. Ma usun, et Ta soovib, et ustavad naudiksid häid asju maa peal. Ta tahab, et meie teeksime neid asju, et neid aidata.¹⁰

Nii nagu me õpetame, peaks inimene enda heaks tegema kõik, mis on võimalik. Kui ta on ära kasutanud kõik oma vahendid, siis peaks ta pöörduma abi saamiseks oma pere poole. Kui perekond ei saa aidata, siis võtab asja üle Kirik. Ja kui Kirik võtab üle, siis on meie suur soov esiteks hoolitseda koheste vajaduste eest ning seejärel aidata teda nii kaua, kui tal on abi vaja, kuid selle protsessi jooksul abistada teda koolitamisel, töökoha saamisel ja viisi leidmisel, kuidas

jälle jalule tõusta. See on [Kiriku] suurepärase sotsiaalabiprogrammi kogu eesmärk.¹¹

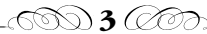
Need, kes on programmis saajatena osalenud, on säästetud „tegevusetuse needusest ja armuandide kurja käest”. Nende väärikus ja endast lugupidamine on säilitatud. Ja tohutul hulgal mehi ning naisi, kes ei ole olnud otsesed saajad, kuid on osalenud toidu kasvatamises ja töötlemises ning paljudes teistes kaasas käivates tegevustes, tunnistavad rõõmust, mis leidub teiste isetus teenimises.

Mitte keegi, kes seda programmi selle tohutu tähendusega ja hiiglasuurte tulemustega näeb, ei saa mõistlikult kahelda ilmutuse vaimus, mis pani sellele alguse ning mis on suurendanud selle praktilist väge hea tegemisel.¹²

Me jätkame. Vajadusi leidub alati. Nälg, puudus ja katastroofid jäävad alati meiega. Ja alati on neid, kelle elu on puudutanud evangeeliumi valgus, kes on nõus teenima ja tegema tööd ning kergendama nende elu, kes maa peal puudust kannatavad.

Selle sarnaselt oleme rajanud ka Alalise Hariduse Fondi. See on leidnud aset teie heldete annetuste kaudu. .. Väärilistele noortele meestele ja naistele antakse hariduse omandamiseks laenu. Muidu jääksid nad ka edaspidi vaesuse küüsi, mida nende vanemad ja esivanemad on põlvkondade vältel tunda saanud. ..

Seda tööd juhib Issanda Vaim. See sotsiaalabi alane tegevus on ilmalik tegevus, mis väljendub riisi ja ubade, tekkide ja telkide, riiete ja ravimite ja töö kaudu, samuti parema töö nimel omandatava hariduse kaudu. Kuid see niinimetatud ilmalik töö väljendab vaid välispidiselt sisemist vaimu – Vaimu, mis on meie Issandal, kelle kohta öeldi, et „tema käis mööda maad ja tegi head” (Ap 10:38).¹³

Prohvetid on meid julgustanud vaimselt ja ajaliselt tulevasteks katastroofideks ette valmistuma.

Me õpetame enesega toimetulekut kui elu põhimõtet, et me peaksime iseenese eest hoolt kandma ja ise oma vajaduste eest hoolitsema. Ja nii me julgustame oma inimesi, et neil oleks midagi, julgustame ette planeerima, toitu .. käepärast hoidma, ning võimalusel mustade päevade jaoks hoiuse avama. Katastroofid saabuvad

mõnikord, kui neid kõige vähem oodatakse – töötus, haigus, sellised asjad.¹⁴

Hädad ja katastroofid pole sellele vanale maailmale võõrad. Need meist, kes loevad ja usuvad pühakirju, on teadlikud prohvetite hoiatustest seoses katastroofidega, mis on juba aset leidnud ja alles tulemas. ..

Kui kurjakuulutavad on Õpetuse ja Lepingute 88. osas toodud ilmutuse sõnad, mis räägivad õnnetustest, mis leiavad aset pärast seda, kui vanemad on oma tunnistused andnud. Issand ütleb:

„Sest pärast teie tunnistust tulevad tunnistuseks maavärinad, mis toovad tema sisemusest esile oigamised, ja inimesed kukuvad maha ning ei ole võimelised seisma.

Ja samuti tuleb kõuemürinate hääle ja välkude hääle ja tormide hääle ja üle oma piiride kerkivate merelainete hääle tunnistus.

Ja kõik on ärevuses; ja tõesti, inimeste südamed löövad araks, sest kartus tuleb kõikide inimeste peale.” (ÕL 88:89–91) ..

Just nagu hädasid on olnud minevikus, ootame me neile lisa tulevikus. Mida me teeme?

Keegi ütles, et siis, kui Noa laeva ehitas, vihma ei sadanud. Kuid ta ehitas ja pärast hakkas vihma sadama.

Issand on öelnud: „Kui te olete ettevalmistunud, siis te ei kardate” (ÕL 38:30).

Ka peamine ettevalmistumine on Õpetuses ja Lepingutes välja toodud, kus seisab: „Seiske pühades paikades ja ärge laske ennast kõigutada, kuni tuleb Issanda päev” (ÕL 87:8). ..

Me saame elada nii, et võime paluda Issandalt kaitset ja juhatust. See on esmatähtis. Me ei saa oodata Tema abi, kui me ei taha Tema käskudest kinni pidada. Meil on siin Kirikus piisavalt tõendeid sõnakuulmatuse tagajärjel tulevatest karistustest nii jeredlaste kui ka nefilaste rahva näidete varal. Kumbki jõudis pahelisuse tõttu hiilguse juurest täieliku hävinguni.

Me teame loomulikult, et vihma sajab nii õiglaste kui ebaõiglaste peale (vt Mt 5:45). Kuigi õiglased ka surevad, pole nad kadunud, vaid saavad päästetud Lunastaja lepituse kaudu. Paulus kirjutab

roomlastele: „Sest kui me elame, siis elame Issandale, ja kui me sureme, siis sureme Issandale” (Rm 14:8). ..

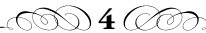
Meie inimesi on nõustatud ja innustatud kolmveerand sajandit tegema selliseid ettevalmistusi, mis ei lase õnnetuse tulles hukkuda.

Me saame varuda veidi vett, peamisi toiduaineid, ravimeid ja riideid, et soojas püsida. Meil peaks olema veidi raha kõrvale pandud mustadeks päevadeks.¹⁵

Meil on vägev sotsiaalabiprogramm, mille juurde käivad sellised asjad, nagu viljahoidlad mitmetes piirkondades. On tähtis, et me seda teeksime. Kuid parim paik, kus panna kõrvale veidi toitu ja samuti mõningaid rahalisi sääste, on teie kodu. Parim sotsiaalabiprogramm on meie enda sotsiaalabiprogramm. Viis või kuus karpit nisu kodus on parem kui vakk viljakogumislaos. ..

Me võime alustada üsna tagasihoidlikult. Me võime alustada ühe nädala toiduvarude kogumisega ning seejärel kasvatada seda kuu ja seejärel kolme kuu varudeks. Ma räägin praegu põhitoiduainetest. Nagu te kõik näete, ei ole see nõuanne uus. Kuid ma kardan, et paljud tunnevad, et pikaks ajaks toidu varumine käib neile kaugelt üle jõu, nii et nad isegi ei ürita.

Alustage vähesega .. ja kasvatage seda tasapisi, liikudes sobiva eesmärgi poole. Säästke regulaarselt veidi raha ning te üllatute, kuidas see kasvab.¹⁶

Naudime iseseisvust ja vabadust, kui väldime võlga nii palju kui võimalik ning paneme raha kõrvale hädaolukordade jaoks.

Meile on õpetatud ikka ja jälle iseenesega toimetulekut, võlgadest hoidumist ning kokkuhoiu vajalikkust. Nii paljud meie inimesed on suurtes võlgades asjade pärast, mis ei ole vajalikud. .. Ma soovitan teil kui Kiriku liikmetel vabaneda võlgadest, kus võimalik, ning panna veidi kõrvale raskete aegade jaoks.¹⁷

Aeg on oma majad korda seada. ..

President J. Reuben Clark jun [ütles] 1938. aasta konverentsi prees-terluse koosolekul: „Kui te kord juba võlgu olete, on intress teie igaminutiline kaaslane päeval ja ööl, iga minut teie kõrval, te ei saa

teda vältida ega tema eest minema lipsata; te ei saa teda vallanda-
da; ta ei allu palvetele, nõudmistele, ta purustab teid” (Conference
Report, apr 1938, lk 103).

Ma saan aru, et kodu ostuks võib laenamine olla vajalik. Kuid ost-
kem kodu, mis on meie võimaluste piires, ning seeläbi kergendagem
makseid, mis ripuvad meie peade kohal pidevalt ilma halastuse ja
pikenduseta. ..

Kiriku algusaastatest peale on Issand rääkinud võlast. Ilmutuse
kaudu ütles Ta Martin Harrisele: „Maksa ära võlg, mis sul on lepin-
gust trükkaliga. Vabasta ennast orjusest” (ÕL 19:35).

President Heber J. Grant rääkis sellel teemal korduvalt. .. Ta ütles:
„Kui on olemas üks asi, mis toob inimsüdamesse ning perekonda
rahu ja rahulolu, siis on see meie sissetulekute piires elamine. Ja kui
on olemas üks asi, mis on rusuv ning heidutav ja hirmutav, siis on
need võlad ja kohustused, millega me ei suuda toime tulla” (Gospel
Standards, koost G. Homer Durham, 1941, lk 111).

Kogu Kirikus me kanname sõnumit enesega toimetulekust. Ene-
sega toimetulekut ei saa olla kodus, millel lasub tõsine võlakoorem.
Inimesel ei saa olla ei iseseisvust ega vabadust ahelatest, kui tal on
kohustused teiste ees.

Kiriku tegemiste haldamisel oleme proovinud olla eeskujuks.
Vastavalt eeskirjale oleme kiivalt kinni hoidnud tavast igal aastal
kõrvale panna teatud protsent Kiriku sissetulekutest tuleviku tarbeks.

Ma olen tänulik, et saan öelda, et kõikides oma tegevustes, kõi-
kides oma ettevõtmistes, kõikides osakondades on Kirik võimeline
tegutsema ilma laenatud rahata. Kui me ei saa hakkama, siis kärbime
oma programme. Me vähendame kulusid, et need oleksid sissetu-
lekutega vastavuses. Me ei laena. ..

Milline imeline tunne on olla vaba võlast, omada natuke raha
ootamatusteks, mis on pandud sinna, kust seda saab vajaduse korral
võtta. ..

Ma kehatan teid .. vaatama üle oma finantsasju. Ma kehatan teid
olema oma kulutustes mõõdukad; distsiplineerige ennast oma ostu-
des vältimaks võlga nii palju kui võimalik. Makske võlad nii kiiresti
kui võimalik ja vabastage ennast orjusest.

See on osa ajalikust evangeeliumist, millesse me usume. Õnnis-
tagu Issand teid .. oma kodude kordaseadmisel. Kui olete maksnud
oma võlad, kui teil on rahavarud, isegi kui need on väikesed, siis
kui peaksid tormid möllama teie pea kohal, on teil ikkagi varjualune
oma [perekonna] jaoks ning rahu teie südames.¹⁸

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- President Hinckley õpetas, et „ei ole asendust viljakale tööle” (1. osa). Kuidas on töö tegemine teie elus õnnistuseks olnud? Mida olete kõvasti töötamise kaudu õppinud? Kuidas saavad vanemad aidata oma lastel õppida tööd tegema?
- Mis on meie kohustused nende suhtes, kellel on ajalikud vajadused? (Vt 2. osa.) Kuidas me saame aidata teistel enesega toimetulevaks saada? Kuidas on teie elu mõjutanud teiste teenimine või see, et keegi on teid teeninud?
- Vaadake üle ettevalmistused, mida president Hinckley soovitas meil teha rasketeks aegadeks (vt 3. osa). Millal olete näinud raskete aegade jaoks ettevalmistuste tegemise tähtsust? Mis on mõned väikesed järkjärgulised asjad, mida saame teha, et end ette valmistada?
- Vaadake üle president Hinckley nõuanne võlgade ja kokkuhoiu kohta (vt 4. osa). Miks on tähtis distsiplineerida end, mis puutub raha kulutamisse? Kuidas võib võlg meid ajaliselt ja vaimset mõjutada? Kuidas saavad vanemad õpetada oma lastele raha arukalt kasutamist?

Samateemalised pühakirjakohad:

1Ts 4:11–12; ÕL 1:11–13; ÕL 78: 13–14; ÕL 104:13–18; Ms 5:1

Abiks õpetamisel:

„Pidage silmas, et te head arutelu liiga vara ei lõpetaks, püüdes kogu ettevalmistatud materjali läbi võtta. Kuigi see on tähtis, on sellest veelgi tähtsam aidata õppuritel tunda Vaimu, vastata nende küsimustele, aidata paremini mõista evangeeliumi ja suurendada nende kohusetundlikkust käskude pidamisel” (Teaching, No Greater Call, 1999, lk 64).

Viited

1. Some Lessons I Learned as a Boy. – Ensign, mai 1993, lk 52.
2. Vt „The Perpetual Education Fund”. – Ensign, mai 2001, lk 52.
3. Reaching Down to Lift Another. – Ensign, nov 2001, lk 54.
4. I Believe. – New Era, sept 1996, lk 6.
5. I Believe. – New Era, sept 1996, lk 6.
6. One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley, 2006, lk 24.
7. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 707.
8. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004, 2005, lk 532.
9. Inspirational Thoughts. – Ensign, aug 2000, lk 5.
10. The Perpetual Education Fund. – Ensign, mai 2001, lk 52–53.
11. This Thing Was Not Done in a Corner. – Ensign, nov 1996, lk 50.
12. President Harold B. Lee: An Appreciation. – Ensign, nov 1972, lk 8; vt ka Heber J. Grant. Conference Report, okt 1936, lk 3.
13. I Was an Hungred, and Ye Gave Me Meat. – Ensign või Liahona, mai 2004, lk 61.
14. This Thing Was Not Done in a Corner. – Ensign, nov 1996, lk 50.
15. Kui te olete ette valmistunud, siis te ei karda. – 2005. a sügisene üldkonverents.
16. To Men of the Priesthood. – Ensign või Liahona, nov 2002, lk 58.
17. The Times in Which We Live. – Ensign, nov 2001, lk 73.
18. To the Boys and to the Men. – Ensign, nov 1998, lk 53–54.

Enese unustamine teisi teenides

„Sisenegu meie südamesse evangeeliumi tõeline tähendus, et me mõistaksime, et elu, mille andis meie Jumal Isa, tuleb kasutada teisi teenides.”

Gordon B. Hinckley elust

Noor vanem Gordon B. Hinckley oli oma esimestel nädalatel põhimisjonärina Inglismaal suurtes raskustes. Ta oli saabudes haige ning tema püüded evangeeliumi kuulutada lükati korduvalt tagasi. Sellel keerulisel hetkel õnnistati teda millegagi, mida ta hiljem nimetas oma „otsustamise päevaks” – kogemus, mis mõjutas tema teenimist kogu ülejäänud elu jooksul.

Ta meenutas: „Ma olin heidutatud. Ma kirjutasin kirja koju oma heale isale ning ütlesin talle, et tundsin, et raiskan oma aega ja tema raha. Ta oli mu isa ning mu vaia juhataja ja ta oli tark ning inspireeritud mees. Ta kirjutas mulle väga lühikese kirja, milles ta ütles: „Kallis Gordon, sain su viimase kirja kätte. Mul on ainult üks soovitus: unusta end ja hakka tööle!” Varem samal hommikul olime kaaslasega lugenud oma pühakirjade tunnis järgmisi Issanda sõnu: „Sest kes iganes oma hinge tahab päästa, see kaotab selle; aga kes iganes oma hinge kaotab minu ja armuõpetuse pärast, see päästab selle” (Mk 8:35).

Need Õpetaja sõnad, millele järgnes mu isa kiri nõuandega end unustada ja tööle hakata, läbistasid mu hinge. Isa kirja oma käes hoides läksin ma meie kodus aadressil 15 Wadham Road, kus me elasime, meie magamistuppa ning laskusin põlvili ja andsin Issandale töötuse. Ma lubasin proovida endale mitte mõelda ja end Tema teenistuses unustada.

See päev 1933. aasta juulis oli minu otsustamise päev. Minu ellu tuli uus valgus ja minu südamesse uus rõõm.”¹

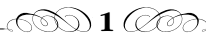
„Kui me väidame end Õpetajat kummardavat ja teenivat, siis kas me ei peaks püüdma jäljendada tema teenimist täis elu?”

See valgus ei lahkunud Gordon B. Hinckley elust mitte kunagi. Sellest päevast peale pühendas ta end teisi teenides Issandale. President Hinckley matustel nimetas president Henry B. Eyring mõned president Hinckley panustest: üle kogu maailma templite ehitamine, väiksemate templite rajamine templitöö kiirendamiseks, Alalise Hariduse Fondi loomine ja Konverentsikeskuse ehitamine. Seejärel ta ütles:

„Tema isiklik pärand on suurem kui see lühike nimekiri ja mu võime seda kirjeldada. Kuid tema saavutustel on vähemalt üks ühine osa. Need olid alati tehtud, et õnnistada inimesi võimalustega. Ja alati ta mõtles nendele, kellel oli kõige vähem võimalusi, tavalistele inimestele, kes heitlesid igapäevaelu raskustega toimetulekuga ja Jeesuse Kristuse evangeeliumi järgi elamise väljakutsega. Rohkem kui üks kord pärast minupoolse ettepaneku esitamist koputas ta sõrmega kergelt mu rinnale ja ütles: „Hal, kas sa pidasid meeles raskustes olevat isikut?“²

„Ma soovin olla aktiivne ja teha tööd,” ütles president Hinckley. „Ma soovin igale päevale vastu minna otsustavuse ja eesmärgiga. Ma soovin kasutada iga ärkveloleku hetke, et julgustada, et õnnistada neid, kelle koormad on rasked, et kasvatada usu ja tunnistuse tugevust.“³

Gordon B. Hinckley õpetused

Meie elu on and Jumalalt ja seda peab kasutama teisi teenides.

Üle kogu maailma on .. palju vaesust ja ilmset puudust, nii palju vastuhakkamist ning õelust, nii palju kõlblusetust, nii palju katkisi kodusid ja hävitatud perekondi, nii palju üksikuid inimesi, kes elavad kurba elu ilma lootuseta, nii palju kannatusi kõikjal.

Ja nii esitan ma teile palve. Ma palun teid, et arvestades kõike, mida saate, te ka annate, et muuta maailma natuke paremaks.⁴

Kui soovime, et maailm oleks parem paik, siis peab armastuse protsess inimkonna südames muutuse läbi viima. See saab juhtuda, kui me vaatame iseendast kaugemale, et anda oma armastus

Jumalale ning teistele, ja teeme seda kogu oma südamest, kogu oma hingega, kogu oma meelega.

Issand on nüüdisaja ilmutuses kuulutanud: „Kui te peate silmas üksnes minu hiilgust, täidetakse terve teie keha valgusega ja te ei ole mingit pimedust” (ÕL 88:67).

Kui me vaatame Jumala poole armastuse ja tänuga, kui teenime Tema hiilgust silmas pidades, lahkub meist patu pimedus, isekuse pimedus, uhkuse pimedus. Suureneb armastus meie Igavese Isa ja Tema Armastatud Poja, meie Päästja ja meie Lunastaja vastu. Tekib suurem kaasinimeste teenimise meelsus, on vähem iseendale mõtlemist ja rohkem teistele abikäe ulatamist.

Armastus on Jeesuse Kristuse evangeeliumi põhiolemus.⁵

Kui me väidame end Õpetajat kummardavat ja teenivat, siis kas me ei peaks püüdma jäljendada Tema teenimist täis elu? Mitte keegi meist ei saa õigusega väita, et Tema elu on Tema enda oma. Meie elu on and Jumalalt. Me ei tule siia maailma oma vabal tahtel. Me ei lahku siit vastavalt oma soovile. Meie päevi ei loeta mitte vastavalt meie tahtele, vaid vastavalt Jumala tahtele.

Nii paljud meist kasutavad oma elu, nagu see oleks täielikult nende oma. Meil on valik seda raisata, kui soovime. Kuid sellest saab olulise ja püha usalduse reetmine. Nõnda nagu Õpetaja nii hästi selgitas: „Sest kes iganes oma hinge tahab päästa, see kaotab selle; aga kes iganes oma hinge kaotab minu ja armuõpetuse pärast, see päästab selle” (Mk 8:35).⁶

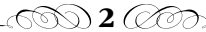
Mu armsad vennad ja õed, see on suur väljakutse. Võimalused on kõikjal meie ümber. Jumal tahaks, et me teeksime Tema tööd ja teeksime seda energia ja optimistlikkusega. See töö, nagu Tema seda on defineerinud, on järgmine: „Abista nõrku, tõsta käsi, mis on rippu vajunud, ja tugevda nõrkenud põlvi” (ÕL 81:5).

See on teenida neid, kes seda vajavad. See on lohutada leinajaid. See on külastada leski ja orbusid nende viletsuses. See on toita puudustkannatajaid, riietada alastiolijaid, anda varju neile, kellel ei ole katust oma pea kohal. See on teha nii, nagu Õpetaja seda tegi, kes „tegi head” (Ap 10:38).⁷

Minu sõnum teile täna .. on, et planeerides oma elu, otsustate te pühendada osa oma ajast neile, kes on viletsuses ja puuduses, ootamata seejuures vastutasu. Teie oskuseid vajatakse, ükskõik, mis need ka siis on. Teie abikäed aitavad kellegi viletsuse mülkast välja. Teie kindel hää annab julgustust neile, kes muidu ehk annaksid lihtsalt alla. Teie oskused võivad märkimisväärsel ja imelisel viisil muuta nende elu, kes on puuduses. Kui mitte praegu, siis millal? Kui mitte sina, siis kes?⁸

Sisenegu meie südamesse evangeeliumi tõeline tähendus, et me mõistaksime, et Jumala, meie Isa poolt antud elu tuleb kasutada teisi teenides.

Kui teisi nii teenime, siis on meie päevad täis rõõmu ja õnne. Mis veelgi tähtsam, need on pühitsetud meie Issandale ja Päästjale Jeesusele Kristusele ning nende õnnistuseks, kelle elusid puudutame.⁹

Teenimine on parim ravim enesehaletsuse, isekuse, meeleheite ja üksilduse vastu.

Mulle meenub kolledžilinnaku külastus, kus kuulsin tavalist, paljukuuldud noorte kurtmist, nimelt kaebuseid kooli pingete kohta – nagu see oleks koorem, mitte võimalus saada osa maailma teadmistest –, kaebuseid eluaseme ja toidu pärast. ..

Ma andsin neile noortele nõu, et kui kooli pinged on liiga suured, kui nad soovivad kurta oma eluaseme ja toidu üle, siis võin soovitada nende probleemidele lahendust. Ma tegin ettepaneku, et nad paneksid mõneks tunniks kõrvale oma raamatud, väljuksid oma tubadest ja läheksid külla kellelegi, kes on vana ja üksildane, või kellelegi, kes haige ja heidutatud. Üldiselt olen märganud, et kui kurdame elu üle, siis on see seetõttu, et mõtleme ainult iseendale.

Kingaparandustöökoja seinal, mille püsiklient olin, oli mitmeid aastaid silt. Sellel seisis: „Ma kurtsin, sest mul polnud kingi, kuni nägin meest, kellel polnud jalgu.” Enesehaletsuse haiguse kõige parem rohi on teiste ennastunustav teenimine.¹⁰

Ma usun, et enamiku jaoks meist on kõige parem rohi üksilduse vastu teiste teenimine ja nende heaks töö tegemine. Ma ei heida teie probleeme kõrvale, kuid ei kõhkle ütlemast, et on paljud, kelle

„On nii palju inimesi, kelle koormaid te saate kergendada.”

probleemid on teie omadest tõsisemad. Ulatage abikäsi, et neid teenida, neid aidata, neid julgustada. On nii palju poisse ja tüdrukuid, kes ebaõnnestuvad koolis natukese isikliku tähelepanu ning julgustuse puudumise pärast. On nii palju vanureid, kes elavad armetuses ja üksilduses ning hirmus, kellele lihtne vestlus tooks natuke lootust ja sära. . .

On nii palju vigastatuid, kes vajavad head samariitlast, kes seoks nende haavad ja aitaks nad taas oma teele. Natuke lahkust võib tuua viletsuses olijale suure õnnistuse ja hea tunde sellele, kes temaga sõbrustab.¹¹

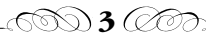
On nii palju inimesi, kelle koormaid te saate kergendada. Meie ümber on kodutuid, näljas ja puuduses olijaid. On vanurid, kes on hooldekodudes üksi. On puudega lapsed, noored, kes tarvitavad narkootikume, haiged ja koduseinte vahele aheldatud inimesed, kes vajavad hädasti lahket sõna. Kui teie seda ei tee, siis kes teeb?

Parim vastumürk mure vastu on töö. Parim rohi meelega vastu on teenimine. Parim ravi väsimuse vastu on kellegi aitamine, kes on teist veelgi väsinum.¹²

Miks on misjonärid õnnelikud? Sest nad unustavad ennast teisi teenides.

Miks on need, kes templis tööd teevad, õnnelikud? Sest nende armastuse töö on igas mõttes harmoonias inimkonna Päästja teiste heaks tehtava suure tööga. Nad ei palu tänu ega oota tänu selle eest, mida nad teevad. Suuremalt jaolt ei tea nad rohkemat kui inimese nime, kelle heaks nad tööd teevad.¹³

Väljendage neid õilsaid südames peituvaid soove ulatada abikäsi, et lohutada, toetada ja teisi üles ehitada. Kui nii teete, lahkub teist isekuse laostav mürk ja selle asendab sulnis ning imeline tunne, mis ei saa tulla mitte ühelgi teisel viisil.¹⁴

Kui ulatame teiste aitamiseks abikäe, leiame tõelise iseenda.

Mitmeid aastaid tagasi ühel pühapäevahommikul olin ühes Idaho osariigi väikeses linnas vaiajuhataja kodus. Enne hommikupalvet luges perekond koos mõned pühakirjasalmid. Nende seas olid Jeesuse sõnad, nagu need on kirja pandud Johannese 12:24: „Tõesti, tõesti ma ütlen teile: Kui nisuiva ei kuku mullasse ega sure, jääb ta ükski; aga kui ta sureb, siis ta kannab palju vilja!”

Kahtlemata viitas Õpetaja oma peatselt saabuvale surmale, kuulutades, et kui Ta ei sureks, oleks Tema elu missioon suuresti asjata. Kuid ma näen nendes sõnades ka muud tähendust. Mulle tundub, et Issand ütleb igapäevale meist, et välja arvatud, kui me ei unusta ennast teisi ennastalgavalt teenides, siis on meie elu möödunud ilma tõelise eesmärgita, sest Ta jätkas, öeldes: „Kes oma elu armastab, see kaotab selle, ja kes oma elu vihkab siin maailmas, see hoiab selle igaveseks eluks” (Johannese 12:25). Või nagu on kirjas Luuka evangeeliumis: „Kes oma hinge püüab säästa, see kaotab selle, ja kes selle kaotab, see hoiab selle elus!” (Lk 17:33) Teiste sõnadega öelduna, see, kes elab ainult iseendale, närbub ja sureb, kuid see, kes unustab ennast teisi teenides, kasvab ja õitseb selles elus ning igavikus.

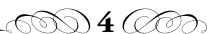
Sellel hommikul vaiakonverentsil vabastati juhataja, kelle juures olin viibinud, pärast kolmeteist aastat ustavat teenimist. Toimus armastuse ja lugupidamise tundepuhang, kuid seda mitte tema rikkuse pärast, mitte tema tuntuse pärast äriühingukonnas, vaid suurepärase isetu teenimise pärast. Mõtlemata oma isiklikele huvidele, oli ta sõitnud kümneid tuhandeid kilomeetreid kõikisugustes ilmaoludes.

Ta oli sõna otseses mõttes veetnud tuhandeid tunde teiste huvisid teenides. Ta oli hüljanud oma isiklikud toimetused, et aidata neid, kes tema abi vajasisid. Ja nii tehes oli ta ärganud ja saanud suureks nende silmis, keda oli teeninud.¹⁵

Aastaid tagasi lugesin ühe noore naise lugu, kes läks maapiirkonda kooliõpetajaks. Tema õpilaste seas oli tüdruk, kes oli varem läbi kukkunud ja oli ka nüüd läbi kukkumas. See õpilane ei osanud lugeda. Ta oli pärit perekonnast, kus puudusid vahendid, et viia ta suuremasse linna, et teha kindlaks, kas tal on probleem, mida saaks ravida. Kahtlustades, et probleem võiks seisneda tüdruku silmades, korraldas noor õpetaja tüdruku sõidu enda kulul, et tema silmi kontrollitaks. Leiti probleem, mille sai parandada prillide abil. Peatselt avanes sellele õpilasele uus maailm. Esimest korda oma elus nägi ta enda ees olevat maailma selgelt. Selle maapiirkonna kooliõpetaja palk oli vähene, kuid sellest vähesest tegi ta investeringu, mis täielikult muutis selle läbikukkiva õpilase elu ning seda tehes leidis ta ka uue mõõtme omaenda elus.¹⁶

Teenides nii, lisatakse teie ellu uus mõõde. Te leiate uusi ja virgutavaid inimesi, kellega läbi käia. Te leiate sõprust ja inimesi, kellega seltsida. Te kasvate teadmises ning mõistmises ja tarkuses ning oma võimes teenida.¹⁷

Ma tunnistan, et kui igaüks teist ulatab abikäe teiste aitamiseks, leiate iseend ja õnnistate väga maailma, milles elate.¹⁸

Kirik pakub palju võimalusi isetuks teenimiseks.

Vennad ja õed, te ei saa kunagi õnnelikuks, kui veedate elu, mõeldes vaid iseendale. Unustage end suurt eesmärki, nimelt Issanda eesmärki teenides. Kvoorumite ja abiorganisatsioonide töö, templitöö, sotsiaalabi töö, misjonitöö. Õnnistades teiste elu, õnnistate te omaenda elu.¹⁹

Terves maailmas ei ole teist sellist õnne täis tööd, kui on see töö. See õnn on kummaline. See tuleb teiste teenimisest. See on tõeline. See on ainulaadne. See on imeline.²⁰

Lubage Kirikul olla teie kallis sõber. Lubage sel olla teie suurepärase kaaslane. Teenige, kus iganes teid kutsutakse teenima. Tehke

„Teenides .. lisatakse teie ellu uus mõõde.“

seda, mida teil palutakse teha. Iga kutse, mille te saate, kasvatab teie võimeid. Ma olen teeninud paljudes kohustustes selles suures organisatsioonis. Iga teenimine tõi endaga kaasa tasu.

See .. nõuab teie isetut pühendumist, teie paindumatut lojaalsust ja usku. Enne kui teie elu lõpeb, teenite te paljudes kutsetes. Mõned neist võivad tunduda väikesed, kuid selles Kirikus ei ole olemas väikest või tähtsusetut kutset. Iga kutse on tähtis. Töö edenemise jaoks on iga kutse vajalik. Ärge kunagi alahinnake kohustust Kirikus. ..

Tehke Kirikule oma elus ruumi. Laiendage oma arusaamist selle õpetusest. Avardage arusaamist sellest organisatsioonist. Laske oma armastusel selle igaveste tõdede vastu muutuda järjest tugevamaks.

Kirik võib paluda teil midagi ohverdada. Kirik võib paluda teil anda parimat, mis teil on. See ei maksa midagi, sest te avastate, et sellest saab investering, mis maksab teile dividende nii kaua, kui te elate. Kirik on igavese tõe suur allikas. Emmake seda ja hoidke sellest tugevalt kinni.²¹

Kas sa tahad olla õnnelik? Unusta ennast ja süvene sellesse tähtsasse töösse. Tee jõupingutusi inimeste aitamiseks. Istutage oma südamesse andestamise vaimsus kõikide nende vastu, kes teid on solvanud. Tõstke oma pilk Issanda poole ja elage ning tehke tööd, et tõsta ja teenida Tema poegi ning tütreid. Kui te seda teete, siis saate tunda õnne, mida te ei ole kunagi varem tundnud. Ma ei hooli sellest, kui vana või noor või kes iganes te olete. Te võite inimesi tõsta ja neid aidata. Taevast teab, et on nii, nii, nii palju inimesi maailmas, kes vajavad abi. Oh kui palju. Mu vennad ja õed, juurigem oma elust välja laostav isekas suhtumine ja teisi teenides seiskem sirgemalt ja tehkem natuke rohkem. .. Seisa sirgemalt, tõsta neid, kel nõrkenud põlved, hoia ülal rippu vajunud käsivarsi. Elage Jeesuse Kristuse evangeeliumi järgi. Unustage ennast.²²

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- President Hinckley õpetas, et meie elu on and Jumalalt, mida peaks kasutama teisi teenides (vt 1. osa). Kuidas saame muuta teiste teenimise eluviisiks? Mida tähendab teie arvates teenida üksnes Jumala hiilgust silmas pidades? Kuidas on kellegi teise teenimine teie elu õnnistanud?
- Miks aitab teenimine üle saada enesehaletsusest, isekusest ja üksildusest? (Vt 2. osa.) Mil moel on teenimine muutnud teid õnnelikumaks? Kui loete president Hinckley kirjeldust inimestest, kes on puuduses, otsustage, kuidas teie ja teie perekond võite ulatada abikäe, et teenida.
- Miks aitab enese unustamine teisi teenides meil leida tõelise iseenda? (Vt 3. osa.) Mida võime õppida lugudest 3. osas?

- President Hinckley andis järgmist nõu: „Unustage end suurt eesmärki, nimelt Issanda eesmärki teenides.” (4. osa) Milliseid õn-
nistusi on Kirikus teenimine teie ellu toonud?

Samateemalised pühakirjakohad:

Mt 20:25–28; Mt 25:34–40; Jh 13:35; Mo 2:16–18; Mo 18:8–9; ÕL
64:33

Abiks uurimisel

„Pane õppides hoolikalt tähele, millised ideed sulle mõttesse tulevad ja millised tunded tulevad sulle südamesse” (Jutlusta minu evangeeliumi, 2004, lk 18). Võiksite saadud muljed üles kirjutada, isegi kui need ei ole loetuga seotud. Need võivad olla asjad, mida Issand soovib, et te õpiksite.

Viited

1. Taking the Gospel to Britain: A Declaration of Vision, Faith, Courage, and Truth. – Ensign, juuli 1987, lk 7.
2. Henry B. Eyring. Things Will Work Out. In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008. (Ensign, lisa, märts 2008), lk 27; vt ka lk 26.
3. Testimony. – Ensign, mai 1998, lk 69.
4. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999, 2005, lk 543.
5. And the Greatest of These Is Love. – Ensign, märts 1984, lk 5.
6. The Gift of Self. – Tambuli, dets 1986; vt ka lds.org/liahona/1986/12/the-gift-of-self.
7. To Single Adults. – Ensign, juuni 1989, lk 75.
8. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999, 2005, lk 544–545.
9. Giving Ourselves to the Service of the Lord. – Ensign, märts 1987, lk 5.
10. Whosoever Will Save His Life. – Ensign, aug 1982, lk 5.
11. A Conversation with Single Adults. – Ensign, märts 1997, lk 61.
12. To Single Adults. – Ensign, juuni 1989, lk 75.
13. Giving Ourselves to the Service of the Lord. – Ensign, märts 1987, lk 5.
14. To a Man Who Has Done What This Church Expects of Each of Us. – Brigham Youngi ülikooli pühalik koosolek, 17. okt 1995, lk 6. – speeches.b.yu.edu.
15. Whosoever Will Save His Life. – Ensign, aug 1982, lk 3–4.
16. And the Greatest of These Is Love. – Ensign, märts 1984, lk 4.
17. Women of the Church. – Ensign, nov 1996, lk 69.
18. Whosoever Will Save His Life. – Ensign, aug 1982, lk 6.
19. Pillars of Truth. – Ensign, jaan 1994, lk 7.
20. Rejoicing in the Privilege to Serve. Worldwide Leadership Training Meeting, 21. juuni 2003, lk 23.
21. My Redeemer Lives. – Ensign, veebr 1999, lk 4.
22. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 597.

*„Koos [preesterlusega] ei ole Jumala kuningriiki
edasi viivas töös mitte miski võimatu.”*

Püha preesterlus

„Ma armastan selle Kiriku preesterlust. See on dünaamiline, elav. Selles peitub selle töö tõeline süda ja jõud. See on vägi ja volitus, mille kaudu Jumal, meie Igavene Isa, oma tööd siin maa peal teostab.”

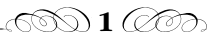
Gordon B. Hinckley elust

1980. aastal osalesid Gordon B. Hinckley ja tema abikaasa Marjorie kolmenädalasel Aasia ringkäigul, kõneledes piirkonna konverentsidel ning osaledes Jaapani Tokyo templi pühitsemisel. Enne koju naasmist reisisid nad Jaapani Sendai misjoni piirkonda, kus vanem Hinckley oli eesistujaks misjoni esimese vaia loomisel. Just enne kohtumist uue vaia juhatusega lähenes vanem Hinckley misjonijuhatajale Kiyoshi Sakaile. „Ta küsis üllatunud juhataja Sakailt, kas tal on pühitsetud õli, ja seejärel lisas: „Ma olen nii kurnatud, kas sa annaksid mulle õnnistuse?” President Sakai meenutas: „Ma olin väga hirmul ja tundsin end liiga nõrgana, et õnnistada Issanda apostlit. Ma ütlesin, et ma pole võimeline õnnistust inglise keeles andma. Vanem Hinckley ütles, et jaapanikeelne õnnistus sobib samuti. Nii jätkasimegi koos piirkonna esindaja vanem Hitoshi Kashikuraga.” Pärast õnnistuse andmist ütles vanem Hinckley lihtsalt: „Aitäh! Aitäh! Nüüd saan homme koju minna.”

Järgmisel hommikul paistis vanem Hinckley välja tugeva ning tervena, ja kui juhataja Sakai küsis, kuidas tal läheb, vastas vanem Hinckley: „*Dai Jobu*, rohkem kui hästi. Minuga on kõik korras.” Mõned päevad hiljem sai juhataja Sakai vanem Hinckleylt tänukirja, kus seisis: „Ma olen nii väga tänulik selle õnnistuse eest, mille sa mulle andsid. Ma tundsin end kohe paremini. Minu tervenemine oli kiire ja täielik. Õde Hinckley ja mina oleme väga tänulikud võimaluse eest ööbida teie misjonikodus.”¹

President Hinckley tunnistas tihti preesterluse õnnistustest, alates imelistest, kuid ajalistest õnnistustest füüsilise paranemise näol kuni igaveste kokkusiduvate õnnistusteni templilepingute sõlmimise kaudu. Ta kuulutas: „Ma usun, et Tema preesterluses peitub jumalik volitus – vägi õnnistada, vägi tervendada, vägi valitseda Jumala maapealsetes toimetustes, vägi kokku siduda taevas see, mis on kokku seotud maa peal.”²

Gordon B. Hinckley õpetused

Jumal on taastanud preesterluse ja taevariigi võtmed.

Preesterluse vägi ja volitus anti meestele juba muiste. Väiksem volitus anti Aaroni poegadele ajalikes ja ka mõningates pühades vaimulikes talitustes teenimiseks. Kõrgema preesterluse andis Issand Tema apostlitele vastavalt Tema sõnadele Peetrusele: „Ma annan sinule taevariigi võtmed, ja mis sa maa peal seod, see on taevas seotud, ja mis sa maa peal lahti päästad, on ka taevas lahti päästetud!” (Mt 16:19)

Preesterluse täielik taastamine tähendas Ristija Johannese .. ja Peetruse, Jaakobuse ja Johannese tulekut. .. See hõlmas Moosest, Eelijat ja Eelijast, kellest igaüks tõi preesterluse võtmed, et viia lõpule eelmiste ajajärgude talituste ja toimingute taastamise töö sellel suurepärasel viimasel aegade täiuse ajajärgul.

Preesterlus on siin. .. Me teame, sest me oleme näinud preesterluse väge. Me oleme näinud haigeid tervenemas, jalutuid kõndimas ja pimeduses olnuile valguse, teadmise ning mõistmise tulemist.³

Prohvet Joseph Smith kirjeldas ühel puhul [preesterlust] järgmiste sõnadega: „Preesterlus on igavene põhimõte ja see oli Jumalaga olemas juba igavikust peale ja [jäab püsima] igavesti ilma päevade alguseta või aastate lõputa” (History of the Church, 3. kd, lk 386).

See on tõeselt Kõikvõimsa poolt inimesele antud vägi tegutseda Tema nimel ja Tema asemel. See on jumaliku volituse edasiandmine, mis on erinev kõigist teistest maa palge peal olevatest võimudest ja volitustest. Ei ole üllatav, et selle taastasid inimestele ülestõusnud isikud, kes hoidsid seda muistse, nii et ei oleks küsimusi seoses selle volituse ja tõele vastavusega. Ilma selleta oleks Kirik vaid tühja nime

kandja, sel poleks volitust teha Jumala asju. Koos sellega ei ole Jumala kuningriiki edasi viivas töös mitte miski võimatu. Oma loomuselt on see jumalik. Oma volituselt on see nii ajalik kui ka igavene. See on ainuke vägi maa peal, mis ulatub surma eesriidest kaugemale.⁴

2

Preesterlus on vägi ja volitus, mille abil Jumal teeb oma tööd.

Ma armastan selle Kiriku preesterlust. See on dünaamiline, elav. Selles peitub selle töö tõeline süda ja jõud. See on vägi ja volitus, mille kaudu Jumal, meie Igavene Isa, oma tööd siin maa peal teostab.⁵

Püha preesterlus sisaldab endas volitust juhtida maa peal oleva Jumala kuningriigi toimetusi. Vastavalt Issanda ilmutustele peavad Kirikut juhtima kolm juhtivat ülempreestrit. Neid peab abistama Kaheteistkümne Apostli nõukogu, keda omakorda peavad abistama .. seitsmekümned. Kolmest inimesest koosnev Juhtiv Piiskopkond on vastutav ajalike toimetuste eest Presidentkonna juhatuse all. Kõik need on preesterluse ametid. Jumalikult antud vägi on volitus, millega nad juhivad. See on nii ka vaiades ja kogudustes juhatuste ja piiskopkondadega. See on nii ka kvoorumites. Abiorganisatsioonide ametnikud viivad oma tööd edasi preesterluse juhatuse all ja delegerimise kaudu. Ilma preesterluseta võib olla Kiriku kuju, aga mitte selle tõeline olemus. See on Jeesuse Kristuse Kirik ja seda juhitakse selle volituse kaudu, mis on „Jumala Poja korra järgi” (ÕL 107:3).⁶

3

Preesterluse õnnistused on kõigile nautimiseks.

[Preesterlus] .. on Jumala, meie Igavese Isa plaani osa, et õnnistada Tema kõikide põlvkondade poegade ja tütarde elu.⁷

Püha preesterlus hõlmab endas väge õnnistada. Aaroni preesterluse hoidjate jaoks sisaldab see volitust jagada kogudusele Issanda, kes andis oma elu ohvrina kõigi eest, liha ning vere sümboleid. Sakrament ja nendest sümbolitest osasaamine on meie hingamispäeval Jumala teenimise keskpunktiks. See sisaldab Jumalaga sõlmitud lepingute uuendamist. See hõlmab endas lubadust, et Tema Püha Vaim on meiega. See on võrratu õnnistus mõeldud nautimiseks

kõigile ja tehtud võimalikuks väärilistele noortele meestele antud volituse kaudu. ..

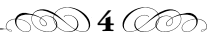
Melkisedeki preesterlus sisaldab endas volitust anda Püha Vaimu andi. Milline suur õnnistus on tunda Jumaluse liikme abistavat mõju, olles saanud selle anni nende käte kaudu, kes tegutsesid jumaliku volitusega. Kui jätkame vooruslikult elamist, võime nautida Issanda lubaduse täitumist, kui Ta ütles: „Pühast Vaimust saab sinu pidev kaaslane ja sinu valitsuskepiks õigemeelsuse ja tõe muutumatu valitsuskepp; ja sinu valitsus saab olema igavikuline valitsus ning sundimata voogab see sinule igavesest ajast igavesti” (ÕL 121:46).

Preesterlus hõlmab haigete õnnistamise väge. Kas on keegi minu kuuldeulatuses, kes ei ole seda jumalikku väge kasutanud või tundnud? Kas kellelgi meist on kahtlusi selle tõhususega seoses? Me võiksime rääkida imedest, pühadest ja imelistest, mida oleme omast kogemusest näinud. ..

Püha Melkisedeki preesterlus hõlmab endas väge õnnistada ettekuulutusega, lohotada, toetada, suunata. Meie hulgas on patriarhid, kes vastavalt volitusele, mida nad hoiavad, teevad teatavaks põlvnemise ja kuulutavad õnnistusi meie juhatuseks. Nendest õnnistustest võivad saada ankrud, mis hoiavad meid elu tormides kindlalt paigal.

Oma kõrgeimas väljenduses sisaldab püha preesterlus volitust pitseerida maa peal ja hoida seda pitseerimist jõus ka taevas. See on ainulaadne ja imeline. See on Jumala templites kasutatav volitus. See puudutab nii elavaid kui ka surnuid. See on igaviku tõeline olemus. See on Kõikvõimsa antud jumalik vägi osana Tema tähtsast plaanist inimeste surematuse ja igavese elu jaoks.

Kui kallihinnaline on Jumala and, mis meile on antud!⁸

Jumala pojad, kellel on Tema jumalik volitus, peavad olema ustavad parimale, mis neis on.

Iga vääriline mees, olenemata tema rahvusest, etnilisest taustast või ükskõik mis muust tegurist, on kõlbulik saada preesterlust. Otsustavaks teguriks saab tema kuulekus Jumala käskudele. Selle andmine sõltub ainult väärilisusest Issanda ees. ..

Selline on selle preesterluse ime. Jõukus ei ole teguriks. Haridus ei ole teguriks. Inimestepoolne austus ei ole teguriks. Juhtivaks teguriks on vastuvõetavus Issandale.⁹

Meie kõigi jaoks, kes on pühitsetud Aaroni või Melkisedeki preesterluse ja ükskõik millisesse ametisse nendes, on saabunud aeg mõtiskleda oma elu üle, hinnata oma nõrku külgi ning parandada meelt asjadest, mis ei ole vastavuses kõrge ja püha ülesandega, mille oleme saanud. ..

Ükski mees, ei noor ega vana,.. kes on .. pühitsetud, ei saa suhtuda sellesse, mida ta hoiab, hooletult. Ta on Jumalaga partnerluses ja tema peal lasub kindel ning püha kohustus elada nagu inimene, kes on vääriline Jumala nimel Tema kvalifitseeruva esindajana rääkima ja tegutsema.¹⁰

Kuigi volitusega isikud panevad oma käed meie pea peale ja meid pühitsetakse ametisse, võime oma käitumisega kehtetuks muuta ning kaotada igasuguse õiguse kasutada seda jumalikku volitust.

„Ükski võim ega mõjujõud ei saa ega tohi põhineda lihtsalt preesterlusel kui sellisel, vaid üksnes veenmisel, pikameelsusel, lahkusel ja tasadusel ning teesklematul armastusel;

heldusel ja puhtal teadmisel, mis avardavad suuresti hinge ilma silmakirjalikkuse ja pettusega” (ÕL 121:41–42).

Nüüd, vennad, need on piirid, milles tuleb preesterlust kasutada. See ei ole nagu mantel, mille me paneme omal soovil selga ja võtame ära. See on, kui seda õigesti rakendada, nagu meie keha kude, mis on meiega alati ja igas olukorras.¹¹

Me peame olema ustavad parimale, mis meis on. Me oleme Jumala pojad, kel on au Tema jumalikku volitust hoida. Kuid me elame kurjuse maailmas. On pidev vägi, mis meid allapoole tõmbab, kutsub meid osa saama asjadest, mis on otseses vastuolus jumaliku preesterlusega, mida hoiame. ..

Teile ma esitan üleskutse. Põgenege tohutu vulgaarsuse üleujutuse eest, mis teid enda alla tahab matta. Põgenege maailma kurjuse eest. Olge ustavad oma paremale minale. Olge ustavad endas peituvale parimale. Olge ustavad ja truud lepingutele, mis on seotud Jumala preesterlusega.¹²

Igal ametnikul, igal selle Kiriku õpetajal, kes tegutseb preesterluse ametis, lasub püha kohustus seda preesterluse kutset suurendada. Igaüks meist vastutab teiste heaolu, kasvu ja arengu eest. Me ei ela ainult iseenda jaoks. Kui me soovime suurendada oma kutseid, siis me ei saa elada ainult iseendale.¹³

Paljud mehed tunduvad mõtlevat, et kuna nad on preesterluse pühitsetud, siis on preesterlus nende oma igaveseks kasutada, nii nagu nad soovivad. Nad arvavad, et võivad vahel käskudest või lepingust mitte kinni pidada ning ühel või teisel viisil patustada ning siiski omada preesterluse väge ja et Jumal kinnitab selle, mida nad ütlevad Lunastaja ning Tema pühal nimel. Sellest saab pilkamine ning arvan, et nii tehes võtavad nad Jumala nime asjata suhu. Nad teotavad Tema Armastatud Poja nime. Nad rüvetavad pühitsemise kaudu saadud püha andi ja volitust, mille on kaotanud üleastumise tõttu. ..

.. Ma tõstan hoiatava hääle kõikidele, nii poistele kui meestele, hoiduda patust. Üleastumine on ühildumatu jumaliku volitusega. Vältige pornograafiat, nagu väldiksite katku. Vältige täielikult seksuaalset pattu. Hoiduge ebaaususest ja pettusest. Ma palun teil kontrollida uhkuse ilminguid ja edevaid ambitsioone. Ma palun teil vaadata endasse ja teha kindlaks, et puudub ülemvõimu või sunduse hoiak teie naiste või teie laste suhtes. ..

Ma arvan, et meie Taevane Isa ei ole rahul ühegi mehe või poisiga, kes võtab vastu pühitsemise ja seejärel annab kurjale järele. Pühitsemise vastuvõtmisega teeb ta vande ja lepingu enda ja Jumala vahel.¹⁴

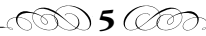
Ükski mees, olgu ta noor või vana, ei ela preesterluse standardite kõrgusel, kui ta alandab naissugu, kui ei võimalda Jumala tütardele sellisel määral lugupidamist, nagu meie Isa taevas neile võimaldaks.¹⁵

Olgem head abikaasad ja isad. Iga mees, kes on kodus hirmuvallitseja, ei ole preesterlust väärt. Ta ei saa olla sobiv tööriist Issanda käes, kui ta ei näita tema enda valitud naise vastu austust, heasüdamlikkust ja armastust. Samuti avastab iga mees, kes on oma lastele halvaks eeskujuks, kes ei suuda taltsutada oma pahameelt või kes tegeleb millegi ebaausa või kõlvatuga, et tema preesterluse võim on kehtetu.¹⁶

Naine, kelle te valite, on teiega võrdne. .. Naine ei ole teie teen-
ner, teie omand ega midagi sellist. Kui traagiline ja vastik nähtus on
naise halvasti kohtlemine. Iga mees selles Kirikus, kes kohtleb oma
naist halvasti, kes alandab teda, kes solvab teda, kes kasutab tema
üle ebaõiglast võimu, ei ole vääriline hoidma preesterlust. Ehkki ta
võib olla pühitsetud, eemalduvad taevad, Issanda Vaim kurvastab
ja on lõpp selle mehe preesterluse volitusel. Mees, kes nii teeb, ei
ole templisoovituse vääriline. ..

.. Mu vennad, .. kes on süüdi sellises käitumises, ma kutsun teid
meeleparandust tegema. Laskuge oma põlvedele ja paluge Issandat
teile andestada. Paluge Temalt jõudu kontrollida oma keelt ja rasket
kätt. Paluge andestust oma naiselt ja lastelt. ..

Ma olen kindel, et kui me seisame Jumala kohtujärje ees, räägi-
takse vähe sellest, kui palju rikkust me elus kogusime või millised
auavaldused meile osaks said. Küll esitatakse meie koduste suhete
kohta uurivaid küsimusi. Ma olen veendunud, et ainult neile, kes on
elanud armastuse ja austuse ning lugupidamisega oma kaaslaste ja
laste vastu, saavad osaks igavese kohtumõistja sõnad: „See on hea,
sa hea ja ustav sulane, .. mine oma Issanda rõõmusse!” (Mt 25:21)¹⁷

Preesterluse kvoorum võib olla selle liikmetele jõu ankruks.

Ma olen veendunud, et Issand kavandas preesterluse kvoorumi
rohkemaks kui teoloogiatunniks pühapäeva hommikul. Loomulikult
on vaimsure ehitamine ja tunnistuse tugevdamine tõhusa evan-
geeliumi õpetamise kaudu oluline preesterluse kohustus. Kuid see
on kõigest osa kvoorumi funktsioonidest. Kui on soov realiseerida
selle eesmärgi, siis peab iga kvoorum olema töötav vennaskond iga
liikme jaoks. ..

.. Preesterluse kvoorum on Kiriku meeste jaoks Issanda organi-
satsioon, just nagu Abiühing on Issanda organisatsioon Kiriku naiste
 jaoks. Igal neist on kohustuste seas – mis on ka olemasolu põhjus
 – abivajajate abistamine.

Kui Abiühing organiseeriti, ütles Joseph Smith ühingu naiste koh-
ta: „[Nad] ruttavad .. teelisele appi, valavad õli ja viina ahastuses olija
 haavatud südamele, kuivatavad orvu pisarad ja rõõmustavad lese

Kiriku juhid ja liikmed – nii mehed kui naised – töötavad koos, et viia oma tööd edasi preesterluse juhatuse all ja delegeerimise kaudu.

südan” [Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith, 2007, lk 452]. Ma loodan, et sama saaks öelda ka preesterluse meeste kohta.

See saab olema imeline päev, .. kui meie preesterluse kvoorumid muutuvad jõu ankruks igale mehele, kes nendesse kuuluvad, ning kui iga preesterluse mees võib öelda nii: „Mina olen Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku preesterluse kvoorumi liige. Ma olen valmis abistama oma vendi kõigis nende vajadustes ning olen kindel, et nemad on valmis abistama mind. Tehes koos tööd, kasvame Jumala lepingupoegadena vaimselt. Koos töötades võime seista ilma piinlikkust tundmata ja ilma kartmata iga vastuolu tuules, mis võib puhuda, olgu see siis majanduslik, sotsiaalne või vaimne.”¹⁸

6

**Kodudes ja Kirikus töötavad mehed ja naised
koos, et viia Issanda kuningriiki edasi.**

Jah, meestel on preesterlus. Aga minu abikaasa on minu kaaslane. Selles Kirikus ei käi mees mitte oma naise ees ega tema taga, vaid tema kõrval. Nad on selles elus suurepärasest ettevõtmisest võrdväärset.¹⁹

Selle Kiriku naistes peituvad suured võimed ja jõud. On juhtimine ja juhatus, teatud iseseisvuse vaim, kuid siiski suur rahuolu Issanda kuningriigis osa olemises ning preesterluse [hoidjatega] käsikäes töötamises, et seda edasi viia.²⁰

Ma tänan oma Igavest Isa püha preesterluse taastamise eest, et „iga inimene räägiks Jumala, Issanda, maailma Päästja enda nimel” (ÕL 1:20). Selle tähelepanuväärse Kiriku juhtimises olen ma näinud selle preesterluse ilu ja imet. Ma olen tundnud selle väge minust läbi voolavat haigete õnnistamiseks ja tervendamiseks. Ma olen näinud õilsust, mida see on andnud alandlikele meestele, kes on kutsutud täitma tähtsat ja tõsist ülesannet. Ma olen seda näinud, kui nad on rääkinud väe ja volitusega ülalt, just nagu Jumala hääl räägiks nende kaudu.

Ma tänan Issandat tunnistuse eest, mille ta on mulle andnud evangeeliumi täielikkusest, selle laisusest ja ulatusest ning sügavusest. See on planeeritud õnnistama kõikide põlvkondade poegi ja tütreid – nii elavaid kui ka surnuid.²¹

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- Vaadake üle president Hinckley õpetused 1. osas preesterluse taastamisest. Millised kogemused on aidanud teil saada tunnistuse nendest tõdedest?
- President Hinckley õpetas: „Püha preesterlus sisaldab endas volitust juhtida maa peal oleva Jumala kuningriigi toimetusi” (2. osa). Kuidas rakendub see tõde vaiadele ja kogudustele? Kvoorumitele? Abiühingule? Kuidas tugevdab preesterluse volitus teie teenimist Jumala kuningriigis?
- Vaadake üle 3. osas olevad õnnistused, mida võime preesterluse kaudu saada. Kuidas olete kogunud preesterluse väge ja õnnistusi?
- Mida võime õppida president Hinckley õpetustest erinevusest preesterluse volituse ja preesterluse väe vahel? (Vt 4. osa.) Mida tähendab teie arvates preesterluse hoidja jaoks olla ustav parimale, mis temas on? Miks ei tohiks preesterluse hoidjad elada ainult iseenda jaoks?

- Mis avaldab teile 5. osas muljet president Hinckley kirjelduses preesterluse kvoorumite ja Abiühingu kohta? Mida saame teha oma koguduses, et tema nõuandeid järgida?
- Miks peavad mehed ja naised koos töötama võrdväärsena, et Issanda tööd teostada? (Vt 6. osa.)

Samateemalised pühakirjakohad:

Hb 5:1–4; 1Ne 14:12–14; Al 13:1–9; ÕL 84:33–44; ÕL 88:133; ÕL 112:30–32

Abiks õpetamisel:

„Esitage küsimusi, mis panevad klassi liikmeid pühakirjadest ja viimse aja prohvetite õpetustest vastuseid otsima” (Teaching, No Greater Call, 1999, lk 62).

Viited

1. Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley”, 1996, lk 377.
2. The Father, Son, and Holy Ghost. – Ensign, märts 1998, lk 5.
3. Four Cornerstones of Faith. – Ensign, veebr 2004, lk 6–7.
4. Priesthood Restoration. – Ensign, okt 1988, lk 71.
5. Why We Do Some of the Things We Do. – Ensign, nov 1999, lk 54.
6. Priesthood Restoration. – Ensign, okt 1988, lk 71.
7. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 475.
8. Priesthood Restoration. – Ensign, okt 1988, lk 71.
9. The Stake President. – Ensign, mai 2000, lk 49.
10. News of the Church: Priesthood Restoration Honored. – Ensign, juuli 1983, lk 76.
11. Personal Worthiness to Exercise the Priesthood. – Ensign, mai 2002, lk 52.
12. Loyalty. – Ensign või Liahona, mai 2003, lk 58–59.
13. Magnify Your Calling. – Ensign, mai 1989, lk 47.
14. Only upon Principles of Righteousness. – Ensign, sept 1992, lk 70.
15. News of the Church: Priesthood Restoration Honored. – Ensign, juuli 1983, lk 76.
16. Reaching Down to Lift Another. – Ensign, nov 2001, lk 52.
17. Personal Worthiness to Exercise the Priesthood. – Ensign, mai 2002, lk 53–54.
18. Welfare Responsibilities of the Priesthood Quorums. – Ensign, nov 1977, lk 86.
19. This Thing Was Not Done in a Corner. – Ensign, nov 1996, lk 49.
20. Women of the Church. – Ensign, nov 1996, lk 68.
21. My Testimony. – Ensign, nov 1993, lk 52.

Mormoni Raamatu vägi

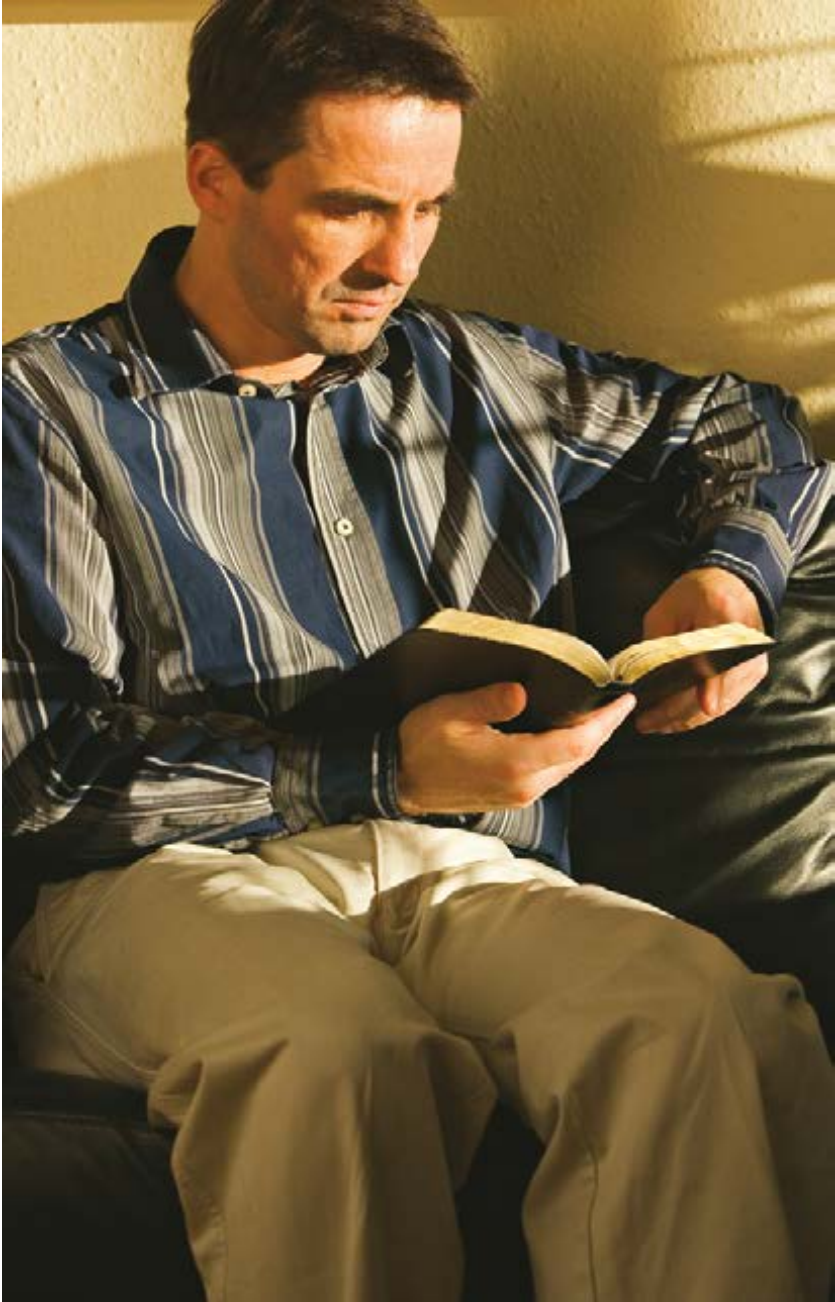
„Maailmale, mis kõigub oma usus, on Mormoni Raamat vägev tunnistaja Issanda jumalikkusest.”

Gordon B. Hinckley elust

Kui Gordon B. Hinckley oli noor mees, pani ta aluse pühakirjade uurimise harjumusele. „Misjonärina lugesin igal õhtul enne magama minekut Mormoni Raamatust paar peatükki,” ütles ta, „ja minu südamesse tuli veendumus, mis ei ole sealt kunagi lahkunud: see on Jumala sõna, Kõikvõimsa väe kaudu maa peale taastatud, tõlgitud Jumala anni ja väega juudi ja pagana veenmiseks, et Jeesus on Kristus”.¹

Tema teadmised ja tunnistus Mormoni Raamatust mõjutasid pärast tema misjonit paljusid inimesi, kui ta töötas Kiriku raadio, avalikkuse ja misjonikirjanduse komitees. Ta sai ülesande kirjutada tekste raadiosaatele nimega „Uus tunnistus Kristusest”. Saated äratasid Mormoni Raamatu salmid raadiokuulajate jaoks ellu. Sellel ajal ütles ta ühele töökaaslasele: „Ma olen alati arvanud, et me teeme parimat tööd, kui saame inimesed huvituma Mormoni Raamatust viisil, mis paneb nad seda lugema. Siis saab Vaim tunnistada selle jumalikkusest.”²

Oma teenimise jooksul rõhutas president Hinckley Mormoni Raamatu tähtsust. 2005. aasta augustikuus esitas ta Kiriku presidendina viimse aja pühadele väljakutse lugeda terve raamat läbi enne aasta lõppu. Hiljem ta raporteeris: „Hämmastav, kui paljud said selle üleskutsega hakkama. Kõiki, kes seda tegid, õnnistati nende püüdluste pärast. Kui nad süvenesid sellesse meie Lunastaja kohta antud täiendavasse tunnistusse, nende süda elavnes ja vaim sai liigutatud.”³

„[Mormoni Raamatu] õigsuse ja olemasolu tõend peitub sellesama raamatu kaante vahel. Selle õigsuse proovilepanek peitub selle lugemises.”

Gordon B. Hinckley õpetused

1

Mormoni Raamat ühes Piibliga tunnistavad Jeesusest Kristusest.

Päästja ütles muiste, et kahe või rohkema tunnistaja ütlusega tehakse iga asi kindlaks.⁴

Nagu Piibel on Vana Maailma tunnistus, on Mormoni Raamat Uue Maailma oma. Nad kuulutavad käsikäes, et Jeesus on Isa Poeg.⁵

Mormoni Raamat .. annab tunnistust Temast, kes sündis Petlemmas Juudamaal ja kes suri Kolgata mäel. Oma usus kahtlevale maailmale on Mormoni Raamat Issanda jumalikkuse teiseks ja vägevaks tunnistajaks. Juba selle raamatu eessõna, mis on kirjutatud prohveti poolt, kes elas Ameerikas 1500 aastat tagasi, märgib selgelt, et see on kirjutatud "juudi ja pagana veenmiseks, et Jeesus on Kristus, Igavene Jumal, kes teeb end ilmsiks kõikidele rahvastele".⁶

Me ei saa teha midagi tähtsat, kui kindlustada oma elu vankumatu veendumusega, et Jeesus on Kristus, elava Jumala elav Poeg. .. Ja mu vennad ja õed, see on selle tähelepanuväärse ja imelise raamatu esiletuleku eesmärk.⁷

2

Püha Vaimu väel võime saada tunnistuse Mormoni Raamatu jumalikust päritolust.

Olen lugenud Mormoni Raamatut, mille [Joseph Smith] tõlkis Jumala anni ja väega. Püha Vaimu väel olen saanud tunnistuse selle püha ülestähenduse jumalikust päritolust.⁸

Selle päritolu on imepärane; kui selle päritolu lugu kellelegi esimest korda räägitakse, siis tundub see peaaegu uskumatuna. Kuid raamat on siin, et seda käega katsuda, puudutada ja lugeda. Keegi ei saa selle olemasolu vaidlustada. Kõik püüded selgitada selle päritolu muul viisil kui Joseph Smithi kirjelduse järgi on olnud puudulikud.⁹

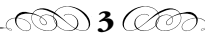
Selle õigsuse ja olemasolu tõend maailmas, mis on aldis nõudma tõendeid, peitub mitte arheoloogias või antropoloogias, ehkki need võivad mõne jaoks abiks olla. See ei peitu sõnade uurimises või selle ajaloo analüüsimises, kuigi need võivad olla kinnituseks. Selle

õigsuse ja olemasolu tõend peitub sellesama raamatu kaante vahel. Selle õigsuse proovilepanek peitub selle lugemises. See on Jumala raamat. Arukad inimesed võivad siiralt kahelda selle päritolus, kuid need, kes on seda palvemeelselt lugenud, on saanud loomulikke tundeid ületava jõuga teada, et see on õige, et see sisaldab Jumala sõna, et seal on kirjas igavese evangeeliumi päästvad tõed, et see „[tuli esile] Jumala anni ja väega .. juudi ja pagana veenmiseks, et Jeesus on Kristus”.¹⁰

[Moroni] kirjutas oma nime kandvasse raamatusse oma viimase tunnistuse, mis lõpetab nefilaste ülestähenduse. Ta kirjutas kindla teadmisega, et see ülestähendus tuleb lõpuks ilmsiks. ..

Oma kirjutise viimases peatükis tunnistas ta oma inimeste ülestähendusest ja lubas selgesõnaliselt, et need, kes seda loevad, võivad teada Püha Vaimu väel selle tõesusest [vt Mn 10:3–5].

Mitte ükski teine raamat ei sisalda sellist lubadust. Kui Moroni ei oleks kirjutanud mitte midagi muud, teeks see lubadus tema lõputunnistuses ta igaveseks tuntuks kui kõneosava igavese tõe tunnistaja. Sest ta ütles: „Püha Vaimu väel võite te teada tõe kõige kohta” (Mn 10:5).¹¹

Tunnistus Mormoni Raamatust viib veendumuseni teistest tõdedest.

Iga kord, kui innustame teisi lugema Mormoni Raamatut, teeme neile heateo. Kui nad loevad seda palvemeelselt ja siira sooviga saada teada tõe, siis nad saavad Püha Vaimu väel teada, et see raamat on õige.

Sellest teadmisest voogab veendumus ka paljude muude asjade õigsuse kohta. Sest kui Mormoni Raamat on õige, siis Jumal elab. Selle lehtedelt on leitavad tunnistused tunnistuste peale pühalikust faktist, et meie Isa on tõeline, et Ta on isiklik, et Ta armastab oma lapsi ja soovib nende heaolu.

Kui Mormoni Raamat on õige, siis Jeesus on Jumala Poeg, Isa Ainusündinu lihas, sündinud Maarjast „neitsi[s]t, ilusaima[s]t .. kõikidest teistest neitsitest” (vt 1Ne 11:13–21), sest nii tunnistab raamat kirjelduse järgi, mis on ületamatu kogu kirjanduses.

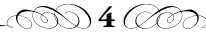
Kui Mormoni Raamat on õige, siis Jeesus on tõesti meie Lunastaja ja maailma Päästja. ..

Kui Mormoni Raamat on õige, siis oli Joseph Smith Jumala prohvet, sest ta oli tööriist Jumala käes, tuues avalikkuse ette selle tunnistuse meie Issanda jumalikkusest.

Kui see raamat on õige, siis [Kiriku president] on prohvet, sest tema käes on kõik võtmed, annid, väed ja volitus, mis olid prohvet Josephil, kes tõi esile selle viimse aja töö.

Kui Mormoni Raamat on õige, siis on ka Kirik õige, sest seesama volitus, mille kaudu see püha ülestähendus ilmsiks tuli, on meie seas tegev ka tänapäeval. See Kirik, mille Päästja Palestiinas rajas, on taastatud. Taastatud on Kirik, mille Päästja rajas, kui Ta külastas [Ameerika] mandrit, nagu siin pühas ülestähenduses kirjas seisab.

Kui Mormoni Raamat on õige, siis on ka Piibel õige. Piibel on Vana Maailma tunnistus, Mormoni Raamat Uue Maailma oma. Üks on Juuda ülestähendus, teine Joosepi oma, ning nad on Issanda käes ühte tulnud Hesekieli ettekuulutuse täitumiseks. (Vt Hs 37:19.) Koos kuulutavad nad maailma Lunastaja kuninglikkust ja Tema kuningriigi tõelisust.¹²

Mormoni Raamat esitab õpetusi, mis võivad aidata meil leida lahendusi tänapäeva ühiskonna probleemidele.

[Mormoni Raamatu] jutustus on kaua aega tagasi elanud rahvaste ülestähendus. Kuid tänapäeva ühiskonna probleemide kirjelduselt on see sama aktuaalne kui hommikune ajaleht ja nende probleemide lahendustelt palju selgem, taevalikum ja inspireeritum.¹³

Ma avan selle lehed ja loen, ning selle sõnad on samaaegselt nii ilusad kui ka ülendavad. Muistne ülestähendus, millelt see tõlgiti, tuli maa seest välja kui põrmust hüüdev hääl. See tuli kui mitme põlvkonna meeste ja naiste tunnistus, kes elasid oma elu maa peal, kes heitlesid vastuseisuga, kes tülitsevad ja võitlesid, kes mõningatel aegadel elasid vastavalt jumalikule seadusele ning edenesid, aga teistel aegadel unustasid oma Jumala ja läksid alla mööda hävituse teed.¹⁴

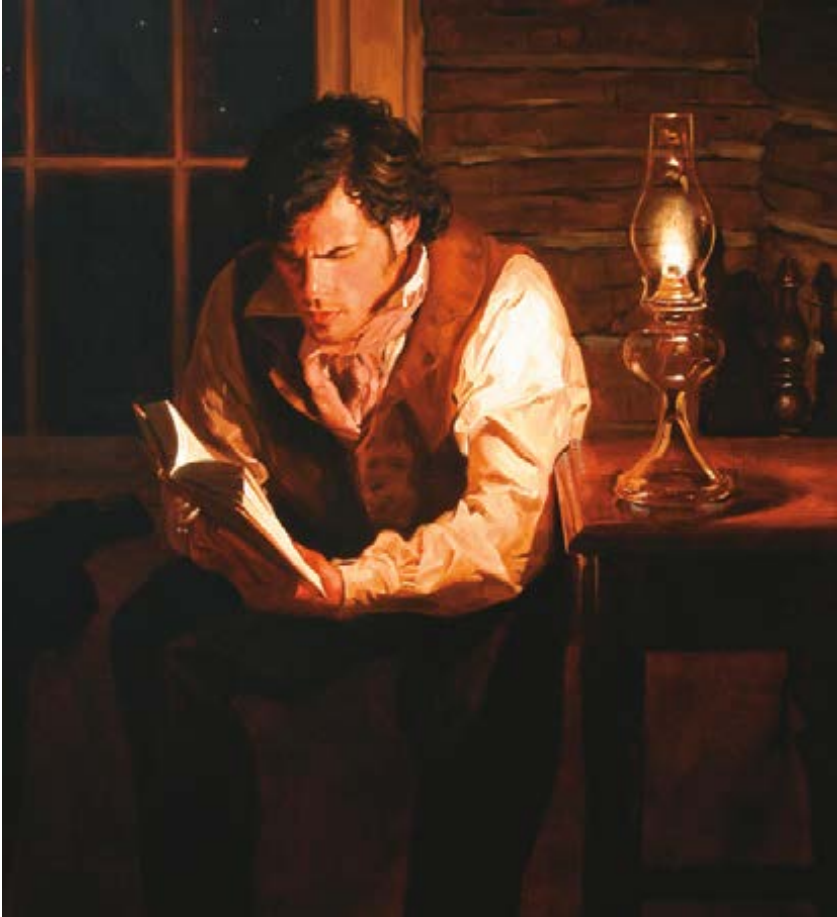
Ma ei tea ühtegi teist kirjutist, mis kirjeldaks ühiskondadele, mis järgivad Jumala käskudele vastupidiseid teid, traagilisi tagajärgi nii selgelt. Selle lehtedel jutustatakse lugu kahest eraldi tsivilisatsioonist, mis õitsesid läänepoolkeral. Mõlemad alustasid väikese rahvana, kes edenesid Issanda kartuses. Mõlemad õitsesid, kuid õitsenguga kaasnesid suurenevad pahed. Inimesed alistusid ambitsioonikate ja kavalate juhtide pettustele, kes rõhusid neid koormavate maksudega, kes suigutasid neid tühjade lubadustega, kes kiitsid heaks ja isegi julgustasid pahelisi ning kõlblusetuid eluviise, kes juhtisid nad kohutavatesse sõdadesse, mille tagajärjeks oli miljonite surm ja kahe suure tsivilisatsiooni lõplik väljasuremine kahel erineval ajastul.

Mitte ükski teine kirja pandud tunnistus ei näita nii selgelt fakti, et kui inimesed ning rahvad elavad jumalakartlikult ning kuuletudes Tema käskudele, siis nad õitsevad ja kasvavad, kuid kui nad Teda ning Tema sõna eiravad, siis tuleb langemine, mis viib nõrkuse ja surmani, kui seda ei peatata õigemeelsusega. Mormoni Raamat on kinnitus Vana Testamendi õpetussõnale: „Õiglus ülendab rahvast, aga patt on puuduseks rahvahõimudele!” (Õp 14:34)¹⁵

Mormoni Raamatul on vägi muuta meie elu ja meie vaatenurka.

1830. aasta augustis oli jutlustaja Parley Parker Pratt reisimas Ohiost New Yorgi idaossa. Erie kanali ääres Newarkis lahkus ta laevalt ja kõndis kuusteist kilomeetrit sisemaale, kus ta kohtas baptisti diakonit nimega Hamlin, kes rääkis talle „*raamatust*, KUMMALISEST RAAMATUST, VÄGA KUMMALISEST RAAMATUST! .. Ta ütles, et selle raamatu oli väidetavalt algselt kirja pannud üks Iisraeli suguharu kas kuld- või vaskplaatidele ning selle oli avastanud ja tõlkinud nägemuste või inglite teenimise abil noor mees New Yorgi osariigis Palmyra lähedal. Ma uurisin temalt, kuidas või kust seda raamatut saada. Ta lubas mulle selle kasutamist oma kodus järgmisel päeval. .. Järgmisel hommikul ma külastasin teda tema kodus, kus mu silmad nägid esimest korda „MORMONI RAAMATUT” – raamatute raamatut, .. mis oli Jumala käes peamine vahend kogu minu tulevase elukäigu suunamisel.”

Mormoni Raamatul oli Parley P. Prattile, kellest hiljem sai apostel, sügav mõju.

„Avasin selle innukalt ja lugesin tiitellehte. Seejärel lugesin ma mitme tunnistaja tunnistusi selle leidmise ja tõlkimise viisi kohta. Pärast seda alustasin järjekorra alusel raamatu sisuga. Lugesin terve päeva; söömine oli koorem, mul puudus igasugune söögiisu; öhtu saabudes oli magamine koorem, kuna eelistasin magamise asemel lugeda.

Kui ma lugesin, oli Issanda vaim minu peal ning ma teadsin ja mõistsin, et see raamat on tõde, sama selgelt ja ilmselt, nagu üks inimene mõistab ja teab, et ta on olemas.” (Autobiography of Parley Parker Pratt, 3. kd, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1938, lk 36–37)

Parley Pratt oli sel ajal 23-aastane. Mormoni Raamatu lugemine mõjutas teda nii sügavalt, et peatselt sai ta Kirikusse ristitud ja temast sai üks selle kõige tõhusamaid ja vägevamaid pooldajaid. ..

Parley Pratti kogemus Mormoni Raamatuga ei olnud ainulaadne. Kui esimese väljaande koopiaid levitati ja loeti, siis puudutas see sadu tugevaid mehi ja naisi nii sügavalt, et nad loobusid kogu oma varast ning järgnenud aastate jooksul andsid mitmed neist oma elu tunnistuse pärast, mida nad kandsid oma südames selle märkimisväärse raamatu tõesusest.

Täna .. loeb seda rohkem inimesi kui kunagi varem selle ajaloos. .. Selle veetus on sama aegumatu kui tõde, sama ülemaailmne kui inimkond.¹⁶

[Mormoni Raamat] on mõjutanud paremuse poole miljonite elu, kes on seda palvemeelselt lugenud ja mõtisklenud selle sõnumi üle. Lubage mul rääkida teile ühest sellisest. ..

Ta oli oma ettevõtmistes edukas äriees. Oma reise käigus kohtus ta kahe meie misjonäri. Nad proovisid temaga kohtumist kokku leppida. Ta proovis neist vabaneda, kuid lõpuks nõustus kuulama. Ilma tõelise huvita ta nõustus sellega, mis nad ütlesid. Oma meeles ta oli veendunud, et nad rääkisid tõtt, kuid oma südames ei olnud ta liigutatud.

Ta otsustas, et ta loeb Mormoni Raamatut. Ta ütles, et ta oli olnud maailma mees, nutma mitte kalduv inimene. Kuid kui ta luges raamatut, siis katsid ta põski pisarad. See tegi temaga midagi. Ta luges seda uuesti ning tundis samu emotsioone. Sellest, mis oli olnud mõistuse pöördumine, sai südame pöördumine.

Tema eluviis muutus, tema vaatenurk muutus. Ta viskus Issanda töösse. Täna on tal suur ja püha kutse eesmärgil, mida ta on hakanud armastama.¹⁷

Lubage mul teile jutustada [veel] üks lugu Mormoni Raamatust. Selle loo jutustas üks mees, kes oli pankur Californias. Ta ütles, et tema sekretär suitsetas, suitsetas pidevalt. Ta oli suitsetamisest sõltuvuses. Ta ei suutnud ilma selleta olla. Sekretär küsis temalt ühel päeval: „Kuidas ma võiksin suitsetamise maha jätta?”

Ta pani käe lauasahtlisse ja võttis välja Mormoni Raamatu eksemplari ning ulatas selle sekretärile. Ta ütles: „Nüüd, sa loe see läbi.”

Sekretär vastas: „Hea küll, ma loen.”

Ta tuli tagasi paar päeva hiljem ja ütles: „Ma olen lugenud 200 lehekülge ja ei ole näinud sõna *suitsetamine* mitte kuskil. Ma ei näinud sõna *tubakas* mitte kuskil. Ma ei näinud mitte midagi, mis sellele oleks viidanud.”

Pankur ütles: „Jätka lugemist.”

Sekretär naasis paar päeva hiljem uuesti ja ütles: „Ma olen lugenud veel 200 lehekülge – ei mingit suitsetamise, nikotiini ega mitte millegi tubakaga seotu mainimist.”

Pankur ütles: „Jätka lugemist.”

Sekretär naasis kolme või nelja päeva pärast. Ta ütles: „Ma lugesin terve raamatu läbi. Ma ei näinud tubakat kuskil, ma ei näinud suitsetamist kuskil. „Aga,” ta ütles, „raamatu lugemise tulemusel on minu südamesse tulnud mingisugune mõju, mingi vägi, mis on võtnud minult soovi suitsetada ja see on imeline.”¹⁸

Lubage mul rääkida teile ühest saabunud kirjast. .. Üks mees kirjutas, öeldes: „Ma olen riiklikus vanglas. Hiljuti nägin vangla raamatukogus Mormoni Raamatut. Ma lugesin seda ja kui ma lugesin Mormoni nutulaulu oma langenud rahva pärast – „Oo te kaunid, kuidas te võisite lahkuda Issanda teedelt! Oo te kaunid, kuidas te võisite hüljata selle Jeesuse, kes seisis avasüli, et teid vastu võtta! Vaata, kui te ei oleks seda teinud, te ei oleks langenud” (Mr 6:17–18) –, siis ma tundsin, et Mormon rääkis mulle. Kas ma võin saada endale ühe selle raamatu?”

Me saatsime talle ühe eksemplari. Mõni aeg hiljem sisenes ta minu kabinetti kui muutunud mees. Mormoni Raamatu vaim puudutas teda ja täna on ta edukas mees, rehabiliteerunud, teenib ausalt elatist omale ja oma perele.

Selline on selle suurepärase raamatu vägi nende elus, kes seda palvemeelselt loevad.

Vennad ja õed, ma luban teile, et kui te loete palvemeelselt Mormoni Raamatut, siis olenemata sellest, mitu korda te seda varem lugenud olete, tuleb teie südamesse tugevamalt Issanda Vaim. Teie

südamesse juurdub kindel otsus kõndida kuulekana Tema käskudele ja tugevam tunnistus, et Jumala Poeg elab.¹⁹

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- Miks on meil vaja Mormoni Raamatut? Mis on mõned salmid Mormoni Raamatust, mis on tugevdanud teie tunnistust Jeesusest Kristusest? Milliseid näiteid olete näinud sellest, kuidas Mormoni Raamat ja Piibel tunnistavad Päästjast „käsikäes”? (Vt 1. osa.)
- Miks on teie arvates Moroni 10:3–5 leitav lubadus tähtsam kui füüsilised tõendid Mormoni Raamatu kohta? (Vt 2. osa.) Milliseid kogemusi on teil olnud selle lubadusega seoses?
- Kui vaatate üle 3. osa, pange tähele tõesid, mida võime teada, kui meil on tunnistus Mormoni Raamatust. Kuidas Mormoni Raamat tunnistab nendest tõdedest?
- Mõtlege mõningatele „tänapäeva ühiskonna probleemidele” (4. osa). Mil moel aitab Mormoni Raamat meil neile probleemidele lahendusi leida? Mis on mõned salmid Mormoni Raamatus, mis on teid isiklike väljakutsete hetkedel aidanud?
- Mõtisklege 5. osas toodud lugude üle. Kui keegi küsiks teilt Mormoni Raamatu kohta, siis mida võiksite öelda sellest, kuidas see on teie elu mõjutanud?

Samateemalised pühakirjakohad:

Js 29:9–18; 1Ne 13:35–41; 2Ne 29:6–9; Mn 10:27–29; ÖL 20:8–12; ÖL 42:12–13

Abiks uurimisel

„Ma olen tänulik pühakirjade lugemise rõhutamise eest. Ma loodan, et see muutub teie jaoks millekski palju enamaks kui kohustus; et see muutuks vägevaks armastuseks Jumala sõna vastu. Ma luban, et kui te loete, siis teie meelt valgustatakse ja teie vaimu tõstetakse. Algul võib see tunduda igavana, kuid see muutub imeliseks kogemuseks jumalike asjade mõtete ja sõnadega” (Gordon B. Hinckley. *The Light within You*. – Ensign, mai 1995, lk 99).

Viited

1. Gifts to Bring Home from the Mission Field. – New Era, märts 2007, lk 2.
2. Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley”, 1996, lk 100.
3. Kaunistagu voores lakkamatult sinu mõtteid. – 2007. a kevadine üldkonverents.
4. Inspirational Thoughts. – Ensign, juuli 1998, lk 2.
5. Need suured asjad, mis Jumal on ilmutanud. – 2005. a kevadine üldkonverents.
6. Meie usu sümbol. – Liahona, apr 2005; tsitaat Mormoni Raamatu tiitellehelt.
7. Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley. – Ensign, juuli 1997, lk 72.
8. Believe His Prophets. – Ensign, mai 1992, lk 51.
9. An Angel from on High, the Long, Long Silence Broke. – Ensign, nov 1979, lk 7.
10. The Symbol of Our Faith. – Ensign, apr 2004, lk 6; tsitaat Mormoni Raamatu tiitellehelt.
11. Heroes from the Book of Mormon, 1995, lk 198.
12. The Power of the Book of Mormon. – Ensign, juuni 1988, lk 6.
13. The Power of the Book of Mormon. – Ensign, juuni 1988, lk 4.
14. Four Cornerstones of Faith. – Ensign, veebr 2004, lk 5.
15. The Power of the Book of Mormon. – Ensign, juuni 1988, lk 5.
16. The Power of the Book of Mormon. – Ensign, juuni 1988, lk 2, 4.
17. *Mormon* Should Mean „More Good”. – Ensign, nov 1990, lk 52.
18. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004, 2005, lk 402–403.
19. The Power of the Book of Mormon. – Ensign, juuni 1988, lk 6.

„Otsige teadmisi just nimelt õppimise ja samuti usu kaudu” (ÕL 88:118).

Jätka õppimise suurepärasest protsessist

„Me peame jätkama kasvamist. Me peame jätkuvalt õppima. See on jumalikult antud käsk jätkata meie teadmistele lisamist.”

Gordon B. Hinckley elust

„Ma armastan õppimist,” ütles Gordon B. Hinckley. „Ma tunnen rõõmu igast võimalusest teadmisi koguda. Tõesti, ma usun hariduse omandamise ja olen seda toetanud kogu elu – nii iseenda kui ka teiste puhul. .. Minu arvates on õppimine nii praktiline kui ka vaimne.”¹

President Hinckley kaasteenijad Kiriku juhtkonnas imetlesid tema andi teadmisi omandada ja seda töös rakendada. Vanem Robert D. Hales Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist märkis: „Ma ei ole mitte kunagi kohanud inimest, kes suudab olla nii hästi informeeritud lugemise ja inimestega suhtlemise kaudu. Kui ta veedab õhtu kellegagi õhtust süües, siis lahkub ta, teades midagi selle inimese kogemuste kohta.” Vanem Neal A. Maxwell Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist on öelnud: „Mis muudab President Hinckley ainulaadseks, on see, et ta mäletab, mida on lugenud, ja eraldab selle, mida soovib säilitada. Ta oskab oma teadmisi rakendada. Ta võib kasutada seda, mida ta teab, et teha mõistlikke otsuseid.”²

President Hinckley järgis oma vanemate eeskujuga oma elukestvas püüdes õppida ja ennast parendada. Ta jutustas järgmise loo sellest, kuidas tema isa Bryant S. Hinckley oli õppimisele pühendunud:

„Kui ta oli umbes sama vana kui mina praegu, siis oli ta pensionil. Kuid ta oli aktiivne. Ta elas üsna lihtsas, kuid mugavas majas maapiirkonnas. Teda ümbritses viljapuuaiad ning talle meeldis vilju ära anda. Tema kodu aias olid muru, põõsad ning puud. Seal oli kahe

jala kõrgune kivimüür, mis eraldas ühte tasandit teisest. Mil iganes ilm oli hea, istus ta müüri peal, vana müts peas, et see pakuks varju suvise päikese eest. Kui me läksime talle külla, siis istusin tema kõrvale. Mõningase õhutamise järel rääkis ta oma elust. ..

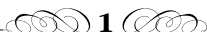
„Ta oli õpetaja. Ta oli edukas ärimees. Ta oli Kiriku suurima vaia juhataja, milles oli rohkem kui 15 000 liiget. Ta teenis misjonijuhatajana ning paljudes teistes ülesannetes. Ja nüüd oli ta pensionil ning istus müüril. Ta oli suur lugeja suurepärase raamatukoguga. Ta oli hiilgav kõneleja ja kirjutaja. Peaaegu kuni oma surma hetkeni, natukene enne 94-aastaseks saamist, ta luges ja kirjutas ning mõtiskles selle teadmise üle, mida oli kogunud.

Ma sain teada, et soojal päeval tundide viisi müüril istudes ta mõtiskles asjade üle, mida oli oma raamatukogus lugenud.

Ma arvan, et ta vananes elegantselt ja imeliselt. Tal olid tema raamatud koos neis sisalduvate hinnaliste aaretega, nimelt kõigi aegade tähtsate meeste ja naiste mõtetega. Ta ei lakanud kunagi õppimast ning müüril istudes ta mõtles sügavalt neile asjadele, mida oli eelmisel õhtul lugenud. ..

.. Miks ma jutustan teile vanast mehest ning müürist, millel ta istus? Ma jutustan seda teile, sest ma arvan, et selles peitub õppetund meile kõigile. Me ei tohi kunagi lakata õppimast. Me usume igavesse arengusse ning see elu on osa igavikust, mida tuleb elada kuni lõpuni tulusalt.”³

Gordon B. Hinckley õpetused

Issand tahab, et me end hariksime, nii et võime areneda isiklikult ja anda oma panuse ühiskonnas.

Te kuulute Kirikusse, mis õpetab hariduse tähtsust. Teil on ülesanne Issandalt oma mõistust, südant ja käsi harida. Issand on öelnud: „Õpetage usinasti .. nii taevastes kui ka maistes asjades ja maalustes; asjades, mis on olnud, asjades, mis on, asjades, mis varsti sünnivad; asjades, mis on kodus, asjades, mis on võõrsil; teadmisi sõdadest ja rahvaste kitsikustest ja kohtumõistmistest, mis lasuvad maa peal, ja samuti maadest ja kuningriikidest – et te võiksite olla valmis kõiges” (ÕL 88:78–80).⁴

Issand on meile selles Kirikus andnud imelise lubaduse. Ta on öelnud: „See, mis on Jumalast, on valgus; ja see, kes saab valgust ja jätkab Jumalas, saab rohkem valgust ning see valgus kasvab üha eredamaks ja eredamaks, kuni saabub täiuslik päev” (ÕL 50:24).

Milline imeline avaldus see on! See on üks mu lemmikpühakirjasalme. See räägib kasvust, arengust, teekonnast, mis viib jumalaks saamise poole. See käib käsikäes nende tähtsate avaldustega: „Jumala hiilguseks on mõistus ja teadmine, ehk teiste sõnadega – valgus ja tõde” (ÕL 93:36); „Ja kui keegi omandab selles elus oma usinuse ja kuulekuse kaudu suuremat teadmist ja mõistmist kui teine, on tal sedavõrd suuremad eelised tulevases maailmas” (ÕL 130:19). ..

Milline tähendusrikas väljakutse peitub nendes imelistes avaldustes. Me peame jätkama kasvamist. Me peame jätkuvalt õppima. On jumalikult antud käsk jätkata meie teadmistele lisamist. ..

.. Issand on öelnud sulle ja mulle: „Otsige parimatest raamatutest tarkuse sõnu; otsige teadmisi just nimelt õppimise ja samuti usu kaudu. .. Organiseeruge. .. Lakake olemast tegevusetud” (ÕL 88:118–119, 124).⁵

Issand tahab, et te hariksite oma mõistust ja käsi, ükskõik mis teie valitud ala on. Olgu see siis külmkappide parandamine või kirurgia – te peate ennast harima. Püüelge parima võimaliku hariduse poole. Saage teie ees laiavas maailmas ausameelseks töömeheks. .. Te toote au Kirikule ja teid õnnistatakse selle hariduse eest heldelt.

Ei ole mitte mingisugust kahtlust, et haridus on kasulik. Ärge nurjake võimalusi saavutada oma suurimat potentsiaali. Kui nii teete, siis näete selle tagajärgi korduvalt.⁶

Ei piisa sellest, et elada ainult ellu jäämise nimel. Igaühel meist lasub kohus valmistada end ette tegema ühiskonnas midagi väärtuslikku – omandada järjest rohkem valgust, et meie isiklik valgus võiks aidata valgustada pimeduses olevat maailma. Ja see on tehtud võimalikuks õppimise, enese harimise kaudu, nii mõistuse kui vaimu arenemise ja kasvamise kaudu.⁷

„Alustage lastele raamatute tutvustamist varakult.”

2

Planeerimise ja enesedistsipliini abil saavad vanemad luua oma kodus õppimise keskkonna.

Kui imeliselt huvitav on vaadata noori meeli pingutamas ja tugevemas. Ma olen isik, kes väga hindab televisiooni suurt potentsiaali teha head. Kuid ma olen ka isik, kes mõistab hukka kohutava aja ja võimaluste raiskamise, kui lapsed osas kodudes vaatavad tund tunni järel seda, mis ei valgusta ega tugevda.

Kui ma olin poisike, elasime suures vanas majas. Ühte tuba kutsuti raamatukoguks. Seal oli massiivne laud ja hea lamp, kolm või neli mugavat tooli koos hea valgustusega ning seinadel kõrgusid raamaturiulid. Seal oli palju raamatuid, mille minu isa ja ema paljude aastate vältel olid omandanud.

Meid ei sunnitud kunagi neid lugema, kuid need olid asetatud sinna, kus need olid käepärased ja kus me pääsesime neile ligi, mil iganes soovisime.

Seal toas oli vaikne. Oli mõistetav, et see oli koht õppimiseks.

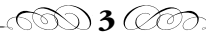
Seal olid ka ajakirjad – Kiriku ajakirjad ning kaks või kolm teist head ajakirja. Olid raamatud ajaloost ja kirjandusest, raamatud tehnilistel teemadel, sõnaraamatud, entsüklopeediate kogu ja maailma

atlas. Sel ajal ei olnud loomulikult televisiooni. Raadio tuli kasutusele siis, kui ma üles kasvasin. Kuid oli keskkond, õppimise keskkond. Ma ei soovi veenda teid uskuma, et me olime suurepäraseid õpetlased. Kuid meil oli ligipääs suurepärasele kirjandusele, suurtele ideedele suurepärastelt mõtlejatelt ning meeste ja naiste sõnadele, kes mõtlesid sügavalt ning kirjutasid kaunit.

Nii paljudes meie kodudes tänapäeval ei ole sellise raamatukogu võimalust. Enamikus kodudest valitseb ruumikitsikus. Kuid planeerimisega võib tekitada nurga, piirkonna, millest saab peidupaik meid ümbritseva müra eest, kus saab istuda, lugeda ja mõelda. On imeline, kui on olemas laud, ükskõik kui lihtne, millelt võib leida Kiriku pühakirjateosed, mõned head raamatud, Kiriku välja antud ajakirjad ning teised lugemist väärt raamatud.

Alustage lastele raamatute tutvustamist varakult. Ema, kes ei loe oma väikestele lastele, teeb sellega karuteene neile ja ka iseendale. See nõuab aega, jah palju aega. Vaja on enesedistsipliini. See nõuab päevas olevate minutite ja tundide organiseerimist ning nende majandamist. Kuid ei ole kunagi tüütu vaadata lapsi tegelaskujusid, väljendeid ja ideesid tundma õppimas. Heast lugemisest võib saada võimas armastus, mis on pikemas perspektiivis palju viljakam kui paljud teised tegevused, mille peale lapsed oma aega kulutavad. . .

Vanemad, .. lubage oma lastel saada tuttavaks väljapaistvate isikute, suurepärase mõtete, igikestva tõega ja nende asjadega, mis motiveerivad ja rajavad jäädavalt. . . Proovige oma kodus luua õppimise ja sellest tuleneva kasvu keskkond.⁸

Haridus avab noortele ja noortele täiskasvanutele võimaluse ukse.

Käes on suur võimaluste päev teile, noored, see imeline aeg olla maa peal. Te elate kõige suurejoonelisemal ajajärgul. Teil on ligipääs kõikide maa peal elanute kogu teadmisele ja see teadmine on kokku pandud kursustesse, kus saate tarkusi omandada suhteliselt lühikese aja jooksul; see on teadmine, mille õppimisel oli inimestel eelmiste sajandite jooksul suuri raskusi. Ärge alahinnake ennast. Ärge laske mööda oma suurt võimalust. Hakake selle poole püüdlema, tehke tööd, õppige kõvasti.⁹

On nii tähtis, et teie, noored mehed, ja teie, noored naised, saate kõik hariduse, mis teil on võimalik saada. .. Haridus on võti, mis avab teile võimaluste ukse. See on väärt selle nimel ohverdamist. See on väärt töö tegemist, ja kui harite oma meeli ja õpite tegema asju oma kätega, siis olete võimelised andma ühiskonda, mille osa olete, suure panuse ning olete auväärne eeskuju Kirikust, mille liige olete. Mu kallid noored vennad ja õed, kasutage ära igat hariduslikku võimalust, mida saate endale võimaldada, ning teie, isad ja emad, julgustage oma poegi ja tütreid omandama haridust, mis õnnistaks nende elu.¹⁰

Ehk ei ole teil piisavalt raha soovikohaseks koolituseks. Õppige oma raha eest nii kaua kui saate ja kasutage ära stipendiumid, toetused ja laenud, mida te suudate tagastada.¹¹

Ma ei hooli sellest, kelleks soovite saada, kuni see on auväärne. Automehhaanik, müüriladuja, torulukksepp, elektrik, arst, advokaat, kaupmees, kuid mitte varas. Kuid ükskõik kes te ka pole, võtke võimalus saada selles koolitatud ja võtke sellest võimalusest parim. Ühiskond tasustab teid vastavalt teie väärtusele, nagu see teie väärtust tajub. Praegu on igaühe jaoks teist tähtis ettevalmistuse päev. Kui see tähendab ohverdamist, siis ohverdage. Sellest ohverdusest saab kõige parem investeering, mis te kunagi olete teinud, sest saate sellelt tulu kogu oma ülejäänud elu.¹²

Ma julgustan igaühte teist, noored naised, omandama nii palju haridust kui võimalik. Te vajate seda maailmas, kuhu olete minemas. Elu on muutumas äärmiselt konkurentsitihedaks. .. Maailm on muutumas ja on nii väga oluline, et me valmistame end ette selle muutusega kaasa liikuma. Kuid sellel kõigel on hea külg. Mitte ükski varasem põlvkond ajaloos ei ole pakkunud naistele nii palju võimalusi. Teie esmane eesmärk peaks olema Issanda templis pitseeritud õnnelik abielu ja sellele peaks järgnema hea perekonna kasvatamine. Haridus aitab teil nende ideaalide realiseerumiseks paremini ette valmistuda.¹³

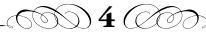
Naistel on hiiglasuured kohustused nii Kirikus kui ka kogukonnas, mis on kooskõlas ja täielikus harmoonias abielu, emaduse ning heade ja võimekate laste kasvatamisega.¹⁴

Naiste jaoks on nüüd avatud samad võimalused mis meestelgi on. Ei ole midagi, mida te ei saaks teha, kui te olete seda otsustanud. Te võite oma unistusele saada selliseks naiseks, nagu te tahate saada, lisada pildi naisest, kes on kvalifitseeritud teenima ühiskonda ja panustama tähelepanuväärsel kombel maailma, kus ta elab.¹⁵

Ma olen tänulik, et naistel on tänapäeval sama võimalus [kui meestel] õppida teadust, ameteid ja kõiki teisi inimkonna teadmiste osasid. Teil on sama õigus kui meestelgi Kristuse vaimule, mis valgustab igat siia maailma tulevat meest ja naist. (Vt ÕL 84:46.) Pange paika prioriteedid seoses abielu ja perekonnaga, kuid samuti otsige hariduslikke programme, mis tagavad rahuldava töö ja produktiivse töökoha, juhul kui te ei abiellu, või turvalisuse ja rahuldustunde, isegi kui abiellute.¹⁶

Teie, [noored mehed], seisate tulevikus vastamisi suurte väljakutsetega. Olete liikumas maailma, kus käib äge võitlus. Teil tuleb omandada nii palju haridust, kui vähegi saate. Issand on õpetanud meile hariduse tähtsust. See pakub meile suuremaid võimalusi. See valmistab meid ette, et eesseisvas suures võimaluste maailmas midagi väärtuslikku korda saata. Kui saate minna kõrgkooli ja see on teie soov, siis minge. Kui te kõrgkooli minna ei soovi, siis minge kutse- või ametikooli, et oma oskusi lihvida ja võimekust suurendada.¹⁷

Ma loodan, et teie, [noored inimesed], vaatate enda ees olevaid haridusvõimalusi kui suurt õnnistust. Ma tean, et see on väsitav. Ma tean, et see on raske. Ma tean, et mõnikord te tunnete end heitunult. Ma tean, et mõnikord te imestate, miks te seda teete. Kuid jätkake, olge järjekindel ja jätkake õppimist. Te ei kahetse seda mitte kunagi selles elus, vaid leiате selle olevat suure õnnistuse.¹⁸

Vaimu harimine on sama tähtis, või isegi tähtsam, kui mõistuse harimine.

Meie ajal esindatud teadmiste jõud äratavad minus aukartust. Mitte kunagi varem ei ole nii paljud inimesed olnud maailma teadmiste osas haritud. Kui vägev on suurel hulgal maailma noorte tõhus koolitamine, kes kohtuvad iga päev õpetajate tundides, et saada teadmisi inimkonna kõikidest ajastutest.

Nende teadmiste ulatus on hämmastav. See sisaldab endas universumi tähti, maailma geoloogiat, rahvaste ajalugu, inimeste kultuuri ja keeli, valitsuste toimimist, kaubanduse seadusi, aatomi käitumist, inimkeha toimimist ning mõistuse imesid.

Nii suurel hulgal teadmiste saadaval olekuga võiks mõelda, et maailm peaks olema lähedal täiuse olukorrale. Siiski tehakse meid pidevalt teadlikuks mündi teisest poolest – ühiskonna haigusest, vaidlustest ja probleemidest, mis toovad miljonite ellu kannatusi.

Iga päev tehakse meid teadlikuks faktist, et elu on rohkem kui teadus ja matemaatika, rohkem kui ajalugu ning kirjandus. On vaja teistsugust haridust, ilma milleta ilmaliku hariduse olemus võib viia vaid hävinguni. Ma viitan südame, südametunnistuse, iseloomu, vaimu haridusele – need määratlematud meie iseloomu aspektid, mis määravad nii kindlalt, kes me oleme ja mis me teeme oma suhetes üksteisega.

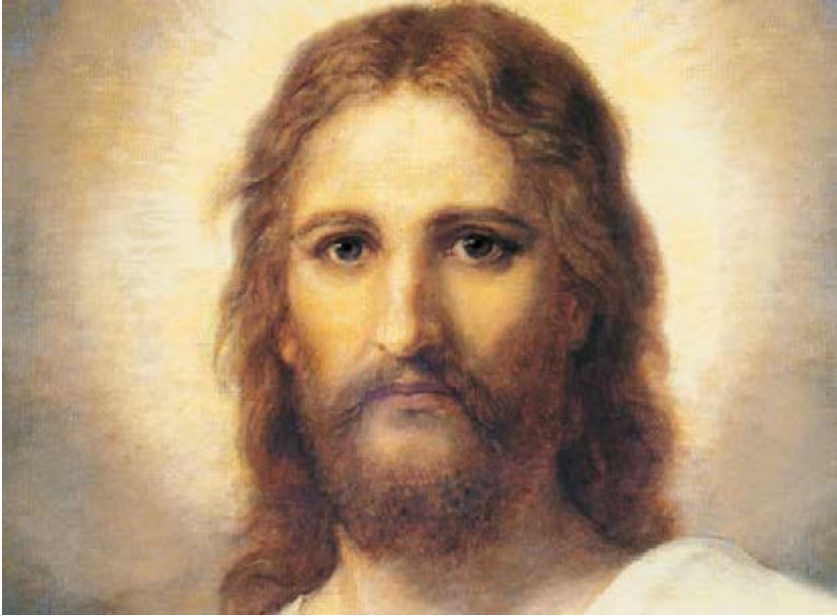
.. Inglismaal misjonärina teenides läksin ma London Central NMKÜ-sse. Ma arvan, et see vana hoone pole ammu enam seal, kuid ma ei suuda kunagi unustada sõnu, mida külastajad nägid fuajees iga kord, kui sisenesid. Need olid Saalomoni sõnad: „Taotle mõistust kogu oma varanduse hinnaga!” (Õp 4:7)

Mille mõistmist? Iseenese mõistmist, elu eesmärkide, meie suhte mõistmist Jumalaga, kes on meie Isa, suurte jumalikult antud põhimõtete mõistmist, mis sajandeid on andnud tegelikku jõudu inimese tõeliseks kasvuks. ..

Kui me püüdleme oma ilmalike õpingute suunas, lisagem oma ellu ka vaimu harimine. Kui teeme nii, siis õnnistab Jumal meid rahu ja õnnistustega, mis tulevad ainult Temalt.¹⁹

Jeesus ütles: „Õppige minust. .. Sest minu ike on hea ja minu koorem on kerge!” (Mt 11:29–30)

Ma soovin teha ettepaneku, et me järgime seda Jumala Poja antud käsku. Kogu oma õppimisega õppigem ka Temast. Kogu oma õppimisega peame me otsima teadmisi Õpetajast. See teadmine täiendab imelisel viisil meie ilmalikku koolitust ja annab meile iseloomu ning ellu täielikkust, mis ei saa tulla mitte ühelgi teisel viisil.²⁰

„Kogu oma õppimisega peame me otsima teadmisi Õpetajast.”

Ma esitan teile üleskutse mitte kunagi unustada, et vaimu harimine on sama tähtis või isegi tähtsam kui mõistuse harimine.²¹

Kiriku hariduse suurepärase programmi läheb edasi. Õpilaste koolitamise töö seminari ja instituudi programmi kaudu suureneb pidevalt. .. Teie, kes olete olnud selle programmi osasaajad, teate selle hiiglasuurt väärtust. Me julgustame kõiki, kellele see on saadaval, seda ära kasutama. Me ei kõhkle lubamast, et teie teadmised evangeeliumist suurenevad, teie usk tugevneb ja te saate juurde palju toredaid tuttavaid ja sõpru.²²

Võtke enda peale Issanda nimi ja seejärel mingem edasi usuga, et jagada asjakohasusega seda, mis mõjutab inimkonna elu ja toob maailmale rahu ning rõõmu. Maailm vajab õppinud ja mõjukate meeste ning naiste põlvkonda, kes suudavad tegutseda ja seda ka teevad ning siiralt ja üheseltmõistetavalt kuulutavad, et Jumal elab ning et Jeesus on Kristus.²³

 5

Ükskõik kui vanaks me saame, me võime omandada teadmisi, koguda tarkust ja jätkata kasvamist.

Kui märkimisväärne on õppimine, protsess, mille kaudu sajandite jooksul kogunenud teadmised on kokku võetud ja filtreeritud, nii et lühikese aja jooksul võime õppida seda, mida algselt saadi teada vaid pikkade uuringute ja katse-eksimuse meetodi teel.

Haridus on suur muutmise protsess, mille kaudu abstraktsed teadmised muutuvad kasulikeks ja tootlikeks tegevusteks. See on midagi, mida me ei tohiks kunagi lõpetada. Ükskõik kui vanaks me saame, me võime teadmisi omandada ja neid kasutada. Me võime koguda tarkust ja sellest kasu saada. Lugemise ime ja kunsti mõju võib meie meelt lahutada ning lisada juurde elu rahuldusele ja õnnistustele. Mida vanemaks ma saan, seda rohkem naudin sügavamõtteliste muistsete ja kaasaegsete kirjutajate sõnu ning nende kirjutatu maitsmist.²⁴

Keegi meist .. ei tea kõike. Õppimise protsess on lõputu. Me peame lugema, me peame vaatlema, me peame omastama ja me peame mõtisklema selle üle, mida oma meelele nähtavaks muudame. .. Ma usun täiustamisse. Ma usun kasvamisse. ..

Mu vennad ja õed, jätkake kasvamist, olge te 30- või 70-aastased. Teie usinus nii tehes muudab aastate möödumise kiiremaks kui soovite, kuid need on täidetud magusa ja imelise naudinguga, mis lisab maitset teie elule ja väge teie õpetamisele.²⁵

[Provos Utah' osariigis Brigham Youngi ülikoolist] kohe idas on mägi. Ma olen kindel, et [paljud] on vaadanud seda mäge ja mõelnud: „Kui ma võiksin ronida selle mäe tippu, oleks nii huvitav näha teisel pool olevat orgu.” Kuid need teist, kes on üles roninud, on avastanud, et org on vaid väike ja päris madal lohk ning sellest edasi on palju kõrgemaid mägesid, mille otsa ronida.

Nii, ma loodan, on ka teiega. .. Te avastate, et kuigi teie õppimiskogemus [võis olla] suurepärane, siis seisavad teie ees veelgi paremad võimalused ja suuremad väljakutsed. Lisage oma informatsiooni lattu, suurendage oma teadmisi, jätkake õppimise suurt protsessi.²⁶

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- Miks on tähtis hariduse kaudu „omandada järjest rohkem valgust”? (Vt 1. osa.) Kuidas aitab õppimine meil isiklikult areneda? Kuidas aitab õppimine meil „valgustada pimeduses olevat maailma”?
- Vaadake üle president Hinckley lugu sellest, kuidas tema vanemad löid nende kodus õppimise keskkonna (vt 2. osa). Kuidas saame aidata arendada lastes armastust õppimise vastu? Kuidas saame tekitada lastes soovi otsida õppimist allikatest, mis valgustavad ja motiveerivad head tegema?
- Kuidas haridus „avab võimaluse ukse” noortele ja noortele täiskasvanutele? (Vt 3. osa.) Kuidas saavad noored ja noored täiskasvanud olla leidlikumad oma haridusvõimaluste ärakasutamisel?
- Kuidas selgitaksite väljendi „vaimu harimine” tähendust? (Vt 4. osa.) Kuidas saame harida südant, iseloomu ja vaimu? Kuidas on vaimne ja ilmalik õppimine teineteist teie elus täiendanud?
- Miks peaksime õppimist jätkama kogu oma elu jooksul? (Vt 5. osa.) Kuidas saame säilitada õppimise vastu eluaegse armastuse? Mida olete hiljuti õppinud, mis on teile olnud eriti väärtuslik?

Samateemalised pühakirjakohad:

Õp 1:5; 2Pt 1:1–8; 2Ne 9:28–29; 2Ne 28:29–30; ÕL 6:7; ÕL 90:15; ÕL 131:6; ÕL 136:32–33

Abiks õpetamisel:

Üks idee president Hinckley õpetuste üle arutelu julgustamiseks on paluda osalejatel jagada, mida nad on õppinud seda peatükki iseseisvalt uurides (lisamõteteks vaadake lehekülgi vi-vii selles raamatus).

Viited

1. Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes, 2000, lk 59.
2. Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley”, 1996, lk 449–450.
3. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999, 2005, lk 406–407.
4. A Prophet’s Counsel and Prayer for Youth. – Ensign, jaan 2001, lk 4–5.
5. A Conversation with Single Adults. – Ensign, märts 1997, lk 62.
6. A Prophet’s Counsel and Prayer for Youth. – Ensign, jaan 2001, lk 7.
7. Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes, 2000, lk 67.

17. PEATÜKK

8. The Environment of Our Homes. – Ensign, juuni 1985, lk 4–5.
9. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 171–172.
10. Inspirational Thoughts. – Ensign, juuni 1999, lk 4.
11. Stay on the High Road. – Ensign või Liahona, mai 2004, lk 113.
12. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 172–173.
13. Stand True and Faithful. – Ensign, mai 1996, lk 92.
14. Youth Is the Season. – New Era, sept 1988, lk 47.
15. How Can I Become the Woman of Whom I Dream? – Ensign, mai 2001, lk 95.
16. Ten Gifts from the Lord. – Ensign, nov 1985, lk 89.
17. Converts and Young Men. – Ensign, mai 1997, lk 49–50.
18. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999, 2005, lk 370.
19. With All Thy Getting Get Understanding. – Ensign, aug 1988, lk 2, 5.
20. With All Thy Getting Get Understanding. – Ensign, aug 1988, lk 5.
21. President Hinckley Visits New Zealand, Australia, and Mexico. – Ensign, aug 1997, lk 77.
22. The Miracle Made Possible by Faith. – Ensign, mai 1984, lk 47.
23. With All Thy Getting Get Understanding. – Ensign, aug 1988, lk 5.
24. I Believe. – Ensign, aug 1992, lk 4.
25. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 298–299.
26. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 299.

Vooruslikkus – nurgakivi, millele oma elu ehitada

„Te olete, igaiüks teist, jumaliku Taevase Isa lapsed. Teid loodi Tema kavandi järgi teie Looja näo järgi. Teie keha on püha. See on teie vaimu tempel. Ärge rikkuge seda patuga.”

Gordon B. Hinckley elust

Kõneledes 2007. aastal Brigham Youngi ülikooli õpilastele, ütles Gordon B. Hinckley:

„Ükskord ma märkasin midagi väga huvitavat. Laupäeva hommikul vara võeti Salt Lake Citys hästi paigutatud plahvatustega maha Key Banki hoone. See kõik juhtus kolme või nelja sekundi jooksul hiiglasliku tolmutpilvega, mis liikus loodesse. Seda protsessi kutsutakse seesmiseks plahvatuseks vastandina plahvatusele.

Hoone ehitati peaaegu 30 aastat tagasi. Ma arvan, et ehitamine vältas aasta või ehk isegi kaks. Nüüd oli see ära pühitud sekundite jooksul.

See, mu sõbrad, on nii paljude elude lugu. Me hoolitseme nende eest mitmete aastate jooksul nii hoolikalt. Seejärel leiame end väga keerulistest oludest. Tehakse vigu. Tehakse mööndusi kõlblusega. Toimub seesmine plahvatus ja järele jääb vaid tolmutpilv.

See meenus mulle, kui meenutasin noort meest ja noort naist, kes tulid minu kontorisse. Tegemist oli nägusa poisi ja ilusa tüdrukuga. Nad olid üliõpilased. Nende tulevik tundus olevat särav ning ilus. Kuid nad andsid kiusatusele järele. ..

Kui nad minuga rääkisid, siis nende silmad täitusid pisaratega. Kuid puudus põgenemine reaalsuse eest, millega nad pidid vastakuti

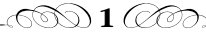
President Hinckley andis nõu: „Olgu vooruslikkus nurgakivi, millele oma elu ehitate.”

seisma. Nende elus oli toimunud sisemine plahvatus ning unistuste torn oli ümber paisatud.

Ärge lubage sel endaga juhtuda. Ärge nurjuge oma potentsiaali saavutamisel, tehes mööndusi oma pühendumuses kõlblusele. Te olete, igaüks teist, jumaliku Taevase Isa lapsed. Teid loodi Tema kavandi järgi teie Looja näo järgi. Teie keha on püha. See on teie vaimu tempel. Ärge rikkuge seda patuga.

Viidates kokku varisenud torni näitele, tuletan ma teile meelde, et selle asemele ehitatakse uus ja kaunis hoone. Samamoodi võivad need, kes on üle astunud, pöörduda oma Lunastaja, meie Päästja Jeesuse Kristuse poole ning Tema lepituse kaudu saada taas puhtaks ja uueks.”¹

Gordon B. Hinckley õpetused

Vooruslik eluviis toob endaga kaasa suurepäraseid ja imelisi õnnistusi.

Selles maailmas ei ole midagi toredamat kui voorus. See kumab tuhmumata. See on hinnaline ja kaunis. See on hindamatu. Seda ei saa osta ega müüa. See on enesevalitsuse vili.

.. Issand on andnud suurepärase käsu. Ta on öelnud: „Kaunistagu voorus lakkamatult sinu mõtteid” (ÕL 121:45). See saab käsuks, mida tuleb järgida usinalt ja distsiplineeritult. Ja sellega kaasneb lubadus imelistest ja suurepäraastest õnnistustest. Ta on öelnud neile, kes vooruslikult elavad:

„Siis kasvab sinu enesekindlus Jumala läheduses tugevaks. ..

Pühast Vaimust saab sinu pidev kaaslane ja sinu valitsuskepiks õigemeelsuse ja tõe muutumatu valitsuskepp; ja sinu valitsus saab olema igavikuline valitsus ning sundimata voogab see sinule igavestest ajast igavesti” (ÕL 121:45–46).

Kas võiks olla suurepärasemat ja kaunimat lubadust kui see?²

Kas vooruslikkusel on paikapidav põhjus? See on ainus viis kahetsusest vabaduseni. Sellest tulenev südametunnistuse rahu on ainuke isiklik rahu, mis ei ole võlts.

Ja kõigele sellele lisaks on Jumala kindel lubadus neile, kes elavad vooruslikult. Jeesus Naatsaretist, kõneledes mäel, kuulutas: „Õndsad on puhtad südamed, sest nemad saavad näha Jumalat” (Mt 5:8). See on leping, mille on teinud Tema, kellel on vägi seda täita.³

Te peaksite ära tundma, te *peate* ära tundma, et nii kogemus kui ka jumalik tarkus kirjutavad moraalset puhtust ette kui teed, mis viib iseloomutugevuseni, südamerahuni ja õnneni elus.⁴

Olgu vooruslikkus nurgakivi, millele oma elu ehitate.⁵

Kui me väldime maailma pattu ja kõlblusetust, siis naudime suuremat õnne, turvalisust ning meelerahu.

Heites pilgu maailmale, näib, nagu oleks kõlblelisus valdavalt kõrvale heidetud. Endiste käitumisnormide rikkumine on saanud üldlevinuks. Uurimused näitavad üksteise järel aja jooksul end tõestanud põhimõtete hülgamist. Enesedistsipliin on ära unustatud ning juhuslikud vahekorrad liiga laialtlevinud.

Ometi, mu kallid sõbrad, ei saa me leppida sellega, mis on maailmas üldlevinud. Teil on Kiriku liikmetena kõrgemad ja rangemad käitumisnormid. Otsekui Siinailt kostub hääl, et teie ei pea mitte järele andma. Te peate hoidma oma ihasid kontrolli all.⁶

Pauluse sõnad korintlastest pühadele on sama sobivad meile, kui need on neile, kellele ta need kirjutas. Ta ütles:

„Eks te tea, et te olete jumala tempel ja et Jumala Vaim elab teie sees?

Kui keegi rikub Jumala templi, siis Jumal rikub tema; sest Jumala tempel on püha ja seesama olete teie” (1Kr 3:16–17).⁷

Taas kord Pauluse nõuanne Timoteosele: „Pea ennast puhtana” (1Tm 5:22).

Need on lihtsad sõnad. Kuid need on nii väga tähtsad. Põhimõtteliselt ütleb Paulus, et hoiduge nendest asjadest, mis teid alla kisuvad ja teid vaimselt hävitavad. Hoiduge televisioonisaadetest, mis viivad ebapuhaste mõtete ja ebapuhta sõnakasutuseni. Hoiduge videotest, mis viivad halbade mõteteni. Need ei aita teid. Need teevad teile

Kõlbeline puhtus on „tee õnneni selles elus“.

vaid haiget. Hoiduge raamatutest ja ajakirjadest, mis on oma öeldu ja näidatu poolest räpased ja siivutud. Pea ennast puhtana.⁸

Abielu on Jumala poolt seatud, abielu mehe ja naise vahel. See on institutsioon, mille osana Ta määras, et lapsed peaksid siia ilma tulema. Kõik muud seksuaalsuhted on üleastumine ja on vasturääkivad Jeesuse Kristuse evangeeliumi õpetustele.⁹

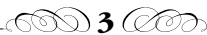
Me usume kõlbelisse puhtusesse enne abielu ja täielikku truudusesse abielu ajal. See võtab selle kokku. See on tee õnneni selles elus. See on tee rahuloluni. See toob rahu südamesse ja rahu koju.¹⁰

Mitte ükski perekond ei saa tunda rahu, mitte ükski elu ei saa olla ilma vastuseisu tormideta, kui see perekond ja see kodu ei ole ehitatud moraalsuse, truuduse ning vastastikuse austuse alusele. Ei saa olla rahu seal, kus ei ole usaldust; ei saa olla vabadust seal, kus ei ole truudust. Armastuse soe päikesevalgus ei tõuse kõlblusetuse soomülkast.¹¹

Ma usun, et see peaks olema iga lapse õnnistus sündida koju, kus see laps on teretulnud, hoitud, armastatud ja õnnistatud vanematega, isaga ja emaga, kes elavad koos truudena üksteisele ja oma lastele. .. Seiske tugevatena maailma ahvatluste vastu. Meie meelelahutuse loojad, suurem osa meie kirjanduse tarnijatest, sooviksid, et te

usuksite teisiti. Sajandite jooksul kogutud tarkus kuulutab selguse ja kindlusega, et suuremat õnne, suuremat turvalisust, suuremat meelerahu, sügavamat armastuse allikat kogevad inimesed, kes elavad vastavalt aja jooksul kinnitust leidnud vooruslikkuse standarditele enne abielu ja elavad täielikult truuna abielu ajal.¹²

Me elame kõntsa-, kõlvatuse- ja murederohkes maailmas. Olge sellest üle, seiske rohkem püstipäi, jätke maailm seljataha ja samuge nii, nagu Issand teilt ootab.¹³

Pornograafia on sõltuvusttekitav ja hävitav, kuid võime sellest üle olla.

Üsna vastumeelselt räägin ma teemast, millest olen kõnelenud ka varem. Ma teen seda Alma sõnade vaimus, kes ütles: „Ma rõõmutsen selle üle, et ehk ma võin olla tööriistaks Jumala käes, et tuua mõni hing meeleparandusele; ja see on minu rõõm” (Al 29:9).

.. Ma kõnelen pornograafiast selle kõigis väljendusvormides. .. See on kuratlik. See on täielikult vastuolus evangeeliumi vaimuga, isikliku tunnistusega Jumala asjadest. ..

Kõigist, kes sellega seotud on, saavad ohvrid. Kasutatakse ära lapsi ja nende elusid kahjustatakse rängalt. Noorte meeled rikutakse valearusaamadega. Jätkuv tarbimine tekitab sõltuvuse, mida on peaaegu võimatu murda. .. Nii paljud .. leiavad, et nad ei suuda seda maha jätta. Nende tarmukus ja nende huvid neelatakse alla selle tupikusse viiva ajukahiga nende tooreste ning näruste asjade järele.

On toodud vabanduseks, et seda on raske vältida, et see on otse meie näpuotste all ja et sellest pole pääsu.

Kujutage ette, et märatseb torm, ümber teie huilgab tuul ning keerutab lumi. Te leiate, et te ei suuda seda peatada. Kuid te saate panna ennast vastavalt riidesse ning otsida varjupaika ning siis ei saa torm teile teha midagi.

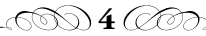
Samamoodi, kuigi internet on küllastatud näruste asjadega, ei pea te seda vaatama. Te võite tõmbuda varjupaika, mida pakub evangeelium ja selle õpetused elu puhtusest, vooruslikkusest ja laitmatusest.

Ma tean, et ma kõnelen otse ja selgelt. Ma teen seda sellepärast, et ma tean, et internet on teinud pornograafia laialdaselt kättesaadavaks,

lisaks sellele, mis on saadaval DVDdel ja videokassettidel, televiisoonis ja ajakirjalettel. See viib fantaasiateni, mis hävitavad endast lugupidamist. See viib lubamatute suheteeni, sageli haigusteni ning väärkohtlemiseni.¹⁴

Te elate kohutavate ahvatluste maailmas. Pornograafia oma räpase kõntsaga levib üle kogu maailma nagu kohutav üleujutav hoovus. See on mürk. Ärge seda vaadake ega lugege. Kui seda teete, siis see hävitab teid. See võtab teilt teie enesest lugupidamise. See röövib teilt elu ilude aistingu. See kisub teid alla ja tõmbab teid halbade mõtete ja ehk ka halbade tegude mülkasse. Hoiduge sellest. Vältige seda nagu jälki haigust, sest see on sama surmav. Olge nii mõtetes kui tegudes vooruslikud.¹⁵

Selles maailmas on nii palju räpasust, lihashimu ja pornograafiat. Viimse aja pühadena peame sellest üle olema ja sirge seljaga sellele vastu seisma. Te ei saa endale lubada sellele järele andmist. Te lihtsalt ei saa endale lubada sellele järele andmist. Te peate seda oma südamest eemal hoidma. Just nagu tubakas on ka see sõltuvusttekitav ja hävitab selle, kes end sellega seob. „Kaunistagu vooruslikkus lakkamatult sinu mõtteid” [ÕL 121:45].¹⁶

Me võime kontrollida oma mõtteid ja tegusid distsipliini ja jõupingutustega.

Hoidke oma mõtted õigemeelsetena ja teil on suurem kontroll oma keha üle. Vanasti öeldi, et inimese mõtted määravad tema olemuse (vt Õp 23:7). Ebapuhtad mõtted viivad ebapuhaste tegudeni.¹⁷

Kiusatuses olles võime me asendada pahelised mõtted mõtetega [Päästjast] ja Tema õpetustest. Ta on öelnud: „Ja kui te peate silmas üksnes minu hiilgust, täidetakse terve teie keha valgusega ja teis ei ole mingit pimedust; ja keha, mis on täidetud valgusega, mõistab kõiki asju.

Seepärast, pühitsege endid, et teie meeled võiksid olla pühendunud üksnes Jumalale, ja tulevad päevad, mil te saate teda näha” (ÕL 88:67–68).¹⁸

Jeesus andis käsu kontrollida nii meie mõtteid kui ka meie tegusid. Ta ütles: „Aga mina ütlen teile, et igaüks, kes naise peale vaatab

teda himustades, on juba abielu rikkunud temaga oma südames” (Mt 5:28). ..

Vaimne kontroll peab olema tugevam kui füüsilised ihad või liha soovid. Kui mõtted viiakse täielikku harmooniasse ilmutatud tõega, siis teod muutuvad kohasteks. .. Igaüks meist võib saada distsipliini ja jõupingutustega võime kontrollida oma mõtteid ja oma tegusid. See on osa vaimse, füüsilise ja emotsionaalse küpsuse arendamise protsessist. ..

Me palume inimestel kõikjal elada kooskõlas meie Looja õpetustega ja olla üle lihalikest veetlustest, mis viivad tihti tragöödiateni, mis järgnevad moraalsele üleastumisele.¹⁹

5

Need, kes on olnud seotud kõlblusetu käitumisega, võivad saada andeks ja saada üle oma mineviku tegudest.

Ma ei taha olla negatiivne. Oma loomuselt olen ma optimist. Kuid sellistes asjades [pornograafia ja kõlblusetus] olen ma realist. Kui me tegeleme sellise asjaga, siis nüüd on aeg muutuda. Olgu see nüüd meie kindlameelsuse hetk. Pöördugem paremale teele.²⁰

Kui te leiate end olukorra survele järele andmas, siis distsiplineerige end. Peatuge, enne kui on liiga hilja. Te olete igavesti tänulik, et nii tegite.

Olge ustavad endale ja parimale, mis teie on.²¹

Lubage mul kinnitada .., et kui te olete teinud vea, olete puutunud kokku kõlvatu käitumisega, siis kõik ei ole veel kadunud. Mälestus sellest veast jääb ilmselt mõneks ajaks püsima, kuid teo võib saada andeks ning te võite tõusta minevikust kõrgemale, elamaks Issandale täiesti meelepärast elu, olles teinud meelearandust. Ta on töötanud, et Ta andestab teie patud ja ei pea neid enam meeles teie vastu (vt ÕL 58:42).

.. Kiriku juhid [võivad] teid teie raskustes ai[data]. Te võite jätta seljataha kõik halva, millega te olete kokku puutunud. Te võite minna edasi uuenenud lootusega ja võtma omaks palju parema eluviisi.²²

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- President Hinckley õpetas, et „võruslikkusel on paikapidav põhjus” (1. osa). Mida te vastaksite kellelegi, kes leiab, et võruslikkusel *ei ole* paikapidavat põhjust?
- Miks on kõlbeline puhtus „tee õnneni selles elus”? Miks toob kõlbeline puhtus „rahu südamesse ja rahu koju”? (Vt 1. osa ja 2. osa.)
- President Hinckley ütles: „Viimse aja pühadena peame [pornoograafiast] üle olema ja sirge seljaga sellele vastu seisma” (3. osa). Mida me saame teha, et sellest üle olla? Kuidas me saame aidata teistel sellest üle olla? Mida tähendab teie arvates sellele sirge seljaga vastu seista?
- Kui loete president Hinckley nõuannet 4. osas, siis mida õpite oma mõtete kontrollimise kohta? Nimetage mõned asjad, mida me saame teha, et hoida oma mõtteid puhastena?

Samateemalised pühakirjakohad:

Ps 24:3–4; Mt 5:27–28; Fl 4:6–8; Jb 3:2; ÕL 46:31–33; ÕL 59:6; UA 1:13

Abiks uurimisel

Lugedes „tõmba joon alla ja märgista sõnad või sõnarühmad, et võiksid eristada ühes salmis olevaid ideid. .. Kirjuta lehekülgede äärel viiteid, mis selgitavad uuritavat lõiku” (Jutlusta minu evangeeliumi, 2004, lk 23).

Viited

1. True to the Faith. – Brigham Youngi ülikooli pühalik koosolek, 18 sept 2007, lk 2–3. – speeches.byu.edu.
2. How Can I Become the Woman of Whom I Dream? – Ensign, mai 2001, lk 95.
3. Words of the Prophet: Blessed Are the Pure in Heart. – New Era, juuli 1999, lk 4.
4. Reverence and Morality. – Ensign, mai 1987, lk 48.
5. Conference Report, okt 1964, lk 118.
6. Stay on the High Road. – Ensign või Liahona, mai 2004, lk 114.
7. In These Three I Believe. – Ensign, juuli 2006, lk 4.
8. Converts and Young Men. – Ensign, mai 1997, lk 49.
9. True to the Faith. – Ensign, juuni 1996, lk 5.
10. This Thing Was Not Done in a Corner. – Ensign, nov 1996, lk 49.
11. In Search of Peace and Freedom. – Ensign, aug 1989, lk 5.
12. Stand Strong against the Wiles of the World. – Ensign, nov 1995, lk 99.
13. Inspirational Thoughts. – Ensign, veebr 2007, lk 7.

18. PEATÛKK

14. A Tragic Evil among Us. – Ensign vöi Liahona, nov 2004, lk 59–62.
15. Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service. – Ensign, nov 1997, lk 51.
16. Inspirational Thoughts. – Ensign, aug 1997, lk 6–7.
17. Be Ye Clean. – Ensign, mai 1996, lk 48.
18. A Tragic Evil among Us. – Ensign vöi Liahona, nov 2004, lk 62.
19. Reverence and Morality. – Ensign, mai 1987, lk 47.
20. A Tragic Evil among Us. – Ensign vöi Liahona, nov 2004, lk 62.
21. Stand True and Faithful. – Ensign, mai 1996, lk 92.
22. How Can I Become the Woman of Whom I Dream? – Ensign, mai 2001, lk 95.

Preesterluse juhid Jeesuse Kristuse Kirikus

„Issand vaatab selle töö üle. See on Tema kuningriik. Me ei ole nagu lambad ilma karjaseta. Me ei ole nagu armee ilma juhita.”

Gordon B. Hinckley elust

President Gordon B. Hinckley on meenutanud: „Minu esimene kohustus Kirikus, kõige esimene kutse, oli olla nõuandjaks poisile, kes oli meie diakonite kvoorumi juhataja. Meie hea piiskop kutsus minu oma kabinetti ja rääkis minuga sellest kutsest. Ma olin ülimalt rabatud. Ma olin mures ja rõhutatud. Uskuge või mitte, aga oma loomult ma olin häbelik ja introvertne poiss, ning ma arvan, et kutse teenida diakonite kvoorumis nõuandjana oli minu vanust ja kogemust arvestades mulle sama suur mure, kui on mulle minu praegune kohustus arvestades minu vanust ja kogemust.”¹

President Hinckleyl olid sarnased tunded 1961. aastal, kui ta kutsuti Kaheteistkümnne Apostli Kvoorumi liikmeks. Oma esimesel üldkonverentsil apostlina ta ütles:

„Ma arvan, et ma tunnen vastutusekoormat, kui seisan Teda vastu võtmast tõrkuva maailma ees Issanda Jeesuse Kristuse tunnistajana. „Oi, Jeesuse halastuses leian varju ma.” Matunnen alandlikkust Issanda prohveti usalduse pärast minusse ja minu vendade väljendatud armastuse tõttu. .. Ma palun palves jõudu, ma palun abi, ma palun usku ja tahet olla kuulekas.”²

1. aprillil 1995 kõneles president Hinckley üldkonverentsil preesterluse istungil pärast seda, kui Kiriku liikmed olid teda esimest korda toetanud oma prohveti ja presidendina. Eelnevad 14 aastat oli ta teeninud Kiriku kolme teise presidendini nõuandjana. Ta oli korduvalt tunnistanud nende jumalikust kutsest ja julgustanud viimse aja

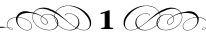
Esimene Presidentkond, 1995. President Gordon B. Hinckley (keskel); president Thomas S. Monson, esimene nõuandja (vasakul); ja president James E. Faust, teine nõuandja (paremal).

pühasid järgima nende nõuandeid. Nüüd, leidnud end sellelt kohalt, ei olnud kadunud tema Issandast sõltuvuse tunded, just nagu ka siis mitte, kui ta oli diakon või äsja apostlikult kutsutud. Selle asemel oli ta muutunud veelgi enam teadlikuks oma vajadusest Issanda toetava jõu järele. Ta ütles:

„Teie ülestõstetud käed täna hommikul pühalikul kogunemisel muutusid teie valmisoleku ja soovi väljenduseks meid, teie vendi ja teie teenijaid ülal hoida oma usalduse, usu ning palvega. Ma olen selle väljenduse eest sügavalt tänulik. Ma tänan teid, igapäev teist. Ma kinnitan teile seda, mida juba teate, et Issanda tegemistes ei ole edasipüüdmist mingi ameti poole. Nagu Issand ütles oma jüngritele: „Mitte teie ei ole mind valinud, vaid mina olen teid valinud ja olen teid seadnud” (Jh 15:16). See amet ei ole midagi, mille poole püüelda. Õigus valida on Issandal. Ta on elu ja surma valitseja. Tema oma on vägi kutsuda. Tema oma on vägi ära võtta. Tema oma on vägi säilitada. See kõik on Tema kätes.

Ma ei tea, miks on kellelgi minusugusel osa Tema hiilgavas plaanis. Kuid nüüd, kui see kohustus on minu, ma pühendan taas kogu oma jõu, aja, annid ja elu oma Issanda tööle, teenides oma vendi ja õdesid. Taas, ma tänan teid .. teie tegude eest tänasel päeval. Ma palvetan, et ma oleksin vääriline. Ma loodan, et mind peetakse teie palvetes mees.”³

Gordon B. Hinckley õpetused

Issand kutsus Kiriku iga presidendi pärast tema proovilepanemist, täiustamist ja poleerimist.

Ma olen töötanud koos Kiriku presidentidega alates president Herbert J. Grantist. .. Ma olen tundnud kõikide nende meeste nõuandjaid ja ma olen tundnud Kaheteistkümmne Nõukogu nende presidentide ametisoleku aastatel. Kõik need mehed on olnud inimesed. Neil on olnud inimlikud iseloomujooned ja ehk ka mõned inimlikud nõrkused. Kuid mis kõige tähtsam, nendest igapäev elus on olnud Jumala inspiratsiooni vastupandamatu ilming. Need, kes on olnud presidendid, on olnud prohvetid väga tõelisel viisil. Ma olen isiklikult tunnistanud nende peal lasuvat ilmutuse vaimu. Iga mees sai kutse

presidentkonda pärast paljusid kogemusterikkaid aastaid Kaheteistkümne Nõukogus ja teistes ülesannetes. Issand täiustas ja poleeris igapäevaste neist, lubas neil tunda heidutust ja ebaõnnestumist, lasi neil kogeda haigusi ning mõningatel juhtudel ka sügavat kurbust. Kõigest sellest sai osa täiustamise protsessis ja selle protsessi mõju muutus nende elus ilmsiks imeilusalt viisil.

Minu head sõbrad evangeeliumis, see on Issanda töö. See on Tema Kirik ja Tema Armastatud Poja Kirik, kelle nime see ka kannab. Jumal ei luba isehakanul seda kunagi juhtida. Ta nimetab oma prohvetid ja Ta inspireerib ning juhib neid.⁴

Mõned väljendavad muret, et Kiriku president on suure tõenäosusega alati üsna vana mees, millele minu vastus on: „Milline õnnistus!” .. Ta ei pea olema nooruslik. Tal on olnud nooremad mehed, kes reisivad üle maailma tema teenimistöös ja ta jätkab nende kasutamist. Ta on eesistuv ülepreester, püha preesterluse kõikide võtmete varamu ja ilmutuse hääl Jumalalt oma inimestele. ..

Minu arvates on midagi väga rahustavat teadmises, et .. meil saab olema president, keda on distsiplineeritud ja koolitatud, proovile pandud ja järele proovitud, kelle ustavust töö suhtes ja kelle otsekohesust eesmärgi suhtes on tugevdatud teenimise kaudu, kelle usk on küps ning kelle lähedus Jumalale on kasvanud paljude aastate jooksul.⁵

Ma kõnelen .. tänutundega prohveti eest, kes meid neil viimsetel aegadel juhib. Ma palun teil olla ustavad sellele, kelle Issand on kutsunud ja võidnud. Ma palun püsivust tema toetamisel ja tema õpetustele tähelepanu pööramisel. Ma olen öelnud .., et kui meil on prohvet, siis on meil kõik. Kui meil ei ole prohvetit, siis ei ole meil mitte midagi. Meil on prohvet. Meil on olnud prohvetid selle Kiriku rajamisest peale. Me ei ole kunagi ilma prohvetita, kui me elame prohveti vääriliselt.

Issand vaatab selle töö üle. See on Tema kuningriik. Me ei ole nagu lambad ilma karjaseta. Me ei ole nagu armee ilma juhita.⁶

 2

Kui Kiriku president sureb, siis vanemapostlist saab järgmine president.

Volituse üleminek [uuele Kiriku presidendile], milles olen osalenud mitmel korral, on oma lihtsuses ilus. See osutab viisile, kuidas Issand asju teeb. Vastavalt Tema tegevuskorrale valib prohvet mehe, kellest saab Kaheteistkümne Apostli Nõukogu liige. Ta ei vali seda karjääriks. Teda kutsutakse, just nagu apostleid Jeesuse eluajal, kellele Issand ütles: „Mitte teie ei ole mind valinud, vaid mina olen teid valinud ja olen teid seadnud” (Jh 15:16). Aastad mööduvad. Teda koolitatakse ja distsiplineeritakse oma ametikohustustes. Ta reisib üle maailma, täites oma apostellikku kutset. See on pikk ettevalmistuse kursus, mille käigus ta õpib tundma viimse aja pühasid, ükskõik kus nad ka ei ole, ja nemad õpivad teda tundma. Issand paneb proovile tema südame ja tema olemuse. Sündmuste loomulikus käigus ilmnevad nõukogus vabad kohad ja tehakse uued kohale määramised. Selle protsessi käigus saab ühest mehest vanemapostel. Temal ja tema kaasapostlitel on olemas, kuid mitte kasutuses, kõik preesterluse võtmed, mis anti neile ametisse asetamise ajal. Kuid volitus neid võtmeid rakendada on vaid Kiriku presidendil. [Prohvetil] surma korral saab selle volituse vanemapostel, kelle tema kaaslased Kaheteistkümne nõukogus seejärel nimetavad, seavad ametisse ning pühitsevad prohvetiks ja Kiriku presidendiks.

Ei ole valimiskampaaniat. Ei ole aktiivselt eesmärgi poole pürgimist. On vaid jumaliku plaani vaikne ja lihtne toimimine, mis tagab inspireeritud ning läbi proovitud juhtkonna.

Ma olen olnud selle imelise protsessi tunnistaja, isiklik tunnistaja. Ma tunnistan teile, et see on Issand, kes [valib prohveti].⁷

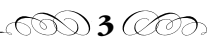
President [Howard W.] Hunteri surma tõttu saadeti Esimene Presidentkond laiali. Mina ja vend Monson, kes olime teeninud nõuandjatena, võtsime oma kohad Kaheteistkümne Kvoorumis, millest sai Kiriku juhtiv võim.

.. Kõik elavad apostlid kogunesid paastumise ja palvetamise vaimus templi ülemisse ruumi. Siin me laulsime püha kirikulaulu ja palvetasime koos. Me võtsime Issanda õhtusöömaaja sakramenti,

uuendades püha sümboolse tunnistusega oma lepinguid ja oma suhet Temaga, kes on meie jumalik Lunastaja.

Seejärel presidentkond organiseeriti ümber, järgides mineviku põlvkondade jooksul hästi paikapandud mustrit.

Puudus valimiskampaania, võistlus, ameti poole püüdlemine. See oli vaikne, rahulik, lihtne ja püha. See toimus Issanda enda paikapandud mustri järgi.⁸

Issand on oma Kiriku valitsemiseks andnud põhimõtted ja tegevuskorrad juhuks, kui president ei suuda täiel määral tegutseda.

President Hinckley esitas 1992. aastal, teenides Esimeses Presidentkonnas esimese nõuandjana, järgmise avalduse: Kiriku pea on Issand Jeesus Kristus. See on Tema Kirik. Kuid maapealne pea on meie prohvet. Prohvetid on mehed, kellele on antud jumalik kutse. Hoolimata selle kutse jumalikkusest on nad inimesed. Nad on haavatavad surelikkusega kaasas käivate probleemide suhtes.

Me armastame praeguse aja prohvetit, peame temast lugu, austame teda ja vaatame tema poole, president Ezra Taft Bensoni poole. Ta on olnud suurepärane ja andekas juht, mees, kelle hääl on kõlanud selle töö tunnistusena üle kogu maailma. Ta hoiab kõiki maa peal olevaid preesterluse võtmeid tänasel päeval. Kuid ta on jõudnud ikka, kus ta enam ei saa teha paljusid asju, mida tegi varem. See ei vähenda tema kutset prohvetina. Kuid see seab piiranguid tema füüsilisele tegevusele.⁹

President Hinckley esitas 1994. aastal, teenides Esimeses Presidentkonnas esimese nõuandjana, järgmise avalduse: Kiriku inimesed üle kogu maa on loomulikult ärevil, et teada presidendi seisundit. President Benson on praegu üheksakümne viie aastane. .. Ta kannatab tõsiselt vanusest ja haigusest tulenevate mõjude käes ega pole olnud võimeline täitma oma püha ameti tähtsaid kohustusi. See olukord ei ole pretsedenditu. Teised Kiriku presidendid on samuti olnud oma elu viimastel kuudel või aastatel haiged või võimetud täiel määral tegutsema. On võimalik, et see juhtub tulevikus taas.

Kaheteistkümne Apostli Kvoorum, 1965. Istuvad paremalt vasakule: Ezra Taft Benson, Mark E. Peterson (tugitoolis), Joseph Fielding Smith (kvoorumi juhataja) ja LeGrand Richards. Seisavad vasakult paremale: Gordon B. Hinckley, Delbert L. Stapley, Thomas S. Monson, Spencer W. Kimball, Harold B. Lee, Marion G. Romney, Richard L. Evans ja Howard W. Hunter.

Põhimõtted ja tegevuskord, mille Issand on oma Kiriku juhtimiseks paika pannud, kannavad hoolt iga .. olukorra eest. Tähtis on, .. et puuduksid igasugused kahtlused ja mured Kiriku juhtimise ja prohvetlike annete rakendamise suhtes, nagu õigus inspiratsioonile ja ilmutusele Kiriku asjade ja programmide haldamisel, kui president võib olla haige või ei saa täiel määral oma ülesandeid täita.

Esimesel Presidentkonnal ja Kaheteistkümne Apostli nõukogul, kes on kutsutud ja pühitsetud preesterluse võtmeid hoidma, on volitus ja vastutus Kirikut juhtida, hallata selle talitust, selgitada selle õpetust ning kehtestada korda ja seda alal hoida. Iga meest, kes pühitsetakse apostliks ja keda toetatakse Kaheteistkümne Nõukogu liikmena, toetatakse prohveti, nägija ja ilmutajana. Nagu inimesed enne teda, oli president Benson vanemapostel, kui ta kutsuti Kiriku presidendiks. Tema nõuandjad tulid Kaheteistkümne Nõukogust. Seega kõik ametis olevad Esimese Presidentkonna Kvoorumi ja Kaheteistkümne Nõukogu liikmed on olnud püha apostliametiga kaasas käivate võtmete, õiguste ja volituse saajad.

Ma tsiteerin Õpetusest ja Lepingutest:

„Melkisedeki preesterlusest kolm juhtivat ülempreestrit, valitud kvoorumi poolt, määratud ja pühitsetud sellesse ametisse ning toetatud kiriku usalduse, usu ja palvega, moodustavad Kiriku Presidentkonna kvoorumi” (ÕL 107:22).

Kui president on haige või ei suuda täita täiel määral kõiki oma ametiülesandeid, moodustavad tema kaks nõuandjat üheskoos Esimese Presidentkonna Kvoorumi. Nad jätkavad presidentkonna igapäevaseid tegemisi. Erandjuhul, kui ainult üks on võimeline tegutsema, võib ta tegutseda presidentkonna volitusel, nagu on öeldud Õpetuse ja Lepingute 102. osas salmides 10–11.

.. Nõuandjad Esimeses Presidentkonnas jätkavad selle ameti tavapärast tööd. Kuid kõiki tähtsamaid tegevuspoliitika, -korra, programmide või õpetusega seotud küsimusi arutavad kaalutledes ja palvemeelselt Esimene Presidentkond ja Kaksteist üheskoos. Need kaks kvoorumi, Esimese Presidentkonna Kvoorum ja Kaheteistkümne Kvoorum, kohtuvad koos, ja igal mehel on täielik vabadus ennast väljendada, kaalutledes igat tähtsat küsimust.

Ning taas ma tsiteerin Issanda sõna: „Ja iga otsus, mis kõigis neis kvoorumites tehakse, peab neil olema tehtud ühehäälselt; see tähendab, et iga kvoorumi iga liige peab olema nõus selle otsustega, et nende kvoorumite otsustel oleks omavahel sama võim ehk kehtivus” (ÕL 107:27). ..

Olgu see arusaadav kõigile, et Jeesus Kristus on selle Kiriku eesotsas, mis kannab Tema püha nime. Ta vaatab selle üle. Ta juhatab seda. Seistes oma Isa paremal käel, Ta juhatab seda tööd. See on Tema õigus, vägi ja valik kutsuda mehi kõrgesse ja pühasse kutsesse omal viisil ning vabastada neid vastavalt oma tahtele, kutsudes nad tagasi koju. Ta on elu ja surma valitseja. Ma ei muretse nende olukordade pärast, millest end leiame. Ma võtan need olukorrad vastu kui Tema tahte väljenduse. Samamoodi võtan vastu kohustuse, tegutsedes koos oma vendadega, teha kõik, mida võime, et viia seda püha tööd edasi pühitsemise, alandlikkuse, kohuse ja truuduse vaimus.¹⁰

 4

Apostlid on Kristuse nime erilised tunnistajad kogu maailmale.

Pärast pühasse apostliseisusesse pühitsemist ja .. Kaheteistkümne Nõukogu liikmeteks asetamist oodatakse [apostlitelt] enda pühendamist peamiselt teenimistöele. Nad .. asetavad enda elus kõige esimesele kohale, kõrgemale kõikidest teistest kaalutlustest, vastutuse seista Jeesuse Kristuse nime erilise tunnistajana kogu maailmale. ..

Nagu me kõik, on ka nemad inimlikud mehed. Neil on oma tugevused ja oma nõrkused. Alates sellest hetkest kogu ülejäänud elu, kuni nad jäävad ustavaks, peab nende üks peamine mure olema Jumala töö edenemine maa peal. Nad peavad muret tundma meie Isa laste heaolu pärast, nii nende heaolu pärast, kes on Kirikus, kui ka nende, kes ei ole Kirikus. Nad peavad tegema kõik endast sõltuva, et lohutada neid, kes leinavad, et anda tugevust neile, kes on nõrgad, et julgustada neid, kes kõhklevad, et sõbrustada nendega, kel pole sõpru, et toita puudustkannatajaid, et õnnistada haigeid, et tunnistada Jumala Pojast, oma Sõbrast ja Õpetajast, kelle teenijad nad on, mitte usuga, vaid kindla teadmisega. ..

Ma tunnistan nende vendlusest, nende pühendumusest, nende usust, nende töökusest ja nende hiiglasuurest teenimisest Jumala kuningriigi edendamisel.¹¹

 5

Otsuste langetamisel otsivad Esimene Presidentkond ja Kaksteist ilmutust ja täielikku üksmeelt.

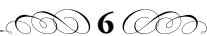
Esimene Presidentkond ja Kaheteistkümne Apostli Kvoorum ei langeta ühtegi otsust, enne kui kõigi asjaosaliste seas valitseb täielik üksmeel. Asjade arutamise ajal võib esineda eriarvamusi. Arvatavasti on see nii. Need mehed on erineva taustaga. Need on mehed, kes ise mõtlevad. Aga enne lõpliku otsuse tegemist jõutakse täielikule üksmeelele.

Nii see peabki olema, kui järgitakse Issanda ilmutatud sõna [vt ÕL 107:27, 30–31]. ..

.. Kui ma olen teeninud Kaheteistkümne nõukogus ja Esimeses Presidentkonnas, ei ole kunagi tehtud suuri otsuseid ilma neid

ettekirjutusi järgimata. .. Nendest samadest aruteludest, kus mehed on rääkinud, mis neil on mõtteis, on hakatud mõtteid ja arusaamu sõeluma. Ma pole aga kunagi täheldanud tõsist lahkeli või isiklikku vaenu oma vendade vahel. Pigem olen täheldanud ilusat ja imelist asja: Püha Vaimu juhatava mõju kaudu ja ilmutuse väel erinevate vaadete ühtesulamist, kuni valitseb täielik ühtsus ja üksmeel. ..

Ma ei tea ühtegi teist valitsemisorganit, mille kohta võiks sama öelda.¹²

Vaiajuhataja on inspiratsiooni kaudu kutsutud teenima nõuandjana piiskoppidele ja juhina inimestele.

Vaikonna juhataja on isik, kes on ilmutuse kaudu kutsutud seisima koguduste piiskoppide ja Kiriku üldjuhtide vahel. See on äärmiselt vastutusrikas amet. Teda õpetavad välja üldjuhid ning tema omakorda õpetab välja piiskoppe. ..

Vaikonna juhataja teenib piiskoppide juhendajana. Iga piiskop teab, et kui tal tuleb tegemist teha mõne keerulise probleemiga, on keegi, kes on alati valmis ja kättesaadav ja kelle juurde ta võib minna ja jagada temaga oma koormat ning saada nõu.

Tema on ka teiseks turvamõõdupuuks nende väärilisuse hindamisel, kes tahavad minna Issanda kotta. .. Samuti saab vaikonna juhatajast teine sõel nende inimeste väärilisuse üle otsustamisel, kes lähevad esindama Kirikut misjonitööl. Ka tema vestleb kandidaadiga ja ainult siis, kui ta on rahul tema väärilisusega, kinnitab tema soovitus. Samamoodi on talle antud volitus misjonäre ametisse asetada ning neid vabastada, kui nad on oma teenistuse lõpetanud.

Kõige tähtsam on see, et ta on vaikonna kõrgeim distsiplinaarameetnik. .. Ta kannab väga rasket vastutust, jälgides, et õpetus, mida vaikonnas õpetatakse, oleks puhas ning rikkumatu. Tema kohustuseks on jälgida, et ei õpetataks valeõpetust ega sooritataks valesid toimetusi ja toiminguid. Kui midagi niisugust teeb Melkisedeki preesterluse hoidja või ükskõik kes teine ükskõik millistel asjaoludel, peab tema nendega nõu pidama, ja kui inimene jääb oma tegevuse juurde, tuleb vaikonna juhatajal meetmed tarvitusele võtta. Ta kutsub üleastuja distsiplinaarnõukogu ette, kus talle võidakse

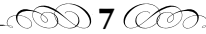
määrata kas katseaeg, liikme õigustest ajutiselt ilmajäämine või siis ka Kirikust väljaheitmine.

See on kõige raskem ja ebameeldivam ülesanne, kuid vaikonna juhataja peab sellega silmitsi seisma, ilma kartuse või soosinguta selle inimese suhtes. Kõike seda tehakse kooskõlas Vaimu juhatausega, nagu see on paika pandud Õpetuse ja Lepingute 102. osas.

Pärastpoole peab ta tegema kõik, mis suudab, et vastaval õigel ajal tuua eksinu uuesti tagasi.

Kõik see ja veel palju muud kuulub tema kohustuste hulka. Sellest järeldub siis, et tema elu peab olema eeskujuks tema vaikonna liikmetele. . .

Kuna meil on nende [vaiajuhatajate] suhtes selline usaldus, siis me palume kohalikel liikmetel mitte teha jõupingutusi saamaks juhatust ja õnnistust üldjuhtidelt. Nende vaikonna juhatajad on kutsutud ametisse sellesama vaimujuhatusega, millega üldjuhidki.¹³

Piiskopid on karja karjased.

[Kirik] võib kasvada ja liikmete arvult mitmekordistuda, nagu see kindlasti ka juhtub. Evangeelium tuleb viia iga rahvuse, hõimu, keele ja rahvani. Lähitulevikus ei saa kunagi olla paigalseisu või ebaõnnestumist abikäe ulatamisel, edasi liikumisel, ehitamisel, Siioni laiendamisel üle kogu maailma. Kuid kõige sellega peab igal liikmel jätkuvalt olema lähedane kiriklik suhe hooliva piiskopi või koguduse juhatajaga. Need on karja karjased, kelle kohustus on vaadata suhteliselt väikese hulga inimeste üle, nii et mitte kedagi ei unustataks, jäetaks tähelepanuta või eirataks. Jeesus oli tõeline karjane, kes ulatas abikäe neile, kes olid viletsuses, tehes seda üksaaval, andes igaühele isikliku õnnistuse.¹⁴

Kiriku piiskopid .. on väga tõelises mõttes Iisraeli karjased. [Kirikus] on kõik vastutavad piiskopi või koguduse juhataja ees. Koormad, mida nad kannavad, on hiiglasuured ja ma kutsun üles igat Kiriku liiget tegema kõik endast oleneva, et kergendada seda koormat, mille all meie piiskopid ja koguduse juhatajad töötavad.

Me peame nende eest palvetama. Nad vajavad abi, kui kannavad oma raskeid koormaid. Me võime olla rohkem toetavad ja vähem

neist sõltuvad. Me võime neile igal võimalikul moel abiks olla. Me võime neid tänada kõige eest, mida nad meie heaks teevad. Me muudame nad väga lühikese aja jooksul väga väsinuks koormatega, mis me nende peale asetame.

.. Iga [piiskop] on mees, kes on kutsutud prohvetliku kuulutamise ja ilmutuse vaimuga ning ametisse asetatud ja pühitsetud käte pealepanemise teel. Igaühel neist on oma koguduse juhatause võtmed. Igaüks on ülempreester, oma koguduse eesistuv ülempreester. Igaüks kannab majapidamise hiiglasuuri kohustusi. Igaüks seisab oma inimestele isana.

Mitte ükski ei saa oma teenimise eest raha. Mitte ükski koguduse piiskop ei saa Kiriku käest oma töö eest piiskopina kompensatsiooni.

Nõuded piiskopile tänapäeval on samad kui need olid Pauluse ajal, kes kirjutas Timoteosele [vt 1Tm 3:2–6]. ..

Oma kirjas Tiitusele lisab Paulus, et „koguduse ülevaataja peab olema kui Jumala majapidaja ..

Ta pidagu kinni ustavast sõnast vastavalt õpetusele, et ta oleks võimeline niihästi manitsema terves õpetuses kui ka kummutama vasturääkijate väited” (Tt 1:7, 9).

Need sõnad kirjeldavad kohaselt tänapäeva Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku piiskoppi.¹⁵

Ma julgustan inimesi Kirikus, ükskõik kus te ka poleks, kui te seisate silmitsi probleemidega, siis proovige esmalt neid probleeme ise lahendada. Mõtisklege nende üle, uurige võimalikke alternatiive, palvetage nende üle ja vaadake Issanda poole juhiste saamiseks. Kui te pole võimelised neid ise lahendada, siis rääkige oma piiskopi või koguduse juhatajaga. Ta on Jumala mees, kutsutud püha preesterluse volitusega karja karjaseks.¹⁶

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- Miks vajame elavaid prohveteid? Mis avaldab teile muljet Issanda „täiustamise protsessis” Kiriku presidendi ettevalmistamisel ja kutsumisel? (Vt 1. osa.)

- Millised muljed teil tekivad, kui vaatate üle president Hinckley kirjelduse viisist, kuidas Kiriku uus president valitakse? (Vt 2. osa.) Miks on tähtis teada, et president valitakse vastavalt „jumalikule plaanile, .. mis tagab inspireeritud ning läbi proovitud juhtkonna”?
- Millised põhimõtted ja tegevuskorrad on Issand paika pannud Kiriku juhtimiseks, juhul kui president ei suuda täita täiel määral oma ametikohustusi? (Vt 3. osa.)
- Kuidas näitavad viimse aja apostlid, et nad tunnevad muret kõigi Jumala laste pärast, „nii nende .. pärast, kes on Kirikus, kui ka nende, kes ei ole Kirikus”? (Vt 4. osa.) Kuidas peegeldavad seda hoolt hiljutised konverentsikõned? Kuidas olete kasu saanud elavate prohvetite ja apostlite õpetustest?
- Uurige president Hinckley õpetust sellest, kuidas Esimene Presidentkond ja Kaheteistkümne Kvoorum otsustele jõuavad (vt 5. osa). Mida võime õppida viisist, kuidas nad otsustele jõuavad? Kuidas saame neid põhimõtteid rakendada oma perekonnas ja Kirikus?
- Kui vaatate üle 6. ja 7. osa, siis mida õpite vaiajuhataja ja piiskopi kutsete kohta? Kuidas saame paremini oma Kiriku juhte toetada?

Samateemalised pühakirjakohad:

Ef 2:19–20; Ef 4:11–14; ÖL 1:38; ÖL 21:1–6; Ab 3:22–23; UA 1:5–6

Abiks õpetamisel:

„Tunnistage alati, kui Vaim teid selleks õhutab, mitte üksnes õppetunni lõpus. Andke neile, keda õpetate, võimalusi tunnistust jagada” (Teaching, No Greater Call, 1999, lk 45).

Viited

1. In ... Counsellors There Is Safety. – Ensign, nov 1990, lk 49.	6. Believe His Prophets. – Ensign, mai 1992, lk 53.
2. Conference Report, okt 1961, lk 115–16; tsiteerides laulu „Oi, Jeesuse halastuses leian varju ma”, Kiriku laulu-raamat, lk 22.	7. Come and Partake. – Ensign, mai 1986, lk 46–47.
3. This Work Is Concerned with People. – Ensign, mai 1995, lk 51.	8. This Is the Work of the Master. – Ensign, mai 1995, lk 69.
4. Strengthening Each Other. – Ensign, veebr 1985, lk 5.	9. The Church Is on Course. – Ensign, nov 1992, lk 53–54.
5. He Slumbers Not, nor Sleeps. – Ensign, mai 1983, lk 6–7.	10. God Is at the Helm. – Ensign, mai 1994, lk 54, 59.
	11. Special Witnesses for Christ. – Ensign, mai 1984, lk 49–51

19. PEATÜKK

12. God Is at the Helm. – Ensign, mai 1994, lk 54, 59.
13. The Stake President. – Ensign, mai 2000, lk 50–51.
14. This Work Is Concerned with People. – Ensign, mai 1995, lk 52–53.
15. The Shepherds of Israel. – Ensign või Liahona, nov 2003, lk 60.
16. Live the Gospel. – Ensign, nov 1984, lk 86.

Sõbrustamine nendega, kes ei kuulu meie usku

„Püüdkem aidata hea tahte mehi ja naisi olenemata nende usutunnistusest ja sellest, kus nad elavad.”

Gordon B. Hinckley elust

Kõneledes 1994. aasta novembris konverentsil usujuhtidele, ütles Gordon B. Hinckley:

„Meil on erinevad õpetuslikud veendumused. Tunnustades meie teoloogilisi erinevusi, arvan ma, et oleme ühel meelal oma teadlikkuses selle maailma ja meie ühiskonna kurjusest ja probleemidest ning meie suurest vastutusest ja võimalusest seista ühtsena nende väärtuste eest avalikkuses ja eraelus, mis räägivad vooruslikkusest ja moraalist, lugupidamisest kõikide meeste ja naiste kui Jumala laste suhtes, vajadusest viisakuse ja kombekuse järele meie suhetes ning perekonna kui jumalikult seatud ühiskondliku põhiüksuse säilitamisest.

.. Me kõik kanname oma südames soovi aidata vaeseid, julgustada kannatajaid, pakkuda lohutust, lootust ja abi kõigile neile, kes on hädas ja valus ükskõik mis põhjusel.

Me tunnustame vajadust tervendada ühiskonna haavad ning asendada meie aegade pessimism optimismi ja usuga. Me peame tunnustama, et puudub igasugune vajadus üksteist süüdistada ja kritiseerida. Me peame kasutama oma mõju, et vaigistada vihaste ja kättemaksuhimuliste vaidluste häälled.

.. Meie tugevus peitub meie vabaduses valida. Tugevus peitub isegi meie mitmekesisuses. Kuid Jumal on andnud meist igapähele suurema jõu, nimelt käsus teha tööd kõigi Tema poegade ja tütarde kasuks ja õnnistuseks, hoolimata nende etnilisest või rahvuslikust päritolust ning teistest erinevustest. ..

President Hinckley julgustas meid ühinema nendega, kes pole meie usust, „kogukonna heades eesmärkides”.

Õnnistagu Issand meid tegemaks tööd ühinenult, et eemaldada meie südametest ja ära ajada meie ühiskonnast kõik viha, fanatism, rassism ja teised lahknevate sõnade ja tegevuste elemendid. Õelatel märkustel, rassistlikel solvangutel, viha täis epiteetidel, kuritahtlikel tagarääkimistel ning pahatahtlikel ja tigidatel kuulujuttude levitamisel ei peaks meie seas kohta olema.

Õnnistagu Jumal meid kõiki rahuga, mis Temalt tuleb. Õnnistagu Ta meid tänulike südamete ja tahtega käia läbi lugupidamisega üksteise suhtes, ühendades meie püüded kogukondade õnnistamiseks, milles meil on õnn elada.”¹

Aasta pärast selle sõnumi edastamist kõneles president Hinckley ilmalike juhtide rühmale. See oli väike rühm, vaid umbes 30 inimest, kuid see oli kaugeleulatava mõjuga rühm, nimelt Ameerika Ühendriikide suurimaid uudisteväljaandeid esindavad presidendid, peatoimetajad, produtsendid ja ajakirjanikud. Ta andis „meeldiva ja vahest humoorika vestluse käigus ülevaate Kiriku rahvusvahelisest ulatusest, kommenteeris Kiriku püüdlusi misjonitöö, humanitaar ja hariduse vallas ning seejärel andis võimaluse küsimuste esitamiseks. .. Ta vastas igale küsimusele ausalt ja ilma kõhkluste või täbarustunde ilminguteta.” Osalejad väljendasid üllatust tema avatuse suhtes, millele ta vastas, et ainuke asi, mille üle ta ei arutleks, on pühade templialituste üksikasjad. Ta ütles: „Uks on pärani lahti kõige muu suhtes.”

Küsimuste ja vastuste esitamise ühel hetkel ütles televisioonisaate „60 Minutes” vanemreporter Mike Wallace, et sooviks teha erilise ettekande president Hinckleyst. President Hinckley peatus ja seejärel vastas: „Aitäh! Ma võtan selle võimaluse vastu.”²

Hiljem president Hinckley tunnistas, et tal oli Mike Wallace’i intervjuu suhtes mõningane kartus, sest too on karmi reputatsiooniga ajakirjanik. Ta selgitas, miks ta oli intervjuuga nõus hoolimata kartusest.

„Ma tundsin, et see pakkus võimaluse esitada miljonitele inimestele meie kultuuri ja sõnumi pooldavaid aspekte. Ma jõudsin järeldusele, et oli parem teha keerulises olukorras parim, selle asemel et seda olukorda lihtsalt vältida ja mitte midagi teha.”³

Laiaulatuslik intervjuu sisaldas ka järgmist kõnelust:

Hr Wallace: „Kuidas suhtute mittemormoonidesse?”

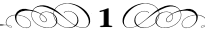
President Hinckley: „Armastuse ja austusega. Mul on palju mittemormoonidest sõpru. Ma austan neid. Ma imetlen neid väga.”

Hr Wallace: „Hoolimata faktist, et nad ei ole veel valgust näinud?”

President Hinckley: „Jah. Ma ütlen kõigile, kes pole selles Kirikus, et me tunnustame kõiki teie voorusi ja head, mis teil on. Võtke see endaga kaasa ja vaadake, kas me saame sellele lisada.”⁴

Intervjuu lõppedes olid Mike Wallace ja president Hinckley sõbrad. Hr Wallace rääkis president Hinckleyst kui „soojast, hoolitsevast, viisakast ning optimistlikust juhust”, kes „täielikult väärib peaaegu üleüldist imetlust, mis talle osaks saab”.⁵

Gordon B. Hinckley õpetused

Kui me peame meeles, et kõik inimesed on Jumala lapsed, siis ulatame tihedamini abikäe, et tõsta ja aidata neid, kes on meie seas.

Me ei tohi kunagi unustada, et elame väga mitmekesisel maailmas. Maailma inimesed on kõik meie Isa lapsed ning nad pärinevad paljudest erinevatest usutunnistustest. Me peame panema aluse tolerantsusele ja üksteist hindama ning austama.⁶

Ühelgi maal pole mingit vajadust konfliktiks ükskõik milliste erinevate rühmade vahel. Õpetatagu inimeste kodudes, et me kõik oleme Jumala, meie Igavese Isa lapsed ja et nii kindlalt kui on olemas isadus, siis saab olla ja peab olema vendlus.⁷

Kui me hoiaksime enda ees järjepidevalt seda pilti jumalikust päritolust, Jumala isadusest ja inimkonna vendlusest kui tegelikkusest, siis oleksime natuke tolerantsemad, natuke lahkemad, pakuksime natuke rohkem abi, et teisi meie seas tõsta ja aidata ning toetada. Me alandaksime end väiksema tõenäosusega nende asjadeni, mis on selgelt sündsusetud. Me oleme Jumala lapsed ja me armastame Teda. Käitugem natuke rohkem sedamoodi.⁸

 2

Me peaksime elama austuse, tänutunde ja sõprusega inimeste suhtes, kes ei ole meie usust.

„Me nõuame õigust kummardada Kõigevägevamat Jumalat meie oma südametunnistuse järgi ja lubame sama õiguse kõikidele inimestele, kummardagu nad kuidas, kus või mida nad soovivad” (UA 1:11).

Kui väga tähtis see on, et samal ajal kui me usume Jumala kummardamise vastavalt meie õpetustele, siis ei muutu me ülbeks, upsakaks ega uhkeks, vaid me tagame ka teistele õiguse Jumalat kummardada vastavalt nende soovidele. Suur osa maailma hädadest tulenevad erinevate uskude vahelistest konfliktidest. Mul on hea meel öelda, et ma võin maha istuda oma katoliiklastest sõpradega ja nendega vestelda, et ma võin maha istuda oma protestantidest sõpradega ja nendega vestelda. Ma kaitseksin neid, nagu see Kirik on teinud ja nagu see ka edasi teeb, kaitstes neid selles maailmas.⁹

Ma palun meie inimesi kõikjal elada austuse ja tänutundega nende suhtes, kes ei ole meie usust. On suur vajadus viisakuse ning vastastikuse austuse järele erinevate uskumuste ja filosoofiatega inimeste seas. Me ei tohi olla ühegi etnilise üleoleku õpetuse pooldajad. Me elame mitmekesisis maailmas. Me saame olla ja peame olema lugupidavad nende suhtes, kelle õpetustega ma ei pruugi nõus olla. Me peame olema valmis kaitsma teiste õigusi, kes võivad sattuda fanatismi ohvriks.

Ma palun teil pöörata tähelepanu Josephi Smithi huvitavatele sõnadele 1843. aastast:

„Kui olete näinud, et ma olen valmis surema teise mormooni eest, siis on mul julgust kinnitada taeva ees, et ma olen samamoodi valmis surema selle eest, et kaitsta presbüterlase, baptisti või mistahes teisest usulahust hea inimese õigusi; sest seesama põhimõte, mis trambib jalge alla viimse aja pühade õigused, trambib jalge alla ka roomakatoliku või mistahes teise usulahu õigused” (History of the Church, 5:498).¹⁰

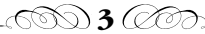
Me ei tohi olla klannikesksed. Me ei tohi kunagi omaks võtta suhtumist, et oleme teistest ülemad. Me ei tohi olla upsakad. Me peame olema suuremeelsed, avatud ja sõbralikud. Me võime oma usku alal hoida. Me võime oma religiooni ellu rakendada. Me võime oma

jumalakummardamise meetodit kalliks pidada ilma teisi solvamata. Ma kasutan seda võimalust, et paluda tolerantsust ja heanaaberlikkuse, sõpruse ja armastuse vaimsusel nende suhtes, kes kuuluvad teistesse uskudesse.¹¹

Me ei peaks vaidlema, kui vestleme õpetuslikest erinevustest. Sapisusele ei ole kohta. Kuid me ei tohi kunagi loovutada ega ohtu seada teadmist, mis on meile tulnud ilmutuse ja otsese võtmete ning volituse andmise kaudu nende käte all, kes hoidsid neid muistse. Ärgem kunagi unustagem, et see on selle taastamine, mille pani paika maailma Päästja. ..

Ma saame austada teisi uske ja peamegi nii tegema. Me peame tunnustama kõike head, mida nad korda saadavad. Me peame õpetama oma lapsi olema tolerantsed ja sõbralikud nende suhtes, kes ei ole meie usust.¹²

Meie eesmärk ei ole kahjustada teisi kirikuid. Meie eesmärk ei ole haavata teisi kirikuid. Me ei vaidle teiste kirikutega. Me ei pea debatte teiste kirikutega. Me lihtsalt ütleme nendele, kes kuuluvad teistesse kirikutesse või ei kuulu ühessegi kirikusse: „Võtke kaasa see tõde, mis teil on, ja vaadake, mida me sellele lisada saame.”¹³

Tegemata mööndusi oma õpetustes, võime koos teistega töötada heade eesmärkide nimel.

Me saame teha ja teemegi teiste uskudega koostööd erinevates ettevõtmistes lakkamatus võitluses ühiskondlike pahede vastu, mis ohustavad meile kõigile nii tähtsaid kalleid väärtusi. Need inimesed ei kuulu meie usku, kuid nad on meie sõbrad, naabrid ja kaastöölised erinevates ettevõtmistes. Me heameelega toetame neid nende püüdlustes.

Kuid selles kõiges ei tehta mööndusi õpetustes. Me ei pea tegema mööndusi õpetustes ja me ei tohigi seda teha. Kuid koos töötades on meie vahel sõprus.¹⁴

Ärgem unustagem, et me usume, et tuleb olla heatahtlik ja teha head kõikidele inimestele. Ma usun, et me suudame oma lapsi õpetada piisavalt tõhusalt, et me ei pea kartma, et nad kaotavad oma usu, kui on sõbralikud ja hoolivad nende suhtes, kes ei usu selle

„Meie lahkus võib olla kõige veenvam argument sellest, millesse usume.”

Kiriku õpetustesse. Olgem seotud heade kogukondlike ettevõtmistega. Võib tekkida olukordi, kus me ei saa seoses tõsiste moraalsete küsimustega põhimõttelisi järeleandmisi teha. Kuid sellistel juhtudel võime olla viisakalt erimeelt, ilma et oleksime ebameeldivad. Me võime tunnustada nende siirust, kelle vaadetega me ei saa nõustuda. Me võime rääkida pigem põhimõtetest kui isiksustest.

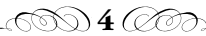
Asugem tegevusse ja olgem abiks nendes ettevõtmistes, mis parandavad kogukonna keskkonda ja mis on mõeldud kõikide kodanike õnnistuseks. ..

.. Õpetage neile, kelle eest olete vastutavad, headeks kodanikeks olemise tähtsust. Julgustage neid end asjadega siduma, avalikel aruteludel meeles pidades, et loogilise mõtlemise vaikne hää on veenvam kui protesti lärmakas ja karjuv hää. Selliste kohustuste vastuvõtmisel õnnistavad meie inimesed oma kogukondi, oma perekondi ja Kirikut.¹⁵

Me ei tohi kunagi alistuda kurjuse jõududele. Me saame alal hoida ja peame alal hoidma neid väärtuseid, mille eest see Kirik on seisnud alates rajamisest peale. On olemas parem tee kui maailma tee. Kui see tähendab üksi seismist, siis me peame seda tegema.

Kuid me pole üksi. Ma olen kindel, et üle kogu maailma on miljoneid inimesi, kes kurvastavad kurjuse pärast, mida nad enda ümber näevad. Nad armastavad vooruslikkust, head ja ülendavat. Ka nemad tõstavad oma hääled ja annavad oma jõu nende väärtuste säilitamiseks, mis on alalhoidmist ning arendamist väärt.¹⁶

Palvetagem headuse jõudude eest. Püüdkem aidata hea tahte mehi ja naisi olenemata nende usutunnistusest ja sellest, kus nad elavad. Seiskem kindlalt vastu kurjusele nii kodus kui ka väljaspool. .. Me võime mõjutada seda maailma headuse suunas, igaüks meist.¹⁷

Kui me kohtleme teisi armastuse, austuse ja lahkusega, siis näitame, et oleme Jeesuse Kristuse tõelised jüngrid.

Kui me viime edasi oma eristatavat missiooni, siis töötame üles-tõusnud Issanda käsu järgi, kes on rääkinud sellel viimasel ja lõplikul ajajärgul. See on Tema ainulaadne ja suurepärase töö. Me tunnistame Temast. Kuid me ei pea seda tegema ülbuse ja upsakusega.

Nagu ütles Peetrus, me oleme „valitud sugu, kuninglik preesterkond, püha rahvas, omandrahvas”. Miks? Et me võiksim „kuuluta[da] tema aulisi tegusid, kes [m]eid on kutsunud pimedusest oma imelise valguse juurde” (1Pt 2:9). ..

Olgem Kristuse tõelised jüngrid, kinni pidades kuldsest reeglist: tee teistele nii, nagu soovid, et sulle tehtaks. Tugevdagem omaenda ja oma laste usku, samal ajal olles lahked nende vastu, kes ei ole meie usku. Armastus ja lugupidamine ületavad iga vaenulikkuse alge. Meie lahkus võib olla kõige veenvam argument sellest, millesse usume.¹⁸

Ma soovin teha ettepaneku, et me loome abikäe ulatamise suhtumise nende suhtes, kes ei ole Kiriku liikmed, ja julgustame neid, viime nad lahkelt ja heatahtlikul viisil nende läbikäimiste poole, mis viiksid nad lähemale Kiriku imelistele programmidele.

Ma mõtlen Edwin Markhami luuletusele:

*Ta tõmbas ringi, mis mu välja puksis –
Ketser, mässaja, eiramiseks miski.
Kuid minul armastusega oli aru võita:
Me tõmbasime ringi, mis ta sisse võttis!¹⁹*

Kindlasti ei tohi me [oma usu] üle hoobelda või olla mingil moel ülbed. Selline käitumine on vastuolus Kristuse Vaimuga, kellega me püüame sarnaneda. See Vaim leiab väljenduse südames ja hinges, vaiksa ja mittehoopleva eluviisi juures.

Igaüks meist on näinud neid, keda me peaaegu kadestame, sest nad on ennast sedavõrd arendanud, et isegi ilma evangeeliumi mainimata paistab selle ilu nende tegudest.

Me võime rääkida mõni detsibell vaiksemalt. Me võime kurjale vastata heaga. Me võime naeratada, kuigi palju lihtsam oleks vihasutada. Me võime arendada enesekontrolli ja -distsipliini ning mitte välja teha igast solvangust.²⁰

Kas me tõeliselt tajume, kas me mõistame selle kõige tohutu suurt tähendust, mis meil on? See on inimkonna sugupõlvede kokkuvõte, viimane peatükk inimkonna kogemuse panoraamis.

Kuid see ei pane meid üleolevale positsioonile. Pigem peaks see meid alandlikuks sundima. See paneb meie peale unustamatu kohustuse anda sõbrakäsi hoolimises kõikidele teistele Õpetaja Vaimus, kes õpetas: „Armasta oma ligimest nagu iseennast!” (Mt 19:19) Me peame loobuma oma vooruste üle uhkeldamisest ja tõusma kõrgemale väiklasest omakasupüüdlikkusest. ..

Meie selles põlvkonnas oleme kõige eelneva lõpptulemus. Ei ole piisav, kui lihtsalt teatakse, et me oleme selle Kiriku liikmed. Meie peal lasub püha kohustus. Seiskem sellega silmitsi ja töötagem selle nimel.

Me peame elama kui Kristuse tõelised järgijad, omades kõikide vastu ligimesearmastust, vastates kurjale heaga, õpetades eeskujuga Issanda teid ja täites suurt teenimistööd, mida Ta on meie jaoks visandanud.²¹

Utah' osariigis Salt Lake Citys asuva Konverentsikeskuse pühitsemispalvest: Et meie Sinu Kirikust võiksime olla külalislahked ja armulised. Et me säilitaksime väärtused ja tavad, mille pooldest oleme tuntud, ning võimaldaksime teistele õiguse kummardada keda, „kus või mida nad soovivad” [UA 1:11]. Önnista meid, et me ulataksime heade naabritena abikäe ja oleksime kõikide suhtes abivalmid. Et me tõstaksime kõikide vaevatute käsi, mis on vajunud rippu, ja tugevdaksime kõikide vaevatute nõrkenud põlvi [vt ÕL 81:5]. Et

me kõik elaksime koos rahus üksteist hinnates ja üksteise vastu lugupidamist üles näidates.²²

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- Miks on kasulik meie suhetes teistega meeles pidada, et me kõik oleme Jumala lapsed? (Vt 1. osa.) Kuidas saame arendada suuremat tunnustust ja lugupidamist teiste vastu? Kuidas saavad täiskasvanud lastele õpetada teiste tunnustamist ja neist lugupidamist?
- Vaadake üle president Hinckley nõuanne meie suhetest nendega, kes ei kuulu meie Kirikusse (vt 2. osa). Kuidas saaksime ära tunda endapoolseid ülbuse ja upsakuse ilminguid nendes suhetes? Kuidas me saame teiste usuveendumustega inimeste suhtes näidata üles suuremat sõprust ja armastust?
- Miks on tähtis, et Kiriku liikmed teevad teiste inimestega koostööd heade eesmärkide nimel? (Vt 3. osa.) Millised on mõned näited sellistest püüdlustest? Kuidas saame oma kogukonnas muutuda suuremaks headuse jõuks?
- Mida võime õppida president Hinckley õpetustest jüngriks olemise kohta 4. osas? Kuidas olete näinud armastust ja lugupidamist ületamas vaenulikkuse tundeid? Miks on meie käitumine teiste suhtes „kõige veenvam argument sellest, millesse usume”? Mõelge konkreetsetele viisidele, kuidas saaksite teistele abikäe ulatada.

Samateemalised pühakirjakohad:

Mt 7:12; Lk 9:49–50; Jh 13:34–35; 1Jh 4:7–8; ÕL 1:30; ÕL 123:12–14; UA 1:13

Abiks uurimisel

„Tundes evangeeliumi mõistmisest tulenevat rõõmu, tahad sa õpitut praktikas kasutada. Püüa elada kooskõlas oma tõekspidamisega. See tugevdab sinu usku, teadmisi ja tunnistust” (Jutlusta minu evangeeliumi, 2004, lk 19).

Viited

1. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 663–664.
2. Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley”, 1996, lk 537–538.
3. Remember ... Thy Church, O Lord. – Ensign, mai 1996, lk 83.
4. This Thing Was Not Done in a Corner. – Ensign, nov 1996, lk 51.
5. Mike Wallace. Gordon B. Hinckley, Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes, 2000, lk viii.
6. The Work Moves Forward. – Ensign, mai 1999, lk 5.
7. Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations. – Ensign, sept 1996, lk 7.
8. Messages of Inspiration from President Hinckley, Church News, 5. okt 1996, lk 2.
9. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004, 2005, lk 417.
10. This Is the Work of the Master. – Ensign, mai 1995, lk 71; vt ka „Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith”, 2007, lk 345.
11. Remarks at Pioneer Day Commemoration Concert. – Ensign, okt 2001, lk 70.
12. We Bear Witness of Him. – Ensign, mai 1998, lk 4.
13. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004, 2005, lk 350.
14. We Bear Witness of Him. – Ensign, mai 1998, lk 4–5.
15. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 131.
16. Standing Strong and Immovable. Ülemaailmne juhtkonna koolituse koosolek, 10. jaan 2004, lk 20.
17. The Times in Which We Live. – Ensign, nov 2001, lk 74.
18. We Bear Witness of Him. – Ensign, mai 1998, lk 5.
19. Four B's for Boys. – Ensign, nov 1981, lk 41; tsiteerides Edwin Markhami luuletust „Outwitted” teoses „The Best Loved Poems of the American People” valinud Hazel Felleman, 1936, lk 67.
20. Each a Better Person. – Ensign või Liahona, nov 2002, lk 100.
21. The Dawning of a Brighter Day. – Ensign või Liahona, mai 2004, lk 83–84.
22. Konverentsikeskuse pühitsemispalve loos „This Great Millennial Year”. – Ensign, nov 2000, lk 71.

„Ulatagem meie misjonitöös maailmale abikäsi, õpetades kõiki, kes kuulavad, evangeeliumi taastamisest.”

Viimse aja misjonitöö ime

„Ma kutsun teid üles saama innuga selle töö tohutuks armeeks ja omandama suure kõikehõlmava soovi aidata misjonäre nende hiiglasuures kohustuses viia evangeelium kõigi rahvuste, hõimude, keelte ja rahvasteni.”

Gordon B. Hinckley elust

Noore mehena oli Gordon B. Hinckley ustav preesterluse hoidja, kuid ta ei oodanud kutset teenida põhimisjonil. „See oli maailma ajaloos kõige suurema majandusliku surutise aeg,” selgitas ta hiljem. „Tööpuudus [Salt Lake Citys] oli umbes 35 protsenti ja suurem osa töötutest olid abielumehed ning isad, sest väga vähesed naised töötasid väljaspool kodu. Sellel ajahetkel läks misjoniväljale väga vähe misjonäre. . . Ma sain bakalaureuse kraadi ja plaanisin kuidagi minna magistriskraadi omandama. Seejärel tuli piiskop minu jaoks mõnevõrra šokeeriva ettepanekuga. Ta rääkis misjonist.”¹

Gordon võttis vastu oma piiskopi „šokeeriva ettepaneku” ja 1933. aastal ta kutsuti teenima Inglismaal – ühena 25 misjonärist, kes sellel aastal kutsuti.² Oma misjoni jooksul koges ta palju katsumusi, kuid tema teenimine kinnitas tema usku.

„Töö misjoniväljal ei olnud kerge. See oli raske ja heidutav. Kuid milline imeline kogemus see oli! Tagasi vaadates ma tunnistan, et tõenäoliselt olin Suurbritanniasse saabudes isekas noor mees. Sellest sai suur õnnistus heita kõrvale oma isekad huvid Issanda töö suuremate huvide nimel. . .

Kui üdini tänulik ma olen selle misjoni kogemuse eest. See puudutas mõne inimese elu, kes aastate jooksul on oma tänu avaldanud. See on olnud tähtis. Kuid ma ei ole kunagi väga hoolinud sellest, mitu inimest mina või teised misjonärid ristasid. Minu rahulolu on

tulnud teadmisesest, et ma tegin, mida Issand soovis, et ma teeksin, ning et ma olin tööriist Tema käes Tema eesmärkide saavutamisel. Selle kogemuse käigus kinnitusid minu sisemusse veendumus ja teadmine, et see on tõesti Jumala tõeline ja elav töö, mis on taastatud prohveti kaudu kõikide nende õnnistuseks, kes selle vastu võtavad ja selle põhimõtete järgi elavad.”³

President Hinckley misjonist sai alguse eluaegne Issanda tööle pühendumine. Teenides Kiriku presidendina, reisis ta rohkem kui poolteist miljonit kilomeetrit, külastades rohkem kui 70 riiki, et tunnistada Jeesusest Kristusest ja Tema taastatud evangeeliumist.⁴

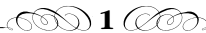
President Hinckley kutsus Kiriku liikmeid tihti üles ühinema endaga evangeeliumi jagamisel. Rohkem kui 400 000 põhimisjonäri vastasid sellele kutsele tema presidendiks oleku ajal. Saanud abi nende teenimisest ja liikmetest misjonäride tööst, ristiti sel ajal rohkem kui 3 500 000 pöördunut.⁵

Alati optimistlik, jagas president Hinckley suurejoonelist nägemust sellest, kuidas Issanda töö jätkab kasvamist:

„Kui me läheme edasi mitte kunagi silmist kaotades oma eesmärgi, mitte kellestki halvasti rääkides, elades nende suurepärase põhimõtete järgi, mida teame olevat tõde, siis see töö jätkab edenemist, et täita kogu maa. Uksed, mis on praegu evangeeliumi kuulutamiseks suletud, avatakse.”⁶

„Kuid meie lootus on suur ning meie usk tugev! Me teame, et me oleme vaid põgusalt puudutanud kõike seda, mis sünnib eesolevatel aastatel. . . Meie koorem, millega edasi minna, on tohutu. Kuid meie võimalus on hiilgav.”⁷

Gordon B. Hinckley õpetused

Me peame ulatama meie misjonitöös maailmale abikäe, õpetades kõiki, kes kuulavad.

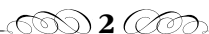
Meil on püha kohustus viia evangeelium kõigi rahvuste, hõimude, keelte ja rahvasteni. Meil on ülesanne õpetada ja ristida Issanda Jeesuse Kristuse nimel. Ülestõusnud Päästja on öelnud: „Minge kõike maailma ja kuulutage evangeeliumi kõigele loodule” [Mk 16:15]. Me osaleme suures ja valdavas ristiretkes tõe ja headuse eest.⁸

Enne kui Kirik organiseeriti, toimus misjonitöö. See on sellest peale jätkunud hoolimata aegade keerulisusest, milles meie inimesed on olnud. Otsigu igaüks meist endas uusi võimalusi, uut vastutust, võtkem oma õlule uusi kohustusi aitamaks meie Isa taevast Tema hiilgavas töös tuua surematust ja igavene elu oma poegadele ja tütardele üle kogu maailma.⁹

Ulatagem viimse aja pühadena abikäsi neile, kes ei ole meie Kiriku liikmed. Ärgem kunagi käitugem ülbuse vaimus või suhtumisega, et oleme teistest ülemad. Selle asemel näidakem nende suhtes armastust, austust ja abivalmidust. Meist saadakse valesti aru ja ma kardan, et see on suuresti meie enda süü. Me saame olla tolerantsemad, heanaaberlikumad, sõbralikud, paremad eeskujud, kui oleme olnud minevikus. Õpetagem oma lapsi teisi kohtlema sõbralikkuse, austuse, armastuse ja imetlusega. See annab palju parema tulemuse kui enesekeskne suhtumine. ..

Ulatagem meie misjonitöös maailmale abikäsi, õpetades kõiki, kes kuulavad, evangeeliumi taastamisest, rääkides ilma kartuseta, kuid ka ilma enese õigustamiseta esimesest nägemusest, tunnistasdes Mormoni Raamatust ja preesterluse taastamisest. Vennad ja õed, laskugem põlvili ja palvetagem võimaluse eest tuua teistele evangeeliumi rõõm.¹⁰

On lausa imeline ja suurepärane, et tuhanded on puudutatud Püha Vaimu imest, et nad usuvad ja võtavad omaks ning saavad liikmeteks. Nad ristitakse. Nende elu on jäädavalt paremaks muutunud. Leiavad aset imed. Nende südamesse siseneb ususeeme. See paisub õppides. Ja nad võtavad omaks ühe põhimõtte teise järel, kuni neil on kõik imelised õnnistused, mis tulevad neile, kes käivad usus Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirikus.¹¹

Me peame aitama põhimisjonäridel teisi tõe teadmisele tuua.

Ma kohtasin Lõuna-Ameerikas naist, kes oli äsja Kirikuga liitunud. Kõvasti motiveeritud armastusest selle vastu, mida ta oli leidnud, oli ta hakanud entusiastlikult sellest teistele rääkima. Seitsme kuu jooksul pärast oma ristimist oli ta misjonäridele andnud oma kolmesaja tuttava andmed, et nad võiksid neile evangeeliumi selgitada. Ühel

hetkel olid Kirikuga liitunud kuuskümmend neist. Suure tõenäosusega liitus hiljem veelgi inimesi. São Paulos Brasiilias kohtasin ma seda noort misjonäri, kes naisele esimest korda evangeeliumi oli õpetanud. Ka tema oli olnud pöördunu, oli läinud misjonile, et esindada Kirikut, tuues märkimisväärse rahalise ohverduse. Naine, kellest räägin, oli üks neljakümne kolmest, keda ta oli sellel hetkel abistanud Kirikusse tulemisel. See noor mees Brasiiliast oli ennast rohkem kui sajakordistanud – nelikümmend kolm pöördunut, keda ta oli õpetanud, ja kuuskümmend inimest ühe nende pöördunute kaudu ning hiljem veelgi rohkem teiste pöördunute kaudu.¹²

Nii paljud meist vaatavad misjonitööle kui lihtsalt trükiste jagamisele ükselt uksele. Igaüks, kes seda tööd tunneb, teab, et selleks on ka parem moodus. See käib Kiriku liikmete kaudu. Alati, kui liige tutvustab mõnda Kirikuga tutvujat, on kohe olemas ka toetussüsteem. Liige tunnistab selle töö õigsusest. Ta hoolib Kirikuga tutvuva sõbra heaolust. Ta on põnevil, kui tema sõber teeb evangeeliumi uurimisel edusamme.

Põhimisjonärid võivad küll õpetamise enda peale võtta, kuid liige toetab seda õpetust, võimaldades seda teha oma kodus. Ta jagab siirast tunnistust selle töö jumalikkusest. Liige on saadaval, et vastata küsimustele, ka siis, kui misjonäre kohal ei ole. Ta on sõbraks Kirikuga tutvujale, kes teeb läbi suure ja sageli keerulise muutuse.

Evangeelium ei ole midagi, mida peaksime häbenema. See on midagi, mille üle uhkust tunda. „Ärgu olgu sul siis häbi meie Issanda tunnistusest,” kirjutas Paulus Timoteosele (2Tm 1:8). Võimalused evangeeliumi jagamiseks on kõikjal. ..

Uute inimeste Kirikusse toomine ei ole üksnes misjonäride kohustus. Neid saadab kõige rohkem edu siis, kui liikmetest saab allikas, mille kaudu leida uusi Kirikuga tutvujaid. ..

Iga liige olgu oma südames teadlik omaenda suutlikkusest tuua teisi tõe tundmisele. Tehku ta selle kallal tööd. Palvetagu ta sellest suure tõsidusega. ..

Mu vennad ja õed, me võime lasta misjonäridel proovida seda üksi teha või me võime neid aidata. Kui nad teevad seda üksi, siis koputavad nad päev päeva järel ustele ning löikus on vähene.

„Võimalused evangeeliumi jagamiseks on kõikjal.”

Või liikmetena võime neid aidata Kirikuga tutvujate leidmisel ning õpetamisel. ..

Iga vai peaks välja arendama teadlikkuse võimalusest leida neid, kes kuulavad evangeeliumi sõnumit. Selles protsessis ei peaks me olema solvavad. Me ei pea olema ülbed. Kõige parem tööriist, mis meil on, on meie omaenda elu headus ja eeskuju. Kui me osaleme selles teenimises, siis meie elu paraneb, sest me peame olema hoolikad, et mitte teha ja öelda midagi, mis võiks takistada nende arengut, keda püüame tõe poole viia. ..

Igal tasandil Kirikus peab toimuma innukuse kasv. Puudutatagu seda teemat [misjonäritöö] mõnikord sakramendikoosolekul. Arutatagu seda iganädalastel preesterluse ja Abiühingu koosolekutel. Rääkigu noored mehed ja noored naised sellest ja planeerigu nad viise, et aidata kaasa selles kõige tähtsamas ettevõtmises. Mõelgu isegi Algühingu lapsed, kuidas nad võiksid aidata. Paljud vanemad on liitunud Kirikuga, sest laps kutsuti Algühingusse. ..

Vennad ja õed, kõik teie kogudustes ja vaiades ning ringkondades ja harukogudustes, ma kutsun teid üles saama innuga selle töö tohutuks armeeks ja omandama suure kõikehõlmava soovi aidata misjonäre nende hiiglasuures kohustuses viia evangeelium kõigi

rahvuste, hõimude, keelte ja rahvasteni. „Põld on juba lõikuseks [valmis ja] valge” (ÕL 4:4). Issand on seda korduvalt kuulutanud. Kas me ei usu siis Tema sõnu?¹³

Misjonäride huvides .. ma soovin pühasid härdalt paluda, et te teeksite kõik, mis on teie võimuses, et anda neile kontakte [inimesi], keda nad võiksid õpetada. Te olete õnnelik, kui nii teete. Kõik, keda näete Kirikuga liitumas teie püüete tõttu, toovad teie ellu õnne. Ma annan igaühele teist selle lubaduse.¹⁴

3

Põhimisjonärina teenimine toob kestvat õnne.

Me peame tõstma latti seoses nende inimeste väärilisuse ja kõlblikkusega, kes lähevad maailma Issanda Jeesuse Kristuse esindajatena.¹⁵

Tänane maailm vajab puhta tunnistuse väge. See vajab Jeesuse Kristuse evangeeliumi ja kui maailmal on vaja kuulda evangeeliumi, siis selle õpetamiseks on vaja sõnumitoojaid.

Me palume vanematel alustada varakult oma laste [misjoniteenistuseks] koolitamist. Seal, kus on perepalve, kus on pereõhtud, kus on pühakirjade lugemine, kus ema ja isa on Kirikus aktiivsed ning räägivad Kirikust ja evangeeliumist innuga, siis lapsed sellises kodus saavad loomulikult viisil täidetud sooviga õpetada teistele evangeeliumi. Sellistes kodudes on tavaliselt misjonitöö tegemise tava. Luuakse kogumishoiused, kui lapsed on väikesed. Poisid kasvavad üles loomuliku ootusega, et nad kutsutakse teenima Kiriku misjonärina. Misjonist saab poisi eluprogrammi osa samal määral kui haridusest.¹⁶

Misjonitöö on põhiliselt preesterluse kohustus. Seetõttu peavad suurema osa koormast kandma meie noored mehed. See on nende vastutus ja nende kohustus.¹⁷

Noored [mehed], ma loodan, et te planeerite ja valmistute misjonil teenimise jaoks. Ma ei saa teile lubada lõbu. Ma ei saa teile lubada kergust ja mugavust. Ma ei saa teile lubada heidutuse, hirmu ja vahest täieliku viletsuse puudumist. Kuid ma võin teile lubada, et te kasvate, nagu te ei ole kunagi varem kasvanud sarnase ajaperioodi jooksul kogu oma elu vältel. Ma võin teile lubada õnne, mis on ainulaadne, imeline ja kestav. Ma võin teile lubada, et te hindate oma elu ümber,

„Tänane maailm .. vajab Jeesuse Kristuse evangeeliumi ja kui maailmal on vaja kuulda evangeeliumi, siis selle õpetamiseks on vaja sõnumitoojaid.”

et te panete paika uued prioriteedid, et te elate Issandale lähemal, et teie palve muutub tõeliseks ja imeliseks kogemuseks, et te elate usus nende heade asjade tulemusena, mida teete.¹⁸

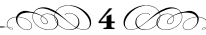
Me vajame, et mõned noored naised [teeniksid misjonil]. Nad teevad imetusväärset tööd. Nad saavad sisse kodudesse, mille ukсед on vanematele suletud. ..

[Kuid] .. noored naised ei peaks tundma, et neil on samasugune kohustus kui noortel meestel. Mõni neist tahab väga misjonile minna. Kui nii, peaksid nad oma piiskopi ja ka vanematega nõu pidama. .. Õdedele ma ütlen, et teid austatakse kõrgelt, teid hinnatakse oma ülesandes samamoodi, teie püüded on Issandale ja Kirikule vastu võetavad, ükskõik kas te siis lähete misjonile või mitte.¹⁹

Misjoniväljadel on lisaks noortele vanematele ja õdedele järjest suurenev vajadus paaride järele. Vanemad abielupaarid teevad misjonitel suurepäraseid tööd. Neid on vaja palju rohkem. Eriti on vaja neid, kes oskavad võõrkeeli. Vastuvõtliku ja tähelepaneliku misjonijuhataja juhatusel all võivad nad teenida mitmetes ülesannetes.

Järjest suureneva arvu tervete ja elujõuliste inimeste pensionile minnes on palju neid, kes võivad Issanda töös vastata suurele vajadusele.²⁰

Meil [on] pensionil mehi ja naisi, kes teenivad Kiriku jaoks täendusrikastes misjonäriülesannetes kogu maailmas. See arv suureneb. Nad lähevad sinna, kuhu nad kutsutakse. Nad teenivad seal, kus neid vajatakse. Luuakse sõprussidemeid, jagatakse oskuseid, võimalused avanevad nende jaoks, kes ei unusta kunagi neid mehi ja naisi, kes on nende sekka tulnud isetuse vaimus õpetama ning head tegema. Nad ei saa raha. Nad teenivad omaenda kuludega. Nende pühendumuse määr on piiritu. Nende püüete viljad on lugematud.²¹

Kui tutvustame evangeeliumi teistele, siis aitab Issanda Vaim üle saada meievahelistest erinevustest.

Kuna me kõik pärineme samadest vanematest [Jumala lastena], siis oleme vastuvõtlikud samale tööle. Tõsiasi, et kellegi nahavärv võib olla natuke teist värvi, et kellegi silmade kuju võib olla natuke erinev, et keegi kannab teistmoodi riideid, et tee temast mingil moel erinevat sorti inimest. Mehed ja naised üle kogu maailma vastavad samadele stiimulitele põhimõtteliselt samal viisil. Nad otsivad soojust, kui on külm, nad tunnevad samasuguseid valuaistinguid, nad kogeivad kurbust ja tunnevad rõõmu. ..

Kui erinevused – kas meie naabrite või teiste kultuuridega – tunduvad olevat takistused evangeeliumi jagamisel, siis rahulik viisakus tavaliselt eemaldab need takistused. Kui peame kinni Issanda käsust tutvustada teistele evangeeliumi, siis ma tunnistan, et Issanda Vaim aitab ületada erinevused õpetaja, ja õppija vahel. Issand tegi selle protsessi selgeks, kui Ta ütles: „Mispärast, see, kes jutlustab, ja see, kes saab, mõistavad teineteist, ja mõlemate arusaamine saab avardatud ja nad rõõmustavad üheskoos” (ÕL 50:22).

Ma tunnistan, et kõige tõhusam meetod, mis meil igaühel on oma kutses evangeeliumi jagada, on Issanda Vaim. Me oleme seda kõik teiste puhul näinud. Kui me teeme Issanda tööd, siis oleme seda tundnud ka iseendas. Sellistel juhtudel pealiskaudsed erinevused meie ja nende vahel, keda õpetame, tunduvad kaduvat nagu loor meie silmadelt. (Vt 2Ne 30:6.) Ilmub suguluse ja mõistmise soojus,

mida on imeline vaadata. Me sõna otseses mõttes mõistame üksteist ja meie mõlema arusaamine saab avardatud ja me rõõmustame üheskoos.²²

5

Kui me jätkame usus, siis Issand õnnistab meie püüdeid tutvustada teistele evangeeliumi.

Tõesti me oleme seotud imepärase töö ja imeteoga. .. Taeva Jumal on teoks teinud selle viimse aja ime ning see, mida meie oleme näinud, on vaid veel tulevate suuremate asjade eelaimdus. Töö tehakse ära alandlike meeste ja naiste, vanade ja noorte poolt.²³

Töö saab olema edukas, sest Issand on lubanud:

„Ja see, kes teid vastu võtab, seal olen ka mina, sest ma lähen teie palge eel. Ma olen teie paremal käel ja vasakul, ja minu Vaim on teie südames ja minu inglid teie ümber, et teid toetada” (ÕL 84:88).

Mingem edasi usus oma jumalikult antud ülesandega, jumalikult lubatud õnnistustega. Kui nii teeme, õnnistab Issand meie püüdeid. Tehkem oma osa, jagades evangeeliumi nendega, kes meie ümber, tehes seda esiteks eeskuju kaudu ja seejärel inspireeritud juhiste abil.

Käte abita mäest lahti murtud kivi jätkab edasi veeremist, kuni see täidab kogu maa. (Vt Tn 2.) Ma annan teile oma tunnistuse sellest tõest ja tõest, et igaüks meist võib aidata viisidel, mis on sobivad meie olukordadega, kui me otsime meie Taevase Isa juhatuset ning inspiratsiooni. See töö, mida me teeme, on Issanda töö ning Tema õnnistusega ei saa me ebaõnnestuda.²⁴

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- Miks me mõnikord pelgame evangeeliumi jagamist? Mis on mõned viisid, kuidas saame jagu saada sellest hirmust ja teistega vestelda? (Vt 1. osa.) Millised on mõned misjonitöö imed, mida olete näinud?
- Miks on misjonärid kõige „edu[kamad] siis, kui liikmetest saab allikas, mille kaudu leida uusi Kirikuga tutvujaid”? (Vt 2. osa.) Mis on mõned teised viisid, kuidas liikmed võivad põhimisjonäre aidata?

- Miks on põhimisjonil teenimine nii mõjuvõimas? Kuidas saavad vanemad aidata oma lastel valmistuda teenima põhimisjonil? (Vt 3. osa.) Kuidas saavad perekonnad aidata vanematel paaridel teenimiseks ette valmistuda?
- Vaadake üle 4. osa. Millised on mõned kõikide inimeste ühised omadused? Kuidas me saame ületada erinevusi, mis tunduvad olevat takistuseks evangeeliumi jagamisel? Kuidas olete näinud, et Issanda Vaim on aidanud inimestel ületada erinevused?
- President Hinckley rõhutas, et Issand õnnistab meie püüdeid jagada evangeeliumi, kui „jätkame usus” (5. osa). Kuidas võite suurendada soovi ja usku jagada evangeeliumi?

Samateemalised pühakirjakohad:

Js 52:7; Mt 28:19–20; Al 26:1–5; ÖL 1:20–23; ÖL 4; ÖL 18:15–16; ÖL 38:40–41

Abiks õpetamisel:

„Ärge kartke vaikust. Inimestel on vaja sageli aega, et küsimuste üle järele mõelda ja neile vastata või et oma tundeid väljendada. Kui olete esitanud küsimuse, kui keegi on jaganud vaimset kogemust või kui kellelgi on raskusi oma mõtete sõnastamisega, võiksite teha mõttepausi” (Teaching, No Greater Call, 1999, lk 67).

Viited

1. The Question of a Mission. – Ensign, mai 1986, lk 40.	11. The Miracle of Faith. – Ensign, mai 2001, lk 68.
2. Vt Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley”, 1996, lk 58.	12. Be Not Afraid, Only Believe. – Ensign, veebr 1996, lk 5.
3. The Question of a Mission. – Ensign, mai 1986, lk 40.	13. Find the Lambs, Feed the Sheep. – Ensign, juuli 1999, lk 105–107, 110.
4. Avasõnad. – 2005. a kevadine üldkonverents.	14. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 374.
5. Ma olen puhas. – 2007. a kevadine üldkonverents.	15. To Men of the Priesthood. – Ensign või Liahona, nov 2002, lk 57.
6. Look to the Future. – Ensign, nov 1997, lk 68.	16. There Must Be Messengers. – Ensign, okt 1987, lk 2.
7. Avasõnad. – 2005. a kevadine üldkonverents.	17. Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service. – Ensign, nov 1997, lk 52.
8. True to the Faith. – Ensign, mai 1997, lk 67.	18. To the Boys and to the Men. – Ensign, nov 1998, lk 52.
9. Find the Lambs, Feed the Sheep. – Ensign, juuli 1999, lk 110.	19. Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service. – Ensign, nov 1997, lk 52.
10. A Time of New Beginnings. – Ensign, mai 2000, lk 87.	

20. There Must Be Messengers. – Ensign, okt 1987, lk 4.
21. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004, 2005, lk 517–518.
22. We Have a Work to Do. – Ensign, veebr 1988, lk 5–6.
23. We Have a Work to Do. – Ensign, märts 1995, lk 6.
24. We Have a Work to Do. – Ensign, märts 1995, lk 6.

„Issand jättis üheksakümmend üheksa, et leida kadunud lammas.”

Armastusega sõbrakäe ulatamine uutele ja väheaktiivsetele liikmetele

„Me peame [olema teadlikud] hiiglasuurest kohustusest sõbrustada .. nendega, kes liituvad pöördunudena Kirikuga, ja ulatama armastusega sõbrakäe neile, kes .. muutuvad ebaaktiivseks.”

Gordon B. Hinckley elust

Üks teema, mida president Hinckley kogu oma teenistuse jooksul Kiriku presidendina rõhutas, oli uutele pöördunutele ja Kirikus väheaktiivsetele abikäe ulatamise tähtsus. Ta jagas selle kohta mitmeid näiteid oma isiklikest püüdlustest, millest ühte ta torkivalt kirjeldas kui „ühte oma ebaõnnestumist”. Ta selgitas:

„Briti saartel misjonärina teenides õpetasin ma kaaslasega ühte noort meest, keda mul oli au ka ristida. Ta oli hästi haritud. Ta oli peenekombeline. Ta oli usin. Ma olin nii uhke selle andeka noore mehe üle, kes oli Kirikuga liitunud. Ma tundsin, et tal olid kõik omadused saada ühel päeval meie inimeste seas juhiks.

Ta oli läbi tegemas suurt kohandumist pöördunust liikmeks. Lühikese perioodi jooksul enne minu vabastamist oli mul võimalus olla tema sõber. Seejärel mind vabastati ja saadeti koju. Talle anti Londoni koguduses väike kohustus. Ta ei teadnud, mida temalt oodati. Ta tegi vea. Selle ühingu juht, kus ta teenis, oli mees, keda kõige paremini saan kirjeldada kui vähese armastusega ja kriitikale kalduvat inimest. Üsna halastamatul viisil ta nuhtles mu sõpra, kes oli teinud lihtsa vea.

Noor mees lahkus meie renditud hoonest sel õhtul pahasena ja solvatuna. .. Ta ütles endale: „Kui see näitab, millised inimesed nad on, siis ma ei lähe tagasi.”

Ta jäi ebaaktiivseks. Aastad möödusid. .. Kui ma olin [taas] Inglismaal, püüdsin ma teda meeleheitlikult leida. .. Ma tulin koju ja lõpuks pärast pikka otsingut suutsin talle jälile saada.

Ma kirjutasin talle. Ta vastas, kuid ilma ühegi viiteta evangeeliumile.

Kui ma olin Londonis järgmisel korral, siis otsisin teda taas kord. Ma leidsin ta sel päeval, kui olin lahkumas. Ma helistasin talle ja me kohtusime maa-aluses jaamas. Ta pani oma käed minu ümber ja mina enda omad tema ümber. Mul oli väga vähe aega, enne kui pidin oma lennukile jõudma, kuid me vestlesime lühidalt ja tegime seda siira lugupidamisega teineteise vastu. Ta embas mind veel kord enne lahkumist. Ma otsustasin, et mitte kunagi enam ei kaota ma teda silmist. ..

Aastad möödusid. Ma vananesin, nagu ka tema. Ta läks pensionile ja kolis Šveitsi. Ühel korral, kui olin Šveitsis, võtsin ma spetsiaalselt aega, et otsida üles küla, kus ta elas. Me veetsime suurema osa ühest päevast koos – tema, tema abikaasa, minu abikaasa ja mina. Meil on suurepärane olla, kuid oli ilmselge, et usu säde oli ammu kustunud. Ükskõik kui kõvasti ma püüdsin, ei suutnud ma seda uuesti sütitada. Ma jätkasin kirjavahetust. Ma saatsin talle raamatuid, ajakirju, Tabernaakli koori salvestusi ja teisi asju, mille suhtes ta näitas üles tänu.

Ta suri paar kuud tagasi. Tema abikaasa kirjutas mulle, et sellest teada anda. Abikaasa ütles: „Sa olid tema parim sõber.”

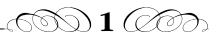
Pisarad voolasid mööda mu põski, kui ma lugesin seda kirja. Ma teadsin, et olin ebaõnnestunud. Ehk kui ma oleksin olnud seal, et teda aidata, kui teda solvati, oleks ta oma elu teisiti elanud. Ma arvan, et oleksin suutnud teda siis aidata. Ma arvan, et oleksin suutnud siduda haava, mille käes ta kannatas. Mul on vaid üks lohutus: ma proovisin. Mul on vaid üks kahetsusvalu: ma ebaõnnestusin.

Väljakutse praegu on suurem, kui see on olnud kunagi varem, sest pöördunute arv on suurem, kui kunagi varem oleme näinud. .. Iga pöördunu on hinnaline. Iga pöördunu on Jumala poeg või tütar. Iga pöördunu on suur ja tõsine kohustus.”¹

President Hinckley mure uute pöördunute ja vähemaktiivsete liikmete pärast tulenes tema kogemustest, sest ta oli näinud, kuidas evangeelium õnnistab elusid. Kord küsis üks ajakirjanik temalt: „Mis annab sulle kõige suuremat rahulolu, kui vaatad Kiriku tööd tänasel päeval?” President Hinckley vastas:

„Kõige suuremat rahulolu annab kogemus, kui näen, mida evangeelium teeb inimestega. See annab neile uue väljavaate elule. See annab neile perspektiivi, mida nad ei ole kunagi varem tundnud. See tõstab nende pilgud õilsate ja jumalike asjade poole. Nendega juhtub midagi, mida on imeline näha. Nad vaatavad Kristuse poole ja tärkavad ellu.”²

Gordon B. Hinckley õpetused

Meil on suur kohus teenida üksikisikuid.

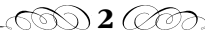
Me peame hoolitsema inimeste eest. Kristus rääkis alati üksikisikutest. Ta tervendas haigeid ükshaaval. Ta rääkis oma tähendamissõnades üksikisikutest. Hoolimata meie arvust hoolib Kirik üksikisikutest. Olgu neid 6 või 10 või 12 või 50 miljonit, ei tohi me kunagi jätta kahe silma vahele tõsiasi, et iga inimene on tähtis.³

Me oleme muutumas suureks ülemaailmseks ühiskonnaks. Kuid meil peab jääma alati huvi ja hool üksikisiku vastu. Iga selle Kiriku liige on unikaalne mees või naine, poiss või tüdruk. On meie vastutus tagada, et igaüht „võidaks meeles pidada ja kosutada Jumala hea sõnaga” (Mn 6:4), et igaühel on võimalus kasvuks ja väljenduseks ja koolituseks töös ja Issanda teedel, et kellelgi ei ole puudu eluks vajalikust, et vaeste vajadused on täidetud, et iga liiget julgustatakse, koolitatakse ning antakse võimalus liikuda edasi surematuse ning igavese elu teel. . .

See töö on seotud inimestega, igaüks Jumala poeg või tütar. Saa-vutusi kirjeldades me räägime numbritest, kuid kõik meie püüded peavad olema pühendatud üksikisiku arengule.⁴

Ma tahan rõhutada, et Kirikus on väga positiivne ja imeline juurdekasv. . . Meil on põhjust tunda end julgustatuna. Kuid iga pöördunu puhul, kes kaotab oma usu, on tegemist tragöödiaga. Iga liige, kes muutub ebaaktiivseks, on põhjus suureks mureks. Issand jättis

üheksakümmend üheksa, et leida kadunud lammas. Tema hoolimine [ühest inimesest] oli nii tõsine, et ta seadis selle ühe oma tähtsa õpetunni teemaks [vt Lk 15:1–7]. Me ei saa puhata. Me peame Kiriku juhtidele ja liikmetele pidevalt teada andma hiiglasuurest kohustusest sõbrustada väga tõelisel, soojal ning ilmelisel viisil nendega, kes liituvad pöördunutena Kirikuga, ja ulatama armastusega sõbrakäe neile, kes ühel või teisel põhjusel muutuvad ebaaktiivseks. On piisavalt tõendeid, et seda saab teha, kui on olemas tahe seda teha.⁵

Iga pöördunu on hinnaline ja samuti suur ning tõsine vastutus.

Ma olen jõudnud järeldusele, et suurim tragöödia Kirikus on nende kaotus, kes liituvad Kirikuga ja seejärel lähevad ära. Väga väheste eranditega ei peaks seda juhtuma. Ma olen veendunud, et peaaegu alati need, kes saavad ristitud misjonäride poolt, on saanud piisavalt õpetust, et saada teadmine ja tunnistus, et õigustada nende ristimist. Kuid ei ole kerge teha läbi üleminek Kirikuga liitumisel. See tähendab vanade sidemete läbilõikamist. See tähendab sõprade mahajätmist. See võib tähendada hinnatud uskumuste kõrvaleheitmist. See võib tähendada harjumuste muutmist ja isude allasurumist. Nii mitmetelgi juhtudel tähendab see üksildust ja isegi hirmu teadmatuse ees. Sellel keerulisel ajajärgul pöördunu elus peab toimuma õpetamine ja tugevdamine. Tema kohaloleku eest Kirikus on makstud hiiglasuurt hinda. Misjonäride suured püüded ja nende teenimise hind, eraldamine vanadest suhetest ja kõige sellega seotud trauma muudab äärmiselt tähtsaks selle, et neid kalleid hingi tervitatakse, rahustatakse ja aidatakse nende nõrkusehetkedel, neile antakse kohustus, mille kaudu nad võivad saada tugevaks, ja neid julgustatakse ning neid tänatakse kõige selle eest, mida nad teevad.⁶

Misjonitööl ei ole mingit mõtet, kui me ei hoia selle töö vilju. Need kaks peavad olema lahutamatud. Need pöördunud on väärtuslikud. .. Iga pöördunu on suur ja tõsine vastutus. On äärmiselt tähtis nende eest hoolitseda, kes on saanuks osaks meist. ..

Ühel päeval sain ma väga huvitava kirja. Selle kirjutas naine, kes ühines Kirikuga aasta tagasi. Ta kirjutab:

„Ma kutsun igat liiget üles ulatama sõpruse ja armastusega abikäsi neile, kes liituvad Kirikuga pöördumitena.”

„Minu teekond Kirikusse oli haruldane ja küllalt keeruline. Mõõdunud aasta oli raskeim aasta minu elus. Samuti oli see kõige rahulduspakkuvam. Uue pöördununa oli mul iga päev probleeme.” ..

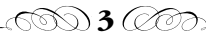
Ta nendib: „Kiriku liikmed ei tea, mis tähendab olla uus Kiriku liige. Seepärast on neil peaaegu võimatu teada, kuidas meid toetada.”

Ma kutsun teid üles, mu vennad ja õed, et kui te ei tea, mida see tähendab, siis püüdke seda ette kujutada. See võib tähendada tohutut üksildust. See võib olla pettumust valmistav. See võib olla hirmuäratav. Meie selles Kirikus oleme maailmast palju erinevamad, kui ise arugi saame. See naine jätkab:

„Kui meist, Kirikuga tutvujatest, saavad Kiriku liikmed, saab meile osaks üllatus, kui avastame, et oleme sisenenud täiesti võõrasse maailma – maailma, kus on omad tavad, kultuur ja keel. Me avastame, et ei ole ühte konkreetset inimest ega kohta, kelle poole või kuhu pöörduda juhiste saamiseks meie teekonnal sellesse uude maailma. Alguses on reis põnev, meie vead isegi naljakad, siis muutub see pettumust valmistavaks ja lõpuks muutub pettumus vihaks. Ja just

sel pettumuse ja viha perioodil me lahkume. Me pöördume tagasi maailma, millest me tulime, kus me teame, kes me oleme, kus me anname oma panuse ja kus me oskame rääkida selle keeles.”⁷

Mõned isikud on saanud vaid ristitud, nendega ei ole loodud sõprussidemeid ning kahe või kolme kuu pärast nad jätavad hüvasti. Mu vennad ja õed, on nii väga tähtis teha kindlaks, et [äsjad ristitud liikmed] on pöördunud, et nende südames on selle tähtsa töö suhtes veendumus. See ei ole ainult mõistuse asi. See on ka südame asi, mida Püha Vaim puudutab, kuni nad teavad, et see töö on tõsi, et Joseph Smith oli tõesti Jumala prohvet, et Jumal elab ja et Jeesus Kristus elab ning et nad ilmusid noorele Joseph Smithile, et Mormoni Raamat on tõsi, et preesterlus on siin koos kõikide oma andide ja õnnistustega. Ma lihtsalt ei suuda seda piisavalt palju rõhutada.⁸

Iga pöördunu vajab sõprust, kohustust ja Jumala sõnaga kosutamist.

Kuna usule pöördunute arv üha suureneb, tuleb meil teha üha kaalukamaid jõupingutusi, et neid oma tee leidmisel aidata. Igaüks neist vajab kolme asja: sõpra, kohustust ja kosutust „Jumala hea sõnaga” (Mn 6:4). Meie kohus ja võimalus on need asjad tagada.⁹

Sõprus

[Pöördunud] tulevad Kirikusse innuga selle suhtes, mida nad on leidnud. Me peame kohe selle innu peale ehitama. .. Kuulakem neid, juhtigem neid, vastakem nende küsimustele ja olgem seal, et aidata kõikides olukordades ja kõikides tingimustes. .. Ma kutsun igat liiget üles ulatama sõpruse ja armastusega abikäsi neile, kes liituvad Kirikuga pöördunutena.¹⁰

Meil on kohustus nende suhtes, kes saavad Kirikusse ristitud. Me ei saa neid hüljata. Me ei saa neid jätta üksi. Neil on vaja abi Kiriku tavade ja kultuuriga harjumisel. Ja on meie suur õnnistus ja võimalus seda abi pakkuda. .. Soe naeratus, sõbralik käepigistus, julgustav sõna teevad imesid.¹¹

Ulatagem nendele inimestele sõbrakäsi! Olgem nende sõbrad! Olgem nende vastu lahked! Julgustagem neid! Lisagem nende usule ja teadmisele sellest Issanda tööst.¹²

Ma palun teid, .. et te paneksite oma käed Kirikuga liitujate ümber ning oleksite neile sõbraks ning aitaksite neil end teretulnuna tunda ja lohutaksite neid, ja me näeme suurepäraseid tulemusi. Issand õnnistab teid, et aidata teid olulises pöördunute aktiivsena hoidmise töös.¹³

Vastutus

See Kirik ootab inimestelt midagi. Kirikul on kõrged nõuded. Kirikul on tugev õpetus. Kirik ootab inimestelt suurepärast teenimist. Nad ei käi laiseldes kaasas. Me ootame, et nad teeksid midagi. Inimesed vastavad sellele. Nad võtavad võimaluse teenida vastu hea meelega ning kui nad seda teevad, kasvavad nad oma võimekuses, mõistmises ja oma oskustes teha asju ning teha neid hästi.¹⁴

Andke [uutele liikmetele] midagi teha. Ilma harjutamiseta ei saa nad usus tugevaks kasvada. Usk ja tunnistus on nagu minu käe lihased. Kui ma neid lihaseid kasutan, muutuvad need tugevamaks. Kui ma riputan käe sidemega kaela ja jätan selle sinna, muutub see nõrgaks ja saamatuks ning nii on see ka tunnistusega.

Mõned teist ehk ütlevad, et nad ei ole valmis vastustust võtma. Kuid keegi meist ei olnud valmis, kui kutse tuli. Võin seda öelda iseenda kohta. Kas te arvate, et ma olin valmis selle suure ja püha kutse jaoks? Ma tundsin, et ei saa hakkama. Ma tundsin, end küündimatuna. Ma tunnen ikka veel, et ei saa hakkama. Ma tunnen end ikka veel küündimatuna. Kuid ma proovin minna edasi, otsides Issanda õnnistust ja püüdes teha Tema tahet ja lootes ning palvetades, et mu teenistus on Temale vastuvõetav. Minu kõige esimene kohustus Kirikus oli olla nõuandjaks diakonite kvoorumi juhatajale, kui ma olin 12-aastane. Ma ei arvanud, et olen piisavalt võimekas. Ma tundsin, et ei saa hakkama. Kuid ma püüdsin, just nagu teete seda teiegi, ja sellele järgnesid teised kohustused. Mitte kunagi hakkama saamise tunne, kuid alati tänutunne ja valmisolek proovida.¹⁵

Iga pöördunu, kes liitub selle Kirikuga, peaks kohe saada kohustuse. See võib olla väga väike, kuid see toob tema ellu suure erinevuse.¹⁶

Loomulikult ei tea uus pöördunu kõike. Tõenäoliselt ta teeb vigu. Aga mis siis? Me kõik teeme vigu. Tähtis on, et kasv tuleb tegutsemisest.¹⁷

President Hinckley õpetas, et uutel pöördunutel on vaja võimalusi Kirikus teenida.

Jumala hea sõnaga kosutamine

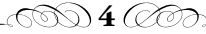
Ma usun, .. et neil pöördunutel on tunnistus evangeeliumist. Ma usun, et neil on usk Issandasse Jeesusesse Kristusesse ja nad teavad Tema jumalikust tõelisusest. Ma usun, et nad on oma pattudest tõeliselt meelt parandanud ja on otsustanud Issandat teenida.

Moroni [ütleb] nende kohta pärast nende ristimist: „Ja pärast seda, kui nad olid vastu võetud ristimisele ja Püha Vaimu vägi oli neid mõjutanud ja puhastanud, loeti nad Kristuse kiriku rahva hulka; ja nende nimed märgiti üles, et neid võidaks meeles pidada ja kosutada Jumala hea sõnaga, et hoida neid õigel teel, et hoida neid pidevalt valvsana palves, toetudes üksnes Kristuse teenetele, kes on nende usu alustaja ning täidesaatja” (Mn 6:4).

Nendel aegadel nagu ka tänapäeval pöördunute „nimed märgiti üles, et neid võidaks meeles pidada ja kosutada Jumala hea sõnaga, et hoida neid õigel teel, et hoida neid pidevalt valvsana palves.” .. Aidakem neid, kui nad on astumas oma esimesi samme liikmena.¹⁸

On äärmiselt tähtis, et [iga uus pöördunu] liituks preesterluse kvoorumi või Abiühingu, Noorte Naiste, Noorte Meeste, Pühapäevakooli või Algühinguga. Teda tuleb innustada tulema

sakramendikoosolekule, et saada osa sakramendist, et uuendada ristimise ajal tehtud lepinguid.¹⁹

Kirikusse aktiivsena tagasi pöördudes ei ole kaotada mitte midagi, aga võita võib kõik.

Üle kogu maailma on tuhandeid, .. kes on Kiriku liikmed nime järgi, kuid kes on läinud ja nüüd igatsevad oma südames naasta, kuid ei tea kuidas või on liiga pelglikud, et seda teha püüda. ..

Teile, mu vennad ja õed, kes olete võtnud oma vaimse pärandi ja lahkunud ning nüüd leiate oma elus tühjuse, siis üks teie naasmiseks on avatud. .. Kui astute esimesed arglikud sammud naasmiseks, siis leiate tervituseks avatud käed ja soojad sõbrad, kes teid vastu võtavad.

Ma arvan, et tean, miks osa teist lahkus. Keegi mõtlematu inimene haavas teid ja te solvusite ning te eksikombel pidasite tema tegevust Kirikut esindavaks. Või te kolisite piirkonnast, kus teid tunti, piirkonda, kus te olite enamasti üksi ning seal kasvasite üles vähese teadmisega Kirikust.

Või ehk tõmbas teid ligi mõni muu seltskond või harjumus, mis teie arvates ei sobinud kokku Kirikus olemisega. Või te pidasite end maailma tarkuses targemaks kui teie Kiriku kaaslased ning mõeldes, et olete paremad kui nemad, eemaldasite end nende seltskonnast.

Ma ei ole siin, et neil põhjustel pikemalt peatuda. Ma loodan, et te ei tee seda. Jätke minevik seljataha. .. Kaotada ei ole mitte midagi, aga võita võib kõik. Tulge tagasi, mu sõbrad. Kirikus leidub rohkem rahu, kui te olete tundnud pika aja jooksul. On palju inimesi, kelle sõprust te hakkate nautima.²⁰

Mu kallid vennad ja õed, kes on .. ära triivinud, Kirik vajab teid ning teie vajate Kirikut. Te leiate kõrvad, mis kuuluvad mõistmisega. On palju käsi, mis aitavad teil leida tagasitee. On südameid, mis soojendavad teie oma. On pisaraid, kuid mitte kibestumusest, vaid rõõmust.²¹

 5

Kirikusse naasvad viimse aja pühad tunnevad end hästi jälle kodus olles.

Ühel pühapäeval leidsin end vaiakonverentsil ühes linnas California osariigis. Minu nimi ja pilt olid olnud kohalikus ajalehes. Sel hommikul, kui vaiajuhataja ning mina hoonesse sisenesime, helises vaiakeskuses telefon. Kõne oli mulle ning helistaja ütles, kes ta on. Ta soovis minuga kohtuda. Ma vabandasin end kohtumiselt, kus pidin olema sel hommikul vara, ning palusin vaiajuhatajal see läbi viia. Mul oli vaja teha midagi tähtsamat.

Minu sõber tuli häbelikult ja mõnevõrra kartlikult. Ta oli olnud ära väga pikka aega. Ma kallistasime nagu ammu eraldatud sõbrad. Alguses oli vestlus kohmakas, kuid peatselt see soojenes, kui me arutlesime mitmeid aastaid tagasi Inglismaal koos veedetud päevade üle. Selle tugeva mehe silmis olid pisarad, kui ta rääkis Kirikust, mille tõhus osa ta oli olnud, ning seejärel rääkis mulle järgnenud pikkadest tühjadest aastatest. Ta peatus nendel nagu inimene, kes räägib õudusunenägudest. Kui ta oli kirjeldanud neid raisatud aastaid, rääkisime tema naasmisest. Ta arvas, et see oleks raske, et see oleks piinlik, kuid ta oli nõus proovima.

Mitte väga ammu [sain] ma temalt kirja. Ta sõnas: „Ma olen tagasi. Ma olen tagasi ja kui imeline on see tunne jälle tagasi kodus olla.”

Ja nii ütlen ma teile, mu sõbrad, kes, nagu tema, soovivad naasta, kuid tõrguvad astuda esimest sammu, proovige. Lubage meil kohtuda teiega seal, kus seisate, ning võtta teil käest ja teid aidata. Ma luban, et kodus olemise tunne on hea.²²

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- Miks peab isegi ülemaailmse Kiriku puhul meil alati jääma huvi ja hool üksikisiku vastu? (Vt 1. osa.) Millal on teid õnnistanud keegi, kes näitas üles isiklikku huvi teie suhtes? Kuidas saame olla tundlikumad iga üksikisiku eest hoolitsemisel?

- Mida saame õppida ja rakendada kirjast, mida president Hinckley 2. osas jagab? Mõtisklege selle üle, mida te saate teha, et tugevdada neid, kes teevad tööd oma usu suurendamise kallal.
- Miks vajab iga pöördunu sõprust, kohustust ja Jumala sõnaga kosutamist? (Vt 3. osa.) Kuidas saame uusi pöördunuid sõbralikult kohelda? Kuidas saame uusi pöördunuid nende Kiriku kohustustes toetada? Kuidas saame aidata uusi pöördunuid Jumala hea sõnaga kosutada?
- Miks on mõnikord liikmetele raske Kirikus taas aktiivseks saada? (Vt 4. osa.) Kuidas saame aidata teistel naasta? Millal olete kogunud või tunnistanud rõõmu, mis käib kaasas Kirikusse naasmisega?
- Mida õpite loost, mida president Hinckley 5. osas jagab? Mõtisklege, kuidas saate aidata kellelgi, kes ei ole Kirikus aktiivne, tagasi koju tulla.

Samateemalised pühakirjakohad:

Lk 15; Jh 10:1–16, 26–28; Jh 13:34–35; Mo 18:8–10; Hl 6:3; 3Ne 18:32; Mn 6:4–6; ÕL 38:24

Abiks uurimisel

„Paljud leiavad, et parim aeg pühakirju uurida on hommikul pärast öist puhkust. .. Teised eelistavad uurida vaiksetel tundidel pärast seda, kui päevatöö ja mured on seljataha jäänud. .. Vahest on täpsest kellaajast olulisem uurimiseks määratud kindel aeg” (Howard W. Hunter. *Reading the Scriptures*. – Ensign, nov 1979, lk 64).

Viited

1. Converts and Young Men. – Ensign, mai 1997, lk 47–48.	lk 2; vt ka Inspirational Thoughts. – Ensign, okt 2003, lk 3.
2. Converts and Young Men. – Ensign, mai 1997, lk 48.	9. Converts and Young Men. – Ensign, mai 1997, lk 47.
3. Inspirational Thoughts. – Ensign, okt 2003, lk 5.	10. Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service. – Ensign, nov 1997, lk 51.
4. This Work Is Concerned with People. – Ensign, mai 1995, lk 52–53.	11. Inspirational Thoughts. – Ensign, okt 2003, lk 4.
5. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 537–538.	12. Gordon B. Hinckley. Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley. – Ensign, juuli 1999, lk 73.
6. There Must Be Messengers. – Ensign, okt 1987, lk 5.	13. Words of the Prophet: Blessed Are the Pure in Heart. – New Era, juuli 2003, lk 7.
7. Find the Lambs, Feed the Sheep. – Ensign, mai 1999, lk 108.	14. Inspirational Thoughts. – Ensign, okt 2003, lk 3–4.
8. Messages of Inspiration from President Hinckley, Church News, 5. apr 1997,	

22. PEATÜKK

15. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 538.
16. Inspirational Thoughts. – Ensign, juuli 1998, lk 4.
17. Find the Lambs, Feed the Sheep. – Ensign, mai 1999, lk 108.
18. Converts and Young Men. – Ensign, mai 1997, lk 48.
19. Find the Lambs, Feed the Sheep. – Ensign, mai 1999, lk 108.
20. Everything to Gain – Nothing to Lose. – Ensign, nov 1976, lk 95–96
21. And Peter Went Out and Wept Bitterly. – Ensign, mai 1979, lk 67.
22. Everything to Gain – Nothing to Lose. – Ensign, nov 1976, lk 97.

Püha templi õnnistused

„Templitalitustest saavad kõrgeimad talitused, mis Kirikul on.”

Gordon B. Hinckley elust

„Ma usun, et mitte ükski Kiriku liige ei ole saanud ülimat, mida sellel Kirikul on anda, kuni ta pole saanud oma templiõnnistusi Issanda kojas,” ütles president Gordon B. Hinckley 1997. aasta oktoobri üldkonverentsi preesterluse istungil. „Seetõttu teeme me kõik, mida oskame, et kiirendada nende pühade hoonete ehitamist ja muuta nendes saadavad õnnistused kättesaadavamaks.”¹ Ta nimetas mitmeid templeid, mis olid planeerimise ja ehitamise erinevates etappides, ning seejärel jagas teadaannet, mis muutis üle kogu maailma elavate inimeste elu:

„Kirikul on mitmeid piirkondi, mis on kauged, kus on vähe liikmeid ja kus lähitulevikus ei ole ette näha suurt kasvu. Kas neile, kes elavad nendes piirkondades, tuleks igavesti keelata templitalituste õnnistused? Küllastades sellist piirkonda mõned kuud tagasi, me mõtisklesime palvemeelselt selle küsimuse üle. Vastus, ma usun, oli särav ja selge.

Me ehitame mõnes sellises kohas väikesed templid. .. Need ehitatakse vastavalt templi nõuetele, mis on palju kõrgemad kui kogudusehoone nõuded. Neis on võimalik läbi viia surnute eest ristimisi, templianni talitusi, pitseerimisi ja kõiki teisi Issanda koja talitusi nii elavate kui ka surnute jaoks.”²

Inspiratsioon selle plaani jaoks sai alguse rohkem kui 20 aastat varem, mil president Hinckley teenis Kiriku templikomitee esimehena. Mures, et paljudel viimse aja pühadel ei olnud lihtsat ligipääsu templiõnnistustele, kirjutas ta oma päevikusse: „Kirik võiks ehitada [palju väiksemaid] templeid Washingtoni templile [sel hetkel ehitusjärgus]

Mehhiko Chihuahua Colonia Juáreze tempel

kuluva raha eest. See viiks templid inimesteni, selle asemel et inimesed peaksid reisima pikki vahemaid, et nendeni jõuda.”³

1997. aastal tegi ilmutus Issandalt selle mõtte võimalikuks. President Hinckley jagas midagi selle ilmutuse kohta, kui ta viis läbi Mehhiko Chihuahua Colonia Juáreze templi pühitsemispalve. Ta palvetas: „See oli siin Põhja-Mehhikos, kus Sina ilmutasid väiksema templi mõtte ja plaani, täielik igas vajalikus üksikasjas, kuid sobilik suuruse, vajaduste ja olukordade poolest Kiriku liikmetele Sinu viimase selles osas. See ilmutus tuli soovist ja palvest aidata nendes linnades Sinu inimesi, kes on olnud truud ning ustavad.”⁴

Kuus kuud pärast teadaannet plaanist ehitada väiksemaid templeid tegi president Hinckley veel ühe tähtsa avalduse:

„Me oleme reisinud kaugele Kiriku liikmete juurde. Ma olen olnud paljudega, kellel on väga vähe selle maailma varandust. Kuid nende südames on tugev leegitsev usk viimse aja töö suhtes. Nad armastavad Kirikut. Nad armastavad evangeeliumi. Nad armastavad Issandat ja soovivad tegutseda Tema tahte järgi. Nad maksavad oma kümni, hoolimata sellest, kui tagasihoidlik see on. Nad teevad templi külastamiseks väga suuri ohverdusi. Nad reisivad päevade kaupa odavates bussides ja vanadel laevadel. Nad säästavad oma raha ja loobuvad asjadest, mida soovivad, et teha see kõik võimalikuks.

Neil on vaja templeid, mis oleksid nende lähedal – väikeseid, ilusaid, ligipääsetavaid templeid. Niisiis kasutan ma võimalust ja kuulutan tervele Kirikule välja programmi ehitada kohe ligikaudu 30 väiksemat templit. ..

See saab olema hiiglasuur ettevõtmine. Midagi sellesarnast pole varem proovitud. .. See teeb kokku 47 uut templit lisaks neile 51-le, mis praegu on töös. Ma arvan, et lisagem veel 2, et saada ilus arv 100 selle sajandi lõpuks, mis on 2000 aastat „pärast meie Issanda ja Päästja Jeesuse Kristuse tulekut lihas” (ÕL 20:1). Me liigume selle programmiga ulatuses, millesarnast ei ole kunagi varem nähtud.”⁵

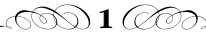
1. oktoobril 2000 pühitses president Hinckley Massachusettsi Bostoni templi, mis oli 100. töös olev tempel. Enne aasta lõppu pühitses ta kaks templit Brasiilias. Kui ta suri 27. jaanuaril 2008, oli Kirikul 124 töötavat templit ning 13 veel, mille ehitamisest oli teavitatud. 124 töötavast templist oli president Hinckley osalenud

suurema osa puhul nende planeerimisel ja ehitamisel ning oli isiklikult pühitsenud 85 neist.

Samal ajal kui president Hinckley kuulutas välja suurel arvul uusi templeid ja imetles nende ilu, tuletas ta viimse aja pühadele meelde nende pühade hoonete eesmärki: ükshaaval õnnistada üksikisikuid ja perekondi. Kõneledes California San Diego templist, ütles ta: „Milline suurejooneline ilus hoone see on. Kuid kogu selle ilust hoolimata on see vaid vahend eesmärgi saavutamiseks ja mitte eesmärk omaette. See hoone püstitati ja pühitseti pühade talituste läbiviimiseks, mille Issand on sellel ajajärgul ilmutanud.”⁶

Ühel teisel juhul ta ütles: „Mitte ühelgi inimesel ei ole kogu evangeeliumi, kuni tal ei ole olnud võimalust saada [templitalitusi]. Meie kohustus on tagada, et need hooned oleksid olemas. Ma ei tea, kui kaua ma veel elus olen, kuid ma loodan lõpetada oma päevad Issanda templeid ehitades, viies templid inimesteni, nii et nad võiksid saada suurepärased õnnistused, mis tuleb [siin] saada.”⁷

Gordon B. Hinckley õpetused

Templid on meie tunnistuse väljendus ning nad esindavad meie jumalakummardamise kõige kõrgemat vormi.

Iga Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku ehitatud tempel seisab inimeste tunnistuse väljendusena, et Jumal, meie Igavene Isa, elab, et Tal on plaan oma kõikide põlvkondade poegade ja tütarde õnnistamiseks, et Tema Armastatud Poeg Jeesus Kristus, kes sündis Petlemmas Juudamaal ja löödi ristile Kolgatal, on maailma Päästja ja Lunastaja, kelle lepitav ohver teeb võimalikuks selle plaani täitmise igaveses elus igäühe jaoks, kes evangeeliumi vastu võtab ning selle järgi elab.⁸

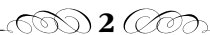
Kõik, mis toimub templis, on ülendav ja õilis. See räägib elust siin ja elust pärast surma. See räägib üksikisiku tähtsusest Jumala lapse- na. See räägib perekonna kui Kõigevägevama loomingu tähtsusest. See räägib abielusuhte igavikulisusest. See räägib edasi minekust suurema hiilguse juurde. See on valguse koht, rahu koht, armastuse koht, kus tegeleme igavikuliste asjadega.⁹

Iga tempel .. on põhimõtteliselt seisnud monumendina meie usust inimhinge surematusesse, et see osa surelikust elust, millest me läbi läheme, on nii-öelda osa jätkuvast ülesmäge ronimisest, ning sama kindlalt, kui on olemas elu siin, on olemas ka elu seal. See on meie kindel usk. See toimub Päästja lepituse kaudu ning templist saab, nagu ma olen viidanud, sild selle elu ja järgmise elu vahel. Tempel on seotud surematusega.¹⁰

Need ainulaadsed ja imelised hooned ja neis tehtavad talitused esindavad ülimalt meie jumalakummardamises. Nendest talitustest saab meie usundi kõige tähendusrikkam väljendus.¹¹

Pühad asjad väärivad püha tähelepanu. .. Kui lahkute Issanda kojast, siis jääge truuks sellele pühale usaldusele mitte rääkida sellest, mis on püha ja pühitsetud.

Issand on öelnud: „Pidage meeles, et see, mis tuleb ülalt, on püha, ning sellest tuleb rääkida ettevaatlikult ja kuuletudes Vaimu ohjeldamisele” (ÕL 63:64). Ning taas: „Ära suhtu hoolimatult pühadesse asjadesse” (ÕL 6:12).¹²

Templitalituste kaudu saame evangeeliumi kõrgeimad õnnistused.

Need templid, mis on nüüd maailma eri paigus, on vajalikud Päästja lepituse täielikuks täitumiseks. Siin viiakse püha preesterluse volituse abil läbi talitused, mis ei vii mitte ainult päästmiseni, vaid ka igavese ülenduseneni.¹³

Jeesus Kristus, Jumala Poeg, andis oma elu Kolgata ristil lepitusena inimkonna pattude eest. Tema tegi asendava ohverduse meist igaühe eest. Selle ohverduse kaudu tuli lubadus kõikide ülestõusmiseks. See on tulnud Jumala õndsaks tegeva armu kaudu, ilma inimestepoolse jõupingutuseta. Ja sellest kaugeleulatavamalt, läbi püha preesterluse võtmete, mille andis Kaheteistkümnene Issand, kui Ta koos nendega oli, millised võtmed taastati sellel ajajärgul nende poolt, kes hoidsid neid muistse – nende võtmete kaudu on tulnud suured lisaõnnistused, kaasa arvatud ainulaadsed ning märkimisväärsed talitused, mida viiakse läbi Issanda kojast. Ainult nende talituste kaudu toimub „preesterluse täiuse” kasutamine (ÕL 124:28).¹⁴

Templitalitused [on] kõrgeimad talitused, mis Kirikul on.¹⁵

Templiõnnistused nii meestele kui naistele, kes on väärilised sinna sisenema, .. hõlmavad meie pesemisi ja võidmisi, et me võiksime olla Issanda ees puhtad. Need hõlmavad õpetusteenistust, milles meile antakse kohustuste ja õnnistuste and, mis motiveerivad meid evangeeliumi põhimõtetega kooskõlas oleva käitumise suunas. Need hõlmavad pitseerimistalitusi, mille kaudu see, mis on seotud maa peal, on seotud taevas, tagades perekonna jätkumise.¹⁶

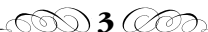
[Kord] kutsuti mind tõsise haiguse viimases staadiumis oleva ema haiglavoodi kõrvale. Ta lahkus siit ilmast natukese aja pärast, jättes maha abikaasa ning neli last, kaasa arvatud 6-aastase väikese poisi. Kurbus oli sügav, liigutav ja traagiline. Kuid läbi nende pisarate säras ilus ja kindel usk, et niisama kindlalt, kui nüüd toimus kurb lahkumine, saab ühel päeval olema rõõmus ühinemine, sest see abielu oli alanud Issanda kojasa püha preesterluse volitusega ajaks ja igavikuks kokku pitseerimisega. ..

Paljud on reisinud [pika maa], et saada templiabieliu õnnistused. Ma olen näinud rühma viimse aja pühasid Jaapanist, kes enne templi ehitamist nende kodumaal olid loobunud toidust, et teha võimalikuks pikk reis Hawaii Laie templisse. Enne kui meil oli tempel Johannesburgis, kohtusime nendega, kes olid ohverdanud eluks vajalikke asju, et võimaldada 11 000 kilomeetri pikkust lendu Lõuna-Aafrikast templisse Surreys Inglismaal. Nende silmis oli sära ja nende näol oli naeratus ning nende huultel tunnistus, et lõplikult oli see väärt rohkem, kui kõik see oli maksnud.

Ja ma mäletan, kuidas kuulsin palju aastaid tagasi Uus-Meremaal tunnistamas ühte Austraalia kaugest otsast pärit meest, kes olles sõlminud tsiviilabieliu ning seejärel liitunud koos abikaasa ja lastega Kirikuga, oli reisinud ühest Austraalia otsast teise, seejärel üle Tasmani mere Uus Meremaale Aucklandisse ja sealt edasi Waikato orus asuva ilusa templi juurde. Ma mäletan tema sõnu, ta ütles: „Me ei saanud seda templireisi endale lubada. Meie maine varandus koosnes vanast autost, meie mööblist ja nõudest. Ma ütlesin oma perekonnale: „Me ei saa seda templireisi endale lubada.” Seejärel vaatasin ma oma ilusa naise ja ilusate laste nägusid ja ma ütlesin: „Me ei saa endale lubada mitte templisse minna. Kui Issand annab mulle jõudu, siis saan ma teha tööd ja teenida piisavalt raha teise

auto, mööbli ning nõude jaoks, kuid kui ma peaksin kaotama oma armastatud, oleksin ma vaene nii selles elus kui ka igavikus.”¹⁷

Mu vennad ja õed, ei ole ime, et templite .. avamisega olen näinud tugevate meeste pisaraid, kes on emmanud oma abikaasasid nende pühade kodade altarite ääres. Ma olen näinud isade ning emade pisaraid, kui nad on emmanud oma lapsi samade altarite ääres. Siin kasutatava väe läbi on nad saanud teada, et ei aeg ega surm või hävitada sidemeid, mis neid kokku seovad.¹⁸

Tempel on teenimise pühamu, kus saame päästvaid talitusi nende heaks, kes on surnud ilma evangeeliumi saamata.

On äraarvamata hulk neid, kes on elanud maa peal, kuid kellel pole kunagi olnud võimalust evangeeliumi kuulda. Kas nad jäävad ilma õnnistustest, mida pakutakse Issanda templites?

Surnute nimel tegutsevate elavate asemike kaudu saavad samad talitused võimalikuks neile, kes on surelikkusest lahkunud. Vaimumaailmas on surelikkusest lahkunutel vabadus nende heaks tehtud maised talitused, seal hulgas ristimine, abielu ja peresuhete pitseerimine, kas vastu võtta või nendest loobuda. Issanda töös pole mingit sundust, küll aga peab olema võimalus.¹⁹

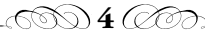
See on teenimise pühamu. Suurem osa selles pühas kojast tehtud tööst sooritatakse asemikena nende eest, kes on liikunud teisele poole surma eesriiet. Ma ei tea ühtegi teist tööd, millega seda võrrelda. Kõige enam läheneb see Jumala Poja asendavale ohvrile kogu inimkonna eest, võrreldes muude töödega, millest ma teadlik olen. Nendelt, kes on teisel pool eesriiet ja saavad selle pühitsetud teenimise osaliseks, ei oodata tänu. See on elavate teenimistöö surnute heaks. See on teenimistöö, mis on isetuse põhiolemus.²⁰

Suurel hulgal poistele ja tüdrukutele on .. meelde tuletatud, et templid ei ole mitte ainult nende vanematele, vaid ka neile. Kui nad on 12-aastased, võivad nad siseneda Issanda kotta ja tegutseda asemikena surnute eest ristimistel. Milline imeline ning isetu teenimine see on! Kui imeline, kui meie noored saavad osaleda selles täielikult isetus teos teiste heaks, kes on võimetud ise ennast aitama.

Käsi käes .. tihedama templis käimisega käib ka suurenev pereajalootöö. Arvuti oma erinevate tagajärgedega kiirendab tööd ning inimesed kasutavad ära neile pakutavat uut tehnoloogiat. Kuidas saab keegi vältida järeldust, et Issand on kõiges selles? Meie arvutitega seotud vahendite täiustudes, suureneb templite arv, et vastata kiirenenud pereajalootööle.²¹

Me oleme vastutavad kõikide kunagi maa peal elanud inimeste õnnistuse, nende igavese õnnistuse eest, lugematul hulgal, arvukate meeste ja naiste põlvkondade eest, kes on elanud maa peal, kes elavad praegu maa peal ja kes tulevikus maa peal elavad. Kui suur on meie vastutus! Me peame seisma natuke sirgemalt ja töötama natuke kõvemini, et seda saavutada.²²

Need, kes on surnud füüsiliselt, kuid elavad vaimu mõttes, rõõmustavad ja on rahul, kui nad äratakse üles ning kui nad lähevad edasi oma teel „surematus[e] ja igave[s]le elu” poole (Ms 1:39).²³

Meid ootavad suured õnnistused, kui hoiame end väärilistena ja käime templis tihti.

Ma esitan .. igaühele teist väljakutse seada oma elu korda, olla vääriline sisenema Issanda kotta ja seal saada osa õnnistustest, mis on eriliselt teile. .. Nõudmised on suured, kuid õnnistused on veel suuremad.²⁴

Ma õhutan kogu oma veenmisjõuga meie inimesi kõikjal templisoovituse vääriliselt elama, et see oleks teil kindlalt olemas ja et te suhtuksite sellesse kui hinnalisse varasse ning teeksite veelgi suuremaid jõupingutusi, et minna Issanda kotta ja saada osa seal olevast vaimust ja seal saadavatest õnnistustest.²⁵

Hoolimata sellest, kas saate käia templis [tihti] või mitte, kvalifitseeruge templisoovituse jaoks ja hoidke seda oma taskus. See on teile meeldetuletuseks sellest, mida teilt viimse aja pühana oodatakse.²⁶

Ma olen kindel, et iga mees või naine, kes läheb templisse vaimu siiruses ja usuga, lahkub Issanda kojast parema mehe või naisena. Meie kõigi elus on vajadus pideva täiustamise järele. Vahest on vaja jätta seljataha maailma müra ning lärm ning astuda Jumala püha koja seinte vahele, et tunda pühaduse ja rahu keskkonnas Tema Vaimu.²⁷

Sellest pühast hoonest saab kool Jumala heade ja pühade asjade õppimiseks. Templis esitame armastava Isa plaani, mille Ta on loonud oma poegadele ja tütardele kõikidest sugupõlvetest. Templis avaneb meie ees inimese igavene teekond surelikkusele eelnevast eksistentsist läbi selle elu kuni eluni pärast surma. Suuri alus- ja põhitõdesid õpetatakse selguse ja lihtsusega, et kõik kuuljad mõistaksid. ..

Tempel on ka isikliku inspiratsiooni ja ilmutuse paik. Leegionite kaupa inimesi tuleb templisse paastumise vaimus ja palves, et otsida jumalikku juhatust rasketel aegadel, kui on vaja teha keerulisi otsuseid ja lahendada segadustekitavaid probleeme. Paljud on tunnistanud, et kuigi nad ei kuulnud ilmutuse hääli, jõudsid nendeni hiljem tundmused, mis aitasid neil teha õige valiku, ja said seeläbi vastuse oma palvetele.

Tempel on igavese töö allikas. „Kes iganes joob seda vett, mida mina temale annan, see ei janune igavesti mitte” (Jh 4:14). Siin õpetatakse tõdesid, mis on oma olemuselt jumalikud ja tagajärgedelt igavesed.

Nende jaoks, kes nende seinte vahele sisenevad, muutub see koda lepingute kojaks. Siin me lubame pühalikult elada Jeesuse Kristuse evangeeliumi järgi parimal võimalikult viisil. Me teeme lepingu Jumala, meie Igavese Isaga, elada nende põhimõtete järgi, mis on kogu tõelise religiooni kindlaks aluseks.²⁸

Kas teie elu on täis muresid? Kas teil on probleeme, hooli ja muresid? Kas te soovite rahu oma südames ja võimalust suhelda Issandaga ning mõtiskleda Tema teede üle? Minge Issanda kotta ja tundke seal Tema Vaimu ning suhelge Temaga ja te saate tunda rahu, mida ei leia mitte kusagilt mujalt.²⁹

Pimeduse hetkedel püüdke pääseda Issanda kotta ja seal jätke maailm ukse taha. Saage Tema pühad talitused ning võimaldage neid saada oma eelkäijatel. Templiistungi lõppedes istuge vaikselt selestilises ruumis ja mõtisklege õnnistuste üle, mille olete saanud enda heaks või mida olete andnud neile, kes on siit ilmast lahkunud. Teie süda täitub tänutundega ning mõtted Issanda suure õnneplaani igavestest tõdedest sisenevad teie hinge.³⁰

„Minge Issanda kotta ja tundke seal Tema Vaimu ning suhelge Temaga ja te saate tunda rahu, mida ei leia mitte kusagilt mujalt.”

Milline privileeg see on, et selles lärmakas, sagivas ja võistlevas maailmas on selline püha koda, kus me võime kogeda Issanda Vaimu pühitsevat mõju. Isekus tungib pidevalt peale. Meil tuleb sellest üle saada ja selleks ei ole paremat viisi, kui minna Issanda kotta ja teenida seal asemikena nende eest, kes on surma eesriide taga. . .

Nõnda siis ma kutsun teid üles lõikama rohkem kasu sellest õnnistatud võimalusest. See värskendab teie olemust. See koorib maha isekuse kesta, milles enamus meist elab. See toob sõna otseses mõttes meie ellu pühitseva elemendi ning teeb meist paremad mehed ja paremad naised.³¹

Tean, et teil on elus kiire. Tean, et teil on palju teha. Aga ma annan teile lubaduse, et kui te lähete Issanda kotta, siis teid õnnistatakse, teie elu on parem. Mu vennad ja õed, ma palun teid härdalt, kasutage ära suurepärast võimalust minna Issanda kotta ja seeläbi saada osa kõikidest imelistest õnnistustest, mida te võite seal saada.³²

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- President Hinckley ütles, et templitalitused on „meie usundi kõige tähendusrikkam väljendus” (1. osa) ja „kõrgeimad talitused, mis Kirikul on” (2. osa). Millised on mõned õnnistused, mida te olete nende talituste kaudu saanud?
- President Hinckley jutustas loo meestest ja naistest templis pisaraid valamas (vt 2. osa). Põhinedes teie kogemusele, miks tekitavad templitalitused selliseid sügavaid tundeid?
- Surnute lunastamise töö kohta ütles president Hinckley: „Kui imeline, kui meie noored saavad osaleda selles täielikult isetus teos” (3. osa). Mida saavad vanemad ja noored teha, et koos seda teenimistöös osaleda?
- Mida me saame teha, et leida aega templis kummardamiseks ja teenimiseks? Kuidas saab templis teenimine mõjutada meie elu väljaspool templit? (Näidete leidmiseks vt 4. osa.) Kuidas on templis käimine teid õnnistanud?

Samateemalised pühakirjakohad:

2Ms 25:8; 1Kn 6:11–13; ÕL 88:119–120; ÕL 109:12–13, 24–28; ÕL 110:1–10; ÕL 128:22–24

Abiks uurimisel

„Jagage, mida olete õppinud. Seda tehes teie mõtted selginevad ja õpitu jääb teile paremini meelde” (Teaching, No Greater Call, 1999, lk 17).

Viited

1. Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service. – Ensign, nov 1997, lk 49.
2. Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service. – Ensign, nov 1997, lk 49.
3. Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley”, 1996, lk 325.
4. This Is a Day Long Looked Forward To (Mehhiko Chihuahua Colonia Juárez templi pühitsemispalve tekst, 6. märts 1999). – Church News, 13. märts 1999, lk 7.
5. New Temples to Provide ‘Crowning Blessings’ of the Gospel. – Ensign, mai 1998, lk 87–88.
6. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999, 2005, lk 311–312.
7. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 641.
8. This Peaceful House of God. – Ensign, mai 1993, lk 74.
9. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 623–624.
10. Inspirational Thoughts. – Ensign, apr 2002, lk 4.

23. PEATÜKK

11. Of Missions, Temples, and Stewardship. – Ensign, nov 1995, lk 53.
12. Keeping the Temple Holy. – Ensign, mai 1990, lk 52.
13. Shining Star in a World Oppressed with Darkness (New Yorgi Manhattani templi pühitsemissalve tekst, 13. juuni 2004). – Church News, 19. juuni 2004, lk 5.
14. Rejoice in This Great Era of Temple Building. – Ensign, nov 1985, lk 59.
15. New Temples to Provide 'Crowning Blessings' of the Gospel. – Ensign, mai 1998, lk 88.
16. Temples and Temple Work. – Ensign, veebr 1982, lk 3.
17. The Marriage That Endures. – Ensign, juuli 2003, lk 4–6.
18. Rejoice in This Great Era of Temple Building. – Ensign, nov 1985, lk 60.
19. Milleks meie templid? – Liahona, okt 2010, lk 25.
20. The Salt Lake Temple. – Ensign, märts 1993, lk 5.
21. Welcome to Conference. – Ensign, nov 1999, lk 4–5
22. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 640.
23. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999, 2005, lk 154.
24. Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999, 2005, lk 362.
25. Of Missions, Temples, and Stewardship. – Ensign, nov 1995, lk 53.
26. Inspirational Thoughts. – Ensign, okt 2003, lk 4.
27. Of Missions, Temples, and Stewardship. – Ensign, nov 1995, lk 52.
28. The Salt Lake Temple. – Ensign, märts 1993, lk 5–6.
29. Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley. – Ensign, apr 1996, lk 72.
30. One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley, 2006, lk 103.
31. Closing Remarks. – Ensign või Liahona, nov 2004, lk 104–105.
32. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 624.

Jeesuse Kristuse lepitus – ääretu oma ulatuselt, isiklik oma mõjult

„Ma tunnistan Issanda Jeesuse Kristuse lepitusest. Ilma selleta puudub elul mõte. See on meie olemasolu võlvi päiskivi.”

Gordon B. Hinckley elust

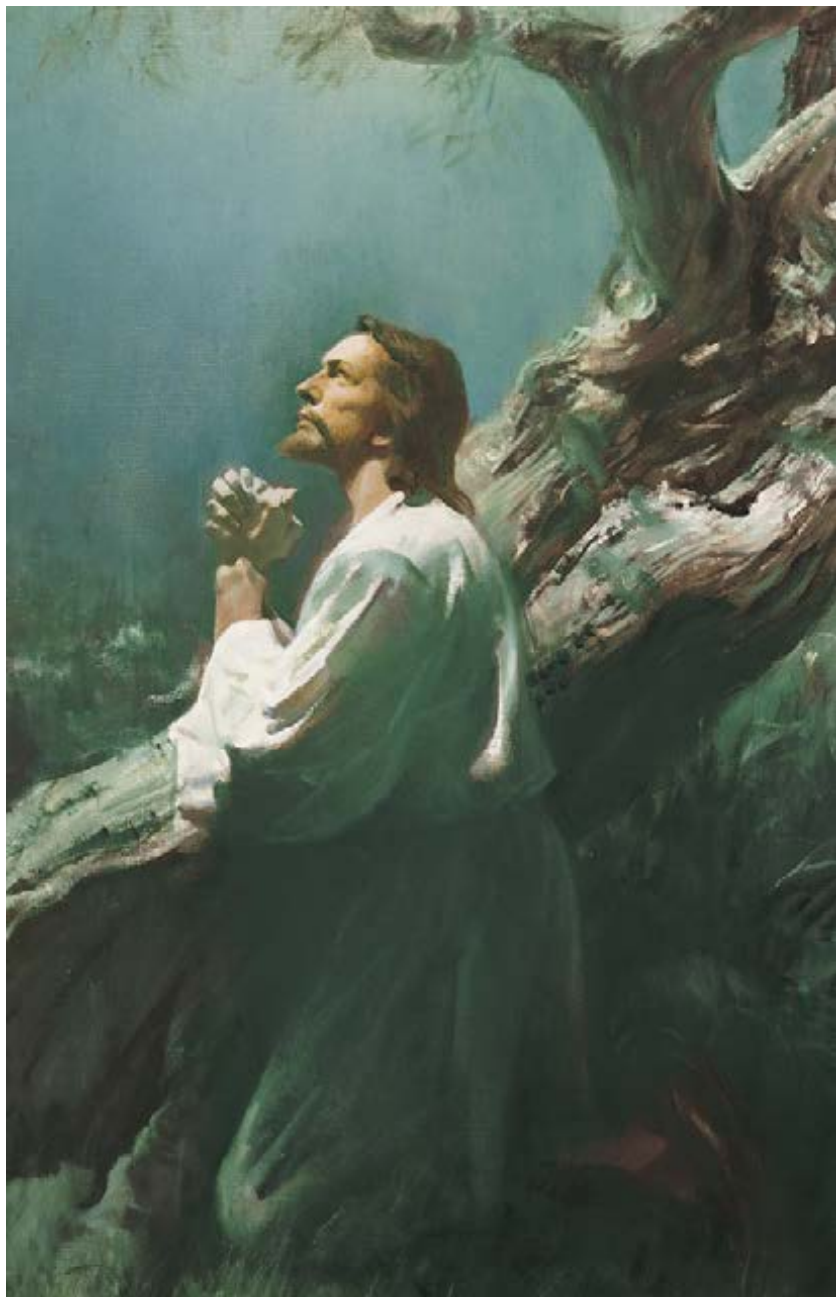
1. jaanuaril 2000. aastal juhtis Gordon B. Hinckley Esimest Presidentkonda ja Kaheteistkümne Apostli Kvoorumit nende ühise tunnistuse avaldamises Päästjast. Selles sõnumis pealkirjaga „Elav Kristus” nad kuulutasid: „[Me] anname .. oma tunnistuse Tema võrratu elu tõelisusest ja Tema suure lepitava ohverduse lõpmatust väest. Kellelgi teisel ei ole olnud niivõrd sügavat mõju kõigile neile, kes on elanud või hakkavad veel elama maa peal.”¹

Kolm kuud hiljem tunnistas president Hinckley üldkonverentsi kõnes Päästja sügavast mõjust tema enda elus. Ta rääkis hellalt ja isiklikult, aeg-ajalt mattudes tunnete alla:

„Kuid kõikidest asjadest, mille eest ma olen tänulik sel hommikul, tõuseb üks eriti esile. See on elav tunnistus Jeesusest Kristusest, Kõigevägevama Jumala Pojast, Rahuvürstist, Iisraeli pühast. ..

Jeesus on minu sõber. Keegi teine pole mulle nii palju andnud. „Suuremat armastust ei ole kellelgi kui see, et ta jätab oma elu oma sõprade eest!” (Jh 15:13) Ta andis oma elu minu eest. Ta avas tee igavesse ellu. Ainult Jumal võis seda teha. Ma loodan, et ma olen vääriline, et olla Tema sõber.

Ta on minu eeskuju. Tema eluviis, Tema täielikult isetu käitumine, Tema hoolitsus abivajajate eest, Tema viimne ohver – kõik see on

*„Kõik sõltus Temast – Tema lepitavast ohvriannist.
.. See oli päiskivi Isa suure plaani võlvis.”*

mulle eeskujuks. Ma ei saa nii täiuslikuks, kui Tema on, kuid ma võin üritada. ..

Ta on minu tervestegija. Ma seisan sõnatuna Tema suurte imede ees. Kuid ma tean, et need juhtusid. Ma nõustun nende asjadega, kuna ma tean, et Ta on elu ja surma Isand. Tema valitsemise aja imed näitavad kaastunnet, armastust ja inimlikkust, mida on suurepärase vaadata.

Ta on minu juht. Ma olen austatud, et võin olla üks selles pikas rivis kõikide seas, kes teda armastavad, ja kes on teda järginud nende kahe millenniumi ajal, mis on möödunud tema sünnist. ..

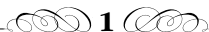
Ta on minu Päästja ja Lunastaja. Andes oma elu valu ja kirjeldamatute kannatustega, on Ta kummardanud, et tõsta üles mind ja igaühte meist ja kõiki Jumala poegi ja tütreid, igavese pimeduse kuristikust, mis järgneb surmale. Ta on andnud midagi paremat, valguse ja mõistmise, kasvu ja ilu sfääri, kus me võime liikuda edasi teel, mis viib igavesse ellu. Minu tänul pole piire. Minu tänul Issandale pole lõppu.

Ta on mu Jumal ja mu Kuningas. Igavesest ajast igavesti Ta valitseb kui kuningate Kuningas ja isandate Isand. Tema valitsusajal ei ole lõppu. Tema hiilgusele ei tule ööd.

Keegi teine ei või võtta Tema kohta. Ega ka võta. Laitmatu ja ilma igasuguse veata, Tema on Jumala Tall, kelle ees ma kummardan ja kelle kaudu ma pöördun oma Igavese Isa poole taevas. ..

Tänulikkuse ja armastusega, mis pole vähenenud, ma tunnistan neist asjadest Tema pühal nimel.”²

Gordon B. Hinckley õpetused

Meie Taevase Isa armastus väljendub Tema Ainusündinud Poja annis.

Minu süda alandub, kui mõtlen oma Taevase Isa suure armastuse üle. Ma olen tänulik, et tean, et Jumal armastab meid. Selle tajumatu armastuse sügavus leidis väljendust Tema Ainusündinud Poja annis, kes tuli siia maailma, et tuua lootust meie südamesse, et tuua lahkust ja viisakust meie suhetesse, ning üle kõige, et päästa meid meie pattudest ja juhatada meid igavesse ellu viival teel.³

Päästja surelikkusele eelnev teenimistöö

Meie kõikide Isa, armastusega meie, oma lastes vastu pakkus välja .. plaani, mille osana meil oleks vabadus valida oma elu suund. Tema Esmasündinud Poeg, meie Vanem Vend, oli selle plaani võti. Inimesel oleks valikuvabadus ja koos selle valikuvabadusega kaasneks vastutus. Inimene kõnniks mööda maailma radu ja teeks pattu ning komistaks. Kuid Jumala Poeg võtaks enda peale liha ja pakuks ennast ohvrina, et lepitada kõikide inimeste patud. Kirjeldamatult kannatades saaks Temast suur Lunastaja, kogu inimkonna Päästja.⁴

Päästja maine teenimistöö

Kogu ajaloos ei ole olnud sellist suursugusust nagu Tema suursugus. Tema, vägev Jehoova, alandus, et sündida surelikku ellu Petlemma tallis. Ta kasvas poisina Naatsaretis ning „edenes tarkuses ja pikkuses ja armus Jumala ja inimeste juures” (Lk 2:52).

Johannes ristis Ta Jordani vetes, „ja ennäe, taevad avanesid, ja ta nägi Jumala Vaimu laskuvat alla kui tuvi ja tulevat tema peale.

Ja vaata, taevast kostis hää, mis ütles: „See on minu armas Poeg, kellest mul on hea meel!” (Mt 3:16–17)

Oma kolme maise teenimistöö aasta jooksul tegi Ta midagi sellist, mida mitte keegi kunagi varem ei olnud teinud; Ta õpetas, nagu mitte keegi ei olnud kunagi varem õpetanud.

Seejärel saabus Tema aeg ohverduseks. Ülemises toas toimus õhtusöömaaeg, Tema viimane koos Kaheteistkümnega surelikkuses. Kui Ta nende jalgu pesi, õpetas Ta neile õppetunni alandlikkusest ja teenimisest, mida nad mitte kunagi ei unustaks.⁵

Ketsemani aias kannatamine

Seejärel järgnes Ketsemani aias kannatamine, „milline kannatus,” ütles Ta, „pani mind, Jumalat ennast, suuremat kõigist, valust väri-sema ja veritsema igast poorist, ja kannatama nii kehas kui vaimus” (ÕL 19:18).⁶

Ta kannatas Ketsemani aias nii väga, et higistas oma Isa anudes verepiisku. See kõik oli aga osa Tema suurest lepitavast ohverdusest.⁷

[Kord istusin ma Ketsemani aias] vana oliivipuu varjus ning lugesin Jumala Poja kohutavast heitlusest, kui Ta seisis silmitsi oma kindla

tulevikuga, higistades verepiisku ja palvetades oma Isa poole, et karikas võiks mööda minna, kuid siiski öeldes ometi mitte nõnda, kuidas mina tahan, vaid kuidas sina tahad. . . Mul oli rõhuv tunne, et Ta ei esitanud oma palvet, Ta ei seisnud silmitsi selle raske katsumusega füüsilise valu mõttes, mida Ta pidi kogema, see kohutav, julm ristilöömine. See oli osa sellest, ma olen kindel. Kuid suures osas see oli, ma arvan, Tema-poolne mõistmine oma rollist kõikide ajajärkude kõikide Jumala poegade ja tütarde igavese heaolu suhtes.

Kõik sõltus Temast – Tema lepitavast ohvriannist. See oli võti. See oli päiskivi suure plaani võlvis, mille Isa oli toonud esile oma poegade ja tütarde igavese elu jaoks. Nii kohutav kui ka oli sellega silmitsi seista ning nii koormav kui ka oli seda mõista, Ta seisis sellega silmitsi, Ta saavutas selle ning see oli imeline ja suurepärane tegu. Ma usun, et see on väljaspool meie mõistmist. Siiski, me tajume sellest väikest osa ning peame õppima seda rohkem ja rohkem hindama.⁸

Kinnipidamine, ristilöömine ja surm

Ta viidi ära karmide ja tooreste käte poolt ning öösel, vastupidiselt seadusele, toodi Annase ette, seejärel Kaifase ette, kes oli Sanhedrini kaval ja õel ametnik. Sellele järgnes järgmisel varahommikul teine ilmumine selle kavala pahelise mehe ette. Seejärel viidi Ta Rooma valitseja Pilaatuse ette, kellele tema abikaasa ütles hoiatusena: „Ärgu sul olgu ühtki tegemist selle õigega” (Mt 27:19). Roomlane, proovides vältida vastutust, saatis Ta Heroodese ette, kes oli Galilea korrumpeerunud, liiderlik ja õel nelivürst. Kristust solvati ning löödi. Tema pea krooniti teravate ja põimitud kibuvitstega, Tema veritsevale seljale heideti naeruväärstav purpurmantel. Taas kord viidi Ta Pilaatuse ette, kellele rahvahulk hüüdis: „Löö risti, löö ta risti!” (Lk 23:21)

Komistavate sammudega kõndis Ta tee Kolgatale, kus Tema haavatud keha naelutati ristile kõige ebainimlikumal ja valusamal hukkamismeetodil, mida sadistlikud meeled suutsid välja mõelda.

Siiski hüüdis Ta: „Isa, anna neile andeks, sest nad ei tea, mida nad teevad!” (Lk 23:34)⁹

Kogu ajaloos ei ole asjakohasemat pilti, kui seda on Jeesus Ketsemanis ja ristil üksi – inimkonna Lunastaja, maailma Päästja täide viimas lepitust.

Mulle meenub, kui olin president Harold B. Leega .. Ketsemani aias Jeruusalemmas. Me võisime tajuda, isegi kui ainult väga vähesel määral, seda kohutavat heitlust, mis seal toimus, heitlus, mis oli nii pingeline, kui Jeesus heitles vaimus üksi, nii et verd tuli igast poorist (vt Lk 22:44; ÖL 19:18). Me meenutasime reetmist selle poolt, kes oli kutsutud usaldust nõudvale kohale. Me meenutasime, et kurjad mehed panid oma julmad käed Jumala Poja külge. Me meenutasime seda üksildast kuju ristil, kes hüüdis ahastuses: „Mu Jumal! Mu Jumal! Miks sa mind oled maha jätnud?” (Mt 27:46) Siiski jätkas maailma Päästja julgelt, et täide saata lunastus meie heaks.¹⁰

Tunnid möödusid, kui Tema elu valu käes hääbus. Maa värises ja templi eesriie kärises lõhki. Tema kuivanud huultelt tulid sõnad: „Isa, sinu kätte ma annan oma vaimu!” Ja kui ta seda oli öelnud, heitis ta hinge” (Lk 23:46).

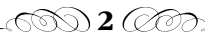
See oli läbi. Tema surelik elu oli lõppenud. Ta ohverdas enese lunaks meie eest. Kadunud olid nende lootused, kes Teda armastasid. Unustatud olid lubadused, mis Ta oli andnud. Tema keha asetati kiirustades, aga samas õrnalt, laenatud hauakambrisse juutide hingamispäeva eel.¹¹

Ülestõusmine

Pühapäeva varahommikul läksid Maarja Magdaleena ja teised naised haa juurde. Kiirustades nad imestasid selle üle, kuidas kivi võis olla haa ukselt ära veeretatud. Saabudes nägid nad inglit, kes ütles neile: „Ärge kartke, sest ma tean, et te otsite Jeesust, kes oli risti löödud.

Teda ei ole siin, sest ta on üles tõusnud, nõnda nagu ta ütles” (Mt 28:5–6).

Seda ei olnud kunagi varem juhtunud. Tühi hauakamber oli vastus sajandite küsimusele. Paulus sõnas hästi: „Surm, kus on sinu võit? Surm, kus on sinu astel?” (1Kr 15:55)¹²

Tänu Päästja lepitavale ohverdusele tõusevad kõik inimesed hauast üles.

Selle ülestõusmishommiku .. ime puudutab kogu inimkonda. See on ime, mis sündis Jumala väest, kelle Armas Poeg andis oma elu,

„Teda ei ole siin, sest ta on üles tõusnud” (Mt 28:6).

et teha lepitus kõigi pattude eest, armastusest ajendatud ohverdus kõigi Jumala poegade ja tütarde eest. Seda tehes murdis Ta surma püüserid.¹³

Ei ole midagi üldkehtivamat kui surm, midagi säravamamat kui lootus ja usk kui surematuse kinnitused. Surmaga kaasnev armetu kurbus, raske kaotus, mis järgneb armastatu lahkumisele, saab leevendust vaid Jumala Poja ülestõusmise kindluse kaudu. ..

Millal iganes surma külma käsi kedagi puudutab, siis särab selle tunni süngusest ja pimedusest läbi Issanda Jeesuse Kristuse võidukas kujud, Tema, Jumala Poeg, kes oma võrreldamatu ja igavese väega ületas surma. Tema on maailma Lunastaja. Ta andis oma elu meist igaühe eest. Ta võttis selle jälle ja sai esmaseks nende seast, kes on läinud hingama. Kuningate Kuningana seisab Ta võidukana kõikidest teistest kuningatest ülemana. Kõigeväelisemana seisab Ta

kõikidest teistest valitsejatest ülemana. Ta on meie lohutus, meie ainus tõeline lohutus, kui vaimu lahkudes inimkehast sulgub maise öö pime kate meie jaoks.

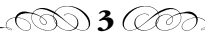
Tähtsamana kõigist teistest inimkonnas seisab Jeesus Kristus.¹⁴

Ma mäletan kõnelemist ühe hea mehe matusetalitusel. Ta oli sõber, kelle headus andis tõuke mulle paremaks püüdlemise suunas. Aastate jooksul olin tundnud tema naeratusi, tema lahkeid sõnu, tema hiilgava mõistuse tööd, tema teiste teenimise suurt ulatust. Ja siis suri järsku see, kes oli olnud nii särav ning hea. Ma vaatasin tema elutut keha. Ei olnud äratundmist, liigutamist ega ühtki lahkete sõna. ..

Ma vaatasin tema nutvat naist ja lapsi. Nad teadsid, just nagu minagi, et mitte kunagi enam surelikkuses ei kuule nad tema häält. Kuid oma loomuselt kirjeldamatu õrn sulnidus tõi rahu ja kindlustunnet. See tundus ütlevat: „Jätke järele ja teadke, et mina olen Jumal” (Ps 46:11).

See tundus isegi ütlevat: „Ära muretse. See kõik on osa minu plaanist. Mitte keegi ei saa põgeneda surma eest. Isegi mu Armastatud Poeg suri ristil. Kuid selle läbi sai Temast hiilgav ülestõusmise esikvili. Ta võttis surmalt astla ja haualt võidu.”

Oma mõttes võisin ma kuulda Issandat lausumas kurvastavale Martale: „Mina olen ülestõusmine ja elu; kes minusse usub, see elab, ehk ta küll sureb! Ja igaüks, kes elab ja minusse usub, see ei sure igavesti” (Jh 11:25–26).¹⁵

Päästja lepitava ohverduse kaudu antakse meile võimetus ülenduseks ja igaveseks eluks.

Tänu olgu Kõigeväeline! Tema austatud Poeg murdis surma koidikud, mis on suurim kõikidest võitudest. .. Ta on meie võidukas Issand. Ta on meie Lunastaja, kes tegi lepituse meie pattude eest. Tema lunastusohvri abil tõusevad kõik inimesed hauast. Ta on avanud tee, mille kaudu võime saada mitte ainult surematuse, vaid ka igavese elu.¹⁶

Vähesel määral ma tunnetan Tema lepituse tähendust. Ma ei suuda seda täielikult mõista. See on oma ulatuselt nii suur, kuid samal ajal oma mõjult nii isiklik, et selle mõistmine on võimatu.¹⁷

Lepituse mõõtmeid ei ole me võimelised lõpuni mõistma. Ma tean vaid seda, et see sündis ja et see oli minu ja teie jaoks. Kui Päästja ohverdas enese lunahinnaks inimkonna pattude eest, oli kannatus nii suur, heitlus nii pingeline, et keegi meist ei suuda seda täielikult mõista.

Tema kaudu saame me andeks. Just Tema kaudu tuleb kindel lubadus, et kogu inimkond saab päästmise õnnistused koos ülestõusmisega surnuist. Tema ja Tema suure kõikehaarava ohverduse kaudu on meile antud võimalus kuulekuse kaudu saada ülendatud ja saada igavene elu.¹⁸

Kas mitte kõik meist pole kadunud pojad ja tütreid, kellel on vaja meelt parandada ja meie Taevase Isa andestavast halastusest osa saada ning siis Tema eeskuju järgida?

Tema Armastatud Poeg, meie Lunastaja, ulatab meile käe andestuses ja halastuses, kuid seda tehes kutsub Ta üles meelearandusele. .. Issand ütles – ja ma tsiteerin prohvet Joseph Smithile antud nägemust:

„Seepärast käsin ma sul meelt parandada – paranda meelt, et ma ei peaks sind lööma oma suu vitsaga ja oma raevuga ja oma vihaga, ja et sinu kannatused ei oleks kibedad – sa ei tea, kui kibedad, sa ei tea, kui teravad, jah, sa ei tea, kui rasked kanda.

Sest vaata, mina, Jumal, olen neid asju kannatanud kõikide eest, et nemad, kui nad meelt parandavad, ei peaks kannatama;

aga kui nad meelt ei paranda, peavad nad kannatama just nagu mina,

milline kannatus pani mind, Jumalat ennast, suuremat kõigist, valust värisema ja veritsema igast poorist, ja kannatama nii kehas kui vaimus. ..

Õppige minu käest ja kuulake minu sõnu; kõndige minu Vaimu tasaduses ja teil saab olema rahu minus.” (ÕL 19:15–18, 23)¹⁹

Lõppude lõpuks, kui kogu ajalugu on uuritud, kui inimõistuse sügavusi on uuritud, siis mitte miski ei ole nii imeline, nii ülev, nii tohutu kui see armutegu, kui Kõigevägevama Poeg, oma Isa kuningliku majapidamise Vürst, Tema, kes oli kunagi rääkinud Jehoovana, Tema, kes oli alandunud, et tulla maa peale kui Petlemmas sündinud imik,

andis oma elu häbistaval ja valusal viisil, nii et kõikide ajajärkude kõik Jumala Pojad ning tütreid, kellest igaüks peab surema, võiksid taas kõndida ja elada igavesti. Ta tegi meie heaks seda, mida mitte ükski meist ise teha ei saanud. ..

Prohvet Jesaja on kuulutanud:

„Tõepoolest võttis ta enese peale meie haigused ja kandis meie valusid! ..

Ent teda haavati meie üleastumiste pärast, löödi meie süütegude tõttu! Karistus oli tema peal, et meil oleks rahu, ja tema vermete läbi on meile tervis tulnud!” (Js 53:4–5)

See on jõulude imeline ja tõeline lugu. Jeesuse süünd Petlemmas Juudamaal oli eessõna. Õpetaja kolmeaastane teenistustöö oli sisesejuhatuse. Loo suurepärase olemus on Tema ohverdus, täielikult isetu tegu surra valus Kolgatal ristil, et lepitada kõikide meie patud.

Ülestõusmise ime on järelsõna, mis toob kindlustunde, „sest nõnda nagu kõik surevad Aadamas, nõnda tehakse ka kõik elavaiks Kristuses” (1Kr 15:22).

Kui poleks olnud ülestõusmispühi, poleks ka jõule. Petlemma imik Jeesus oleks nagu iga teine imik ilma Ketsemani ja Kolgata lunastava Kristuseta ning ilma ülestõusmise võiduka tõsiasiata.

Ma usun Issandasse Jeesusesse Kristusesse, Igavese Elava Jumala Poega. Mitte keegi teine nii suursugune ei ole kunagi maa peal elanud. Mitte keegi teine ei ole toonud samaväärset ohverdust ega taganud samaväärset õnnistust. Tema on maailma Päästja ja Lunastaja. Ma usun Temasse. Ma kuulutan Tema jumalikkust ilma mitmetimõistetavuseta ja mööndusteta. Ma armastan teda! Ma kõnelen Tema nimest austuse ja imetlusega. Ma kummardan Teda, nagu ma kummardan Tema Isa, vaimus ja tões. Ma tänan Teda ja põlvitan Tema Armastatud Poja ees, kes ulatas abikäe nii ammu ning ütles igaühele meist: „Tulge minu juurde kõik, kes olete vaevatud ja koormatud, ja mina annan teile hingamist!” (Mt 11:28)

.. Ma soovin igaühele teist aega, ehk vaid tunni, mida veeta vaikes mõtiskluses ja tasases juurdlemises Jumala Poja ime ning suursugususe üle.²⁰

Ma tunnistan Issanda Jeesuse Kristuse lepitusest. Ilma selleta puudub elul mõte. See on päiskivi meie olemasolu võlvis. See kinnitab, et me elasime enne, kui sündisime surelikena. Surelikkus on vaid aste hiilgavamasse ellu tulevikus. Ülestõusmise tõotus pehmendab surmaga kaasnevat kurbust.²¹

Jeesus on Kristus, ette määratud Jumala Poeg, kes alandus, et tulla maa peale, kes sündis sõimes, vallutatud rahva inimeste seas, Jumala Poeg, Isa Ainusündinu lihas, Isa Esmasündinu ja meie pääste tooja. Ta on meie Lunastaja, meie Päästja, kelle lepituse kaudu on igavene elu saanud võimalikuks kõikidele, kes elavad kuulekalt Tema õpetusi järgides.²²

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- Miks andis Taevane Isa meile „Tema Ainusündinud Poja anni”? (Vt 1. osa.) Mida te saate teha, et näidata tänu selle anni eest? Millised tunded ja mõtted teid valdavad, kui loete president Hinckley kokkuvõtet sellest, mida Päästja teie heaks teinud on?
- Võrrelge 2. osas sõnu, mida president Hinckley kasutab, et kirjeldada surma, sõnadega, mida ta kasutab, et kirjeldada ülestõusmist. Mida õpite nende sõnade erinevusest? Kuidas mõjutab tunnistus Päästja ülestõusmisest teie elu?
- Mida õpite president Hinckley tunnistusest Jeesuse Kristuse lepituse kohta? (Vt 3. osa.) Kuidas on lepitus teid isiklikult õnnistanud? Millised tunded teid valdavad, kui mõtlete Päästja ohverdusele teie eest? Planeerige veeta aega „vaikses mõtiskluses ja tasases juurdlemises” Päästja üle.

Samateemalised pühakirjakohad:

Js 53; Jh 3:16; Jh 11:25; 2Ne 9:6–13; Al 7:11–13; Al 34:8–10; Hl 14:13–19; ÖL 18:10–12

Abiks õpetamisel:

„Palvemeelselt õpetama valmistudes võite tunda vajadust rõhutada teatud kindlaid põhimõtteid. Te võite jõuda arusaamisele, kuidas neid mõtteid kõige parem esitada oleks. Võite leida eeskujusid, esemelisi õppetunde ja innustavaid lugusid elust enesest. Võite jõuda äratundmisele, keda endale õppetunni jaoks appi paluda. Teile

võib meenuda isiklik kogemus, mida teistega jagada” (Teaching, No Greater Call, 1999, lk 48).

Viited

1. Elav Kristus: apostlite tunnistus. – Liahooa, aprill 2000, lk 2–3.
2. My Testimony. – Ensign, mai 2000, lk 69, 71.
3. The Wondrous and True Story of Christmas. – Ensign, dets 2000, lk 2.
4. We Look to Christ. – Ensign, mai 2002, lk 90.
5. The Victory over Death. – Ensign, apr 1997, lk 2.
6. The Victory over Death. – Ensign, apr 1997, lk 2.
7. See, mida ma tean. – 2007. a kevadine üldkonverents.
8. Teachings of Gordon B. Hinckley, 1997, lk 29–30.
9. The Victory over Death. – Ensign, apr 1997, lk 2, 4.
10. Living with Our Convictions. – Ensign, sept 2001, lk 2.
11. The Victory over Death. – Ensign, apr 1997, lk 4.
12. The Victory over Death. – Ensign, apr 1997, lk 4.
13. The Victory over Death. – Ensign, apr 1997, lk 4.
14. This Glorious Easter Morn. – Ensign, mai 1996, lk 67.
15. The Wondrous and True Story of Christmas. – Ensign, dets 2000, lk 2, 4.
16. He Is Not Here, but Is Risen. – Ensign, mai 1999, lk 72.
17. The Wondrous and True Story of Christmas. – Ensign, dets 2000, lk 2.
18. Andeksandmine. – 2005. a sügisene üldkonverents.
19. Of You It Is Required to Forgive. – Ensign, juuni 1991, lk 5.
20. The Wondrous and True Story of Christmas. – Ensign, dets 2000, lk 4–5.
21. See, mida ma tean. – 2007. a kevadine üldkonverents
22. Sheri L. Dew. „Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley”, 1996, lk 560.

Minge usus edasi

„Kui on olemas üks asi, mida teie ja mina vajame, .. siis [on see] selline usk, mis paneb meid põlvitama ja Issandalt juhatust paluma, ning seejärel, saanuna teatud määral jumalikku enesekindlust, me tõuseme jalgadele ning hakkame tööle, et saavutada soovitud tulemus.“

Gordon B. Hinckley elust

„Kui ma [noore mehena] lahkusin misjonit teenima,“ meenutas president Gordon B. Hinckley, „ulatas mu hea isa mulle kaardi, millele oli kirjutatud neli sõna. Need olid Issanda sõnad kogudusekoja ülemale, kes oli saanud sõnumi oma tütre surmast: „Ära karda, usu vaid!“ (Mk 5:36)”¹ Kui noor vanem Hinckley teenis Inglismaal, siis seisis ta silmitsi paljude raskustega, mille puhul tal oli vaja meenutada neid nelja sõna. Ta kirjeldas hiljem ühte sellist kogemust:

„Ühel päeval ilmusid kolmes või neljas Londoni ajalehes arvustused ühe vana raamatu uustrüki kohta, mis oli toonilt põlastav ning ebameeldiv ning väitis, et tegu on raamatuga mormoonide ajaloost. Juhataja Merrill [minu misjonijuhataja] ütles mulle: „Ma tahan, et sa lähesid kirjastaja juurde ning protesteeriksid selle vastu.“ Ma vaatasin talle otsa ja olin peaaegu ütlemas: „Kindlasti mitte mina.“ Kuid vastasin alandlikult: „Jah, härra.“

Ma ei kõhkle ütlemast, et ma olin hirmul. Ma läksin oma tuppja ja tundsin midagi sellesarnast, mida Mooses ehk tundis, kui Issand käskis tal minna vaarao juurde. Ma palvetasin. Mu kõhus keeras, kui kõndisin Goodge'i tänava jaama juurde, et minna metrooga Fleeti tänavale. Ma leidsin juhataja kabineti ning ulatasin oma kaardi registraatorile. Ta võttis selle ja läks juhataja kabinetti ning peatselt naasis, öeldes, et juhatajal oli liiga kiire minu vastuvõtmiseks. Ma

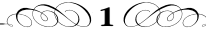
„Kui kõik on öeldud ja tehtud, on usk meie ainuke tõeline ja kestav lootus.”

vastasin, et olin tulnud 8000 kilomeetrit, ja jäin ootama. Järgneva tunni jooksul käis registraator kaks või kolm korda juhataja kabinetis, kuni lõpuks kutsuti mind sisse. Ma ei unusta kunagi vaatepilti, mis mulle sisenedes avanes. Ta suitsetas pikka sigarit pilguga, mis tundus ütlevat: „Ära sega mind.”

Hoidsin oma käes arvustusi. Ma ei mäleta, mida ütlesin. Mingi teine vägi tundus rääkivat minu kaudu. Alguses oli ta kaitsepositsioonil ja isegi vaenulik. Seejärel hakkas ta pehmenema. Ta lõpetas, lubades midagi teha. Tunni aja jooksul saadeti sõna igale Inglismaal asuvale raamatukaupmehele tagastada raamatud kirjastajale. Suurte kuludega ta printis välja ja pani iga eksemplari algusesse lause, milles seisis, et raamatut ei peaks pidama ajalooks, vaid ilukirjanduseks ning et selle raamatuga ei soovita solvata austatud mormooni inimesi. Aastaid hiljem tegi ta Kirikule veel ühe olulise väärtusega teene ning igal aastal kuni tema surmani sain temalt jõulukaardi.”²

Võttes vastu ülesande külastada kirjastaja kontorit, rakendas vanem Hinckley midagi, millest sai eluaegne käitumismuster: võta usuga vastu väljakutse, palu Issandalt abi ning seejärel mine tööle.

Gordon B. Hinckley õpetused

Usk Taevasesse Isasse ja Jeesusesse Kristusesse võib muutuda eesmärgipärase elu allikaks.

Kui on olemas üks asi, mida teie ja mina vajame selleks, et aidata meil leida edu ning rahuldust selles elus, siis on see usk – liikumapanev jõud, vägev imeline element, mille abil, nagu Paulus kuulutas, maailmad on valmistatud (vt Hb 11:3). Ma ei viita mingile õhulisele ideele, vaid praktilisele, pragmaatilisele, toimivale usule – selline usk, mis paneb meid põlvili laskuma ning Issandalt juhatust paluma ning seejärel, saanuna teatud määral jumalikku enesekindlust, tõuseme jalgadele ning asume tööle, et saavutada soovitud tulemus. Selline usk on võrreldamatu väärtus. Kui kõik on öeldud ja tehtud, on selline usk meie ainuke tõeline ja kestev lootus.

.. Usust võib saada eesmärgipärase elu allikas. Vaeva väärt oleva ettevõtmise jaoks ei ole paremat liikumapanevat motivatsiooni kui

teadmine, et oleme Jumala lapsed, et Jumal ootab, et me midagi oma eluga teeksime, ning et Ta annab meile abi, kui abi otsitakse. ..

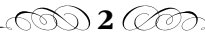
Kui ma arutlen usu üle, siis ei mõtle ma seda abstraktses mõttes. Ma mõtlen seda kui elavat elutähtsat jõudu, mis tuleb koos äratundmisega, et Jumal on meie Isa ning Jeesus Kristus on meie Päästja. ..

Usk jumalikku olendisse, Kõikvõimsasse, on see suur liikumapanev vägi, mis võib meie elu muuta.³

Kaua aega tagasi ma töötasin ühe raudtee heaks, mille rööpad läbisid mäestikke. Ma sõitsin rongidega tihti. See oli sellel ajal, mil olid auruvedurid. Need raudteede monstrumid olid hiiglasuured, kiired ning ohtlikud. Ma imestasin tihti, kuidas masinist sõandas ette võtta seda pikka reisi läbi öö. Seejärel jõudsin arusaamisele, et tegemist ei olnud ühe pika reisiga, vaid ühe lühikese reisi pideva jätkuga. Mootoril oli võimas esituli, mis valgustas rongi ees seisvat teed 400 või 500 meetri kauguseni. Masinist nägi vaid seda teeosa ning see oli piisav, sest see oli pidevalt tema silme ees kogu öö uue päeva koidikusse. ..

Ja nii on see ka meie igavese teekonnaga. Me astume ühe sammu korraga. Nii tehes me pürgime teadmatuse poole, kuid usk valgustab teed. Kui me viljeleme seda usku, siis ei kõnni me kunagi pimeduses. ..

Väljakutse, mis asetseb iga Kiriku liikme ees, on astuda järgmine samm, võtta vastu kutse, kuhu ta kutsutakse, isegi kui ta ei tunne end võimekana seda täitma, ning teha seda usuga ja täieliku kindlustundega, et Issand valgustab tema ees teed.⁴

Usk on aluseks tunnistusele ja Issanda tööle maa peal.

Kiriku ainuke tõeline rikkus on sinna kuuluvate inimeste usk.⁵

On lausa imeline ja suurepärane, et tuhanded on puudutatud Püha Vaimu imest, et nad usuvad ja võtavad omaks ning saavad [Kiriku] liikmeteks. Nad ristitakse. Nende elu on jäädavalt paremaks muutunud. Leiavad aset imed. Nende südamesse siseneb ususeeme. See paisub jätkuva õppimise käigus. Ja nad võtavad omaks ühe põhimõtte teise järel, kuni neil on kõik imelised õnnistused, mis tulevad neile, kes elavad usus Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirikus.

.. See kallihinnaline ja imeline usu and, and Jumalalt, meie Igaveselt Isalt, on ikka veel selle töö jõud ning selle sõnumi vaikne vägi. Usk on kõige aluseks. Usk on kõige olemuseks. Olgu see siis kas misjoniväljale minek, Tarkuse Sõna järgi elamine, kümnise maksimine – see kõik on sama. See on usk meis, mis on nähtav kõiges, mida me teeme.

.. Selle eesmärgi ja kuningriigi jõud ei leidu selle ajalikes varades, hoolimata sellest, kui imetusväärased need olla võivad. See on leitav inimeste südames. See on, miks see on edukas. See on, miks see on tugev ja kasvav. See on, miks see on võimeline saavutama neid imelisi asju, mida see saavutab. See kõik tuleneb usu annist, mille Kõigevägevam on andnud Tema lastele, kes ei kahtle ja ei karda, vaid lähevad edasi. ..

Usk on tunnistuse alus. Usk on aluseks Kirikule truuks olemisele. Usk esindab ohverdamist, mis antakse heal meelel, viies edasi Issanda tööd.⁶

Evangeelium on head uudised. See on võidurõõmu sõnum. See on eesmärk, mida tuleks emmata entusiasmiga. ..

Ärgem kartkem. Jeesus on meie juht, meie jõud ja meie kuningas.

Praegu on pessimismi ajastu. Meie täidame usu missiooni. Mu vendadele ja õdedele kõikjal, ma kutsun teid üles taaskinnitama oma usku, viima seda tööd edasi üle kogu maailma. ..

„Vennad, kuidas mitte minna edasi selle niivõrd suure aatega? Minge edasi ja mitte tagasi! Julgust, vennad; ja edasi, võiduni!” (ÕL 128:22) Nii kirjutas prohvet Joseph salmis usust.

Kui hiilgav on selle suurepärase eesmärgi minevik. See on täidetud kangelastegude, julguse, vapruse ja usuga. Kui imeline on olevik, kui me liigume edasi, õnnistades inimeste elusid, kus iganes nad võtavad kuulda Issanda teenrite sõnumit. Kui suurejooneline saab olema tulevik, kui Kõikvõimas jätkab oma hiilgavat tööd, muutes paremaks kõik, kes võtavad vastu Tema evangeeliumi ja elavad vastavalt sellele; ja nende inimeste, kelle südamed on täis armastust maailma Päästja vastu, isetute tegude kaudu küündides isegi kõikide põlvkondade oma poegade ja tütarde igavikulise õnnistuseni. ..

Ma kutsun igaühte teist, ükskõik kus te selle Kiriku liikmetena olete, seisma oma jalgadel ning liikuma edasi lauluga südames, elades evangeeliumi järgi, armastades Issandat ning ehitades kuningriiki. Koos püsime õigel teel ja säilitame usu, kui meie jõuks on Kõikvõimas.⁷

3

Usuga võime ületada hirmu ja kõik takistused või väljakutsed oma elus.

Kes meie seast võiks öelda, et ta ei ole tundnud hirmu? Ma ei tea ühtegi inimest, keda oleks sellest täielikult säästetud. Loomulikult kogeivad mõned hirmu suuremal määral kui teised. Mõned on võimelised seda kiiresti ületama, kuid teised on lõksus ja see kisub nad alla ning viib nad isegi lüüasaamiseni. Me kannatame naeruvääristamise, ebaõnnestumise, üksilduse ja teadmatuse hirmu käes. Mõned kardavad olevikku, teised tulevikku. Mõned kannavad patu koormat ja annaksid peaaegu kõik, et vabaneda sellest koormast, kuid kardavad oma elu muuta. Tundkem ära, et hirm ei pärine Jumalalt, vaid et see näriv hävitav element pärineb tõe ning õigemeelsuse vastaselt. Hirm on usu vastand. Oma olemuselt on see söövitav, isegi surmav.⁸

Paulus kirjutas Timoteosele: „Sest Jumal ei ole meile andnud arguse vaimu, vaid väe ja armastuse ja mõistliku meele vaimu.

Ärgu olgu sul siis häbi meie Issanda tunnistusest” (2Tm 1:7–8).

Ma soovin, et Kiriku iga liige asetaks need sõnad kusagile, kus ta võib neid näha igal hommikul päeva alustades. Need annaksid meile julguse oma arvamust avaldada, need annaksid meile usu proovida, need tugevdaksid meie veendumust Issandast Jeesusest Kristusest. Ma usun, et üle kogu maa juhtuks rohkem imesid.⁹

Kord rääkisin sõbraga, kes oli oma kodumaalt põgenenud. Kui tema riigi valitsus langes, siis ta arreteeriti ja vangistati. Tema abikaasa ja lapsed pääsesid põgenema, kuid kolm aastat ning rohkemgi oli ta vang ilma võimaluseta suhelda oma armastatutega. Toit oli kohutav, elamistingimused rasked ilma paranemise väljavaateta.

„Mis aitas sul nendel pimedatel päevadel vastu pidada?” küsisin ma.

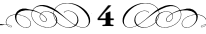

„Ärgu olgu sul .. häbi meie Issanda tunnistusest” (2Tm 1:8).

Ta vastas: „Minu usk, minu usk Issandasse Jeesusesse Kristusesse. Ma asetasin oma koormad Temale ning need tundusid palju kergemad.”¹⁰

Kõik saab korda. Äрге muretsege. Ma ütlen seda iseendale igal hommikul. Kõik saab korda. Kui te annate endast parima, siis kõik saab korda. Usaldage Jumalat ning minge edasi usu ja enesekindlusega tuleviku suhtes. Issand ei hülga meid. Ta ei hülga meid.¹¹

Kas me kõik mitte ei või öelda, et kui meil oleks suurem usk Jumalasse, siis me saaksime paremini hakkama kui praegu? Mitte ükski takistus ei ole liiga suur, mitte ükski väljakutse liige keeruline, kui meil on usk. Usu abil võime ületada need negatiivsed elemendid meie elus, mis meid pidevalt alla kisuvad. Jõupingutusega võime arendada välja võime alistada need impulsid, mis viivad alandavate ning halbade tegudeni. Usu abil võime kontrollida oma himusid. Võime ulatada abikäe neile, kes on heidutatud ja lüüasaanud, ning võime neid soojendada oma usu jõu ja väega.¹²

Kui me rakendame oma usku, aitab Issand seda tugevdada.

Kui te kasutate oma aega ja ande teenides, kasvab teie usk ning teie kõhklused hajuvad.¹³

Kirik palub teil teha palju asju. See palub teil teenida erinevates ülesannetes. Meil ei ole tasustatud vaimulikkond. Teist saavad selle Kiriku vaimulikud, ning millal iganes teile esitatakse kutse teenida, lubage mul julgustada teid vastama, ja kui seda teete, siis teie usk tugevneb ning kasvab. Usk on nagu lihas minu käes. Kui te seda kasutate, kui seda kasvatate, kasvab see tugevaks. Sellega saab teha palju asju. Kuid kui ma riputan käe sidemega kaela ja ei tee sellega mitte midagi, muutub see nõrgaks ja kasutuks ning nii on see ka teiega. Kui te võtate vastu iga võimaluse, kui te võtate vastu iga kutse, siis Issand teeb teile võimalikuks selle täitmise. Kirik ei palu meil mitte kunagi teha midagi, millega me ei saa hakkama Issanda abiga.¹⁴

See on minu palve meile kõigile – „Issand, kasvata meie usku” [vt Lk 17:5]. Tugevdame oma usku, et ületada ebakindlus ja kahtlused. ..

Issand, tugevda meie usku, et ületada Sinu suure ja püha töö nõrgad halvustajad. Tugevda meie tahet. Aita meil ehitada ja laiendada Sinu kuningriiki vastavalt Sinu tähtsale käsule, et seda evangeeliumi võiks kuulutada kõikjal maailmas tunnistajana kõikidele rahvastele. ..

Anna meile usku vaadata kaugemale hetkeprobleemidest ja näha tuleviku imesid. Anna meile usku maksta meie kümnist ning annetusi ja usaldada Sind, Kõikvõimsat, et Sa avaksid taevaluugid, nagu Sa oled lubanud. Anna meile usku teha õigesti, kuna vastutus järgneb.

Anna meile usku, kui vastase tormid meie vastu pekslevad ja meid maha suruvad. Kasvagu meie usaldus tugevaks preesterluse väe suhtes haiguste ajal. Järgigem Jakoobuse nõuannet:

„Kui keegi teie seast on haige, siis ta kutsugu enese juurde koguduse vanemad ja need palvetagu tema kohal ja võidku teda õliga Issanda nimel.

Ja *usu palve* päästab tõbise, ja Issand teeb ta terveks” (Jk 5:14–15; kaldkiri lisatud). ..

Issand, kui me kõnnime surmavarju orus, anna meile usku naerata läbi meie pisarate, teades, et see kõik on osa armastava Isa igavesest plaanist, et kui me ületame selle elu lävepaku, siis siseneme teise veel hiilgavamasse ning et Jumala Poja lepituse kaudu tõusevad kõik hauast ja ustavad lähevad edasi ülendusse.

Anna meile usku jätkata surnute lunastustööga, et Sinu igavesed eesmärgid Sinu kõikide põlvkondade poegade ja tütarde heaks saaks täidetud.

Isa, anna meile usku järgida nõuandeid väikestes asjades, mis võivad olla nii tähtsad. ..

Issand, tugevda meie usku üksteisesse ja iseendisse ning meie võimesse teha head ning suuri asju. ..

Isa, tugevda meie usku. Ma arvan, et kõikidest meie vajadustest on suurim usu tugevdamine. Ja nii, kallis Isa, tugevda meie usku Sinusse ja Sinu Armastatud Poega, Sinu suurde igavesse töösse, meisse endisse Sinu lastena ning meie võimesse minna ja teha vastavalt Sinu tahtele ning Sinu õpetustele, seda ma palvetan alandlikult Jeesuse Kristuse nimel, aamen.¹⁵

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Küsimused

- President Hinckley õpetas, et usk Jumalasse on „see suur liikumapanev vägi, mis võib meie elu muuta” (1. osa). Millised kogemused on aidanud teil õppida usu väest? Milliseid näiteid olete näinud sellest, kui „me pürgime teadmatusse poole”, siis „usk valgustab teed”?
- Mida võime 2. osast õppida Kiriku jõu allika kohta? Kuidas on usk ja ohverdus omavahel seotud? Mõtisklege selle üle, kuidas saate kuulutada president Hinckley üleskutset „viia seda tööd edasi üle kogu maailma”.
- Miks on teie arvates usul vägi aidata meid katsumuste ajal? (Vt 3. osa.) Millal on Jumal aidanud teil ületada hirmu? Millal on Jumal aidanud teil ületada takistusi?
- Vaadake üle 4. osas toodud president Hinckley palve. Millistel palve sõnadatel on teie jaoks eriline tähendus? Kuidas võib usk

aidata meil ületada ebakindlust ja kahtlusi? Kuidas võib usk aidata meil probleemidest kaugemale vaadata, et imesid näha?

Samateemalised pühakirjakohad:

Jh 14:12–14; Rm 5:1–5; 2Ne 26:12–13; Mn 7:33–38; ÕL 27:16–18

Abiks õpetamisel:

„Kui me uurime pühakirju regulaarselt ja usinalt, siiralt otsides Vaimu juhatus, siis oleme vastuvõtlikud õpetustele õppetundide ettevalmistamise kohta. Samuti oleme valmis saama õpetamise ajal Vaimult õhutus ja neid järgima” (Teaching, No Greater Call, 1999, lk 14).

Viited

1. Conference Report, okt 1969, lk 114.
2. If Ye Be Willing and Obedient. – Ensign, juuli 1995, lk 5.
3. Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes, 2000, lk 109–110.
4. We Walk by Faith. – Ensign, mai 2002, lk 72–73.
5. The State of the Church. – Ensign, mai 1991, lk 54.
6. The Miracle of Faith. – Ensign, mai 2001, lk 68–69.
7. Stay the Course – Keep the Faith. – Ensign, nov 1995, lk 71–72.
8. God Hath Not Given Us the Spirit of Fear. – Ensign, okt 1984, lk 2.
9. Be Not Afraid, Only Believe. – Ensign, veebr 1996, lk 5.
10. Be Not Faithless. – Ensign, apr 1989, lk 4.
11. Latter-Day Counsel: Excerpts from Addresses of President Gordon B. Hinckley. – Ensign, okt 2000, lk 73.
12. Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes, 2000, lk 109–110.
13. He Is Risen, As He Said. – Ensign, apr 1983, lk 7.
14. Inspirational Thoughts. – Ensign, juuni 1999, lk 2.
15. Lord, Increase Our Faith. – Ensign, nov 1987, lk 52–54.

Pildid

- Lk 42: Greg K. Olsen. „Joseph Smithi esimene nägemus”, fragment
- Lk 50: Howard Lyon. „Üks karjane”
- Lk 59: A. VaLoy Eaton. „Brigham Young Ensign Peaki mäekünkal”
- Lk 63: Heinrich Hofmann. „Kristus ja rikas noor ülem”, fragment.
C. Harrison Conroy Co., Inc'i loal
- Lk 78: Glen S. Hopkinson. „Parley tänava lõpp”
- Lk 85: Glen S. Hopkinson.
„Käsikäruga rändajate abistamine”
- Lk 124: Harry Anderson. „Mäejutlus”, fragment
- Lk 129: Justin Kunz. „Päästja õpetus jüngripõlvest”
- Lk 132: Jon McNaughton. „Emmause teel”
- Lk 138: Del Parson. „Issand Jeesus Kristus”
- Lk 172: Michael Jarvis Nelson. „Nefi murdunud vibu”
- Lk 196: Carl Heinrich Bloch.
„Kristus Betsata tiigi ääres haigeid tervendamas”
- Lk 223: Jeff Hein. „Parley P. Pratt loeb Mormoni Raamatut”
- Lk 237: Heinrich Hofmann. „Kristuse pale”, fragment. Avaldatud C. Harrison Conroy Co, Inc'i loal.
- Lk 288: GregK. Olsen. „Leitud tall”
- Lk 310: Foto © Deseret Morning News
- Lk 314: Harry Anderson. „Kristus Ketsemanis”
- Lk 331: Carl Heinrich Bloch. „Kristus poisiga”, fragment

Sisuregister

A

Abielu

- Gordon B. Hinckley ja Marjorie Pay abielu, 13–14, 93–94, 149–151
- Igavikuline kaasus, 149–158
- on võrdne partnerlus, 153–154
- Taevase Isa poolt seatud, 151–152
- ustavus ja truudus abielus, 158
- õnn tuleb armastuse ja hoolitsuse ülesnäitamisest, 156–158

Abiühing, 99–100

- Alalise Hariduse Fond, 30–31, 186–189, 197

Apostlid, 47, 259, 260

Armastus

- abielus, 149–158
- mitte meie usku inimeste armastamine, 267–268
- on evangeeliumi põhiolemus, 198
- sõbrakäe ulatamine väheaktiivsetele liikmetele, 292
- tugevdab perekonda, 168–169
- võib muuta südant, 198

Austus

- mitte meie usku inimeste vastu, 268, 269–274
- tugevdab peresuhteid, 168–169

E

Emad

- kohustused, 165–166
- püha kutse, 97–98
- Vt ka* Lapsevanemad; Pere

Enesega toimetulek

- aidata teistel seda saavutada, 188–189
- Alalise Hariduse Fondi kaudu, 30–31, 186, 189
- toob rahu, 185–193

Esimene nägemus, 44, 46–49, 57

Evangeelium

- annab meile põhjuse rõõmustada, 70–72, 99
- on võidurõõmu (kordamineku) sõnum, 72–74
- taastati Joseph Smithi kaudu, 43–44, 46–53

H

Haridus

- Alalise Hariduse Fondi kaudu, 30–31, 186, 189
- elukestev, 230–238
- Gordon B. Hinckley haridus, 4–6
- loob võimalusi, 231, 233–235
- vaimne on sama tähtis kui ajalik, 235–237

Hinckley, Ada Bitner (ema), 2–7, 9, 67, 93, 137

Hinckley, Bryant Stringham (isa), 2–9, 67, 82, 93, 137, 185, 195, 229–230

Hinckley, Gordon B.

- Abielu Marjorie Payga, 13–14, 93–94, 150–151
- abikaasana, 13, 150–151
- diagnoositakse vähkkasvaja, 37
- haridus, 4–6

innustab vaimse ja ajaliku hariduse omandamist, 29–30, 230–232

Intervjuu telesaates „60 Minutes”, 26, 267–268

isana, 12–14, 105, 161

kurameerib Marjorie Payga, 6, 12–13, 150–151

lapsepõlv, 3–4

leinab oma naise Marjorie surma, 37, 151

lõpetab Utah' Ülikooli, 6, 55

matusetalitused, 37–38

Määratakse Kiriku Misjonäride Üldkomitee täitevsekretäriks, 16

Määratakse Kiriku raadio, reklaami ja misjonikirjanduse komitee täitevsekretäriks, 10–12, 14, 56, 217

perekonna pärand, 2–3, 79–80

põhimisjon, 6–9, 67, 195, 277–278, 325–327

pühitseb 100. tegutseva templi, 33, 303

pühitseb Konverentsikeskuse, 34

reisid, 9–10, 27–29, 43, 93, 150, 279

rõhutab pöördunute aktiivsena hoidmise tähtsust, 32, 289–297

saab ilmutuse ehitada väikeseid templeid, 32–33, 303–304

saab Kiriku presidendiks, 24–26, 251–252

saab Presidendi Vabadusmedali, 27

seisab noore mehena silmitsi usu proovilepanekutega, 5–6

surm, 37–38

sünd, 2

teatab piirkonna juhatuste kutsumisest, 22

teenimine Esimeses Presidentkonnas, 21–24, 255–256

teenimine Kaheteistkümne Kvoorumis, 18–20, 256

tunnistus, 4, 6, 35, 139–140, 313–314, 322–323

tutvustab Alalise Hariduse Fondi, 30–31, 186, 189

tutvustab pöördumist „Perekond: läkitus maailmale”, 31, 162

töötab välja templianni filmi Šveitsi Berni templile, 16–17

töötas Denveri ja Rio Grande raudteel, 15

vanemad, 2–9, 67, 93, 137, 229–230

võõrustab Salt Lake Citys 2002 a. taliolümpiamänge, 27–28

Hinckley, Marjorie Pay (abikaasa) abielu Gordon B. Hinckleyga, 13–14, 93–94, 149–151

kurameerib Gordon B. Hinckleyga, 6, 12–13, 151

surm, 36, 151

Hingamispäev, 61, 121

Hirm, 72–74, 146, 330–331

Hädaolukorraks valmisolek, 191–193

I

Ilmutus

ehitada Hiina Hongkongi tempel, 115–117

ehitada väiksemaid templeid, 33–34, 303

tuleb vaikse, tasase hääle kaudu, 118–119

tänapäeva (nüüdisaja), 52–53

Isad

kohustused, 168

preesterluse hoidjad peavad
olema head isad, 212–213
Vt ka Lapsevanemad; Pere

J**Jeesus Kristus**

Elav Kristus: apostlite tunnistus,
35, 313
ilmus Joseph Smithile, 43, 46–49
ja Taevane Isa on eraldiseisvad
isikud, 48–49
lepitus, 130, 313–320
lubab olla koos meiega, 62, 285
maine teenimistöö, 126–127, 316
mõned eitavad Tema jumalikkust,
130–131
on inimajaloo keskne isiksus, 44
ristilöömine, 128, 317–318
surelikkusele eelnenud
teenimistöö, 316
tunnistuse saamine Temast,
130–133, 144–145
vaatame Tema poole, 125–135
ülestõusmine, 128, 318–320

Joseph Smith. *Vt* Smith, Joseph

Jumal Isa. *Vt* Taevane Isa

Jumalus, 48–49

K

Katsumused. *Vt* Vastuseis

Kiriku president

Issanda poolt kutsutud, 255–256
kui ei saa täiel määral tegutseda,
256–258
vanemapostlist saab järgmine,
255–256

Kiriku uskupöördujad

on hinnalised, 292–298
vajavad kohustust, 294, 295–297
vajavad kosutust Jumala sõnaga,
294, 296, 297
vajavad sõpru, 294–295

Kodu

Gordon B. Hinckley kodu, 161
luua õppimist soodustav
õhkkond, 232–233
õigemeelse elu alus, 162–169
Vt ka Pere

Kristus. *Vt* Jeesus Kristus

Kuulekus

nõutakse meilt igas aspektis
(kõiges), 176
on tee õnneni, 70
tugevdab Kirikut, 181
tähendab elada evangeeliumi
järgi, 173–181
õnnistused tulevad, 62, 176–177

Kõveraks kasvanud puu, 165–168

L**Lapsed**

mässumeelsed vajavad armastust
ja palveid, 167–168
nende elu peegeldab pere
õpetusi, 168–169
on and Jumalalt, 162
peab varakult valmistama
misjonitööks, 282–284
süütus, 51
tuleb kasvatada valguses ja tões,
97
tuleb õpetada, kui nad on
väikesed, 165–167

Lapsevanemad

ei tohiks mässumeelsete laste
suhtes alla anda, 167–168
peaksid looma kodus õppimist
soodustava keskkonna,
232–233
peaksid oma laste eest
palvetama, 107, 164, 168
peaksid varakult valmistama
oma lapsi ette misjonitööks,
282–283

peaksid viha ohjeldama, 168–169
vastutavad oma laste õpetamise
ja nende eest hoolitsemise eest,
162–164

üksikvanem, 163

Lepingud, 153–158, 174–175, 309

Lepitus. *Vt* Jeesuse Kristuse lepitus

M

Meeleparandus

kõlvatust käitumisest, 248
on võimalik Päästja lepituse
kaudu, 320–323
on üks evangeeliumi esimestest
põhimõtetest, 71

Misjonitöö

Gordon B. Hinckley misjonitöö,
6–9, 67, 195–197, 277–278,
325–327

Issand õnnistab meie püüdeid,
285

laste ettevalmistamine, 282–283
maailmale abikäe ulatamine,
278–279

on preesterluse kohustus, 282
põhimisjonäride abistamine,
279–282

sellele aitab kaasa perepalve,
108–111

toob õnne, 282–284

viimsetel aegadel, 277–286

Mormoni Raamat

Aitab meil leida lahendusi
tänapäeva probleemidele,
221–222

Gordon B. Hinckley üleskutse
seda lugeda, 225

kui kaastunnistaja ühes Piibliga,
49–50

lugu, 177, 219–220

tunnistab Jeesusest Kristusest,
49–50, 219

tunnistuse saamine, 220–221

tunnistus sellest viib
veendumuseni teistest
tõdedest, 220–221

tõlkis Joseph Smith, 219, 221

võib muuta meie elu ja

vaatenurka, 222–226

vägi, 217–226

N

Naised

Jumala tütrede, 93–102

kohustused Kirikus, 98–99

püha koht Jumala plaanis, 94–95

töötavad koos preesterluse

hoidjatega, 101, 214–215

ustavate vägi, 101–102

võimalused, 233–238

O

Osadus

mitte meie usku inimestega,
269–270

uute ja väheaktiivsete liikmetega,
289–298

Otsused, 179–181

P

Palve

perepalve aitab lastel usul
kasvada, 164–165

perepalve Gordon B. Hinckley
kodus, 105

perepalve toob imesid, 108–111

toob õnnistusi ja õnne, 105–108

vastuste otsimine, 111–112

vägi (võimas), 105–112

Pere

Kiriku seisukoht, 62

läkitus, 30–31, 162

- on ühiskonna põhiüksus, 50, 109
peresuhted on kõige pühamad, 162
Taevase Isa poolt seatud, 162
tugevneb usu ja austuse kaudu, 168–169
võib saada igavikuks kokku pitseeritud, 51
- Perekonna läkitus, 31, 162
- Perepalve
aitab lastel usus kasvada, 164–165
Gordon B. Hinckley kodus, 105–106
viib imedeni, 108–111
- Pereõhtu, 165
- Piiskop, 261–262
- Pornograafia, 121, 212, 246–248
- Pratt, Parley P., 222–226
- Preesterlus
iga vääriline mees võib saada, 210
ja Kiriku organisatsiooni, 49–50, 251–262
Jumal teeb selle väega oma tööd, 209
Kvoorumid võivad olla jõu ankruks, 213
Melkisedeki, 210–212
volitus ja võtmed taastati, 44, 46, 139, 208–209
võib õnnistada kõiki Jumala lapsi, 208–210
vägi ja õnnistus, 207–215
vääriline, et saada, 210–213
- Prohvetid
annavad meile nõu ajalikult ja vaimselt valmistuda, 189–191
Issanda poolt kutsutud, 253–254
- on tavaliselt vanemad mehed, 256
- Päästmisplaan (jumalik plaan), 51, 310
- Püha Vaim
aitab meil lahendada erimeelsusi teistega, 284–285
juhatab meid meie teenimises kodus ja kirikus, 117–118
sosistab meile ilmutusi, 115–117
tunnistab tõest, 117, 226–227
valgustab, toetab ja tõstab meid, 119–120
võib olla meie pidev kaaslane, 117–118, 119–120
- R**
-
- Rahaasjad, 189–193
- Rahu
enesega toimetuleku kaudu, 185–193
nimel palvetamine, 108
voorusliku eluviisi kaudu, 244–246
võib leida templis, 308–309
- Rõõmsameelsus, 67–75
- S**
-
- Sallivus, 269–270, 272–274, 278–279
- Sirgemalt seismine (sirgema seljaga), 74–75, 177, 204, 246
- Smith, Emma, 95–97, 177
- Smith, Joseph
esimene nägemus, 44, 46–49
Kirik taastati tema kaudu, 43–44, 46–53, 139
tema tunnistus, 130
tõlkis Mormoni Raamatu, 219, 221
- Sotsiaalabi, 189, 191

T

Taastamine

- evangeeliumi, 43–53
- Joseph Smithi kaudu, 43–44, 46–53
- preesterluse võtmete ja volituse, 44, 47–48, 208–209
- sai alguse esimesest nägemusest, 44, 46–47, 57
- sellele eelnesid renessanss ja reformatsioon, 45–46

Taevane Isa

- armastab meid, 315–316
- ilmus Joseph Smithile, 44, 46–49
- ja Jeesus Kristus on eraldiseisvad isikud, 48–49
- kutsub meid Tema poole palvetama, 107–108
- lõi perekonna, 162
- on füüsilise kehaga, 48–49
- on jõu tõeline allikas, 98
- on meie vaimu Isa, 51, 75, 107–108
- seisab selle Kiriku eesotsas, 62, 177
- tunnistuse saamine, 139–140
- õnnistab inimesi, kes peavad Tema kätte, 62

Talitused

- surnutele, 51, 307–308
- templitalitused on Kiriku kõrgeimad õnnistused, 305–307

Teenimine

- Abiühingus, 99–101
- enese kaotamine selles, 195–204
- Kirik annab võimalusi teenida, 202–204
- on parim ravim kurbuse vastu, 199–201
- Püha Vaim juhatab meid selles, 117–128

- selles leiame oma tõelise mina, 201–202
- templites, 307–308

Teerajajad

- algusaegade Kirikus, 3, 57–58, 79–86
- kõik Kiriku liikmed on teerajajad, 80; 86–88
- muutsid oma usu reaalsuseks, 80–83
- pärand, 79–89
- tänapäeva, 80, 86–88
- Willie ja Martini käsikärurühmades, 83–86

Templid

- ilmutus ehitada väiksemaid, 33–34, 303–304
- on rahu ja ilmutuse paigad, 308–310
- on tõelise tunnistuse väljendus, 304–305
- pered võivad saada kokku pitseeritud, 152–153, 307–308
- seal tehakse talitusi surnute eest, 308
- õnnistused, 301–310

Tunnistus

- and Jumalalt, 139–140
- Gordon B. Hinckley tunnistus, 4, 6, 36, 137–139, 313–315, 322–323
- meie elu peaks olema meie tunnistuse sümbol, 125–126
- me peame seda jagama ja elama selle kohaselt, 146
- Mormoni Raamatust, 219–220
- on Kiriku suur jõud, 139, 187, 328–330
- toetab meid, kui me käime usus, 139–140

Tänuikkus, 69–70

Töö

kaudu õpitud õppetunnid, 181
on Kiriku tunnusjooneks,
186–188
vajadus selle järele, 185–187

U

Usk

aitab tõusta kõrgemale hirmust ja
vastuseisust, 330–331
on eesmärgipärase elu allikas,
327–328
on tunnistuse alus, 328–330
suureneb, kui seda rakendada,
332–333
teerajajate, 83–84
usus edasi minemine, 325–333
õigemeelsete naiste usk toob
väge, 97–98
usku pöördunute aktiivsena
hoidmine, 32–33, 289–298
Usust taganemine, 44–45, 52

V

Vaiajuhataja, 260–261

Vaim. *Vt* Püha Vaim

Vallalised täiskasvanud, 155

Vanemaealised misjonärid (paarid),
283–284

Vastuseis

mida kogesid teerajajad, 3, 81, 83,
85–88
Mormoni Raamatus, 221
sellele vaatamata kindlaks
jäämine, 75
usk aitab meil vastu pidada,
330–333
valmistumine, 198–199

Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse
Kirik

algusaegade juhid nägid ette selle
tulevikku, 57–58, 85
annab võimalusi teenida, 197–204
iga liige mängib olulist rolli,
60–62

lipp rahvastele, 55–65
organisatsioon, 49–50, 253–262
taastati Joseph Smithi kaudu,
43–44, 46–53
täidab kogu maa, 46, 57–58, 285
õpetused, mis eristavad seda
teistest kirikutest, 48–53

Vooruslikkus

elu rajamine voorusele, 241–248
meie mõtetes, 247
toob õnnistusi, 250–251
vääratus, 95, 247

Võlg, 191–193

Väheaktiivsed liikmed

armastusega sõbrakäe ulatamine,
292–293
on teretulnud naasma Kirikusse,
297–298

Väärkohtlemine, 31, 247

Õ

Õnn

abielus tuleb armastuse ja
hoolitsuse ülesnäitamisest,
156–158
Issanda plaan on õnnepaan, 69
misjonitöö kaudu, 282–284
palve kaudu, 107–109
teenimise kaudu, 204
tuleb evangeeliumi tundmisest,
68–69, 99
viljelemine, 67–75

Ü

Ühtsus

- Esimese Presidentkonna ja
Kaheteistkümne seas, 259–260
- inimestega teistest uskudest,
269–270
- Kiriku liikmeskonna seas, 64

Ülestõusmine

- Jeesuse Kristuse, 128–130,
318–320
- on võimalik tänu Päästjale,
320–323

VIIMSE AJA PÜHADE
JEE SUSE KRISTUSE
KIRIK

